

STEPHEN KING

Rémautó

FORDÍTOTTA BIHARI GYÖRÝ
A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KESZÜLT:
STEPHEN KING: FROM A BUICK 8
SCRIBNER PUBLISHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR AND
THE AUTHOR'S AGENTS, RALPH M. VICINANZA, LTD.
COPYRIGHT © 2002 BY STEPHEN KING
HUNGARIAN TRANSLATION © BIHARI GYÖRÝ, 2003

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 2003
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
A TÖRDELÉS AZ SZBÉ BT MUNKÁJA
NYOMTA A KAPOSVÁRI NYOMDA KFT – 230946
FELELŐS VEZETŐ POGÁNY ZOLTÁN IGAZGATÓ
KÉSZÜLT KAPOSVÁROTT 2003-BAN
FELELŐS SZERKESZTŐ PALKÓ KATALIN
FEDÉLTERV ÉS TIPOGRÁFIA SZ. BODNÁR ÉVA
KÉSZÜLT 23,49 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 07 7309 0

Most: *Sandy*

CURT WILCOX fia gyakran bejárt a barakkba az apja halálát követő évben, és ezt, hogy gyakran, komolyan értem, de soha, senki nem mondta neki, hogy állj arrébb, és nem is kérdezte meg tőle, mi a fenét keres itt már megint. Értettük mi, hogy mit csinál: próbál kapaszkodni az apja emlékébe. A zsaruk sokat tudnak a gyász lélektanáról; sokkal többet, mint amennyit szeretnénk.

Ned Wilcox akkor volt utolsó éves a statleri gimnáziumban. Vélhetőleg otthagya a focicsapatot; amikor választania kellett, inkább a rendőrségnél maradt. Nehéz elképzelni, hogy egy gyerek ilyen tevényt, az ingyenes gürcölést vállalja a péntek esti játékok és a szombat esti bulik helyett, mégis ezt tette. Nem hinném, hogy bármelyikünk is beszélt volna vele erről a választásról, mégis tiszteltük érte. Ő csak eldöntötte, hogy ideje abbahagyni a játszást. Felnőttből se sok képes ilyen elhatározásra. Ned akkor döntött így, amikor még egy pohár italt se kaphatott volna a kocsmában. Vagy egy pakli bagót a trafikban. Azt hiszem - illetve tudom -, a papája büszke lett volna rá.

Tekintve, milyen sokat téblábolt körülöttünk, szükségszerűen föl kellett fedeznie, mi van a B raktárban, s akkor majd nyilván megkérdez valakit, mi az, és mit keres ott. A legvalószínűbb az volt, hogy engem kérdez meg, mivel én voltam az apja legjobb barátja. Olyan közeli barát, amilyen csak egy rendőr lehet. Talán kívántam is, hogy megtörténjen. Ahogy az öregek szokták volt mondani, vagy megöl, vagy meggyógyít.

CURTIS WILCOX-szal egészen egyszerű dolog történt. Egy helyi veterán szeszkazán ölte meg, akit maga Curt is jól ismert; és már vagy hat-nyolc alkalommal lecsukott. A piás, Bradley Roach, nem akart bántani senkit; ez nem is jellemző a szesznjakokra. Ettől azonban az ember még természetesen Rocksburgig rugdosná őket.

A kétezer-egyes év egyik forró júliusi délutánjának vége felé Curtis leállított egy nagy kamiont, afféle államközi cirkálót, amely azért hagyta ott a négysávos sztrádát, mivel a vezetője hazai kosztot szeretett volna enni az I-87-es valamelyik Burger Kingjének vagy Taco Belljének egyenkajája helyett. Curt a leállósáv aszfaltján, az elhagyatott Jenny benzinkút mellett parkolt a 32-es pennsylvaniai állami út és a Humboldt út kereszteződésénél - más szóval ugyanott, ahol az az átkozott vén Buick Roadmaster sok évvel azelőtt felbukkant az általunk ismert világegyetemben. Az ember nevezheti véletlennek, ha akarja, de én zsarú vagyok, és nem hiszek az ilyesmiben, csupán az események láncolatában, amely egyre hosszabb és törékenyebb, amíg a balszerencse vagy az egyszerű emberi komizság meg nem szakítja.

Ned apja azért indult el a kamion után, mert annak laffogott a kereke. Ahogy ment, látni lehetett, hogy az egyik hátsó kerekéről úgy tekeredik le a gumi, mint egy nagy, fekete spulniról. Sok független fuvarozó fut tükörradiállal, mert a dízelolaj ára olyan magas, hogy nem is tehetnek másként, és néha kiszabadulnak a gumiba ágyazott huzalok. Mindig lehet látni az összepöndörödött vagy kinyúlt darabokat az úton, esetleg félredobva a leállósávban, olyanok, mint egy fekete óriáskigyó levedlett bőrfosztlányai. Veszedelemes dolog egy ilyen lifegő kerék mögött haladni, különösen egy olyan kétsávos úton, mint az SR 32-es, amely csinos, de elhagyatott szakasz Rocksburg és Statler között. Egy elég nagy darab akár be is törheti a járműt követő balszerencsés autó szélvédőjét. De ha nem, a meghökkent sofőr akkor is behajthat az árokba, nekimehet egy fának, vagy az útpadkán átugratva meg sem áll a Páfrány patakig, amely harminckétszer kanyarodik nem egészen hat mérföld alatt.

Curt bekapcsolta a tetőre szerelt villogót, és a sofőr, mint jó kisfiú, a padkára húzódott. A rendőrautó mellé állt, Curt beszólt a 20-ason, közölte, miért állította meg a járművet, Shirley pedig nyugtázta. Amikor végzett, kiszállt, és elindult a kamion felé.

Ha egyenesen odamegy, ahol a vezető kihajolva várta, még ma is a Föld bolygón lenne. De megállt, hogy megvizsgálja a levált gumidarabot a külső, hátsó keréken, még meg is rángatta, hogy leszakad-e. A vezető látta, és tanúsította is a bíróság előtt. Curt megállása volt az utolsó előtti szem az események ama láncában, amely ezt a fiút a D egységhez hozta, hogy végül részese legyen annak, amit átéltünk. Mondanám, hogy az utolsó szem Bradley Roach volt, aki előrehajolt, hogy egy újabb söröcskét vegyen ki a hatos dobozból, amely öreg Buick Regaljának (ez nem *az a* Buick, hanem egy *másik*, igen - különös, ha az ember visszagondol katasztrófákra vagy szerelmekre, a dol-

gok látszólag úgy sorakoznak egymás mellé, mint a bolygók az asztrológusok térképein) utasülés felőli oldalán csücsült. Alig egy perccel később Ned Wilcox és a húgai szegényebbek lettek egy apával, Michelle Wilcoxnak pedig nem volt többé férje.

NEM SOKKAL a temetés után Curt fia felbukkant a D egység háza táján. Azon az őszen három és tizenegy között jártam be (talán, hogy a szememet rajta tartsam a dolgokon; ha az ember főnök, nehéz távol maradni), és tetszik, nem tetszik, mindenki másnál többet találkoztam vele. Miközben a barátai a Floyd B. Clouse pályán voltak a gimi mögött, játszottak, gyakorolták a cselezést, összecsapták a tenyerüket, Ned zöld-arany gimnáziumi zubbonyában egy szál maga bóklászott a barakk előtti gyepen, és nagy halomba hordta a hullott leveleket. Intett nekem, és én viszonztam: szia, öcsi. Néha, miután leparkoltam, kiszálltam, és dumáltam vele. Esetleg elmesélte húgai legújabb bolondságait, és jót nevetett, de látszott, hogy noha kineveti, azért szereti őket. Néha csak hátramentem és megkérdeztem Shirleyt, mi újság. Nyugat-Pennsylvaniában a bűnüldözés szétesett volna Shirley Pasternak nélkül, ezt lefogadhatják.

Amikor beköszöntött a tél, Ned hátraköltözött a parkolóba, ahol a rendőrök a saját autóikat tartották, és beindította a hómarót. A Dadier testvérek, két helyi sumák volt a felelős a parkoló rendben tartásáért, de a D egység Short Hilis szélén, az amishok országában van, és amikor nagy hóvihar kerekedik, a szél csaknem olyan gyorsan halmozza föl a hófúvásokat a parkoló hosszában, mint ahogy az eke eltúrja őket. Egészen olyannak látom ezeket a hótörleszokat, mint a hatalmas, fehér bordacsontokat. Nedben azonban emberükre akadtak. Ott volt még mínusz tíz fokos hidegben is, amikor bömbölt a szél a dombok között, síruhára húzott zöld-arany zubbonyban, bőrrel bélelt rendőrkesztyűben, símaszkosan. Intettem. Ő pedig jelezte, hogy minden oké, azután etetni kezdte a hómaróval az akadályt. Később, estefelé bejött egy kávéra, esetleg egy csésze forró csokoládéra. A népek odahúzódtak, beszélgettek vele, megkérdezték, mi újság az iskolában, megkérdezték, bír-e az ikrekkel (azt hiszem, a lányok tízévesek voltak kétezer-egy telén). Megkérdezték, nincs-e szüksége valamire a mamának. Néha én is közéjük álltam, ha senki sem üvöltözött, vagy amikor nem volt túl sok a papírmunka. Egy szó sem esett az apjáról; minden szó az apjáról szólt. Bizonyosan értik.

Az avar összegereblyézése vagy a hóakadályokkal való birkózás valójában Arky Arkanian dolga volt.

Arky a gondnok. Ő is közénk tartozott, és sohasem tiltakozott vagy lázadozott a munkája miatt. A fenébe is, de azt lefogadom, hogy amikor kitört a hóvihar, Arky térden állva adott hálát a kölyökért. Hatvanéves volt akkor, annyinak kellett lennie, és régen elhagyta a saját focista napjait. De azokat is, amikor másfél órát tölthetett kint mínusz tíz fokban (amikor a szél is hűti, harmincnak rémlik), és alig érezte meg.

Ezután a srác Shirleyhez, azaz hivatalosan Pasternak rendőrségi diszpécserhez csapódott. Mire kibomlott a tavasz, Ned egyre több időt töltött a lánnyal Shirley távközlési odújában a telefonok, az ST (süketeknek való telefon), a Csapattérkép (másképpen D-térkép) és a számítógép között, amely ennek a magas nyomású, kicsiny világnak a központja. A lány megmutatta neki a telefonokat (a legfontosabb a vörös, ez a 911-es vonal). Elmagyarázta, hogyan kell hetente egyszer ellenőrizni a vonalkövető berendezést, hogyan működik, hogyan kell naponta megerősíteni a beosztási listát, az ember ugyanis csak így tudhatja, ki járja Statler, Lassburg és Pogus City útjait, és ki van készült-ségben az őrszobán.

- Az a rémálmom, hogy elveszíték egy rendőrt, és nem is tudom, hogy elveszett - hallottam, amint egy napon ezt mondta Nednek.

- Megtörténhet ilyesmi? - kérdezte Ned. - Hogy csak úgy... elvész egy ember?

- Egyszer - felelte a lány. - Még az én időm előtt. Nézd csak, Ned, csináltam neked egy másolatot a hívó kódokról. Mi nem használjuk többé őket, de a járőrök igen. Aki diszpécser, annak ezeket ismerni kell.

Ezután visszatért a munka négy alapjához, ismét végigfuttatta őket a fiúnak: tudd meg a helyet, az eset természetét, tudd meg, miféle sebesülés esett, már ha egyáltalán, és tudd, melyik a legközelebbi mozgósítható egység. Hely, baleset, sebesültek, legközelebbi egység, ez volt Shirley mantrája.

Arra gondoltam: *Legközelebb Ned fogja csinálni. Shirley is azt akarja, hogy Ned irányítson. Nem számít, ha idelátogat Teague ezredes vagy valaki más Scrantonból, és látja, hogy a srác végzi*

a munkát, és Shirley elveszíti az állását, a lány akkor is azt akarja, hogy legközelebb Ned irányítson.

És a nyavalyába, egy héttel később a srác ült Pasternak RD asztalánál az irányítófülkében, először csak addig, míg a lány kifutott a mellékhelyiségbe, de azután egyre hosszabb időkre, amíg Shirley megivott egy kávé, vagy kiment, hogy elszívjon egy cigit.

Amikor a srác először meglátta, hogy észrevettem, amint egyedül tesz-vesz, fölugrott, és olyan szélesen, büntudatosan mosolygott, mint egy kölyök, akit most ért tetten anyu a rumliszobában, hogy rajta felejtette a kezét a csaja mellén. Biccentettem, és mentem a dolgomra. Nem is foglalkoztam vele. Shirley a statleri diszpécsterszolgálatot egy srácre bízta, akinek legföljebb még hetente ha háromszor kell borotválkoznia, rábízott csaknem tucatnyi rendőrt, akik odakint jártak a fülkében található szerkentyű túlsó végénél, én pedig még csak le sem lassítottam a lépéseimet. Tudják, még mindig beszéltünk az apjáról. Shirley, Arky éppúgy, mint én vagy a többi egyenruhás, akikkel Curtis Wilcox csaknem húsz éven át együtt szolgált. Az ember nem mindig a szájával beszél. Néha alig számít az, amit mond. *Jelezned* kell a mondandódat.

Mindazonáltal, ahogy kikerültem a látóteréből, megálltam. Ott maradtam. Hallgatóztam. A szoba másik végében, az országútra néző ablaknál ott állt Shirley Pasternak, kezében műanyag csészebe töltött kávéval, és visszanézett rám. Ott volt mellette Phil Candleton, aki épp akkor blokkolt, és már civilben volt; ő is engem bámult.

Az irányítófülkében recsegett a rádió. - Statler, itt 12 - mondta egy hang. A készülék torzít, de én már minden emberemet ismertem. Ez Eddie Jacubois.

- Itt Statler, mondd - felelte Ned tökéletes nyugalommal. Ha félt is attól, hogy valamit elcsesz, ez a hangján egyáltalán nem érződött.

- Statler, van itt egy Volkswagen Jetta, rendszám 14-0-7-3-9 Foxtrott, azaz PA, leállítva a megyei 99-es úton. Egy 10-28-ra lenne szükségem, vétel!

Shirley sebesen elindult a szobán át. A csészeből egy kis kávé lötytyent a kezére. Megfogtam a könyökét, megállítottam. Eddie Jacubois kint volt egy mellékúton, valamilyen kihágás miatt állította meg a Jettát a logikus feltételezés a gyorsjárat -, és most tudni akarja, hogy van-e valami hézag a rendszámmal vagy a rendszám viselőjével. Tudni akarja, mert ki fog szállni a kocsijából, és odamegy a Jettához. Tudni akarja, mert ez ma is az ő rizikója, mint mindennap. Esetleg lopták a Jettát? Volt balesete az utóbbi hat hónapban? Netán a tulajdonos állt bíróság előtt feleségverés miatt? Lelőtt valakit? Kirabolt vagy megerőszakolt valakit? Netán nem fizette ki a parkolójegyét?

Eddie-nek joga van megtudni ezeket a dolgokat, amennyiben benne vannak az adatbázisban. De Eddie-nek azt is joga van tudni, hogy miért egy gimnazista sráctól hallotta épp most, hogy *Itt Statler, mondd*. Úgy gondoltam, hogy itt Eddie dönt. Ha azzal folytatja, hogy *hol az ördögben van Shirley*, akkor elengedem a lány karját. Ha viszont Eddie tudomásul veszi a helyzetet, akkor látni akarom a srác reakcióját. Azt, hogy *hogyan* szerepel.

- 12-es egység, jön a válasz. - Ha Neden kiütött is a verejték, ez a hangján nem érződött. A számítógép képernyője felé fordult, és beindította az Uniscope-ot, a pennsylvaniai országúti rendőrség által használt keresőmotort. Sebesen, de hibátlanul futkostak ujjai a billentyűkön, azután lenyomta az ENTER gombot.

Ezt pillanatnyi csend követte, miközben Shirley és én egymás mellett álltunk, tökéletes összhangban hallgattunk, és reménykedtünk. Reméltük, hogy a srác nem dermed le, nem tolja hirtelen hátra a széket, hogy az ajtóhoz rohanjon, és mindenekelőtt azt reméltük, hogy a megfelelő kódot írta be a megfelelő helyre. A pillanat egyre nyúlt. Emlékszem, odakint megszólalt egy madár, és nagyon távolról repülőgépzümmögés hallatszott. Elég idő volt végiggondolni az események ama láncolatát, amelyet némelyek kitarotán véletlen egybeesésnek neveznek. Az egyik ilyen lánc akkor szakadt el, amikor Ned apja meghalt a 32-es úton; itt egy másik éppen most formálódott. Ed Jacubois - tartok tőle, nem a legfényesebb elme - most csatlakozott Ned Wilcoxhoz. Mögötte az új lánc egy újabb szeme egy Volkswagen Jetta. És az, aki vezeti.

Aztán: - 12, itt Statler.

- 12.

- A Jettát William Kirk Frady nevére jegyezték be Pittsburghben. Korábban... öö... várj...

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor szünetet tartott, és hallhattam, amint sietve pergeti a papírokat, keresve a Shirleytől kapott kártyát, amelyen a hívó kódok voltak. Megtalálta, ránézett, egy

morranással félrelökte. Eddie mindeközben türelmesen vár, innen tizenkét mérföldnyire, az autójában. Lehet, hogy az amish csézákat bámulja, vagy egy tanyát, amelynek egyik első ablakán félrehúzott függöny jelzi, hogy eladó lány van a háznál, esetleg Ohio lány vonalú dombjait nézi. Csakhogy nem igazán látja őket. Amit ebben a pillanatban lát - tisztán lát -, az egy Jetta, amely előtte parkol az útpadkán, a vezetője nem több árnyéknál a volán mögött. Vajon ki ez a vezető? Gazdag? Szegény? Koldus? Tolvaj?

Végül Ned a leginkább megfelelő választ adta:

- 12, Fradyt háromszor büntették IV-ért, vetted?

Részeg ember, ez volt a Jetta vezetője. Talán most nem az, de ha gyorshajtás miatt állították meg, akkor igen valószínű, hogy mégis.

- Vettem, Statler. - Lakonikus tömörség. - Van érvényes lamináltja? - Azt akarta tudni, hogy van-e érvényes jogosítványa.

- Öö... - Ned riadtan meredt a fehér betűkre a kék képernyőn. *Ott van előtted, öcsi, hát nem látod?* Visszatartottam a lélegzetemet.

- Igen, 12, három hónapja visszakapta.

Kifújtam a levegőt. Ugyanezt tette mellettem Shirley. Ez jó hír volt Eddie-nek is. Frady legális, ezért kevésbé valószínű, hogy tombolni kezd. Legalábbis ez volt az általános szabály.

- 12 elindul - üzenté Eddie. - Vetted?

- Vettem, 12 elindul, készenlét - felelte Ned. Kattanást hallottam, azután hosszú, bizonytalan sóhajt. Biccentettem Shirleynek, aki ismét elindult. Ezután odanyúltam, letöröltem a homlokomat, és nem igazán lepett meg, hogy vizes lett a kezem.

- Na, mizujs? - kérdezte Shirley. A hangja nyugodt és normális volt, mintha csak azt mondaná, hogy nyugaton a helyzet változatlan.

- Eddie Jacubois szólt be - válaszolta Ned. - 10-27. - Ez diszpécseri tolvajnyelv. Ha az ember rendőr, akkor tudja, hogy a központos tíz esetből kilenckben valamiféle kihágásra utal. Ned hangja nem volt éppen szilárd, na és? Most, hogy minden rendben volt, igazán tremolózhatott egy kicsit. - Elkaptott valami hapsit egy Jettával a 99-es országúton. Elintéztem.

- Mondd el, hogyan - felelte Shirley. - Vegyük át az eljárást. Minden lépést, Ned. Olyan gyorsan, ahogy tudod.

Továbbindultam. Phil Candleton elkaptott az irodám ajtajában. A diszpécserfülke felé biccentett. - Hogy csinálta a srác?

- Remekül - feleltem, és ellépve mellette, bementem a saját fülkémbé. Nem is éreztem, hogy a lábam gumiból van, csak amikor leültem az íróasztal mellé, és elkezdett reszketni.

A HÚGA, Joan és Janet egypetéjű ikrek voltak. Az anyjuknak megmaradt bennük egy kevés az elveszített emberéből: Curtis kék, egyhén ferde szeme, szőke haja, telt ajka (az iskolai évkönyvben Curt fényképe alatt ott áll a beceneve: „Elvis”). De Michelle láthatta a férjét a fiában is, ahol még döbbenetesebb volt a hasonlóság. Ha az ember néhány szarkalábat képzelt a szeme köré, akkor Ned helyett ott állt az apja, amikor először belépett a rendőrök közé.

Ez volt nekik. Ez volt nekünk Ned.

EGY ÁPRILISI NAPON széles, napsugaras mosollyal érkezett, amitől még fiatalabbnak és kedvesebbnek látszott. Bár emlékszem, arra gondoltam, mindnyájan fiatalabbnak és kedvesebbnek látszunk, ha igazán mosolygunk - azzal a mosollyal, amely akkor jelenik meg, amikor őszintén boldogok vagyunk, nem csupán valamilyen ostoba társadalmi játékot játszunk. Azon a napon azért üdített föl különösen, mert Ned nem sokat mosolygott. Ilyen szélesen pedig különösen nem. Addig a napig azért nem igazán tűnt föl, mert udvarias, felelősségteljes és fürge eszű volt. Más szóval, örült az ember, ha látta. Észre sem vettük, milyen komoly, amíg egy napon meg nem láttuk ragyogó, fényes mosolyát.

Bejött a szoba közepére, mire az összes halk beszélgetés abbamaradt. A kezében papír volt, amelynek a tetején cirkalmas címer aranylott. - Pitt! - mondta, és két kézzel fölemelte a papírt, ahogy az olimpiai bírák szokták a pontozótáblákat. - Srácok, fölvettek a Pittre! És ösztöndíjat is adnak! Csaknem színjeles lettem!

Mindenki éljenzett. Shirley szájon csókolta, amitől a srác fülig vörösödött. Huddie Royer, aki aznap nem volt szolgálatban, csak bent lebzsel, és egy ügyön kotlott, amelyben tanúskodnia kellett, kiment, és egy csomag L'il Debbie sütivel jött vissza. Arky a kulcsával kinyitotta az üdítőautomatát, és kezdetét vette a buli. Nem tartott tovább fél óránál, de amíg tartott, jólesett. Mindenki Ned kezét rázta, körbejárt a Pitt felvételi levele (azt hiszem kétszer is), és két zsaru direkt bejött hazulról, csak hogy beszélgessenek vele, és gratuláljanak neki.

Aztán természetesen visszazökkent a kerékvágásba a világ. Nyugalom van itt Nyugat-Pennsylvániában, de azért ez sem halott vidék. Egy tanya kigyulladt Pogus Citynél (éppen annyira város, amennyire én Ferdinánd nagyherceg vagyok), azután felborult egy amish cséza a 20-as úton. Az amishok maguknak valók, de az ilyen esetekben boldogan elfogadják a segítséget. A lónak nem lett semmi baja, szerencsére. A legrosszabb cszabalesetek péntek és szombat este történnek, amikor az ifjabb fekete bakok hajlanak rá, hogy beszívjanak a csűr mögött. Néha megkérnek egy „világi személyt”, hogy vásároljon nekik egy üveg vagy egy hatos doboz Iron City sört, néha pedig a sajátjukat isszák, ami igazi gyilkos, kukoricából barmolt kerítésszagató, az ember a leggonoszabb ellenségét sem kínálná meg vele. Ez csak része a színnek; ez a mi világunk, és többnyire kedvelem is, beleértve az amishokat nagy, takaros birtokaikkal és kicsiny, takaros csézáikkal, amelyeknek a hátulján narancsszínű háromszög van.

És ott van az irodámban az örökös papírmunka, a szokásos duplikátumok és triplikátumok halmai. Minden évben rosszabb lesz. Már nem is tudom, hogy miért akartam nagykutya lenni. Kitöltöttem a tesztek, amelyeknek segítségével én lehettem a parancsnokló őrmester, amikor Tony Schoondist ezt javasolta, akkor tehát még bizonyára megvolt rá az okom, de mostanra ez mintha eltűnt volna.

Hat óra tájt kimentem, hogy elszívjak egy cigit. Van egy padunk, amely a parkolóra néz. Mögötte igazán látványos a nyugati táj képe. Ned Wilcox a padon ült, egyik kezében a Pittről érkezett levéllel, és potyogtak a könnyei. Rám nézett, azután lesütötte a szemét, és a tenyerével megtörölte az arcát.

Leültem mellé, gondoltam, átkarolom a vállát, aztán mégsem tettem. Ha már gondolkozni kell az ilyenek, akkor az falsra sikeredik. Legalábbis én így éreztem. Sohasem nősültem meg, és amit az apaságról tudok, azt föl lehet írni egy gombostű fejére, és még marad mellette hely a miatyánknak is. Cigaretára gyújtottam, és egy darabig csak füstöltem. - Nincs semmi baj, Ned - mondtam végül. Ez volt az egyetlen, ami eszembe jutott, noha gőzöm sem volt, hogy mit jelent.

- Tudom - vágta rá fojtott, igyekszem-nem-sírni hangon, és azután, csaknem úgy, mintha az előző mondat, a gondolat folytatása lenne: - Dehogysem nincs.

Ahogy kiejtette a *dehogysem* szót, abból hallhattam, mennyire szenved. Belülről vérzett valamitől. Az a szó volt, amiről rég leszoktatta magát, nehogy összekavarják a többi Statler megyei tahóval, a Patchin és Pogus City-féle városkák kisteheres és hójáros bunkóival. Még nyolc évvel fiatalabb húgai is rég elhagyták ezt a szót, valószínűleg ugyanazon okból. Dehogysem sutyeráknak adott enni az apád. Ja, miféle apa?

Füstöltem, nem szóltam egy szót sem. A parkoló túlsó végében, az ipari só egyik kupaca mellett deszkabódék szorongtak, amelyeket vagy helyre kellett volna pofozni, vagy le kellett volna bontani. Ezek voltak a géppark régi épületei. Statler városa tíz éve egy mérfölddel arrébb költöztette hóékait, talajgyaluit, dózereit és aszfaltterítőit egy új téglapépületbe, amely úgy festett, mint egy börtön körlete. Itt nem maradt más, csak egy nagy kupac só (magunk is ezt használtuk el apránként - valaha ez a halom valóságos hegy volt) és néhány roskatag kutrica. Ezek egyike volt a B garázs. A fekete betűk az ajtó - olyan széles, síneken gördülő garázsajtó - fölött már megfakultak, de azért el lehetett olvasni. Vajon a benti Buick Roadmasterre gondoltam, miközben ültem a síró fiú mellett, és szerettem volna átkarolni, csak nem tudtam, hogyan csináljam? Nem is tudom. Meglehet, bár nem hinném, hogy tudunk minden gondolatról, amely végigfut az agyunkon. Freud egy csomó marhaságot hordott össze, de ebben nem tévedett. Nem sokat értek a tudatalattihoz, de valami lüktet a fejünkben, az ám, éppen úgy, mint a mellünkben, és formátlan, nyelvileg meg nem fogalmazott gondolatokat hordoz, amelyeket legtöbbször meg sem tudunk fejteni, és rendszerint ezek a legfontosabbak.

Ned megrázta a levelet. - Igazából *neki* akartam megmutatni. Ő akart srác korában beiratkozni a Pittre, de nem engedhette meg magának. Miatta *jelentkeztem*, a szentségít! - Szünet; azután olyan halkan suttogott, hogy alig lehetett hallani: - El van ez baszva, Sandy.

- Mit szolt az anyád, amikor megmutattad?

Ez megnevettette, a hangja könnyes volt, de őszinte. - Nem *szolt* semmit. Sikított, mint egy hölgy, aki tombolán bermudai utat nyert. Aztán sírt. - Ned felém fordult. Elapadtak a könnyei, de a szeme vörös volt és puffadt. Sokkal fiatalabbnak tűnt tizennyolc événél. A kedves mosoly egy pillanatra ismét megjelent az arcán. - Alapjában igazán nagyszerűen viselkedett. Még a kis J-k is klasszak voltak. Mint ti. Shirley megcsókolt... öregem, tiszta libabőrös lettem.

Elnevettem magam, arra gondoltam, hogy Shirley is beleborzonghatott. Kedvelte a fiút, hiszen csinos gyerek volt, és megfordulhatott a fejében, hogy eljátssza mellette Mrs. Robinsont. Talán nem így volt, de ez sem lehetetlen. A férje akkor már csaknem húsz éve eltűnt a képből.

Ned mosolya kifakult. Ismét megrázta a levelet. - Abban a pillanatban tudtam, hogy fölvetek, amikor megláttam a postaládában. Valahogy rögtön meg tudtam mondani. És ismét nagyon kezdett hiányozni az apám. *Rettenetesen*.

- Tudom - mondtam, de természetesen nem tudtam. Az én hetvennégy éves apám még él, egészséges, és nyájasan triviális. Ugyanez érvényes hetvenéves anyámra is.

Ned sóhajtott, elnézett a dombok felé. - Hogyan mehetett el ilyen ostobán? - kérdezte. - Még csak azt sem mondhatom a gyerekeimnek, ha lesznek, hogy a nagypapi golyózaporban hullott el, miközben a bankrablókkal vívott tűzpárbajt, vagy a terroristákkal, akik fel akarták robbantani a megyei börtönt. Semmi ilyesmit.

- Nem - helyeseltem. - Ilyesmit tényleg nem.

- De még azt sem mondhatom, hogy figyelmetlen volt. Csak... arra jött egy piás, és egyszerűen... - Előrehajolt, lihegett, mint egy öregember, amikor görcs szorítja a gyomrát, de ez alkalommal legalább a hátára tettem a kezem. Az indított meg, hogy láttam, mennyire igyekszik nem sírni. Annyira erőlködött, hogy férfi legyen, akármit jelent is ez egy tizennyolc éves fiú számára.

- Minden rendben, Ned.

Hevesen rázta a fejét. - Ha van Isten, akkor kellene okának lennie - mondta. A földet nézte. A kezem még mindig a hátán volt, éreztem, hogy emelkedik és süllyed, mintha most jönne egy futóversenyről. - Ha van Isten, akkor kellene lennie valamiféle vezérfonalnak. De nincs. Olyan nincs, amelyet láthatnék.

- Ha lesz gyereked, Ned, akkor mondd el neki, hogy a nagypapa szolgálatteljesítés közben halt meg. Azután hozd el ide, és mutasd meg neki a nevét a táblán a többi között.

Úgy tűnt, nem is hall. - Álmodtam. Rossz álom volt. - Elhallgatott, gondolkodott, hogyan mondja, azután belevágott. - Azt álmodtam, hogy az egész csak álom. Tudod, hogy miről beszélek?

Biccentettem.

- Sírva ébredek, körülnézek a szobámban, és süt a nap. A madarak énekelnek. Reggel van. Érzem lentről a kávé illatát, és azt gondolom: „Jól van. Köszönöm, Jézus, köszönöm, Jóisten, a fater jól van.” Nem hallom beszélni, vagy ilyesmi, csak tudom. És arra gondolok, micsoda buta ötlet volt, hogy odament valami fickó teherjéhez, hogy figyelmeztesse a laffogó gumira, erre valami piás kivasalta, olyasmi ez, ami csak egy rossz álomban juthat az ember eszébe, amelyben minden olyan valódinak tűnik... lelépek az ágyról, hogy fölkeljek... néha látom a bokámat, ahogy belemerül a napfény egy foltjába... még a melegét is érzem... azután csakugyan fölébredek, sötét van, takaróba vagyok bugyolálva, de még akkor is fázom, reszketek és fázom, és tudom, hogy az álom álom volt.

- Félelmetes - mondtam, és eszembe jutott, hogy kisfiú koromban én is átéltem ugyanennek az álomnak egy változatát. A kutyámról volt szó. Gondoltam, elmondom neki, aztán mégsem tettem. A bánat, az bánat, de egy kutya mégsem egy apa.

- Nem lenne olyan rossz, ha minden éjjel álmodnék róla. Akkor, azt hiszem, még álomban is tudnám, hogy alszom, nem érzem a kávé illatát, és még nincs is reggel. De nem jön az álom... nem jön... azután, amikor mégis ezt álmodom, ismét bedőlök. Annyira boldog vagyok; úgy megkönnyebbülök, arra gondolok, hogy kedveskedek neki valamivel, megveszem neki azt az oldalfegyvert, amit a születésnapjára nézett ki... azután fölébredek. Megint bedőltem. - Újra megeredtek a könnyei, talán a gondolattól, hogy az idén nem ülték meg az apja születésnapját, és már soha nem is fogják. - Gyűlölöm, ha hülyítenek! Olyan, mint amikor Mr. Jones kihív történelemórán felelni, csak

még rosszabb. Mert egyedül vagyok, amikor fölbredek a sötétben. Mr. Grenville - ő a tanácsadó az iskolában - azt mondja, az idő minden sebet begyógyít, de már csaknem egy év telt el, és én még mindig ezt álmodom.

Bólintottam. Emlékeztem Tizfontosra, akit egy vadász puffantott le novemberben, ahogy mereven fekszik a saját véreben a fehér ég alatt, amikor megtalálom. A fehér égbolt télies havazást ígért. Az én álmomban mindig egy másik kutya feküdt ott, amikor olyan közel értem, hogy már láthattam, nem Tizfontos, és ugyanúgy megkönnyebbültem. Legalábbis amíg föl nem ébredtem. És ahogy Tizfontosra gondoltam, egy pillanatra eszembe jutott régi kabalánk. Mister Dillonnak neveztük el, valami tévés seriff neve után, akit James Arness játszott. Jó kutya volt.

- Tudom, hogy mit érzel, Ned.

- Csakugyan? - Reménykedve nézett rám.

- Igen. És jobb lesz. Hidd el nekem. De ő az apád volt, nem egy iskolatársad, vagy egy szomszéd az utcából. Lehet, hogy még jövő ilyentájt is álmodni fogsz róla. Lehet, hogy még tíz év múlva is visszatér néha.

- Ez borzasztó.

- Nem - feleltem. - Ez az emlékezés.

- Ha legalább lett volna valami oka. - Komoran nézett rám. - Valami *átkozott* oka. Érted?

- Hát persze.

- Gondolod, hogy van valami oka?

Gondoltam, elmondom neki, hogy semmit sem tudok okokról, csak láncolatokról - hogyan alakítják ki magukat, láncszemről láncszemre, a semmiből; hogyan fonódnak össze a világgal. Néha az ember megragadhat egy láncszemet, és kihúzhatja magát vele valamilyen sötét helyről. Nagyobbreszt azonban, azt hiszem, az emberre csavarodik. Ha szerencséd van, csak elkap. Ha nincs, akkor meg is fojt.

Arra eszméltem, hogy ismét a parkoló túlsó végében álló B garázst nézem. Miközben bámultam, azon tűnődtem, hogy ha én hozzászóltam ahhoz, amit odabent tartunk, akkor Ned Wilcox is hozzászólhat az apátlan élethez. Az emberek szinte bármihez hozzászólnak. Azt hiszem, ez a legjobb az életünkben. Természetesen a legrosszabb is.

- Sandy! Mire gondolsz?

- Szerintem nem a megfelelő embert kérdezed. Én csak annyit tudok, mi a munka, a remény, és hogy kell elspájzolni egy kis lét a PAN-ig.

Elvigyodott. Nálunk roppant komolyan emlegetik a PAN-t, mintha az a bűnüldözés valamilyen bonyolult alosztálya lenne. Valójában annak a rövidítése, hogy a „pihenés arany napjai”. Azt hiszem, Huddie Royer vezette be.

- Annyit tudok még, hogy meg kell őrizni a bizonyítékok sorát, akkor a legokosabb védőügyvéd sem rúghatja ki alólad a lábadat a bíróságon, és nem csinálhat hülyét belőled. Ezen túl én is csak egy megzavarodott amerikai hím vagyok.

- Te legalább őszinte vagy - mondta.

Csakugyan így van? Vagy csak kerülgetem azt az átkozott kérdést? Akkor nem *éreztem* különösebben őszintének magam; inkább úgy éreztem magam, mint egy úszni nem tudó ember, aki a mély vízben evickélő gyereket figyel. Azon kaptam magam, hogy ismét a B garázst bámulom. *Hideg van itt?*, kérdezte a gyerek apja valaha egy napon. *Hideg van itt, vagy csak én fázom?*

Csak ő fázott.

- Min gondolkodsz, Sandy?

- Semmi érdekesen - feleltem. - Hova mész a nyáron?

- He?

- Hova mész a nyáron? - Abban biztos voltam, hogy nem fog Maine-ben golfozni, vagy a Tahoe-tavon evezgetni; ösztöndíj vagy sem, Nednek minden zöldhasúra szüksége lesz, amit fel tud hajtani.

- Gondolom, ismét a Megyei Park- és Üdülővállalathoz - mondta minden lelkesedés nélkül. - Ott dolgoztam tavaly nyáron is, amíg... tudod.

Az apja haláláig. Bólintottam.

- Múlt héten kaptam egy levelet Tom McClannahantól, amelyben azt írja, hogy fönntart nekem egy helyet. Említette, hogy edzhetek a Gyerekligánál, de ez csak a szalonna az egérfogóban.

Nagyobb részt áskálni fogok, és beállítom a locsolókat, mint tavaly nyáron. Én megfogom az ásó nyelét, nem félek attól, hogy bepiszkolódik a kezem. De Tom... - Vállat vont, nem fejezte be a mondatot.

Tudtam, mi az, amiről diszkréten hallgat. Kétfajta munkamániás van, az egyik ahhoz is rosszindulatú, hogy összeessen, a másik túl szelíd, és a megőrülésig kihasználható. Tom, aki a rosszindulatú fajtához tartozott, egy olyan család utolsó ága volt, amelynek fája a tizenkilencedik század óta érlelte a szép dundi falusi furkókat. A McClannahanok adtak egy szenátort, két embert a képviselőházba, féltucatnyi képviselőt a pennsylvaniai parlamentbe, és Statler megyének is juttattak megszámlálhatatlan komisz disznót. Tom általános vélemény szerint undok főnök volt, aki nem óhajtotta megmászni a politikai totemoszlopot. Ő azt szerette, ha ilyen Ned-féle, csöndre és udvariasságra nevelt srácoknak mondogathatta, hogy hova guggoljanak, és hol nyomják. És természetesen Tom szerint sohasem guggoltak elég mélyre, és nem nyomták elég keményen.

- Ne válaszolj még arra a levélre - mondtam. - Szeretnék telefonálni, mielőtt megtennéd.

Azt hittem, hogy kíváncsi lesz, de csak bólintott. Néztam, ahogy ott ült, ölében a levéllel. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki most kapott egy szép kövér ösztöndíjat, hanem inkább olyan volt, mint akit most utasítottak el.

Sőt jobban belegondolva nemcsak az egyetemről tanácsolták el, de még az életben sincs helye. Ez persze nem igaz - a Pittől kapott levél csupán egy bizonyíték volt az ellenkezőjére -, de nem kétlem, hogy Ned akkor így érzett. Nem tudom, a siker miért kedvetlenít el jobban, mint a kudarc, de azt igen, hogy így van. És ne felejtjük el, hogy mindössze tizennyolc éves volt, a leghamletibb korban.

Ismét odanéztem a B garázsra, és arra gondoltam, ami odabent van. Nem mintha bármelyikünk is tudná, hogy mi az.

MÁSNAP REGGEL fölhívtam Butlerben Teague ezredest, aki a körzeti főnökünk. Elmagyaráztam neki a helyzetet, és vártam, amíg ő is telefonál, feltételezhetően Scantonba, ahol a nagyfiúk akasztják a fogasra a kalapjukat. Nem kellett sokáig várnom a visszahívásra és a jó hírre. Azután szóltam Shirleynek, noha ez alig volt több formáságnál; az apát is kedvelte, de a fiút egyenesen imádta.

Amikor Ned aznap iskola után megjött, megkérdeztem, nem lenne-e kedve azzal tölteni a nyarat, hogy megtanulja a forgalomirányítást - és még fizetést is kap érte -, ahelyett hogy Tom McClannahan zsémbelését és nyavalygását hallgassa a Park és Üdülőben. Egy pillanatig döbbenet nézett... csaknem úgy, mint akit fejbe vágta. Azután hatalmas, boldog vigyor öntötte el az arcát. Azt hittem, meg fog ölelni. Ha fontolgatás helyett csakugyan átkarolom tegnap este, akkor valószínűleg meg is teszi. Így csak arcához emelte ökölbe szorított kezét, s azt kiáltotta: - Igennn!

- Shirley hajlandó fölvenni segédnek, a hivatalos igent is megkaptad Butlerből. Ez természetesen nem olyasmi, mint McClannahannek ásnia, de hát...

Ez alkalommal tényleg megölelt, közben nevetett, és ez nekem nagyon tetszett. Meg tudnám szokni.

Amikor megfordult, Shirley állt mögötte, két oldalán egy-egy rendőrrel: Huddie Royerrel és George Stankowskival. Szürke egyenruhájukban mindhárman olyan komolyak voltak, mint egy szívroham. Huddie és George a kalapjukat is föltették, amitől kétméteresnél is magasabbnak tűntek.

- Nem bánod? - kérdezte Ned Shirleyt. - De tényleg?

- Mindent megtanítok neked, amit tudok - felelte a lány.

- Csakugyan? - kérdezte Huddie. - És mit csinál az első hét után?

Shirley oldalba bökte; éppen a Beretta agya fölött találta el. Huddie kétségbeesett *auff!* hangot adott ki, és megtántorodott.

- Van valamim a számodra, fiam - mondta George. Halkan beszélt, és a legszebb neked-igazából-kórházban-lenne-a-helyed pillantását vetette a fiúra. Az egyik kezét a háta mögött tartotta.

- Micsoda? - kérdezte Ned, és a hangja nyilvánvaló boldogsága ellenére is idegesen csengett. George, Shirley és Huddie mögött a D egység több rendőre gyülekezett.

- Nehogy elveszítsd - mondta Huddie. Ugyancsak halkan és komolyan.

- De mit, fiúk, mit? - A hangja még sose volt ilyen bizonytalan.

George elővarázsolt a háta mögül egy kis, fehér dobozt. Odaadta a fiúnak. Ned megnézte, a köré gyűlt rendőrökre pillantott, majd kinyitotta a dobozt. Nagy, műanyag csillag volt benne, amelyre a MEGBÍZOTT KUTYUS feliratot nyomtatták.

- Isten hozott a D egységben, Ned! - mondta George. Igyekezett megőrizni ünnepélyes külsejét, de nem volt képes. Hahotázni kezdett. Hamarosan mindnyájan nevettek, és tolakodtak, hogy megszorongathassák Ned kezét.

- Nagyon viccesek vagytok, srácok! - mondta ő. - Igazi vicces gyerekek. - Mosolygott, bár szerintem ismét a sírás határán imbolygott. Ez semmiből nem látszott, mégis így volt. Azt hiszem, Shirley Pasternak is megérezte. Amikor a gyerek elnézést kért, hogy kimehessen a mellékhelyiségbe, úgy vélem, erre azért volt szüksége, hogy visszanyerje az önuralmát, és megbizonyosodjon róla, nem álmodik, esetleg mindkét okból. Néha, amikor rosszul mennek a dolgok, több segítséget kapunk, mint amire számítunk. És néha még ez sem elég.

NAGYSZERŰ VOLT, hogy Ned nálunk lehetett azon a nyáron. Mindenki szerette, és ő is szeretett bent lenni. Különösen azokat az órákat kedvelte, amelyeket Shirleyvel a forgalomirányítóban töltött. Átismételték a kódokat, de a fiú főleg a megfelelő válaszokat tanulta, meg azt, hogyan zsonglörködjön a többszörös hívásokkal. Gyorsan el is sajátította, fűgén küldte a kért adatokat a járőröknek, úgy játszott a számítógép billentyűzetén, mint a kocsmai zongorán, ha kellett, összekötést teremtett más egységekkel, amire szükség is lett, amikor egy június végi estén a heves viharok sorozatban korbácsolták végig Nyugat-Pennsylvaniát. Istennek hála, nem volt tornádó, csak erős szél, zápor és villámlás.

Egyszer állt közel a pánikhoz, mégpedig egy-két nappal később. Egy hapsi a statleri város-háza előtt hirtelen megbolondult, összevissza rohangált, lerángatta a ruháját, és Jézus Hímvesszőjéről ordított. Magát nevezte így; be is írtam valahol egy jelentésbe. Négy rendőr szólott be, ketten ott voltak a helyszínen, ketten éppen oda tartottak. Miközben Ned azt igyekezett kitalálni, mit is csináljon, Butlerből beszólt egy rendőr, jelentette, hogy kint van a 99-esen, egy gyorsajtót üldöz... *puff*. Megszakadt a kapcsolat. Ned feltételezte, hogy a butleri rendőr túlpörgette a járgányát, és feltételezése be is igazolódott (újonc volt, neki nem esett baja, de a verda tropára ment, és az üldözött meglépett). Ned Shirley után bömbölt, úgy hátrált el a számítógéptől, a telefonoktól és a mikrofontól, mintha hirtelen fölforrósodtak volna. A lány fűgén átvette a helyét, de azért volt ideje, hogy gyorsan megölelje a fiút, és puszt nyomjon az arcára, mielőtt becsusszant volna a székbe, amelyet Ned otthagytott. Senkit sem öltek meg, senki sem sérült meg súlyosan, Mr. Jézus Hímvesszőjét bevitték a statleri kórházba megfigyelésre. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor Nedet idegesnek láttam, de ezt is egykettőre lerázta. És tanult belőle.

Mindent összevéve mély benyomást tett rám. Shirley is szívesen tanította. De ez nem volt igazán meglepő; egyszer már az állását is kockáztatta a gyerekért, amikor hivatalos engedély nélkül elkezdte oktatni. Tudta - mindnyájan tudtuk -, hogy Nednek nem áll szándékában a rendőri hivatást választani, soha nem célzott rá, de Shirleyt ez egyáltalán nem zavarta. Ned pedig szeretett a lány körül serteperélni. Ezt is tudtuk. Szerette a nyomást és a feszültséget, szinte kivirult tőle. Igaz, ott volt ez az egy megbicsaklás, de szinte örültem neki. Jó volt tudni, hogy ez nem csupán számítógépes játék Nednek; megértette, hogy valódi emberek mozognak ezen az elektronikus sakktáblán. És ha a Pitt nem jön össze, ki tudja? Máris jobb volt, mint Matt Babicki, Shirley elődje.

JÚLIUS ELEJÉN - nem is tudom, talán éppen egy év telt el azóta, hogy az apját megölték - a srác előjött nekem a B garázzsal. Kopogtattak az ajtómon, amelyet többnyire nyitva tartottam, és amikor felnéztem, ott állt ujjatlan Steelers pólójában, ócska farmerban, és egy-egy törőlörongy lógott a két hátsó zsebéből. Tudtam, mi következik. Talán a rongyok miatt, talán volt valami a szemében.

- Azt hittem, már végeztél, Ned.

- Ja - biccentett, azután vállat vont. - Van még egy kis munka, amit el akarok végezni. És... na... ha kijössz egy cigarettára, szeretnék valamit kérdezni. - Meglehetősen izgatott volt a hangja.

- Nincs alkalmasabb idő a jelennél - mondtam, és fölálltam.

- Biztos vagy benne? Úgy értem, ha sok a dolgod...

- Nincs sok dolgom - mondtam, ámbár ez nem volt igaz. - Menjünk.

KORA DÉLUTÁN volt, az a fajta nap, ami elég közönséges nyár derekán az amishok vidékén a Short Hills között: ónos, rekkenő, a hőséget még fokozza a nyúlós nedvesség, amely párával burkolja a látóhatárt. Világunk, amely rendszerint hatalmasnak és nagyszerűnek tűnik, szűkös és fakó lett tőle, mint valami ódon pillanatfelvétel, amelyből kiapadtak a színek. Nyugaton, meghatározhatatlan irányból mennydörgés hallatszott. Vacsorára ismét vihar várható - június közepe óta mintha minden harmadik napon zuhogott volna -, de most csupán hőség és nyirkosság volt, amely azonnal kifacsarta belőlünk a verejtéket, amint kiléptünk a légkondicionálás hatásköréből.

Két gumivödör állt a B garázs ajtaja előtt, az egyikben szappanos lé, a másikban öblítővíz. Az egyikből egy gumis ablakmosó nyele állt ki. Phil Candleton, aki éppen ott ült a dohányzók padján, mindentudó pillantást vetett rám, ahogy elhaladtunk mellette, és keresztülmentünk a parkolón.

- Az örs ablakait mostam - magyarázta Ned -, és amikor végeztem, a vödröket ott öntöttem ki. - A B és T barakk közötti tágas térre mutatott, ahol két rozsdásodó hótoló penge és két pár traktorkerék volt a nagy csomó gazban. - Azután úgy döntöttem, hogy gyorsan végigmegyek a sufnik ablakán, mielőtt a vizet kiönteném. A C garázsé piszkos, de a B-é egészen tiszta.

Nem lepott meg. A kicsiny ablakokon, amelyek a B garázs elején sorakoztak, két (talán három) nemzedékre való rendőr bámult már be Jackie O'Harától Eddie Jacuboig. Emlékeztem a srácokra, ahogy álltak a felhúzó ajtóknál, mint holmi kölykök, akik valami félelmetes vásári mutatványra várnak. Shirley éppúgy megfordult ott, mint elődje, Matt Babicki; gyertek közelebb, drágáim, nézzétek meg az élő krokodilt! Figyeljétek a fogait, hogy csillognak!

Ned papája egyszerű bement egy kötéllel a derekán. Én is ott voltam. Természetesen Huddie és Tony Schoondist, az öreg parancsnokló őrmester szintén. Tony, akinek családnevét senki sem volt képes úgy kiejteni, ahogy ő (Sén-dinksz), már négy éve beköltözött valamilyen „életfenntartó” intézménybe, mire Ned hivatalosan munkában állt a barakkban. Sokan jártunk a B garázsban. Nem azért, mert akartunk, hanem mert időről időre muszáj volt. Curtis Wilcox és Tony Schoondist tudósok lettek (Roadmaster-ügyben), és Curt volt az, aki fölakasztotta a nagy számokkal ellátott, kerek hőmérőt, amelyet kintről is le lehetett olvasni. Ahhoz, hogy az ember lássa, mindössze oda kellett hajtania a homlokát valamelyik ablakhoz, amelyek az épület elején sorakoztak, úgy százhetven centi magasságban, a két tenyerét pedig az arca mellé kellett tennie, hogy kizárja a külső fényt. Azokat az ablakokat Curt fiának felbukkanásáig nem is tisztította más, mint alkalmanként egy-egy homlok, amikor valaki látni akarta az élő krokodilt. Illetve, precízebben, egy lepelbe burkolt árnyékot, amely leginkább egy nyolchengeres Buickra hasonlított. Úgy terítettük rá a ponyvát, ahogy holttestre szokták a szemfedőt. Csak éppen az a ponyva időnként lecsúszott. Erre nem volt semmi oka, néha mégis megtörtént. Mivel nem holttest volt alatta.

- Nézd csak! - szólt Ned, amikor odaértünk. Szavai összefolytak, mint a lelkes kisgyerekeké. - Micsoda klassz, öreg kocsi, mi? Még a papa Bel Airjénél is jobb! Ez egy Buick, ennyit megállapíthatok a kerek ablakokról és a hűtőrácsról. Az ötvenes évek közepén gyárthatták, igaz?

Valójában '54-es volt, Tony Schoondist, Curtis Wilcox és Ennis Rafferty szerint. Olyan '54-es fajta. Ha az ember közelebről is megvizsgálta, akkor egyáltalán nem volt '54-es. Vagy Buick. Vagy akár autó. Valami más volt, ahogy elpocsékolta ifjúságom idején mondtuk.

Közben Ned majdhogynem dadogva folytatta.

- De prima állapotban van, azt innen is látni. Olyan furcsa, Sandy! Benéztem, és először csak egy kupacot láttam. Mert rajta volt a ponyva. Mosni kezdtem az ablakokat... - Csak éppen azt mondta, hogy *mosni kesztem a zablakokot*, mert mi ezt így mondjuk ezen a fertályon, ahol az Óriás Sas áruházból is Órijás Sas lesz. - ...és akkor egy hangot hallottam, pontosabban két hangot, a *hussst*, azután egy huppanást. A ponyva lecsúszott a kocsirol, miközben az ablakokat mostam! Mintha azt akarta volna, hogy meglássam, vagy valami ilyesmi! Hát, ha ez nem furcsa, akkor nem tudom, hogy mi a furcsa!

- Hát csakugyan elég furcsa - mondtam. Az üvegnek támasztottam a homlokomat (ahogy sokszor csináltam már), két kezemet az arcom mellé tettem, hogy eltakarjam az ónos napfényt. Igen, tényleg úgy festett, mint egy öreg Buick, de prima állapotú, csaknem új, ahogy a srác mondta. Az ötvenes évek Buickjainak jellegzetes hűtőrácsa, ami nekem pont olyannak tűnt, mint egy króm-krokodil szája. Fehér betétes gumik. Hátral sárhányó - *túl jó ahhoz, hogy használjuk*, ahogy mondani szoktuk. Aki belebámult a B garázs homályába, feketének mondta volna. Valójában éjkék volt.

A Buick gyártott 1954-ben éjkék Roadmastert - Schoondist utánanézett -, de ilyen fajtát soha. A festése olyan *pikkelyesnek* tűnt, mint egy kölyök kirittentett csotrogányán.

Földrengéses vidék van arra, mondta Curtis Wilcox. Hátraugrottam. Akár halott egy éve, akár nem, egyenesen a bal fülembe mondta. Vagy ő, vagy más.

- Mi a baj? - kérdezte Ned. - Úgy festesz, mint aki kísértetet látott.

Majdnem kijavítottam, hogy hallottam. De inkább azt mondtam, hogy: - Semmiség.

- Biztos? Ugrottál egyet.

- Nyilván liba ment át a síromon. Jól vagyok.

- Szóval mi van ezzel a kocsival? Ki a tulajdonosa?

- Micsoda kérdés. Nem tudom - feleltem.

- Na és csak úgy itt áll a sötétben? Ember, ha nekem ilyen csinos - és ilyen évjáratú! - járgányom lenne, nem hagynám, hogy egy piszkos öreg garázsban rohadjon. - Azután más jutott az eszébe. - Valamilyen bűnügyben szerepelt a kocsi? Bizonyíték?

- Nevezd letétnek, ha úgy tetszik. Ki nem fizetett szolgáltatás fejében. - Mi így neveztük. Nem valami ötletes, de ahogy Curtis mondta egyszer, az embernek csupán egy szögre van szüksége, hogy fölakaszthassa a kalapját.

- Miféle szolgáltatás?

- Hétdollárnyi benzin fejében. - Nem tudtam rávenni magam, hogy elmondjam, ki pumpálta.

- Hét dollár? Ez minden?

- Hát - mondtam -, csak egy szögre van szükséged, hogy fölakaszd rá a kalapodat.

Meglepetten nézett rám. Visszanéztem, nem szóltam.

- Bemehetnék? - kérdezte végül. - Közelebről is megnézhetem?

A homlokomat az üveghez szorítottam, és leolvastam a hőmérőt. A gerendáról lógó szerkezet képe kerek volt, mint a hold. Tony Schoondist vette Statlerben, a saját zsebéből fizette, nem a D egység kasszájából. És Ned apja akasztotta föl a gerendára. Mint a kalapot a szögre.

Noha ott, ahol álltunk, a hőmérséklet megközelítette a harminc fokot, és mindenki tudja, hogy egy rosszul szellőző kunyhóban vagy sufnyiban még melegebb szokott lenni, a hőmérő nagy, vörös tűje tizenhárom fokot mutatott.

- Most nem - mondtam.

- Miért nem? - Azután, mintha ráébredt volna, hogy ez így udvariatlanságnak, sőt talán szemtelenségnek hangzik, hozzátette: - Mi a baj veled?

- Most nem biztonságos.

Néhány másodpercig tanulmányozott. Közben az érdeklődés, az eleven kíváncsiság elszivárgott az arcából, ismét az a srác lett, akit gyakran láttam a barakk felé jönni, az, akit a legtisztában azon a napon láttam, amikor fölvettek a Pittre. Ott ült a padon, könnyek peregtek az arcán, és tudni akarta, amit minden gyerek tudni akar, amikor valaki, akit szeretett, hirtelen eltűnik a színről: miért történik, miért velem történt, van ennek valami oka, vagy csak egy örült rulettkerék forog? Ha jelent valamit, akkor mit kezdjek veled? Ha semmit nem jelent, akkor hogyan viseljem el?

- Az apámhoz van köze? - kérdezte. - Az apám kocsija volt?

Rémítő volt az éleslátása. Nem mintha az apja kocsija lett volna... hogyan is lehetne az övé, amikor valójában nem is autó? De igen, az apja kocsija volt. Meg az enyém... Huddie Royeré... Tony Schoondisté... Ennis Raffertyé. Talán mindenekelőtt Ennisé, az övé, olyan módon, amellyel mi, többiek sohase kelhattunk versenyre. Nem is *akartunk*. Ned megkérdezte, hogy kié a kocsi, és azt hiszem, erre az volt a megfelelő válasz, hogy a pennsylvaniai rendőrség D egységéé. A múlt és a jelen összes olyan rendőréé, aki tudta, mit tartogatunk odakint a B garázsban. De az évek során, miközben őriztük, leginkább Tonyé és Ned apjáé volt. Ők lettek a kurátorok, a Roadmaster Tudósai.

- Nem pontosan az apádé - mondtam, tudva, hogy túlságosan sokáig haboztam. - De tudott róla.

- Mit tudott? És a mamám is tudott róla?

- Erről senki sem tud manapság rajtunk kívül - feleltem.

- Úgy érted, a D egységen kívül.

- Igen. És ez így is marad. - Cigaretta volt a kezemben, de alig emlékeztem, mikor gyújtottam meg. Ledobtam a makadámra, és eltapostam. - Ez a mi dolgunk.

Mélyet lélegeztem.

- Ha azonban csakugyan tudni akarod, akkor elmondom neked. Most már egy vagy közülünk... mindenesetre elég közel jársz az állami munkához. - Az apja szokta ezt mondani - minden alkalommal, valahányszor elakadni látszottak a dolgok. - Akár be is mehatsz, hogy megnézd.

- Mikor?

- Amikor a hőmérséklet felmegy.

- Nem értelek. Mi köze a hőmérsékletnek a bemenetelhez?

- Ma háromkor végzek - mondtam, és a padra mutattam. - Ott találkozunk, ha nem ered el az eső. Ha elered, akkor fölme gyünk, vagy le a Hazai Ízekbe, ha éhes vagy. Azt hiszem, apád azt akar ná, hogy tudj róla.

Tényleg? Valójában fogalmam sem volt róla. Mégis olyan erős mesélhetnékem támadt, hogy megérzésnek is lehetett volna nevezni, de lehetett akár a túlsó oldalról érkező parancs is. Nem vagyok vallásos ember, de valahogy hiszek az ilyen dolgokban. Arra gondoltam, amit az öregek mondtak, hogy a kíváncsi ember hamar megöregszik, de aki nem kíváncsi, az is.

Elégedetté tesz-e a tudás? Tapasztalataim szerint ritkán. De nem akartam, hogy Ned úgy menjen szeptemberben a Pittre, amilyen júliusban volt, amikor rendszerint derűs természete úgy hunyorgott, mint a villanykörte, ha nincs teljesen becsavarva. Úgy véltem, joga van néhány válaszra. Tudom, néha nincsenek válaszok, de éreztem, próbálkoznom kell. Éreztem, hogy a kockázatok ellenére meg kell próbálkoznom a válaszokkal.

Földrengéses vidék, mondta Curtis Wilcox a fülemben. *Az ott földrengéses vidék, úgyhogy légy óvatos.*

- Ismét liba ment át a sírodon, Sandy? - kérdezte a fiú.

- Nemigen volt az liba - feleltem. - De valami átment rajta.

NEM EREDT EL az eső. Amikor kimentem Nedhez a padra, amely a parkoló túlsó végén levő B garázsra néz, Arky Arkanian már ott volt. Cigarettazott, és a Kalóz baseballcsapatról beszélgetett a sráccal. Arky úgy tett, mint aki távozni akar, amikor megérkeztem, de rászóltam, hogy maradjon csak. - Arról a Buickról akarok mesélni, amelyet amott tartunk - mondtam, és a parkoló túlsó végében álló garázs felé biccentettem. - Ha Ned úgy dönt, hogy szól a fehér köpenyes embereknek, mert a D egység parancsnokának meglazult egy deszkája, akkor támogathatsz. Végére is ott voltál.

Arky mosolya elhalványodott. A feltámadó lanyha, forró szellő felborzolta vasszürke haját. - Jó ötlet ez, főnök?

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik - feleltem -, ámbár...

- ...aki nem kíváncsi, az se marad fiatal - fejezte be mögöttem Shirley. - Csatlakozhatok? Vagy ma a Fiúk Klubja tart itt összejövetelt?

- A füstölő padnál nincs nemi megkülönböztetés - feleltem. - Kérlek, csatlakozz hozzánk.

Shirley hozzám hasonlóan most tette le a szolgálatot, átadva a munkáját Steff Coluccinak.

Leült Ned mellé, rámosolygott, és elővett egy csomag Parliamentet a táskájából. Kétezerkettő volt, több eszünk lehetett volna, évek óta több eszünk lehetett volna, mi mégis folyamatosan gyilkoltuk magunkat. Elképesztő. Bár ha azt vesszük, hogy olyan világban élünk, ahol mindenféle piás fölkenhet egy állami rendőrt egy kamion oldalára, és ál-Buickok bukkannak föl valódi benzinkutaknál, nem is olyan elképesztő. Nekem akkor legalábbis nem volt az.

Akkor éppen egy történetet akartam mesélni.

Akkor

1979-BEN A 32-ES ÚT és a Humboldt út kereszteződésében álló Jenny benzinkút még üzemelt, de pocsékul megroggyant; az OPEC végül csak kicsinálta a mumpicokat. A szerelő és tulajdonos Herbert „Hugh” Bossey azon a bizonyos napon Lassburgban tartózkodott, ahol a fogait kellett csináltatnia, hála a Snickers csokiknak és a cukros kólának. SZERELLŐ FOGÜGYBE TÁVOL VAN, állt a garázsajtóra fölragasztott cédulán. A benzint egy gimiből kimaradt, Bradley Roach nevű srác csapolta, aki éppen hogy túl volt a tízes évein. Ez a fickó huszonkét évvel és sokezernyi sörrel később megöli egy még meg sem született fiú apját, nekinyomja egy Freuhof karosszériájának, megpörgeti, mint egy orsót, letekerí, mint egy magnószalagot, csaknem börtelenné nyúzza, aztán a gazba penderíti, csak a véres ruha marad az úton, kifordítva, mintha bűvésztrükköt

mutattak volna be. De mindez még odébb volt. Most a múltban vagyunk, az *Akkor* varázslatos földjén.

JÚLIUSI DÉLELŐTT volt, tíz óra tájt, Brad Roach a Jenny kút irodájában ült, lábát fölrakta az asztalra, és a *Kukucská*-t olvasta. A címlapon baljóslatú repülő csészealj lebegett a Fehér Ház fölött.

A garázsban megszólalt a csengő, amikor egy jármű átgurult a légvezetéken. Brad kinézett. Egy kocsi - ugyanaz, amelyik sok évet tölt majd a B garázs sötétjében - beállt a két szivattyú közül a másodikhoz, amelynek oldalán matrica jelezte, hogy HITELESÍTVE. Csodálatos, éjkék Buick volt, öreg (nagy, króm hűtőrács, kis, kerek ablakok), az állapota azonban kiváló. A dukkózás szikrázott, a szélvédő ragyogott, a karosszérián végighúzódnó krómcsíkok villogott, de még mielőtt a vezető kinyitotta volna az ajtót, hogy kiszálljon, Bradley Roach már tudta, hogy valami nincs rendben. Csak arra nem jött rá, hogy mi.

Az újságot az asztalra ejtette (ki sem vehette volna a fiókból, ha a főnöknek nem kellett volna megfizetnie édesszájúságáért), és éppen akkor állt föl, amikor a Roadmaster vezetője kinyitotta a szivattyúval átellenes oldalon az ajtót, és kiszállt.

Éjjel erősen esett, az utak még mindig nedvesek voltak (sőt a fenébe; Statler város nyugati végében, egyes mélyebben fekvő helyeken el is öntötte őket a víz), de a nap nyolc tájt előbújt, és tízre ragyogóan kimelegedett a délelőtt. Ennek ellenére az ember, aki kiszállt a kocsiból, fekete esőkabátot és széles karimájú, fekete kalapot viselt. „Úgy nézett ki, mint egy kém valami régi filmben”, mondta Brad poétikus csapongással Ennis Raffertynek nagyjából egy óra múlva. A kabát olyan hosszú volt, hogy úgyszólván söpörte a pocsolyás aszfaltot, és hólyagosan dagadozott a Buick vezetője mögött, aki a benzinkút oldala és a mögötte futó Páfrány patak csobogása felé tartott. Az éjszakai esőtől a patak csodálatosan megduzzadt.

Brad, feltételezve, hogy a fekete kabátot és konya kalapot viselő ember a végét vette célba, odakiáltott: - A mellékhelység nyitva van, uram... mennyi üzemanyagot parancsol?

- Töltse tele - mondta az ügyfél. Volt valami a hangjában, ami nem nagyon tetszett Brad Roachnak. Ahogy az ügyeletes rendőröknek mesélte, úgy hangzott, mintha a fickó egy pofára való kocsonyával a szájában válaszolt volna. Az biztos, hogy Brad költői hangulatban leledzett. Talán megártott neki Hugh távolléte.

- Ellenőrizzem az olajsintet? - kérdezte. A kuncsaft addigra a kis, fehér épület sarkánál tartott. Mozgásának gyorsaságából Brad arra következtetett, hogy ugyancsak sürgős kirakodnivalója lehet.

A hapsi mégis megállt, és egy kicsit elfordult Brad felé, épp annyira, hogy a fiú láthassa az orca sápadt, csaknem viaszos félholdját, egy fehérje nélküli, sötét mandulaszemet, és a fura formájú fül mellett egy ernyedten aláhulló, fekete tincset. Brad legjobban a fülre emlékezett, ami teljesen tisztán maradt meg az emlékezetében. Valami nagyon zavarta benne, de nem tudta elmagyarázni, hogy mi. Ezen a ponton cserbenhagyta a poézis. *Olyan olvadtforma volt, mint aki megégett* nagyjából így tudta legjobban megközelíteni.

- Az olaj rendbe! - mondta a fekete kabátos fojtott hangon, és már be is fordult a sarkon, de-nevérszerűen csapkodó, sötét szöveghullámokat húzva maga után. A hangjához ráadásul - ahhoz a kellemetlen, hurutos hanghoz - még olyan kiejtése is volt, ami Brad Roachot egy régi előadásra emlékeztette, amiben Boris Badinoff azt mondja Natasának: *Abba kell hagynunk a sürgést és a forgást!*

Odaslattyogott a Buickhoz a szivattyú felőli oldalon (a vezető figyelmetlenül állt meg, tágas teret hagyva a kocsi és a járdaszegély között), menet közben egyik kezét végighúzta a krómdíszes és a sima festéken. Az érintés sokkal inkább a tisztelet, mint a szemtelenség jele volt, noha lehetett benne egy árnyalatnyi ártalmatlan szemtelenség; Bradley akkor még vidám ifjú volt. Hátralé megállt, és a töltőnyílás fölé hajolt. A töltőnyílás megvolt, de a hátsó rendszám nem. Még a táblához kialakított mélyedés vagy a csavaroknak fűrt lyuk is hiányzott.

Bradley erről rájött, mi zavarta kezdettől fogva, ahogy meghallotta a csengő *csön-csön*-jét, és először pillantott rá a kocsira. Nem volt rajta ellenőrző matrica. Hát, nem az ő dolga, hogy hátul nincs rendszám, a szélvédőről pedig hiányzik a matrica; majd a helyi zsaruk vagy a D egységtől az

államiak kiszúrják a fickót, és lemeszelik... bár az is lehet, hogy nem. Neki, Brad Roachnak az a dolga, hogy betöltse a benzint.

Megcsavarta a kart a hitelesített szivattyún, hogy visszaállítsa a számokat, bedugta a csövet a lyukba, és elindult az automatikus pumpálás. A kút belsejében megszólalt a kolomp. Közben Brad, befejezve a körsétát, végigment a Buick utasülés felőli másik oldalán, és mikor benézett balról az ablakokon, megállapította, hogy az ötvenes évek majdnem-luxusautójához képest a kocsi belseje feltűnően zord. Az üléseket ökörszembarna szövettel kárpitozták, ugyanolyan színűvel, mint a plafont. A hátsó ülés üres volt, az első úgyszintén, a padlón semmi - még egy rágógumi papírja sem, nem is beszélve térképről vagy összegyűrt cigarettásdobozról. A volán mintha berakásos fából lett volna. Bradley eltűnődött, hogy ennél a típusnál vajon ez volt-e a szokás, vagy ez külön rendelésre készült? Elegánsnak tűnt. És miért ilyen nagy? Ha küllők állnak ki belőle, beillett volna egy milliomos jachtjába. Annak, aki meg akarta markolni, csaknem mellső középtartásba kellett széttárnia a karját. Ez nyilván rendelésre készült darab. Brad úgy vélte, nem lehet valami kényelmes hosszú úton ezzel kormányozni. Egy fikarcnyit sem lehet kényelmes.

Volt valami furá a műszerfalon is. Mintha csomós diófából készült volna, a krómozott műszerek, kisebb műtyürok - fűtés, rádió, óra - rendben levőnek látszottak... mindenesetre a megfelelő helyen voltak... akárcsak az indítókulcs (*jóhiszemű lélek*, gondolta Brad), az egészben mégis nagyon nem stimmel valami. Azt azonban nehéz lett volna megmondani, hogy mi.

Ismét a kocsi elé került, megcsodálta a vicsorgó krómozott hűtőrácsot (ez a rács minden Buickon rajta van; legalább ez a rész valódi volt), és meggyőződött róla, hogy sem Pennsylvániából, sem máshonnan való ellenőrző matrica nincs a szélvédőn. Egyáltalán semmilyen öntapadó nem díszítette a szélvédőt. A tulajdonos láthatólag nem volt tagja a Három A-nak, a Jávorszarvasoknak, az Oroszlánoknak vagy a Kiwanis Klubnak. Nem támogatta a Pittet, vagy a Pennsylvániai Állami Egyetemet (annyira legalábbis nem, hogy emiatt kitegyen egy matricát a Buick szélvédőjére), és kocsiját nem védelte a Mopal, vagy a jó öreg Rozsdás Jones.

Mindazonáltal meglehetősen dögös járgány volt... noha a főnöke azt mondaná, hogy nem bámulnia kell a kasznikat, hanem gyorsan tele kell tankolnia őket benzinnel.

A Buick hétdollárnyi árut ivott meg, mire megtelt. Ez sok üzemanyag volt abban az időben, amikor egy gallon első osztályú benzint hetven centért adtak. Vagy csaknem üres volt a tartály, amikor megérkezett a fekete kabátos, vagy messziről jött idáig.

Azután Brad úgy döntött, hogy a második ötlete marhaság. Mert az utak még nedvesek voltak, az ég szerelmére, hiszen a peremük még elmerült a vízben, a Buick sima, kék oldalán azonban egyetlen sárpetty sem látszott. A vastag, fényűző külsejű, fehér betétes kerekeken sehol egy folt. Ez pedig Bradley Roach véleménye szerint teljességgel lehetetlen.

Neki persze semmi köze hozzá, de felhívhatja a figyelmet a matrica hiányára. Talán még borraivalót is kap. Esetleg annyit, hogy elég lesz egy hatos rekesz sörre. Még hat vagy nyolc hónap választotta el attól, hogy törvényesen szeszes italt vásárolhasson, de azért vannak más módok, ha az ember elég elszánt, és Bradley már zsenge ifjúságában elég elszánt volt.

Visszament az irodába, leült, fölvette a *Kukucská*-t, és várta, hogy a fekete kabátos fickó visszatérjen. Kétségtelenül rohadt forró nap volt egy ilyen fekete kabáthoz, de Brad addigra úgy gondolta, hogy ezt a rejtélyt részben megfejtette. A hapsi TS, olyasféle, mint akik Statler körül élnek. Úgy látszik, ez egy olyan szektából jött, ahol megengedik az autó használatát. Bradley és a barátai az amishokat hívták TS-nek, ami a trágyatúró seggfej rövidítése volt.

Tizenöt perccel később, amikor Brad befejezte Richard T Rumsfeld (U.S. hads.) Ufószakértő „*Meglátogattak minket!*” című cikkének olvasását, és áttért a negyedik oldal szőke lánnyára, aki mintha múltéggel horgászott volna egy hegyi patakban, bugyiban és melltartóban, rájött, hogy *még mindig* várakozik. A szivar nem jött, hogy lepengessen némi aprót; a főszer láthatólag budimilliomos.

Vihogva képzelte el, ahogy a pasas ott kuporog a budin a rozsdás csövek alatt, ücsörög a félhomályban (az egyetlen izzó egy hónapja égett ki, és sem Bradley, sem Hugh nem szánta rá magát, hogy ezen az állapoton változtasson), miközben szétterülő fekete kabátja összegyűjti az egészszart, és ismét fölvette az újságot. A viccoldalra lapozott, ezzel el is volt újabb tíz percig (néhány vicc olyan mulatságos volt, hogy háromszor, négyszer is elolvasta őket). Visszaejtette az újságot az asztallapra, és az ajtó fölötti órára nézett. Mögötte a szivattyúnál ott szikrázott a napon a Buick

Roadmaster. Csaknem fél óra telt el azóta, hogy a vezető fojtott hangon odakiáltotta: „Az olaj rendbe!” azután fekete kabátjának örvénylő fodraitól kísérvé eltűnt az épület oldala mellett. *Tényleg TS volt? Vezethet kocsit azok közül bármelyik is? Brad nem hitte. A TS-ek úgy gondolják, hogy minden motor a Sátántól való, nem igaz?*

Jó, talán nem az volt. De akármi is, miért nem jött vissza?

Hirtelen már egyáltalán nem tűnt olyan tréfásnak a dizelszivattyú melletti, gyászosan megfakult trónuson kuporgó fickó képe. Lelki szemeivel még mindig látta, amint ül, a kabátja szétterül körülötte a mocskos linóleumon, a nadrágja le van tolvá a bokájáig, de most egyszerre lekókadtt a feje, a mellére csuklott az álla, nagy kalapja (amely egyáltalán nem is hasonlított amish kalapra) a szemére csúszik. Nem mozdul. *Nem is lélegzik.* Nem szarik, hanem halott. Szívroham, agyembólia vagy efféle. Ha a Rock and Roll Királya elpatkolt szarás közben, akkor bármi megeshet.

- Ne - mondta halkán Bradley Roach. - Nem, ezt nem... nem teheti... *nem!*

Fölvette az újságot, megpróbálta elolvasni a cikket a repülő csészéaljakról, amelyek mindig rajtuk tartják az egyik szemüket, ám egyetlen szót sem értett meg belőle. Letette a lapot, kinézett az ajtón. A Buick még ott volt, ragyogott a napfényben.

A vezetőnek semmi nyoma.

Fél óra... nem, most már harmincöt perc. Affrancba. Újabb öt perc után észbe kapott, hogy az újságot tépi csikokra, és dobálja a szemétkosárba, ahol halomba nőtt már az ideges konfetti.

- Bazeg! - mondta, és fölállt. Kiment, megkerülte a kis, fehér salakbeton kockát, ahol azóta dolgozott, hogy otthagya a gimit. A mellékes hátul, a keleti oldalon volt. Brad még nem döntötte el, hogy a célratörőt fogja-e játszani - *Uram, jól van?* -, vagy a vicceset - *Hé, uram, van egy pisztolyom, ha kell!* - De mint kiderült, egyik gondosan kimunkált mondatra sem volt szüksége.

A férfivécének laza volt a zárja, könnyen kinyitotta bármely erősebb szélleökés, hacsak belülről be nem zárták, így hát Brad és Hugh mindig beszorított egy összehajtogatott papírlapot a résbe, hogy az ajtó csukva maradjon, amikor a helyiség nincs használatban. Ha a Buick vezetője bent van, akkor ez az összehajtogatott kartondarab vagy vele együtt bejutott (valószínűleg valamelyik mosdó mellett hever, miközben a fickó a dolgát végzi), vagy pedig a kis betonrészün található az ajtó előtt. Ez a gyakoribb eset, mondta később Ennis Raffertynek; ő és Hugh mindig visszateszi azt a kartonéket a helyére, miután a vendég távozik. A legtöbbször le kell öblíteniük a vécét is. Az emberek trehányak, amikor távol vannak hazulról. Kimondottan és általában *disznók*, amikor távol vannak hazulról.

A kartonpapír az ajtó és az ajtófélfá közötti résből meredezett, pontosan onnan, ahová a legcélszerűbb rakni. Brad azért kinyitotta az ajtót, hogy benézzen, és ügyesen elkapta a lehulló kis éket - ugyanolyan ügyesen, ahogy pár évvel később a saját Buickjában nyitogatja a sörösüvegeket a vezető felőli ajtó kilincselével. A kis kocka üres volt, ahogy a szíve mélyén eddig is tudta. Semmi jele, hogy a helyiséget bárki is használta volna, és a vízöblítés zaját sem hallotta, miközben az újságot olvasta. Nem voltak vízgyöngyök a tartály rozsdás oldalán sem.

Az is megfordult Brad fejében, hogy a fickó talán nem azért kerülte meg a benzinkutat, hogy slózirra menjen, hanem a Páfrány patakot akarta látni, mert az van annyira szép, hogy megérjen egy pillantást (akár egy felvételt is egy öreg Kodakkal), ahogy rohan a medrében, északi partján a Statleri Sziklával, és ott az a sok fűz, a zöld lombjukkal, ami olyan, mint egy sellő haja (egy költő veszett el ebben a gyerekben, egy valóságos Dylan McYeats). De itt sem találta nyomát a Buick vezetőjének, csak elszórt autóalkatrészek és néhány ódon traktortengely hevert a gazban, mintha rozsdás csontok lettek volna.

A patak teli torokból csobogott, szélesen, habosan rohant. Az áradás természetesen csak ideiglenes volt - Nyugat-Pennsylvániában rendes tavaszi esemény, hogy a folyók kiöntenek -, de ezen a napon a normális körülmények között álmos Páfrány patak valóságos folyóvá duzzadt.

Látva a magas vízállást, borzalmas lehetőség merült föl Bradley Roach elméjében. Felmérte a meredek martot. A fű még nedves volt az esőtől, és valószínűleg rohadt síkos lehet, különösen, ha egy gyanútlan TS ámul-bámul rajta csúszós, bőrtalpu cipőben. Addig gondolkodott ezen, amíg a lehetőség már-már bizonyossággá keményedett elméjében. Semmi más nem magyarázhatta meg a használatlan budit és a szivattyúnál álldogáló kocsit, amely tele volt, útra kész, a slusszkulcs ott lógott a nyílásában. Az öreg Mr. Buick Roadmaster hátrament, hogy egy pillantást vessen a Páfrány

patakra, és bolond módra rámerészkedett a lejtőre, hogy jobban ráláthasson... aztán hoppá, vége a játéknak.

Bradley maga is lemerészkedett a víz szélére, néhányszor megcsúszott, noha Georgia Giants edzőcipő volt rajta, de nem esett el, mindig figyelt rá, hogy legyen a keze ügyében egy jókora vasdarab, ha enged a föld a talpa alatt. A férfinak semmi jele sem volt a parton, de amikor lefelé nézett a folyás irányába, valamit észrevett egy kidőlt nyírfa mellett kétszáz méternyire onnan, ahol állt. Föl-fölbukkant a vízből. Fekete volt. Akár Mr. Buick Roadmaster kabátja is lehetett.

- Ó, affrancba! - mondta, és visszasietett az irodába, hogy fölhívja a D egységet, amely legalább két mérfölddel közelebb volt hozzá, mint a helyi őrszoba.

Szóval így

Most: Sandy

...KERÜLTÜNK BELE - mondtam. - Shirley elődje egy Matt Babicki nevű srác volt. Ő továbbította a hívást Ennis Raffertynek...

- Miért Ennisnek, Ned? - kérdezte Shirley. - Ne gondolkozz!

- LEE - felelte ő azonnal. - A legközelebbi elérhető egység. - De az esze másutt járt, nem is nézett a lányra. A szemét le nem vette rólam.

- Ennis ötvenöt éves volt, és várta a nyugdíjat, amelyet sohasem élvezhetett.

- Az apám velem volt, igaz? Társak voltak.

- Igen - feleltem.

Még sok mondanivalóm volt, de először túl kellett esnie az első részen. Nyugodt voltam, hagytam, hadd szokjon a gondolathoz, hogy az apja és Roach, aki megölte, valaha szemtől szemben álltak, és úgy beszélgettek, mint normális emberi lények. Ott volt Curtis, meghallgatta, amit Bradley Roach mondott, kinyitotta a noteszát, felvázolta az események időrendjét. Ned már ismerte, hogyan dolgozunk friss esetről.

Számítottam rá, hogy ez fogja majd meg a legjobban a srácot, akármilyen ködös és tekervényes lesz is a mese többi része. A kép, ahogy a gyilkos és áldozata ott állnak egymás mellett, alig négypercnyi tempós sétára attól a helytől, ahol életük huszonkét évvel később, halálos ütközésben ismét összefonódik.

- Mennyi idős volt? - Ned csaknem suttogott. - Az apám mennyi idős volt azon a napon, amiről beszélsz?

Azt hiszem, maga is kitalálhatta volna, csak túlságosan megdöbbsz. - Huszonnégy - mondtam. Könnyű volt kiszámolni. Rövid élet egyszerű matematikát követel. - Akkor már egy éve volt rendőr. Akkortájt, ugyanúgy, mint most, minden autóba két rendőr jutott, tizenegy és hat között váltották egymást, de az újoncok kivételek voltak. És az apád még újonc volt. Ezért mindig Ennisszel osztották be párba.

- Jól vagy, Ned? - kérdezte Shirley. Helyénvaló kérdés volt. Fokozatosan minden szín elszívárgott a srác arcából.

- Igenis, asszonyom - felelte a fiú. Ránézett, azután Arkyra, majd Phil Candletonra. Ugyanazzal a pillantással bámulta őket, félig zavarodottan, félig vádlón. - Ti mennyit tudtok ebből?

- Mindent - felelte Arky. Némi nordikus dallam volt a beszédjében, amiről mindig Lawrence Welk jutott az eszembe, amint azt mondja, egy-kettő, itt jönnek a szépséges Lennon nővérek, hát nem úgy füstönek, mint a svédek? - Nem volt titok. Papád és Bradley Roach akkortájt jóba voltak. Még később is. Curtis lecsukta három-négy alkalommal a nyolcvanas években...

- A fenébe, volt az öt-hat is - morajlott Phil. - Csaknem mindig ő csípte el. Legalább ötször vagy hatszor. Egyszer egyenesen az Anonim Alkoholisták közé vitte el azt a hülyét, de semmit sem használt neki.

- Papádnak az volt a foglalkozása, hogy állami rendőr legyenek - mondta Arky -, Bradnek pedig a nyolcvanas évek közepére az lett - teljes munkaidőbe -, hogy leigya magát. Rendszerint a melékutakon közlekedett. Szeretett arra járni. Sokan szeretnek. - Arky sóhajtott. - Mindenesetre két ilyen foglalkozással időről időre be kellett következnie, hogy összezsapják a fejüket.

- Időről időre - ismételte megigézve Ned. Mintha az idő fogalma új síkot nyert volna a számára.

- De ez szigorúan hivatalos ügy volt. Aztat a Buickot kivéve. Az állt közöttük annyi éven át.
- Arky a B garázs felé biccentett. - Az a Buick úgy függött közöttük, mint fejrémű a kötélén.
Senki se titkolta aztat a Buickot - nem egészen és nem szándékosan -, de olyan titokféle volt mégis.
Shirley bólintott. Kinyújtotta a kezét, megfogta Nedét, a fiú hagyta.
- Az emberek nagyjából nem törődtek vele - mondta a lány -, ahogy nem törődnek azokkal a dolgokkal, amelyeket nem értenek... legalábbis, amíg tehetik.
- Néha nem engedhetjük meg magunknak a tudatlanságot - mondta Phil. - Ezt rögtön tudtuk, ahogy... de hadd mesélje tovább Sandy. - Rám nézett. Mindnyájan rám néztek. Ned pillantása volt a legfényesebb.
Rágyújtottam egy cigarettára, és ismét beszélni kezdtem.

Akkor

ENNIS RAFFERTY megkereste a távcsövet a szerszámosládájában, amelyet autóból autóba rakott horgászévad idején. Amikor meglelte, lementek Curt Wilcox-szal a Páfrány patak partjára.

- Mit akarnak, *én* mit csinájjak? - kérdezte Brad, amikor elmentek mellette.

- Órizd a kocsit, és gondolkodj a történeteden - mondta Ennis.

- Történetemen? Miért lenne szükségem történetre? - kérdezte kicsit idegesen a fiú. Sem Ennis, sem Curt nem válaszolt.

Miközben leereszkedtek a füves lejtőn, készen rá, hogy elkapják a másikat, ha megcsúszna, azt mondta Ennis: - Azzal a kocsival valami nincs rendben. Ezt még Bradley Roach is tudja, pedig ugyancsak nem csípte vörösre a szemét az ész.

Curt már akkor bólogatott, amikor az idősebb férfi még be sem fejezte. - Olyan, mint az a kép a gyermekkori rejtvényfüzetemben. TALÁLD MEG MIND A TÍZ HIBÁT A KÉPEN!

- A mindenit, de mennyire hogy olyan! - ámult Ennis. Tetszett neki a fiatalember, akit beosztottak mellé, és úgy gondolta, hogy jó rendőr lesz belőle, ha leperog a fenekéről a tojásbéj.

Addigra elérték a patak partját. Ennis a nyakában lógó távcsőért nyúlt. - Nincs rajta ellenőrző matrica. Még egy átkozott *rendszámtáblája* sincs. És a kerekek! Curtis, láttad, hogy milyen nagyok?

Curt bólintott.

- Nincs rajta antenna - folytatta Ennis -, és sár sincs a karosszérián. Hogyan jöhetett végig a 32-es úton, anélkül hogy egy kis mocsok rácsapódott volna? *Mi* mindenfelé pocsétákba hajtottunk. Még a szélvédőn is ott a szmöttyi.

- Nem tudom. Láttad a kis kerek ablakokat?

- He? Hát persze, de minden öreg Buickon van ilyen.

- Ja, de ezek nem stimmelnek. Az utasülés felőli oldalon négy van, a vezető ülése felől pedig csak három. Gondolod, hogy a Buick kihozott olyan modellt, amelyiknek eltérő számú kis, kerek ablak van a két oldalán? Mert én nem hinném.

Ennis tanácstalanul sandított társára, azután fölemelte távcsövet, és folyásirányban végignézett a patakon. Hamar észrevette a fekete, himbálózó tárgyat, amely miatt Brad annyira rohant a telefonhoz, és élesre állította távcsövet.

- Mi az? Egy kabát? - Curt elárnyékolta a szemét, amely figyelemreméltóan jobb volt Bradley Roachénál. - Ugye az?

- Egyáltalán nem - felelte Ennis, még mindig a távcsövön át bámszkozva. - Úgy fest... mint egy szemétvödör. Egy olyan fekete műanyagból készült szemétesvödör, amelyeket a Tru-Value-nál kapni a városban. Ha nem, akkor én hülye vagyok. Tessék. Nézd meg.

Odaadta a távcsövet, és bizony nem volt hülye. Curtis csakugyan egy fekete, műanyag szemétesvödört látott, amelyet valószínűleg a Sziklák-nál levő kamionparkolóból mosott el a víz az éjszakai vihar idején. Nem volt ez fekete kabát, és sohasem találtak fekete kabátot, sem fekete kalapot, sem fehér arcú férfit, akinek egyik fekete fürtje ernyedten hullott a különös formájú fülére. A rendőrök talán még abban is kételkedtek, hogy *valaha* is létezett ilyen ember Ennis Rafferty rögvést észrevette az asztalon a *Kukucská*-t, amikor bevitte Mr. Roachot az irodába, hogy további kérdéseket tegyen föl neki -, viszont ott volt a Buick. A különös Buickot nem lehetett letagadni. Része volt ennek a nyavalyás színhelynek, ott terpeszkedett a szivattyúknál. Csak mire a megyei vontatókocsi

megjelent, hogy elvigye, sem Ennis Rafferty, sem Curtis Wilcox nem hitte, hogy egyáltalán Buickról van szó.

Addigra fogalmuk sem volt róla, hogy mi az.

IDŐSEBB ZSARUKNAK joguk van a gyanakodásra, és Ennis gyanakodott, mikor fiatalabb társával visszament Brad Roach-hoz. Brad a Roadmaster mellett állt, amelynek az egyik oldalán három csinosan krómozott, kis, kerek ablak volt, a másikon pedig négy. Ennis arra gyanakodott, hogy azok a furcsaságok, amelyeket mostanáig észrevettek, csupán a hab a tortán. Ha így van, akkor minél kevesebbet lát belőlük Mr. Roach, annál kevesebbet beszélhet később. Ezért volt az, hogy noha Ennis roppantul kíváncsi volt az elhagyott autóra, és nagyon szerette volna kielégíteni érdeklődését, mindezt Curtra hagyta, ő maga pedig elkísérte Bradleyt az irodába. Amikor beértek, Ennis beszólt a roncstelepre, hogy a vontatóval vigyék el a Buickot a D egységhez, ahol elhelyezhetik a hátsó parkolóban, legalábbis egy időre. Bradleynek is föl akart tenni néhány kérdést, amíg viszonylag frissek a fejében az emlékek. Ennis arra számított, hogy később neki is lesz módja alaposan megszemlélni furcsa fogásukat.

- Valaki kicsit változtatott rajta, szerintem ez minden - ennyit mondott Curtnak, mielőtt bevitte Bradleyt az irodába. Curt kétkedve nézett rá. Mert egy dolog a változtatás, és egy az értelmetlenség. Eltávolítani egy kis ablakot, azután elsimítani a felszint olyan szakértő módon, hogy még a helye se látsszék? Eltávolítani a szokásos Buick-volánt, valami más kedvéért, ami úgy fest, mintha egy hajó fülkéjébe készült volna? Ez változtatásnak minősül?

- Nézd át, amíg én elintézem a többi - mondta Ennis.

- Megnézhetem a kormányoszlopot is?

- Nosza. Csak ne húzd le a kesztyűdet, ha megfogod a volánt, így levehetjük róla az ujjlenyomatokat. És ésszel csináld. Próbáld nem összetapogatni.

Ismét odaértek a szivattyúkhöz. Brad Roach odaadón nézett a két rendőrrre, arra, akit meg fog ölni a huszonegyedik században, és arra, aki még aznap délután nyom nélkül eltűnik.

- Mit gondolnak? - kérdezte. - Meghalt odalent a patakban? Belefulladt? Ugye erről van szó?

- Nem, hacsak nem mászott be abba a szemétdörbe, amely annak a vízbe dőlt fának az ágai között lebeg, hogy ott fulladjon meg.

Bradnek leesett az álla. - Ó, a francba. Ez minden?

- Attól félek, igen. És az meglehetősen szűk hely egy felnőtt embernek. Wilcox rendőr! Van valami kérdésed ehhez a fiatalemberhez?

Mivel még mindig tanult, Ennis pedig tanította, Curtis fölött néhány kérdést, főképpen azért, hogy megbizonyosodjon róla, Bradley nem ivott, eszénél van. Azután biccentett Ennisnek, aki Bradley vállára csapott, mintha régi cimborák lennének.

- Mit szólnál, ha beugranánk az irodába? - javasolta. - Töccs nekem egy pofa kerítésrángatót, azután meglátjuk, mire megyünk ezzel a dologgal. - És elvezette Bradet. A baráti kéz, amely átkarolta Bradley Roach vállát, igen erős volt, és egyre csak tolt az iroda felé a fiút, Rafferty rendőr pedig egész idő alatt kitartóan jártatta a száját.

AMI WILCOX rendőrt illeti, háromnegyed órát töltött el a Buickkal, mielőtt feltűnt volna a megyei autómentő narancsszínű villogója. Negyvenöt perc nem nagy idő, de arra elég volt, hogy Curtist egy életre szólóan a Roadmaster kutatójává tegye. Azt mondják, az igaz szerelemnek egy pillanat kell.

Ennis vezetett, ahogy visszafelé hajtottak a D egység központja felé az autómentő és a Buick mögött, amelynek orra a magasba emelkedett, a hátsó lökhárítója pedig majdnem leért az útra. Curt tükön ült, az izgalom úgy mocorgott benne, mint egy kisgyerek, akinek pisilni kell. Közöttük volt az ütött-kopott Motorola rendőrségi rádió, amelyet csak az Isten tudja, hányszor öntöttek le kávéval és kólával, de még mindig remekül szuperált. A 23-as csatornán Matt Babicki és a terepen levő rendőrök karattyoltak, ez volt munkás életük háttérzaja. Most is ez szólt, de sem Ennis, sem Curt nem hallotta meg, hacsak be nem mondták az ő hívószámukat.

- Az első dolog a motor - szólalt meg Curt. - Nem, azt hiszem, az első a motorháztető. A vezetőülés mellett van a gombja, és be kell nyomni, ahelyett, hogy kihúzná az ember...

- Még sohasem hallottam effélét - mordult föl Ennis.

- Csak várj, csak várj! - mondta ifjú társa. - Mindenesetre megtaláltam, és kinyitottam a motorház fedelét. A motor... ember, ez a motor...

Ennis annak az embernek a pillantásával nézett rá, mint akinek épp most támadt egy szörnyű gondolata, amely túlságosan borzalmas, hogysem letagadhatná. Az autómotó tetején forgó narancssárga fény irigysárgára festette az arcát. - Ne merd azt mondani, hogy nincs motorja! - jelentette ki. - Ne merészed azt mondani, hogy nem volt más benne, csak egy radioaktív kristály, vagy valami más átkozott cucc, mint azokban a hülye repülő csészealjokban!

Curtis elnevette magát. Hangja egyszerre volt vidám és eszelős. - Nem, nem, van benne motor, csak semmi nincs rendben vele. A motorblokk két oldalára nagy krómbetűkkel ráírták, hogy BUICK 8, mintha valaki attól félt volna, hogy elfelejti, mi a nyavalya is ez. Nyolc gyertya van benne, és ez rendben is lenne - nyolc henger, nyolc gyújtógyertya -, de hiányzik a gyújtáselosztó fedele és maga a gyújtáselosztó is, amennyire én láttam. És nincs benne sem generátor, sem szinkrongenerátor.

- Na, kifelé!

- Ennis, esküszöm, nem hazudok.

- Na, és hova vezetnek a kábelek a gyertyáktól?

- Mindegyik nagy hurkot ír le, azután visszatér a motorblokkhoz, amennyire meg tudtam alapítani.

- Ez örület!

- Így van! De figyelj, Ennis, most figyelj! Azaz ne szakíts félbe, hadd mondjam a magamét.

- Curtis Wilcox fészkelődött az ülésén, de le nem vette volna a szemét az előttük vontatott Buickról.

- Rendben, Curt. Figyelek.

- Van benne hűtő, de úgy láttam, abban nincs semmi. Sem víz, sem fagyálló. Nincs benne ventilátorékszíj, de nem is baj, mert maga a ventilátor is hiányzik.

- Olaj?

- Megvan az olajteknő és a nivópálca, de a pálcán nincs jelzés. Nem hiányzik az akkumulátor - Delco -, de, Ennis, ezt kapd ki, semmi nincs rákötve. Nincsenek is kábelek.

- Olyan autót írsz le, amely nem képes menni - mondta fáhangon Ennis.

- Hadd folytassam. Kivettem a gyújtókulcsot. Közönséges láncon van, de a lánc végén nincs semmi, sem műtyűr kezdőbetűkkel, se más.

- Egyéb kulcsok?

- Nincsenek. Sőt az indítókulcs sem igazi. Csak egy fémlemez, nagyjából ilyen hosszú - emelte föl a hüvelyk- és mutatóujját, jelezve a kulcs hosszúságát.

- Nyers kulcsról beszélsz? Olyan, mint a kulcskészítők nyers kulcsa?

- *Nem.* Egyáltalán nem hasonlít kulcsra. Ez csak egy kis acéldarab.

- Kipróbáltad?

Curt, aki már-már megszállottan beszélt, most nem felelt rögtön.

- Gyerünk! - nógatta Ennis. - A társad vagyok, a Krisztus szerelmére. Nem foglak megharapni.

- Jól van na, igen, kipróbáltam. Szerettem volna látni, hogy vajon ez az örült motor működik-e.

- Hát persze hogy működik. Valaki csak elhozta idáig, igaz?

- Roach ezt állítja, de miután jól benéztem a motorháztető alá, kénytelen vagyok arra gondolni, hogy vagy hazudott, vagy hipnotizálták. Mindenesetre még mindig marad egy nyitott kérdés. Ez a kulcsizé nem forgott. Mintha a gyújtás le lenne zárva.

- Hol van most a kulcs?

- Visszadugtam a gyújtózár nyílásába.

Ennis bólintott. - Jó. Amikor kinyitottad az ajtót, meggyulladt a tetővilágítás? Vagy nincs is?

Curtis hallgatott, gondolkodott. - Igen. Volt tetővilágítás, és fölgyulladt. Ezt észre kellett volna vennem. Egyáltalán hogyan működhetett? Hogy működött, ha az akkumulátorra semmi sincs rákötve?

- Amennyit tudunk róla, akár néhány C elem is adhatta az elektromosságot a tetővilágításhoz. - De a hitelenség tisztán érződött a hangjában. - Mi van még?

- A végére hagytam a legjobbat - felelte Curtis. - Muszáj volt tapogatnom odabent, de zseb-kendőt használtam, és tudom, hol érintettem meg a kocsit, úgyhogy ne rúgd szét a tököm.

Ennis nem szólt, de olyan pillantást vetett a sráca, aminek az volt az értelme, hogy bizony szétrúgja a tökét, ha lesz rá ok.

- A műszerfal ától cettig kamu, csak látszat. A rádió gombjai nem forognak, a fűtésé szintén. Az a kar sem mozdul, amivel az ablakfűtést lehet beindítani. Mintha bebetonozták volna.

Ennis követte a vontatót a mellékúton, amely a D egységhez vezetett. - Van még valami? Akármi?

- Sokkal inkább minden. Totál elbaszás az egész. - Ez mély hatással volt Ennisre, mert Curtis normális körülmények között nem szokott káromkodni. - Tudod, ott van az a nagy volán! Azt hiszem, az is kamu. Megmozgattam - csak a tenyerem élével, ne kapj agyvérzést -, mire egy kicsit elmozdult jobbra, egy kicsit balra, de csak egy kicsit. Talán rajta van a kormányzár, akár a gyújtáson, de...

- De ezt te sem hiszed.

- Nem, nem hiszem.

A vontató leparkolt a B garázs előtt. Hidraulikus vinnyogás hallatszott, és a Buick többé nem orral fölfelé és farral lefelé, hanem ismét a négy, fehér betétes kerekén állt. A darus kocsit vezetője, az öreg Johnny Parker körbekerült, hogy kiakassza a horgot. Pall Mall lógott a bagólesőjében, és zihált. Ennis és Curt közben a D-19-es rendőrautóban ültek, és egymást bámulták.

- Mi az ördögöt találtunk? - kérdezte Ennis. - Egy autót, amely nem mehet, nem lehetett odakormányozni a 32-es úton a Jenny benzinkúthoz, egyenesen a hitelesített szivattyúhoz. Nincsenek rajta öntapadás feliratok. Sem adómatrica... - Eszébe jutott valami. - Engedélyszám? Ellenőrizted?

- Nem volt rajta a kormányrúdon - felelte Curt, és már nyitotta volna az ajtót, mert szeretett volna kiszállni. A fiatalok mindig türelmetlenek. - És nincs a kesztyűtartóban sem, mivel nincs kesztyűtartó. Van egy kilincs és egy zár, de a zárat nem lehet benyomni, a kilincset nem lehet meghúzni, a kis ajtó nem nyílik. Díszlet, mint minden más a műszerfalon. Maga a műszerfal is csalás. Az ötvenes években az autókba nem készítettek fa műszerfalat. Legalábbis amerikai kocsiban.

Kiszálltak, és az elárvult Buick hátulját bámulták.

- A csomagtartó? - kérdezte Ennis. - Az nyitható?

- Igen. Nincs bezárva. Nyomd meg a gombot, és felpattan, mint bármelyik autó csomagtartójának a teteje. Viszont förtelmes a szaga.

- Hogyhogy förtelmes?

- Olyan mocsárszerű.

- Na, és nincsenek benne holttestek?

- Sem testek, sem semmi más.

- Pótkerekek? Legalább egy emelő?

Curtis a fejét rázta. Johnny Parker jött oda, lehúzta védőkesztyűjét. - Emberek, van még valami?

Ennis és Curt csak a fejüket csóválták.

Johnny elindult, azután megállt. - Egyáltalán mi a nyavalya ez? Valaki viccel?

- Még nem tudjuk - felelte Ennis.

Johnny bölintott. - Hát, ha rájöttök, tudassátok velem is. Aki kíváncsi, hamar megöregszik, de aki nem, az is. Tudjátok?

- Tudjuk - vágta rá Curt automatikusan. A kíváncsiság és az öregség hozzátartozott a D egység életéhez, nem is annyira munkahelyi vicc volt, mert belefónódott a mindennapok szókincsébe.

Ennis és Curt nézte a távozó öregembert. - Van még valami mondanivalód, mielőtt beszél-nénk Schoondist őrmesterrel? - kérdezte Ennis.

- Ja - biccentett Curtis. - Földrengéses a vidék arrafelé.

- Földrengéses? Ez meg mi az ördögöt akar jelenteni?

Curtis erre elmesélte a Pittsburgh melletti geológiai állomáson készült műsort, amelyet alig egy hete látott. Addigra többen is köréjük gyűltek. Köztük volt Phil Candleton, Arky Arkanian, Sandy Dearborn, sőt maga Schoondist őrmester.

A téma az volt, hogyan lehet előre jelezni a földrengéseket. A tudósok még nem tartanak ott, hogy biztos előrejelzéseket adjanak, de Curtis szerint a zömük hitt benne, hogy idővel *el lehet* érni a célt. Ugyanis vannak figyelmeztető jelek. Az állatok megérik a földrengést, és elég gyakran az emberek is. A kutyák nyugtalanok, ugatnak, hogy engedjék ki őket. A szarvasmarhák körbe-körbe futnak a karámban, vagy kidöntik a legelő kerítését. Ketreben tartott tyúkوك néha olyan vadul csapkodnak, hogy eltörik a szárnyukat. Egyes emberek azt állítják, hogy magas, zümmögő hangot hallanak a földből, tizenöt-húsz perccel a földrengés kitörése előtt (és ha egyes emberek képesek meghallani ezt a hangot, akkor az állatok még tisztábban érzékelhetik). Továbbá lehül a levegő. Nem mindenki érzi meg ezeket a különös, földrengés előtti hidegfoltokat, de sokan igen. Még időjárási adatok is vannak, amelyek alátámasztják a szubjektív jelentéseket.

- Te most viccelsz velem? - kérdezte Tony Schoondist.

- Dehogyan -, felelte Curt. - Két órával a nagy, 1906-os földrengés előtt a hőmérséklet San Franciscóban hét teljes fokot süllyedt; ez följegyzett tény. Mindez annak ellenére történt, hogy az időjárás összes más tényezője változatlan maradt.

- Bámulatos - mondta Ennis -, de mi köze ennek a Buickhoz?

Addigra annyi rendőr gyűlt oda, hogy kis kör alakult a hallgatóságból. Curtis végignézett rajtuk, és tudta, hogy a következő hat hónapban vagy még annál is tovább a rádióhívásokban Föld-rengés Kölyök néven fog szerepelni, de túlságosan belelendült ahhoz, hogysem törődjön vele. Elmondta, hogy miközben Ennis bent volt a benzinkút irodájában, és Bradley Roachot faggatta, ő maga a különös, túlméretezett volán mögött ült, vigyázva, hogy ne érjen semmihez, legföljebb a tenyere élével. Ahogy ott ült, nagyon magas, zümmögő hangot hallott. Hozzátette, hogy *érezte* is ezt a hangot.

- A semmiből jött ez a magas, kitartó zümmögés. Éreztem, hogy zúgnak a tömések a fogaimban. Azt hiszem, ha erősebb, megcsörrent volna az aprópénz a zsebemben. Van egy szó erre, úgy rémlik, fizikából tanultuk, de most, ha megölnétek, sem jutna az eszembe.

- Rezonancia - szólalt meg Tony. - Amikor két tárgy együtt remeg, mint a hangvillák vagy a borospoharak.

Curtis bólintott. - Igen, ez az. Nem tudom, hogy mi okozhatta, de nagyon erősen éreztem. Mintha egyenesen a fejem közepében zúgott volna, éppúgy, mint amikor beállunk a Sziklán a nagyfeszültségű vezeték alá, ott is ez van. Ez hülyén fog hangzani, de egy-két perc után már-már olyan-nak tűnt, mint valami beszéd.

- Én egyszer lefektettem egy csajt odaki a Sziklánál - szólalt meg érzelmesen Arky, aki most sokkal inkább emlékeztetett Lawrence Welkre, mint valaha. - És tényleg erős volt a rezonancia. Bzzz, bzzz, bzzz.

- Kímélj meg az emlékeidről, haver - mondta Tony. - Folytasd, Curtis.

- Először azt hittem, a rádió - mondta Curt -, mert egy kicsit arra is emlékeztetett: egy öreg, csöves rádióra, amelyet egy nagyon távoli állomás zenéjére hangoltak. Így hát elővettem a zsebkezdőmet, és odanyúltam, hogy kikapcsoljam. De hát az a rádió is annyira volt igazi... nos, mint amennyire Phil Candleton igazi rendőr.

- Vicces vagy, öcsi - mondta Phil. - Asszem, legalább olyan vicces, mint egy gumicsirke vagy...

- Pofa be, végig akarom hallgatni! - vágott közbe Tony. - Rajta, Curtis. És hagyjuk a komédiázást.

- Igenis, uram. Mikor el akartam csavarni a rádió gombját, megéreztem, hogy hideg van odabent. Meleg van, a kocsis a napon áll, bent mégis hideg van. Olyan nyirkos hideg. Ekkor jutott eszembe a földrengés. - Lassan csóválta a fejét. - Elfogott egy érzés, hogy ki kell szállnom abból a kocsiból, méghozzá gyorsan. Addigra a zümmögés elnémult, de hidegebb volt, mint korábban. Akár egy jégsekrényben.

Tony Schoondist, aki akkor a D egység parancsnokló őrmestere volt, odament a Buickhoz. Nem érintette meg, csak behajolt az ablakon. Csaknem egy teljes percig hajolt be a sötétkék kocsiba, tökéletesen egyenes háttal, kezét hátul összefonva. Ennis mögötte állt. A többi rendőr Curtis körül csoportosult, várva, hogy Tony befejezze, amit csinál. A legtöbben Tony Schoondistet tartották a legjobb parancsnoknak, aki valaha viselte a pennsylvaniai rendőrök szürke egyenruháját. Kemény volt; bátor; egyenes; ravasz, ha arra volt szükség. Mire egy rendőr elérte a parancsnokló őrmesteri

rangot, a politika is beletenyeret az életébe. Jöttek a havi értekezletek. A hívások Scrantonból. A parancsnokló őrmesterség messze volt a ranglétra csúcsától, de elég magasan ahhoz, hogy amúgy istenigazából szarozzanak körülötte a bürokrata. Schoondist elég jól játszott, hogy megtartsa a székét, de az embereivel együtt tudta, hogy innen sohasem kerül följebb. De nem is akart. Mert Tony-nak az emberei... illetve miután Shirley vette át Matt Babicki helyét, az ő emberei és az ő lánya voltak a legfontosabbak. Más szóval, az ő egysége. A D egység. Nem azért tudták, mintha bármit is mondott volna erről, hanem a viselkedéséből.

Végül visszatért az embereihez. Levette a kalapját, végigsimította túskehaját, azután visszatevette a kalapot. A szíj a tarkóján futott végig, nyári rendtartás szerint. Télen a szíj az áll alá kerül. Ez volt a hagyomány, és mint minden szervezetben, amely elég hosszú ideig áll fenn, a pennsylvaniai állami rendőrségnél is meglehetősen sok hagyomány gyűlt össze. 1962 óta például a rendőröknek engedélyt kellett kérniük a parancsnokló őrmestertől ahhoz, hogy megházasodjanak (és a parancsnok ezt kihasználta, hogy kitegye az újoncokat és a fiatal rendőröket, ha úgy érezte, nem elég felkészültek a munkára).

- Nincs zümmögés - állapította meg Tony. - Valamint szerintem a hőmérséklet is olyan, amilyennek lennie kell. Talán valamivel hüvösebb, mint a kinti levegő, de... - Vállat vont.

Curtis sötét rózsaszínre pirult. - Őrmester, esküszöm...

- Nem kételkedem benned - mondta Tony. - Ha azt mondd, hogy ez a dolog zengett, mint egy hangvilla, elhiszem. Honnan jött ez a zümmögő hang? A motor felől?

Curtis megrázta a fejét.

- A csomagtartóból?

Újabb fejrázás.

- Az alváz felől?

Harmadszor is fejrázás volt a válasz, csak ezúttal Curt arca, nyaka és homloka nem rózsaszín volt, hanem ragyogó vörös.

- Akkor hát honnan?

- A levegőből - felelte kelleetlenül Curt. - Tudom, hogy örültségnek hangzik, mégis... hát igen. Egyenesen a levegőből. - Körülnézett, mintha azt várná, hogy a többiek kinevetik. Egyikük sem nevetett.

Orville Garrett csatlakozott a társasághoz. Ő a megyehatáron túl járt, egy építkezésen, ahol éjszaka tönkretettek több nehézgépet. Mögötte kocogott Mister Dillon, a D egység kabalája. Német juhász volt, némi skót juhász beütéssel. Orville és Huddie Royer találta kölyökkorában, odakint a Sawmill úton, egy elhagyott tanya sekély kútjában úszkálva. Véletlenül is beleeshetett, de ez nem valószínű.

Mister D nem volt K-9-es kiképzett kutya, de csak azért, mert senki sem tanította. Nagyon okos őrzővédő volt. Ha egy rosszfúú fölemelte a hangját, és az ujjával mutogatott a D egység valamelyik tagja előtt, amikor Mister Dillon is a közelben volt, azt kockáztatta, hogy hátralevő életében ceruzaheggyel piszkálhatja az orrát.

- Mija, srácok? - kérdezte Orville, de mielőtt bárki válaszolhatott volna, Mister Dillon üvölténi kezdett. Sandy Dearborn, aki történetesen a kutya mellett állt, még sohasem hallott ilyen üvöltést. Mister D hátrált, azután lekuporodott, és a Buickot nézte. A fejét magasba emelte, a hátsó fele a földet érte. Úgy nézett ki, mintha ürítene, csak a bundája mondott ennek ellent. Egész testén fölmeredt a szőr, minden szál szanaszét állt. Sandynek kihűlt a bőre.

- Szent ég, mi baja van? - kérdezte Phil fojtott rémülettel, és ekkor Mister D elnyújtott, reszketeg hangon ismét felüvöltött. Három-négy lépést tett a Buick felé, ugyanabban a kuporgó, görcsős, ürítésre emlékeztető testtartásban, és az orra továbbra is az égre mutatott. Még nézni is rémítő volt. Ismét tett néhány ügyetlen lépést, azután elterült a makadámon, lihegett, és vinnyogott.

- *Mi az ördög?* - szólt Orv.

- Tegyéél rá póráz - felelte Tony. - Vidd be.

Orv olyan buzgón engedelmeskedett, hogy valósággal rohant Mister Dillon pórázáért. Phil Candleton, aki mindig is különösen kedvelte a kutyát, odalépett Orvhoz, amikor meghozta a póráz, azután Mister D-vel együtt elment, időnként lehajolt és megsimogatta az állatot. Később elmesélte a többieknek, hogy a kutya egész testében reszketett.

Senki sem szólt egy szót se. Nem is kellett. Mind ugyanarra gondoltak, hogy Mister Dillon nagyrészt igazolta, amit Curt elmondott. A föld nem reszketett, és Tony nem hallott semmit, amikor bedugta a fejét a Buick ablakán, de valami csakugyan nem volt rendben az autóval. Sokkal nagyobb baj lehetett, mint a volán furcsa mérete vagy a gyújtáskulcs simasága. Sokkal nagyobb.

A HETVENES-NYOLCVANAS években a pennsylvaniai állami rendőrség szakértői nyugtalan emberek voltak, akik ide-oda utaztak a főhadiszállás és a különböző egységek között. A D egység esetében a főhadiszállás Butler volt. A szakértők nem rendelkeztek saját kocsival; álmodtak ilyen nagyvárosi fényűzésről, de csak a századforduló táján vezették be az elmaradott Pennsylvániában. A szakértők jelzés nélküli kocsikkal utaztak, a csomagtartóban és a hátsó ülésen vitték magukkal a bűncselekmények helyszínére a fölszerelésüket, PSP feliratú nagy vászon hátizsákban. A legtöbb szakértői csoportot hárman alkották: a főnök és két technikus. Néha kezdőket is hoztak magukkal. A legtöbb túl fiatalnak tűnt ahhoz, hogy legalísan megihasson egy sört a kocsmában.

Ezen a délutánon egy ilyen csoport érkezett a D egységhez. Shippenville-ből jöttek, Tony Schoondist személyes kérésére. Fura, nem hivatalos látogatás volt, az autó vizsgálata nem tartozott a szorosán vett szolgálati kötelességek közé. A csoport főnöke Bibi Roth volt, egy öreg róka (az emberek azon tréfálkoztak, hogy a szakma fogásait Sherlock Holmes és Dr. Watson térdén ülve tanulja). Ő és Tony Schoondist jól ismerték egymást, és Bibi szívesen elvégzett egy vizsgálatot az egységparancsnok kérésére. Legalábbis addig, amíg a vizsgált tárgy nyugton marad.

Most: *Sandy*

NED FÉLBESZAKÍTOTT ezen a ponton, hogy megkérdezze, a szakértő, aki megvizsgálta a Buickot, miért tanúsított ilyen különös (legalábbis számára különös) nemtörődömséget.

- Azért - feleltem -, mert ebben az esetben egyetlen bűntény történt: a szolgáltatás kifizetésének elmulasztása, hét dollár értékben. Ez csak kihágás, nem éri meg a szakértő idejét.

- Csaknem ugyanennyi benzint használtak el, amíg Shippenville-ből ideérték - jegyezte meg Arky.

- Nem is beszélve a munkaidőről - tette hozzá Phil. - Tony nem akarta, hogy nyoma maradjon a papíron - magyaráztam. - Ne felejtsd el, hogy mindaddig semmit sem találtak. Csak egy kocsi-juk volt. Az igaz, hogy nagyon különös kocsik, olyan, amelyeknek nincs rendszáma, papírjai, és - mint Bibi Roth megerősítette - alvázszáma sincs.

- De hát Roachnak volt oka azt hinni, hogy a tulajdonos belefúlladt a benzinkút mögötti patkba!

- Eh! - legyintett Shirley. - A vezető felöltőjéről kiderült, hogy egy műanyag szemetesvödör. Ennyit Bradley Roach ötleteiről.

- Ezenfelül - szólt közbe Phil - Ennis és a papád megfigyelték, hogy a benzinkút mögött nem vezetnek nyomok a partra, pedig a fű még nedves volt. Ha a pasi lement volna, akkor nyomot hagy maga után.

- De legfőképpen Tony házon belül akarta tartani a dolgot - folytatta Shirley. - Ugye jól mondom, Sandy?

- Igen. Maga a Buick fura volt, de ahogy kezeltük, az nem nagyon különbözött attól, ahogyan más rendkívüli eseményeket szoktunk, például ha meghal egy rendőr - mint tavaly az apád -, vagy valaki használja a fegyverét, vagy baleset történik, mint mikor George Morgan üldözte azt az örült seggfejet, aki elrabolta a srácit.

Mindnyájan elhallgattunk egy pillanatra. A rendőröknek vannak lidérces álmaik, ezt bármelyik zsarú felesége megmondhatja, és a legrosszabb rémálom a George Morgan-féle volt. Kilencvennel repesztett, már közeledett ahhoz az örült seggfejhez, aki egyébként rendesen agyabugyálta az elrabolt srácokat, de azt mondta, hogy szeretetből teszi.

George már majdnem utolérte, amikor hirtelen felbukkant az úton egy koros polgártársnő, aki megvolt hetven, lassabban mászott, mint egy teknősbéka, és teljesen vak volt. A seggfej csapta volna el, ha a nyanya néhány másodperccel korábban lép le a járdáról, de nem lépett. Nem, a seggfej csak elhúzott előtte, az utasülés felőli visszapillantó olyan közel volt az öreglányhoz, hogy kis híján lekapta az orrát. Ezután következett George, és bumm. Tizenkét makulátlan évet töltött el a

rendőrségen, kétszer terjesztették föl kitüntetésre bátorságáért, számtalan érmet kapott a közösség szolgálatáért. Jó apja volt a gyermekeinek, jó férje a feleségének, és minden véget ért, amikor egy Lassburg Cut-i asszony a rossz pillanatban akart keresztülmenni az úton, és ő megölte a D-27-es rendőrautóval. George, akit fölmentett az állami fellebbviteli bíróság, saját kérésére irodai munkát kapott FKS - azaz folyamatosan könnyített szolgálat - minősítéssel. A felesektől nyugodtan visszamehetett volna az utakra, de akadt egy kis gond: George Morgan többé nem tudott vezetni. Még a családi kocsi sem volt képes elvinni a boltig. Valahányszor a volán mögé ült, reszketni kezdett. A szeme megtelt könnyel, amíg csak erőt nem vett rajta egyfajta hisztérikus vakság. Azon a nyáron éjszaka dolgozott a forgalomirányításban. Délutánonként edzősködött a rendőrség által támogatott ificsapatban, még hozzá egészen az állami bajnokság végéig. Amikor ennek vége lett, átadta a gyerekeknek a díjakat és érmeiket, elmondta, milyen büszke rájuk, azután hazament (az egyik csapattag mamája vitte haza), megivott két sört, azután szétterítette az agyát a garázs falán. Nem hagyott maga után levelet; ilyesmit a rendőrök ritkán tesznek. Én írtam meg a sajtóközleményt. Ha olvasnák, sose gondolnák, hogy közben könnyek peregtek az arcomon. Hirtelen nagyon fontosnak tűnt, hogy Curtis Wilcox fiával közöljek néhány dolgot.

- Mi egy család vagyunk - mondtam. - Tudom, hogy érzelmösen hangzik, mégis ez az igazság. Ezt még Mister Dillon is tudta, és te is tudod. Nem igaz?

A fiú bólintott. Hát persze hogy tudta. Az apja halála után egy évvel mi voltunk az a család, amely a legjobban számított neki, az, amelyiknek panaszkodhatott, és az, amelyik megadhatta neki, amire szüksége volt az élete folytatásához. Az anyja és a húgai szerették, viszontszerette őket, de olyan módon éltek az életüket, ahogy arra Ned nem volt képes... legalábbis még nem. Részben, mert férfi volt, és nem nő. Részben, mert tizennyolc éves volt. Részben pedig, mert a miért kérdései csak nem akarták nyugton hagyni.

- Ahogy egy család akkor beszél, ha a házában, zárt ajtók mögött van - mondtam -, és ahogy akkor beszél, ha kint ülnek a gyepen, és az ajtók nyitva vannak... az két teljesen különböző dolog lehet. Ennis tudta, hogy a Buickkal nincs rendben valami, a papád is tudta, Tony is, én is. Mister D egészen biztosan tudta. Ahogy az a kutya üvöltött...

Egy pillanatra elhallgattam. Álmaimban még mindig hallom azt az üvöltést. Azután folytattam.

- Törvényesen azonban csak egy tárgy volt - egy *res*, ahogy az ügyvédek nevezik -, amellyel kapcsolatban semmilyen bűncselekmény gyanúja nem merült föl. Nem tarthattuk meg a Buickot csak azért, mert nem fizették ki a szolgáltatást, nem igaz? És az a férfi, aki megrendelte a tartályba a benzint, már rég eltűnt, és nehéz lett volna megtalálni. A legjobb, amit tehattünk, ha úgy gondolunk rá, mint olyan tárgyra, amelyet mi tárolunk.

Ned a homlokát ráncolta, mint amikor valaki nem érti azt, amit hallott. Meg tudom érteni. Nem fejeztem ki magam olyan világosan, mint ahogy szerettem volna. De lehet, hogy csak a híres régi játékot játszottam, amelynek az a neve, hogy Nem A Mi Hibánk.

- Ide figyelj - szólalt meg Shirley. - Tegyük föl, egy asszony megáll annál a benzinkútnál, hogy használja a mellékhelyiséget, és otthagyja a gyémánt eljegyzési gyűrűjét a mosdón, Bradley Roach pedig megtalálja. Oké?

- Rendben... - felelte Ned, még mindig a szemöldökét ráncolva.

- Mondjuk, hogy Roach elhozza hozzánk, ahelyett hogy zsebre vágná és bevinné a butleri zaciba. Jelentést írunk, talán még az asszony kocsijának típusát is megadjuk a kint járőröző rendőröknek, ha Roach meg tudja mondani nekünk... de nem vesszük át a gyűrűt. Igaz, Sandy?

- Nem vesszük - feleltem. - Azt a tanácsot adjuk Roachnak, hogy tegyen be egy hirdetést az újságokba: *Találtam egy női gyűrűt, ha gondolja, hogy az Öné, hívjon föl és írja le.* Mely ponton Roach nyavalyogni kezd, hogy egy újsághirdetés teljes három dollárt kóstál.

- Ekkor mi emlékeztetjük rá, hogy az olyan népek, akik értékes holmit találnak, gyakran kapnak jutalmat - mondtam Phil -, ő pedig úgy dönt, hogy végeredményben mégis akad néhány dollárja.

- Amennyiben azonban az asszony sohasem telefonál, és nem is jön vissza - folytattam -, akkor az a gyűrű Roach tulajdonába kerül. Ez a történelem legöregebb törvénye: a talált tárgy a megtalálójé.

- Így hát Ennisé és az apámé lett az öreg Buick.

- Nem - helyesbítettem. - Az egységé lett.
- Na és mi van a fizetés nélkül igénybe vett szolgáltatással? Csináltatok róla valaha is aktát?
- Hát igen. - Kínosan elvigyorodtam. - Hét dollár aligha éri meg a papírmunkát. Nem igaz, Phil?

- Ja - felelte Phil. - De elintéztük Hugh Bosseyval.
Megértés derengett Ned arcán. - A bummkasszából kivett pénzből kifizettétek a hét dollárt.
Phil egyszerre látszott döbbsentnek és derűsnek. - Szó sincs róla, fiacskám! A bummkassza is az adófizetők pénzéből származik.

- Összekalapoztuk - mondtam. - Mindenki adott bele egy keveset. Igazán könnyen ment.
- Ha Roach talál egy gyűrűt, és senki nem tart rá igényt, akkor az övé lesz - mondta Ned. - A Buick miért nem az övé?

- Talán ha megtartja - mondtam. - De hát ideadta nekünk, nem igaz? És részéről ezzel vége is a dolognak.

Arky megkocogtatta a homlokát, és bölcs pillantást vetett Nedre. - Semmi sincs odafő - mondta.

Egy pillanatig arra gondoltam, hogy Ned most azon a fiatalemberen fog borongani, aki azért nőtt föl, hogy megölje az apját, de lerázta magáról. Szinte láttam magam előtt.

- Halljam - mondta nekem. - Mi történt azután? Ó, te kölyök. Ki tud ennek ellenállni?

Akkor

BIBI ROTHNAK és gyermekeinek (így nevezte őket) mindössze negyvenöt percig tartott, amíg az elejétől a végéig átvizsgálták a Buickot, a fiatalok beporozták és végigdörzsölték, felvételeket készítettek, Bibi pedig egy csíptetős dossziéval körbejárt, és golyóstollának hegyével néha szóltanul rámutatott valamire.

A huszadik perc táján Orv Garrett bukkant elő Mister Dillonnal. A kutyán póráz volt, ami ritkán fordult elő nálunk. Sandy odament hozzájuk. A kutya nem üvöltött, a remegést is abbahagyta, amikor leült, a farkát rendesen a lába köré kanyarította, de sötétbarna szemét le nem vette a Buickról, és el nem mozdult volna. Valahonnan mélyről alig hallhatóan, de kitartóan morgott, mint egy erős motor.

- A Krisztusát, Orvie, vidd már be! - mondta Sandy Dearborn.

- Jól van. Csak arra gondoltam, talán mostanra magához tért. - Hallgatott egy darabig, azután hozzátette: - Hallottam már vérebekeket, azok néha így viselkedtek, amikor holttestet találtak. Tudom, hogy itt nincs tetem, de nem gondolod, hogy esetleg valaki meghalhatott odabent?

- Amennyire tudjuk, nem. - Sandy Tony Schoondistet figyelte, ahogy kijön a mellékajtón, és odamegy Bibi Rothhoz. Ennis is vele volt. Curt Wilcox ismét kint járt az országúton, noha egy porcikája sem kívánta. Sandy kételkedett benne, hogy ma délután akadhat olyan csinos lány, aki képes lenne rábeszélni, hogy büntetőcédula helyett érje be egy figyelmeztetéssel. Curt inkább be szeretett volna jönni a barakkba, hogy figyelhesse Bibi és emberei munkáját, mint hogy az országúton császáljon; ha pedig nem lehet idebent, akkor Nyugat-Pennsylvania törvényszegői fizessenek.

Mister Dillon kinyitotta a száját és hosszan, halkán vonított, mintha fájna valamije. Sandy szerint így is volt. Orville bevitte. Öt perccel később Sandy is kiment Steve Devoe-vel a 6-os útra, ahol két autó ütközött össze.

BIBI ROTH jelentett Tonynak és Ennisnek, miközben az emberei (aznap hárman voltak), egy piknikasztalnál ültek a B garázs árnyékában, szendvicset ettek, és jeges teát ittak, amit Matt Babicki készített.

- Köszönöm, hogy időt szenteltél rá - mondta Tony.

- Köszönöm, hogy köszönöd - felelte Bibi -, és remélem, ezzel vége. Tony, nem akarok semmiféle papírmunkát ezzel kapcsolatban. Senki sem bízna bennem többé. - Az embereire nézett, összecsapta a kezét, mint Miss Frances a vasárnapi iskolában. - Akarunk bármiféle papírmunkát ezzel kapcsolatban, gyerekek? - Az egyik gyereket, aki aznap segített neki, 1993-ban kinevezték Pennsylvania vezető igazságügyi orvos szakértőjévé.

Ránézett a két fiatal férfi és a rendkívüli szépségű fiatal lány. Szendvicsek megállt a levegőben, homlokuk ráncokba gyűrődött. Egyikük sem tudta, milyen választ várnak tőlük.

- Nem, Bibi! - segített nekik a főnök.

- Nem, Bibi! - mondták karban, szolgálatkészen.

- Nem mi? - kérdezte Bibi.

- Nem kell papírmunka - felelte az egyes számú fiatalember.

- Nem kell aktamásolat - felelte a kettes számú.

- Sem duplikátum, sem triplikátum - tette hozzá a rendkívüli szépségű lány. - De még szinglikátum sem.

- Jó! - felelte Bibi. - És kivel beszélünk erről, *Kinder*?

Ez alkalommal nem kellett segítség. - Senkivel, Bibi!

- Pontosan - helyeselt Bibi. - Büszke vagyok rátok.

- Ez biztosan valami vicc - szólt az egyik fiatalember. - Valaki szórakozik magával, őrmester.

- Nekem is megfordult már a fejemben ez a lehetőség - mondta Tony, azon tűnődve, hogy akkor vajon mit gondoltak volna, ha azt látják, amint az üvöltő Mister Dillon úgy tolja előre magát, mint egy nyomorék? Mister D nem szórakozott senkivel.

A gyermekek folytatták a falatozást, kortyolgatást, és egymás között beszélgettek. Bibi közben ferde mosollyal nézett Tonyra és Ennis Raffertyre.

- Látják ám, amit megnéznek csodálatos, fiatal, éles szemükkel, ugyanakkor mégsem látják - mondta. - A fiatal emberek olyan zseniális idióták. Mi ez a holmi, Tony? Van róla valami fogalmad? Talán vannak tanúid?

- Nincsenek.

Bibi most Ennis felé fordult, aki talán arra gondolt, hogy röviden elmeséli, amit a Buickről tud, azután úgy döntött, mégsem teszi. Bibi rendes ember... de nem viseli a szürke egyenruhát.

- Az biztos, hogy ez nem autó - mondta Bibi. - De hogy vicc? Nem, azt sem hinném.

- Vannak benne vérnyomok? - kérdezte Tony, nem tudva, hogy az igenlő vagy a nemleges válasznak örülne jobban.

- Csupán a minták további, mikroszkópos vizsgálatával lehetne bizonyosan megállapítani, de azt hiszem, nincsenek. De még ha lennének is, csak nyomok lehetnek.

- Mit láttál?

- Egy szóval, semmit. Nem vettünk mintát a kerékről, mert nincs rajta föld, sár, üveg, kavics, fű, semmi. Azt hittem volna, hogy ez lehetetlen. Henry - az egyes számú fiatalemberre mutatott - megpróbált beerőltetni egy kavicsot a kerék barázdái közé, de az folyton kiesett. Mármost mi ez? Miért történik ez? Tudod ezt szabadalmaztatni? Mert ha igen, akkor korán nyugdíjba mehetsz, Tony.

Tony az ujjai hegyével dörgölte az arcát, ami a zavarodott emberek szokása.

- Ezt hallgasd meg - folytatta Bibi. - Beszéljünk a lábszönyegről. Általában remek piszokfogó. Mindegyik valóságos geológiai összefoglaló. Általában. De nem ez itt. Néhány piszokfolt, egy százszorszép szára. Ez minden. - Ennisre nézett. - Azt hiszem, a társad cipőjéről. Azt mondd, hogy beült a volán mögé?

- Igen.

- A vezetőülés előtti szőnyeg. Éppen ott találtuk ezt a keveset. - Bibi összecsapta a tenyerét, mint aki azt mondja: QED.

- Ujjlenyomatok vannak? - kérdezte Tony.

- Háromféle. Összehasonlításképpen szeretnék levenni néhány ujjlenyomatot a két közegegről és a benzincowboyról. A lenyomatok, amelyeket a benzintöltő kupakjáról vettünk, csaknem biztosan az övéi. Egyetértesz?

- Nagy valószínűséggel igazad van - felelte Tony. - Munkaidőben le tudod futtatni az ujjlenyomatokat?

- A legnagyobb készséggel. A szálmintákat is megcsinálom. Ne is bosszants azzal, hogy megkérsz bármire, beleértve a pittsburghi gázkromatográfost, aki jó haverom. Elmegyek addig, ameddig a pincében levő felszerelésem engedi. Annyi bőségesen elég lesz.

- Rendes srác vagy, Bibi.

- Igen, és még a legrendesebb srácok is elfogadnak időről időre egy ingyenebédet, amennyiben a barátai meghívják őket.

- Meg fogják. Mellesleg van még valami?

- Az üveg, az üveg. A fa, az fa... de fa műszerfal egy ilyen évjáratú kocsi - ebben az állítólagos évjáratban - teljesen téves. A bátyámnak volt ötvenes évek végén készült Buickja, egy Limited. Azon tanultam vezetni, nagyon jól emlékszem rá. Félelemmel és rajongással. A műszerfal párnazott vinilből készült. Mondanám, hogy ebben a kocsiban is vinilből van az ülészet, ami megfelel a gyártásnak és a modellnek; majd ellenőrzöm a General Motorsnál, hogy bizonyos legyen benne. A kilométeróra... nagyon különös. Nézted a kilométerórát?

Ennis megrázta a fejét. Olyan volt, mint akit megdelejezték.

- Minden nullát mutat. Ami, azt hiszem, meg is felel a valóságnak. Ezt az autót - ezt az állítólagos autót - sohasem vezették sehova. - Ennisről Tonyra nézett, azután vissza Ennisre. - Mondjátok, hogy sohasem láttátok menni. Hogy nem láttátok, amint akár egy centit is a maga erejéből tett volna meg.

- Én csakugyan nem láttam - szólt Ennis. És ez volt az igazság. Azt szükségtelen volt hozzátenni, hogy Bradley Roach állítása szerint a kocsi a saját erejéből mozgott, és hogy Ennis, számos kihallgatás veteránja, hitt neki.

- Jól van. - Bibi megkönnyebbültnek látszott. Összecsapta a kezét, ismét úgy festett, mint Miss Frances. - Ideje indulni, gyerekek! Halljam a köszönést!

- Köszönjük, őrmester úr! - zengtek kórusban. A rendkívüli szépségű fiatal nő megitta a jeges teát, böffentett, és követte fehér köpenyes kollégáit a kocsizhoz, amellyel jöttek. Tony ámulatára egy pillantást sem vetettek a Buickra. Számukra ez most már lezárt ügy volt, és újak vártak rájuk. Nekik a Buick csak egy vén kocsi, amely minden perccel tovább vénül a nyári napon. Na és, ha a kavicsok kihullanak, amikor benyomják őket a kerék bordái közé, még akkor is, ha olyan magasra, ahol a nehézkedési erőnek bent kellett volna tartani őket? Na és, ha az egyik oldalon három kis kerék ablak van négy helyett?

Látják, ugyanakkor mégsem látják, mondta Bibi. A fiatal emberek zseniális idioták.

Bibi követte zseniális idiotáit a saját kocsijához (Bibi, ha lehetett, szeretett fennkölt magányban érkezni a bűncselekmények színhelyére), azután megállt: - Azt mondtam, a fa, az fa, a vinil, az vinil, az üveg meg üveg. Hallottátok, amikor mondtam?

Tony és Ennis bólintott.

- Nekem úgy tűnik, hogy az állítólagos kocsi kipufogórendszere ugyancsak üvegből készült. Természetesen csak az egyik oldalról tudtam belenézni, viszont volt elemlámpám. Méghozzá meglehetősen nagy teljesítményű. - Néhány pillanatig csak állt, a Buickot nézte a B garázs előtt, zsebre vágott kézzel hintázott előre-hátra. - Még sohasem hallottam olyan autóról, amelyeknek a kipufogója üvegből lett volna - mondta végül, azután elindult a kocsija felé. Egy pillanattal később eltűnt a gyerekeivel együtt.

TONYT FESZÉLYEZTE, hogy a Buick a szabad ég alatt van, nemcsak a lehetséges viharok miatt, de azért is, mert ha valaki történetesen hátrasétál, megláthatja. Például látogatók, akikre úgy gondolt, mint Mr. és Mrs. John Q Közvéleményre. Az állami rendőrség John Q-t és családját szolgáltatta, amennyire tudta, némely esetben akár az élete árán. Mindazonáltal Tony nem bízott meg benne. John Q családja nem a D egység családja. A kilátástól, hogy megindul a szóbeszéd - sőt, ami még rosszabb, a pletyka -, Schoondist őrmester megvonaglott.

Háromnegyed három táján odaballagott Johnny Parker kis irodájához (a megyei Géppark akkoriban még a szomszédban volt), és szóba elegyedett Johnnyval, rábeszélte, hogy hozzá ki az egyik hómarót a B garázból, és a Buick kerüljön a helyébe. Fél liter whisky pecsételte meg az üzletet, és a Buickot bevontatták az olajszagú sötétségbe, amely az otthona lett. A B épületnek mindkét végében garázsajtó volt, és Johnny a hátsón vontatta be a Buickot. Ennek eredményeképpen sok éven át onnan nézett szembe a D egység épületével. Olyasmi volt, ami egy idő után beleékelte magát a legtöbb rendőr tudatába... Nem a nagygykéregbe, mint egy kiformalódott gondolat, csak lebegett a tudat mögött, sohasem öltött végleges alakot, de nem is tűnt el: az a nyomasztó, krómozott vigyor.

TIZENNYOLC RENDŐR dolgozott a D egységénél 1979-ben, akik a szokásos rendben váltották egymást: héttől háromig, háromtól tizenegyig, és ott volt még a temetői műszak, amikor ketten jártak egy rendőrautóval. Péntekenként és szombatonként a tizenegyedtől hétig tartó szolgálatot Csanda Őrjáratnak hívták.

A Buick délután négy óra tájt érkezett meg, a legtöbb szolgálaton kívüli rendőr már hallott róla, és elugrott, hogy megnézze. Sandy Dearborn visszaérkezett a 6-os főúton történt balesettől, és éppen a papírmunkán dolgozott, közben figyelte a suttogó, hármás-négyes csoportokat. Majdhogyan úgy mentek ki, mint valami turistacsapat. Curt Wilcox addigra letette a szolgálatot, és számos ilyen túrát vezetett: megmutatta az eltérő számú kerek ablakokat, a nagy volánt, fölemelte a motorház fedelét, hogy megcsodálhassák a halott motort, a blokk két oldalán a BUICK 8 felirattal.

Más csoportokat Orv Garrett vezetett, újra és újra elmesélve Mister D reakcióját. Schoondist őrmester, akit máris megigézett ez a tárgy (az ígézet soha többé nem hagyta el teljesen, addig, amíg az Alzheimer-kór ki nem törölte az elméjét), olyan gyakran ment ki hozzá, amilyen gyakran megethette. Sandy emlékezett rá, ahogyan áll a B garázs nyitott ajtajának közelében, lábával a deszkáknak támaszkodva, karját összefonva. Ennis mellette állt, kedvenc kis Tiparillosát szívta, és beszélt, miközben Tony bólogatott. Ez három óra után volt, Ennis már átöltözött farmerbe és egyszerű fehér ingbe. Ez három után történt, és ennél többet Sandy később sem tudott mondani. Szeretett volna többet tudni, de hát nem tudott.

A rendőrök egyre csak jöttek, megnézték a motort (a motorháztető ekkor már folyamatosan nyitva volt, úgy tátongett, mint egy száj), lekuporodtak, hogy szemügyre vegyék a különös üvegkipufogót. Mindent megnéztek, mindent megérintettek. John Q és családja nem tudták volna, hogy ehhez kesztyűt kell húzniuk, de hát ezek rendőrök voltak. Megértették, hogy bár a Buick most talán nem számít bizonyítéknak, ez később megváltozhat. Különösen akkor, ha holtan kerül elő az a férfi, aki otthagya a Jenny benzinkútnál.

- Ha nem következik be ez vagy más, akkor itt szándékszem tartani - mondta váratlanul Tony Matt Babickinek és Phil Candletonnak. Ekkor már öt óra felé járt, hivatalosan órák óta nem volt szolgálatban egyikük sem, és Tony már azon gondolkodott, hogy hazaindul. Sandy négy óra tájt ment el, mert még vacsora előtt szerette volna lenyírni a fűvet.

- Miért itt? - kérdezte Matt. - Mi olyan fontos ebben, őrmester?

Tony megkérdezte Mattet és Philt, hallottak-e a Cardiffi Óriásról. Azt felelték, hogy nem, így hát Tony elmesélte nekik a történetet. Az Óriást New York állam északi részén az Onondagavölgyben „fedezték föl”. Állítólag egy óriási emberféle megkövesedett teteme volt, talán egy másik világból, vagy ez volt a hiányzó láncszem ember és majom között. Kiderült, hogy az egész család volt, amelyet egy binghamtoni szivargyáros, bizonyos George Hull követett el.

- De mielőtt Hull kitalált volna - mesélte Tony -, szinte az egész világ - beleértve P T Barnumot - odacsődült báméskodni. A tanyákat körülvevő vetést kásává taposták. A házakat feltörték. Erdőtűz is volt, mert valamelyik seggfej John Q a fák között kempingezett. Még azután is, hogy Hull bevallotta, miszerint a „megkövesedett embert” Chicagóban faragtatta, és a Railway Express szállította a színhelyre, az emberek csak jöttek. Nem voltak hajlandók elismerni a valóságot. Nem hallottad még, hogy „Minden pillanatban születik egy hülye”? Ezt 1869-ben, épp a Cardiffi Óriás kapcsán találták ki.

- Na és mi a célod? - kérdezte Phil.

Tony türelmetlen pillantást vetett rá. - A céloom? Az a céloom, hogy az én körletemben nem tűrök kibaszott Cardiffi Óriást. Nem is lesz, amennyire rajtam múlik. Sem kibaszott Torinói Buick; ha tehetek ellene.

Ahogy elindultak a barakk felé, Huddie Royer csatlakozott hozzájuk (oldalán Mister Dillonnal, aki most olyan szép kezes volt, mint egy kiskutya egy cirkuszi számban). Huddie meghallotta a Torinói Buickot, és felnyihogott. Tony savanyú pillantást vetett rá.

- Nem lesz Cardiffi Óriás Nyugat-Pennsylvaniában; jegyezzétek meg a szavamat, fiúk, és adjátok tovább. Mert szóban terjesztünk mindent - semmiféle cédulát nem teszek föl a faliújságra. Tudom, hogy lesz némi pletyka, de az elhal. Nem fognak aratás előtt egy tucatnyi amish tanyát letiporni a kíváncsiak, értitek?

Mindenki megértette.

Úgy tűnt, aznap este hét órára a dolgok visszatérnek a normális kerékvágásba. Erről Sandy Dearborn is meggyőződhetett, mert vacsora után visszatért, hogy ismét vessen egy pillantást a kocsi körüli sündörögtek. Az egyik szolgálaton kívüli Buck Flanders volt, aki a Kodakjával csettegetett. Ettől Sandy kicsit kínosan érezte magát, pedig hát mit mutathatnak a képek? Egy Buickot, és semmi mást, egy olyan darabot, amely nem elég öreg ahhoz, hogy hivatalosan is antiknak számítson.

Sandy négykézlábra állva benézett a kocsi alá, bekapcsolta a közelben heverő zseblámpát (valószínűleg éppen ezért volt odarakva). Alaposan megvizsgálta a kipufogórendszert. Úgy tűnt, mintha Pyrex üvegből készítették volna. Kis időre behajolt a vezetőülés felőli ablakon (semmiféle zümmögés, semmiféle hideg), azután visszament az épületbe, hogy smúzoljon egy kicsit Brian Cole-lal, aki ügyeletesként ült a forgalomirányító székben. A Buickkal kezdték, azután rátértek a családra, és éppen a baseballnál tartottak, amikor Orville Garrett dugta be a fejét az ajtón.

- Láttátok Ennist? A Sárkány van a telefonnál, és egyáltalán nincs nyájas kedvében.

A Sárkány Edith Hyams volt, Ennis nővére. Nyolc-kilenc évvel volt idősebb Ennisnél, és régen megözvegyült. Akadtak olyanok a D egységénél, akik szerint meggyilkolta, a sírba nyaggatta a férjét. - Nem is nyelv van a szájában, hanem egy Ginszu kés - jelentette ki egyszer Dicky-Duck Eliot. Curt, aki többször látta a hölgyet, mint a rendőrök zöme (Ennis rendszerint az ő társa volt; a korkülönbség ellenére is jól kijöttek egymással), azon a véleményen volt, hogy Edith az oka, ha Rafferty rendőr sohasem nősült meg. - Azt hiszem, a szíve mélyén attól tartott, hogy mindnyájan olyanok, mint a nővére - mondta egyszer Sandynek. Nem jó ötlet szolgálati idő után visszajönni, gondolta Sandy, miután tíz hosszú percet tárgyalt a Sárkánnyal. *Hol van, azt ígérte, hogy legkésőbb hat harmincra hazajön, beszereztem a sültet Peppernél, ahogy kívánta, nyolcvankilenc cent volt fontja, mostanra mégis úgy kiszikkadt, mint egy ócska csónak, szürke, mint a mosogatólé* (csak persze a hölgy azt mondta, hogy mozsogató), *ha lent van a Városi Úton, vagy a Söntésben, azt mondja meg most rögtön, Sandy, hogy fölhívhasam és kioszthassam.* Arról is tájékoztatta Sandyt, hogy kifogyott a vízhajtója, Ennis pedig megígérte, hogy hazafelé hoz egy adagot. Akkor meg hol a pokolban van? Túlórázik? Mert az nem baj, Isten a megmondhatója, jól fel tudnak használni azt a pénzt, csak telefonálnia kellett volna. Vagy vedel? Noha ezt sohasem mondta ki nyíltan, Sandy lefogadta volna, hogy a Sárkány ez utóbbi lehetőséget tartja hihetőnek.

Sandy a forgalomirányító asztalnál ült, egyik kezével eltakarta a szemét, és igyekezett néhány szót közbeszúrni, amikor bekukkantott, immár civilben, Curtis Wilcox. Sandyhez hasonlóan azért ugrott be, hogy még egy pillantást vessen a Roadmasterre.

- Tartsa egy pillanatig, Edith, csak egy másodperc - mondta Sandy, és a melléhez szorította a kagylót. - Segíts, kopasz. Tudod, hova lett Ennis, miután innen távozott?

- Távozott?

- Ja, de vélhetőleg nem haza. - Sandy a telefonra mutatott, amelyet még mindig a melléhez szorított. - A nővére van a vonalban.

- Ha elment, hogy lehet még mindig itt a kocsija? - kérdezte Curt.

Sandy ránézett. Curtis meg vissza. És ekkor, anélkül hogy egy szót is szóltak volna, mindketten ugyanarra a következtetésre jutottak.

SANDY megszabadult Edithtől - azt mondta neki, majd visszahívja, vagy Edith hívja föl őt, ha előkerül az öccse. Miután ezt elintézte, kiment Curttal.

Nem lehetett eltéveszteni Ennis kocsiját, egy American Motors Gremlint, mivel mindnyájan jókat szórakoztak rajta. Ott állt nem messze a hóékétől, amelyet Johnny Parker hozott ki a B garázsából, hogy helyet csináljon a Buicknak. A hóéke és a kocsi árnyéka messze elnyúlt a nyári délután ereszkedő napjának fényében; úgy rajzolódott a földre, mint a tetoválások.

Sandy és Curt benéztek a Gremlinbe, és semmit sem láttak, csak a szokásos úti szemetet: hamburgeres papírokat, dobozos üdítőket, Tiparillo-dobozokat, néhány térképet, hátul egy horogról egyenruhához való tartalék ing lógott, a poros műszerfalon a büntetőcédulák tartalék tömbje hevert, egy horgászfelszerelés néhány darabjának társaságában. Mindez a himmi-hummi valahogy vigasztalóan hatott rájuk a Buick terméketlen üressége után. Ennis látványa, ahogy a volán mögött ülve

öreg Pirates-sapkáját a szemébe húzva hortyog, még inkább vigaszukra szolgált volna, de neki nyoma sem volt.

Curt megfordult, elindult a barakk felé. Sandynek ügetnie kellett, hogy elkaphassa a karját. - Hova mégy? - kérdezte.

- Felhívom Tonyt.

- Még ne - mondta Sandy. - Hadd vacsorázzon meg. Később föl hívjuk, ha muszáj. Istenemre, remélem, nem lesz szükség rá.

MIELŐTT BÁRHOL, akár az emeleti társalgóban megnézték volna, Curt és Sandy a B garázst ellenőrizték. Körbejárták a kocsi, bekukkantottak a járgányba, még alá is belestek. Mindezeneken a helyeken semmi nyoma sem volt Ennis Raffertynek - legalábbis olyan nem, amit észrevettek volna. Természetesen nyomokat keresni a Buickban és a környékén aznap este éppen olyan volt, mint egy ló nyomát megkeresni, miután arra robogott el az egész ménes. Semmilyen különleges jele sem volt annak, hogy Ennis arra járt volna, mégis...

- Tényleg ilyen hideg van itt, vagy csak én érzem úgy? - kérdezte Curt. Éppen készültek, hogy elinduljanak a barakk felé. Curt négykézlábra ereszkedett, a fejét lehajtva még egy utolsó pillantást vetett a kocsira alá. Most fölállt, letörölgette a térdét. - Úgy értem, tudom, hogy nem fagy vagy ilyesmi, mégis hidegebb van, mint kéne, nem gondolod?

Sandynek tulajdonképpen melege volt - csorgott az arcán a verejték -, de az sokkal inkább az idegállapotából következett, mint a hőmérsékletből. Arra gondolt, hogy amit Curt érez, valószínűleg csupán az utóhatása annak, amit a Jenny benzinkútnál tapasztalt vagy tapasztalni vélt.

Curt könnyen olvasott az arckifejezésében. - Meglehet... Lehet, hogy a hiba bennem van. A francba, fogalmam sincs. Nézzük meg a barakkot. Talán lent van a raktárban, ott durmol. Nem ez lenne az első alkalom.

A két férfi nem a két nagy ajtó valamelyikén át lépett be a B garázsba, hanem a kilinccsel nyitható, emberméretű ajtón, amely az épület jobb oldalán nyílt. Curt itt megtorpant, és ahelyett hogy kiment volna, a vállá fölé még egy pillantást vetett a Buickra.

Állt a falra felakasztott kalapácsok, ollók, gereblyék, ásók és egy lyukfúró mellett (ez utóbbi nyelén két AA díszlett, nem azért, mintha az Anonim Alkoholisták tulajdona lett volna, hanem mert Arky Arkanian szokta használni), és dühös volt. Már-már fenyegető. - Nem képzeltem - mondta sokkal inkább magának, mint Sandynek. - *Hideg volt.* Most már nincs, de volt.

Sandy egy szót sem szólt.

- Mondok neked valamit - folytatta Curt. - Ha ez az átkozott kocsis hosszabb ideig marad itt, akkor szerzek ide egy hőmérőt. A saját zsebemből fogom kifizetni, ha muszáj. Most mondd! Valaki nyitva hagyta azt a nyavalyás csomagtartótétőt. Kíváncsi lennék, hogy ki...

Elhallgatott. Találkozott a pillantásuk, ugyanaz a gondolat villant meg bennük: *Szép kis zsaruk vagyunk.*

Benéztek a Buick kabinjába, még alá is, de nem törődtek azzal a hellyel, amelyet - legalábbis a filmek szerint - a gyilkosok, legyenek amatőrök vagy hivatásosok, arra használnak, hogy ideiglenesen ott rejtse el a tetemet.

Körbejárták a Buickot, és megálltak a hátuljánál, belebámultak a nem teljesen lezárt csomagtartó sötét sávjába.

- Rajta, Sandy - mondta Curt. A hangja halk volt, alig több suttogásnál.

Sandy nem akarta, de úgy döntött, meg kell tennie - Curt végül is még csak egy kopasz. Mélyet lélegzett, és fölemelte a csomagtartó tetejét. Sokkal gyorsabban emelkedett föl, mint ahogy várta. Kattant egyet, amikor elérte az ív tetejét, még hozzá elég hangosan ahhoz, hogy mindketten ugorjanak egyet. Curt megragadta Sandy kezét, és az ujjai olyan hidegek voltak, hogy Sandy majdnem fölkiáltott.

Az elme hatalmas és gyakran megbízhatatlan gépezet. Sandy annyira biztos volt benne, hogy a Buick csomagtartójában megtalálják Ennis Raffertyt, hogy egy pillanatig látta is a testet: a magzati pózba összekuporodott testet..., farmerban és fehér ingben, pont olyan helyzetben, ahogy a maffia bérgyilkosa hagyná a tetemet a lopott Lincoln csomagterében.

De a két rendőr csak összefonódott árnyakat látott. A Buick csomagtartója üres volt. Nem volt benne semmi más, csupán egyszerű, barna kárpitozás. Seholy egyetlen szerszám, egyetlen olaj-

felt. Egy-két pillanatig némán álltak, azután Curt halk hangot hallatott, amely éppúgy lehetett nyírítés, mint izgatott horkanás. - Gyerünk - mondta. - Menjünk innen. És ez alkalommal rendesen csukd be azt az átkozott csomagtartót. Még a szar is majd' belém dermedt.

- Belém is - felelte Sandy, és jó erősen lecsapta a csomagtartót. Követte Curtot az ajtóhoz, amely a szerszámokkal teleaggatott falon nyílt. Curtis ismét visszanezített.

- Fura egy holmi - mondta halkan.

- Igen - helyeselt Sandy.

- Gáz van vele, nem gondolod?

- De gondolom, újonc. Tényleg ez a véleményem, de a társad nem volt benne. Ez egy kicsit sok nekem.

Curt nem orrolt meg az *újonc* kifejezésért. Akkorra már csaknem kinőtt ebből az állapotból, és ezt mindketten tudták. Még mindig az autót bámulta, amely olyan sima, hűvös, és *jelenvaló* volt. A szemét annyira összehúzta, hogy csak két vékony, kékes csík látszott belőle. - Mintha beszélne. Mármint biztosan csak a képzeletem műve...

- A francba, fixen az.

- ...de szinte hallom. Motyog-motyog-motyog.

- Hagyd abba, mielőtt kiver a víz.

- Úgy érted, te nem hallottad már eddig is?

Sandy inkább nem válaszolt. - Menjünk, rendben?

Kimentek, Curt azonban még egy utolsó pillantást vetett hátra, mielőtt becsukta az ajtót.

ÁTKUTATTÁK az emeletet, ahol volt egy társalgó, és egy sima, kék függöny mögött egy pihenőterem, amelyben négy priccs állt. Andy Colucci egy szappanoperát bámult a tévében, néhány rendőr pedig, akik a temetői műszakra vártak, húzták a lóbort; Sandy hallotta a hortyogásukat. Elhúzta a függönyt, hogy megnézzék őket. Minden rendben, két rendőr, egyikük *vik-vik* hangokat adott ki az orrán át - udvariasan -, míg a másik *horty-horty-horty* bögéseket fúj ki nyitott száján keresztül - hangosan, udvariatlanul. Egyikük sem Ennis. Sandy igazából nem is számított rá, hogy itt találja; ha Ennisnek szundikálni támadt kedve, legtöbbször lement az alagsori raktárba, hátradőlt az öreg forgószéken, amely tökéletesen illett a második világháború idejéből maradt fém íróasztalhoz, és tánczenét fogott a polcon levő, halkra állított, vén, repedezett rádióban. De ezen az estén nem volt lent a raktárban. A rádió ki volt kapcsolva, a forgószék a rajta levő párnával üresen állt. Nem tartózkodott a raktárhelyiségekben sem, amelyek gyér világításukkal olyan kísértetiesnek tűntek, akár egy várbörtön.

Összesen négy vécé volt az épületben, ha az ember hozzászámolta a rozsdamentes, deszka nélküli klotyót is, amelyik a Rosszfiúk Sarkában díszlett. Ennist a három, ajtóval ellátott helyiség egyikében sem találták. De nem volt a teakonyhában, sem a forgalomirányítóban, sem a parancsnoki irodában, amely pillanatnyilag üresen állt, az ajtó tárva-nyitva, a villany lekapcsolva.

Sandyhez és Curthöz addigra csatlakozott Huddie Royer. Orville Garrett már hazament (valószínűleg attól tartott, hogy Ennis nővére személyesen is felbukkan), és Mister Dillont Huddie gondjaira bízta, így hát a kutya is velük tartott. Curt elmagyarázta, mit csinálnak és miért. Huddie azonnal felfogta a dolgot. Széles, nyílt, parasztos arca ellenére távolról sem volt ostoba. Odavezette Mister D-t Ennis szekrényéhez, és szagmintát vétetett vele. A kutya nagy érdeklődéssel vett részt a kalandban. Andy Colucci és néhány, szolgálaton kívüli haver, akik azért jöttek, hogy egy pillantást vessenek a Buickra, csatlakozott a kutatókhoz. Kimentek, két csoportra oszlottak, és ellentétes irányban körbejárták az épületet, közben Ennis nevét kiabálták. Még mindig világos volt, de a nappal kezdett már vörösödni.

Curt, Huddie, Mister D és Sandy egy csoportba került. Mister Dillon lassan haladt, mindent megszimatozott, de csak egyetlen helyen kapta föl a fejét. Ám a szag nyílegyenesen Ennis Gremlinjéhez vezette. Itt nem volt segítség.

Először hülyén érezték magukat, ahogy Ennis nevét kiabálták, de mire föladták és visszamentek az épületbe, már egyáltalán nem találták a dolgot hülyeségnek. A keresés ijesztő gyorsasággal fordult komolyra.

- Vigyük be Mister D-t a garázsba, lássuk, mit szimatol ki ott.

- Nem lehet - mondta Huddie. - Nem szereti a kocsit.

- Eredj már, ember, Ennis a társam. Mellesleg talán az öreg D is másképpen érzi most magát.

De az öreg D érzései nem változtak. A garázs előtt még rendben volt, de ahogy a rendőrök a mellékajtóhoz közeledtek, rángatni kezdte a pórázát. Lehorgasztotta a fejét, az orra szinte a makadámot súrolta. Még izgatottabb lett, ahogy elérték magát az ajtót. A rendőröknek semmi kétségük nem maradt, hogy erős és megbízható szagot fogott Ennisről.

Ekkor Curtis kinyitotta az ajtót, és Mister Dillon megfedkezett minden szagnyomról, amely addig izgatta. Azonnal üvöltöni kezdett, és ismét összegörnyedt, mintha súlyos görcsök gyötörnék. Szőre fölmeredt, mint a páva farka, levizelte a küszöböt és a garázs betonpadlóját. Egy pillanattal később rángatni kezdte a pórázát, amelynek a vége Huddie kezében volt, még mindig üvöltött, és még mindig befelé igyekezett, de valami eszelős vonakodással. Minden porcikájából - és vadul villogó szeméből - sugárzott, hogy gyűlöli és rettegi azt, ami bent van, mégis feléje tart.

- Á, hagyjuk az egészet! Csak vidd ki innen! - ordította Curt. Eddig nagyon jól tartotta magát, de hosszú, nyomasztó nap volt mögötte, és most már közeledett a törésponthoz.

- Nem az ő hibája - mondta Huddie, de mielőtt folytathatta volna, Mister Dillon fölemelte az orrát, és újra üvöltöni kezdett... csak ez Sandy szerint sokkal jobban emlékeztetett sikolyra, mint vonításra. Az állat még egy lépéssel előbbre vonszolta magát, Huddie karja olyan egyenesre feszült, mint zászló a szélviharban. A kutya most már teljesen bent volt, vonított, nyüsztetett, rángva igyekezett volna előre, és mindent levizelt, mint egy kölyök. Rettegésében vizelt.

- Tudom, hogy nem! - mondta Curt. - Igazad van, ha akarod, írásban kérek bocsánatot, csak vidd már ki a nyavalyába!

Huddie igyekezett Mister D-t megfordítani, de ő nagy kutya volt, majdnem negyvenöt kiló, és nem akart menni. Curtnek le kellett hajolnia hozzá, hogy a megfelelő irányba fordítsa. Végül megragadta az oldalánál fogva, és húzni kezdte, D egész idő alatt küzdött, üvöltött, a levegőbe kapkodott fogaival. Curt később azt mondta Sandynek, hogy olyan volt, mintha egy zsákra való menyétet kellett volna kivonszolni.

Amikor a kutya végre kint volt, Curtis bevágta az ajtót. Mister Dillon abban a pillanatban elernyed, és nem küzdött többé. Mintha lekattintottak volna a fejében egy kapcsolót. Egy-két pillanattig az oldalán hevert, lihegett, azután fölugrott. Zavartan nézett a rendőrökre, mintha azt kérdezte volna: „Mi történt, srácok? Egész jól boldogultam, azután valahogy elsötétedett minden.”

- Mi a... kibaszott... *szent szar* - mondta halkán Huddie.

- Vidd vissza az épületbe - szólt oda neki Curt. - Rosszul tettem, amikor megkértelek, hogy hozd be, de nagyon aggódom Ennis miatt.

Huddie elvezette a kutyát, Mister D ismét tökéletesen nyugalmas volt, csak azért állt meg, hogy megszaglássza a kutatásban segédkező rendőrök bakancsát.

Ők is összefutottak, amikor meghallották Mister D őrzöngését, és idesiettek, hogy lássák, mi a baj.

- Befelé, srácok! - mondta Sandy, és hozzátette, amit a rendőrök szoktak, ha a bámészkodók összecsendülnek a baleset színhelyén: - Vége a cirkusznak.

Bementek. Curt és Sandy a zárt garázsajtó mellett állva figyelték őket. Huddie egy idő múlva visszajött Mister D nélkül. Sandy nézte, ahogy Curt a kilincsért nyúl, és elfogta a félelem. A feszültség hullámként emelkedett a fejében. Ez volt az első, de korántsem az utolsó alkalom, hogy ezt az érzést keltette benne a B garázs. A következő huszon-egynéhány év során tucatnyi alkalommal lépett be a B garázsba, de sohasem úgy, hogy ne ágaskodott volna föl benne ez a sötét, szellemi hullám, sohasem maradt el az érzés, hogy a szeme sarkából már-már megpillantja a borzalmakat, az ocsmányságokat.

De egyáltalán nem minden borzalom maradt meg a már-már szintjén. A végén éppen eleget láttak.

MINDHÁRMAN beléptek, lépéseik csikorogtak a piszkos betonon. Sandy fölcsapta az ajtó melletti kapcsolót, a Buick ott állt a meztelen villanykörtek éles fényében, mint üres színpadon felejtett kellék, esetleg mint egy garázsban álcázott galéria egyetlen műtárgya. Vajon hogyan neveznének el egy ilyet?, tűnődött Sandy. *Rémautó*, ötlött föl benne, valószínűleg azért, mert Bob Dylannek van egy hasonló című száma. Miközben ácsorogtak, felcsendült a fejében a kórus, mintha

azt a rettegést akarná érvényre juttatni: *Tudod, ha haldokolva összeesem, eljön, és betakarja az ágyam.*

Ott állt a Buick, fényszórói bámultak, Buick-hűtőrácsai vicsorogtak. Ott állt vastag, fehér betétes kerekein, benne a műszerfallal, a beledermedt hamis műszerekkel, meg akkora volánnal, amely majdnem elég egy kalózhajó kormányzásához. A belsejében van valami, amitől az egység kutyája egyszerre üvölt a rémülettől, és meglódul, valami eksztatikus delej vonzásában. Ha korábban hideg volt is benne, most ezt már nem lehetett érezni; Sandy látta, hogy a másik két férfi arca fénylik a verejtéktől, és nedvesnek érezte a sajátját is.

Végül Huddie mondta ki, aminek Sandy nagyon örült. Ő is érezte, de sohasem foglalta volna hangosan szavakba ezt az érzést; túl irtózatossá volt.

- Ez a rohadék megette - mondta ki Huddie fásult bizonyossággal. - Nem tudom, hogyan lehetséges, de azt hiszem, magától jött be ide, hogy még egy pillantást vessen rá, és ez csak úgy... valahogy... megette.

Most Curt szólalt meg. - Figyel minket. Érzitek?

Sandy ránézett az üveges fényszórószemekre. Alattuk ott vicsorgott a száj, tele krómfogakkal. Oldalán a díszítőminták csaknem olyanok, mint a vékony haj gyér tincsei. Valóban érzett *valamit*. Talán nem volt ez más, csak valami gyermekes félelem az ismeretlentől, srácok vacognak így egy ház előtt, amelyről a szívük megsúgja, hogy kísértetek lakják. Vagy talán igaz, amit Curt mondott. Talán tényleg figyelni őket. A távolságot méricskéli.

Alig vettek levegőt, úgy bámulták. Ott állt, ahogy ott fog állni az elkövetkezendő években, miközben elnökök jönnek-mennek, a lemezek helyét átveszik a CD-k, a tőzsdeindexek felszöknek, két felhőkarcoló pedig ledől, miközben filmszillagok élnek-halnak, és rendőrök jönnek-mennek a D egységnél. Ott állt, valóban, mint a sziklák és a rózsák. Bizonyos mértékig mindnyájan azt érezték, amit Mister Dillon: a vonzást. A következő hónapokban megszokott látványvá lett, ahogy rendőrök állnak egymás mellett a B garázs előtt. Ott állnak, tenyerükkel az arcuk mellett, hogy kizárják a fényt, és bekukucskálnak a garázsajtó melletti ablakokon. Úgy festenek, mint a járókelők egy építkezés színhelyén. Néha be is mentek (de sohasem egyedül; ha a B garázsba ment be valaki, mindig vitte a haverját), és amikor így tettek, valahogy mindig fiatalabbnak látszottak, mint a srácok, akik vagányságból beosonnak a helyi temetőbe.

Curt megköszöri a torkát. A hangra a másik kettő ugrott egyet, azután idegesen elneveték magukat. - Menjünk be, hívjuk föl az őrmestert - mondta és akkor...

Most: Sandy

... ÉS AKKOR nem szóltam semmit. Csak mentem, mint egy jó kisfiú.

A torkom olyan száraz volt, mint a régi faforgács. Az órára néztem, és nem is nagyon lepett meg, hogy több mint egy óra telt el. Nem baj; nem voltam szolgálatban. Az idő ónosabb volt, mint valaha, de a déli, halk dörgések távolodtak.

- Régi szép napok! - szólt valaki, egyszerre szomorúan és derűsen - ez olyan trükk, amit csak a zsidók és az írek tudnak elegánsan előadni.

- Azt hittük, hogy sose halunk meg, mi?

Körülnéztem, és láttam hogy Huddie Royer az, aki mostanra civilbe öltözött, és Ned balján ült. Nem vettem észre, mikor csatlakozott hozzánk. Ugyanolyan becsületes, parasztos arca volt, mint '79-ben, csak most már redők zárójele közé került a szája, a hajában több lett a szürke, és visszavonult, akár az apály, a homlok széles, fényes fővenysávját hagyva maga mögött. Számításom szerint annyi idős lehetett, mint Ennis Rafferty volt, amikor eltűnt. Huddie visszavonulási tervei között szerepelt egy Winnebago és a gyermekek, unokák végiglátogatása. Szétszóródtak mindenfelé, ahogy kivettem, még Manitoba tartományba is jutott belőlük. Ha megkéred - de akkor is, ha nem -, Huddie mutat egy térképet az Egyesült Államokról, amelyen valamennyi általa jónak tartott útvonal vörössel van megjelölve.

- Aha - bólintottam. - Asszem, ez már csak így van. Mikor jöttél, Huddie?

- Ó, csak erre jártam, és hallottam, hogy Mister Dillonról beszélsz. Rendes öreg kutyus volt, mi? Emlékszel, hogy fordult a hátára, ha valaki rászólt, hogy „Le vagy tartóztatva”?

- Igen - mondtam, és összemosolyogtunk, ahogy a férfiak akkor szoktak, ha túl vannak egy szerelmen, vagy egy történeten.

- Mi történt vele? - kérdezte Ned.

- Lejárt az ideje - mondta Huddie. - Eddie Jacubois és én temettük el, amott. - A gázos mező felé mutatott, amelyik a baraktól északra emelkedő domb irányába nyújtózkodott. - Úgy tizenöt éve. Igaz, Sandy?

Biccentettem. Valójában majdnem napra pontosan tizennégy éve történt.

- Már öreg volt, igaz? - kérdezte Ned.

Phil Candleton válaszolt. - Hát, megette a kenyere javát, mégis...

- Megmérgezték - szölt Huddie rekedt, felháborodott hangon, és nem mondott többet.

- Ha ezt az egész történetet hallani akarod... - kezdtem.

- Akarom - vágta rá Ned.

- ...akkor meg kell nedvesítenem a torkomat.

Éppen tápászkodni kezdtem, amikor Shirley bukkant föl, kezében tálccával, a tálcán egy tányér vastag szendviccsel - sonkás-sajtós, marhasültés, csirkés meg egy nagy kancsó Red Zinger jeges teával.

- Ülj csak vissza, Sandy - mondta. - Majd én gondoskodom rólad.

- Mi vagy te, gondolatolvasó?

Elmosolyodott, miközben lerakta a tálcát a padra.

- Egyáltalán nem. Csak tudom, hogy a férfiak megszomjaznak, ha beszélnek, és hogy a férfiak mindig éhesek. Akár hiszed, akár nem, még a hölgyek is megéheznek és megszomjaznak időről időre. Egyetek, srácok, és elvárom, hogy legalább két szendvicset te is vegyél, Ned Wilcox. Átkozottul vékony vagy.

A megrakott tálcáról Bibi Roth jutott az eszembe, ahogy Tonyval és Ennisszel beszélget, miközben emberei - gyermekei, akik nem sokkal voltak idősebbek Nednél - jeges teát ittak, és szendvicset habzsoltak, amelyeket ugyanabban a teakonyhában készítettek, mint ezeket, semmi sem változott, legfeljebb a padlócsempék színe és a mikrohullámú sütő.

- Igenis, asszonyom.

A lányra mosolygott, de azt hiszem, inkább kötelességből, mint spontán; folyvást a B gárást bámulta. Már megigézte a dolog, mint annyi más embert az évek során, nem is említve egy jó kutyát. És miközben az első pohár jeges teát ittam, amelyet valódi cukorral édesítettek, nem azzal a vacak mesterséges szarral, és hideg volt, és üdítően csúszott le kiszáradt torkomba, volt időm arra is gondolni, hogy szívességet teszek-e Ned Wilcoxnak? Vagy hogy egyáltalán elhiszi-e a hátralevő részt? Lehet, hogy föláll, merev vállal, dühösen elmegy, és azt hiszi, csak szórakoztam vele és a gyászával. Egyáltalán nem lehetetlen. Huddie, Arky és Phil majd igazolnak - Shirley úgyszintén. Ő nem volt itt, amikor a Buick megérkezett, de sok mindent látott - és sok mindent csinált -, amióta a nyolcvanas évek közepén megkapta a forgalomirányítói munkát. Bár lehet, hogy a srác még így sem hiszi el, amit mondunk. Sok mindent kell ahhoz lenyelnie.

Azonban most már késő visszakozni.

- Mi történt Ragerty rendőrrel? - kérdezte Ned.

- Semmi - felelte Huddie. - Még a tejesdobozok oldalán sem jelent meg az a csúnya képe.

Ned bizonytalanul nézett rá, nem tudta, hogy Huddie tréfál-e vagy sem.

- Semmi sem történt - ismételte Huddie, ez alkalommal halkabban. - Ez az alattomos dolog az eltűnésben, fiam. Ami az apáddal történt, az szörnyű, én sohasem próbállak meggyőzni arról, hogy nem így van. De legalább *tudsz róla*. Ez is valami, nem? Van egy hely, ahova elmehetsz, és megnézheted, ahova virágokat tehetsz. Vagy kiviheted hozzá a főiskola felvételi levelét.

- Amiről beszélsz, az csak egy sír - felelte Ned. Különös türelemmel beszélt, amitől kínos érzésem támadt. - Egy földdarab, és alatta egy láda, abban pedig valami, ami az apám egyenruháját viseli, de nem az apám.

- De tudod, hogy mi történt vele - erősködött Huddie. - Ennis viszont... - tenyérrrel lefelé széttárta a kezét, azután fölfelé fordította őket, mint bűvész egy jó trükk végén.

Arky bement, talán, hogy kicsavarja a répát. Most visszajött, és leült.

- Minden csendes? -- kérdeztem.

- Hát igen is, nem is, őrmester. Steff aszongya nekem, hogy mondjam meg neked, mámegint kezdődnek a kisülések a rádióban, azok a kurta recsegések. Tudod, mire gondolok. A DSS is kinyíft. Csak annyi van a képernyőn, hogy VÁRD AZ ÉRKEZŐ JELET.

Steff, az Stephanie Colucci, Shirley váltótársa a forgalomirányításban, az öreg Andy Colucci unokahúga. A DSS a kis, műholdas tányérantenna, amelyet a saját zsebünkből fizettünk, akár csak a tornagépeket az emeleti sarokban (egy-két éve valaki felrajzszögezt a falra a súlyzók mellé egy plakátot, amelyen drabális mocis típusú fazonok súlyzóznak a shabenei börtön udvarán - ŐK SOHASE VESZNEK KI SZABADNAPOT, ez volt a vicces aláírás).

Arkyval egymásra pillantottunk, azután a B garázsra. Ha a mikrohullámú sütő eddig nem ment gajra a teakonyhában, akkor az is nemsokára megtörténik.

Lehet, hogy kimegy a világítás és a telefon is, noha ez még eltart egy darabig.

- Gyűjtést rendeztünk annak a rohadt vén szipirtónak, akivel össze volt házasodva - mondta Huddie. - Szerintem ez igen rendes dolog volt a D egységtől.

- Én azt hittem, azért volt, hogy fogja be a száját - jegyezte meg Phil.

- Annak semmi sem fogta be a száját - vetette ellen Huddie. - Elmondta, amit el akart mondani. Aki valaha is találkozott vele, az tudja róla.

- Nem pontosan gyűjtés volt az, és nem is a felesége volt - mondtam. - Az az asszony a nővére volt. Azt hittem, világosan fogalmaztam.

- Akkor is össze volt vele házasodva - erősködött Huddie. - Pont olyanok voltak, mint bármelyik öreg házaspár, ahogy vakkantottak, morogtak, martak. Mindent úgy csináltak, mint a házassok, talán a dugást leszámítva, bár felőlem...

- Fújj, tartsd a szádat - mondta elnézően Shirley.

- Ja - bólintott Huddie. - Asszem, jobb lesz.

- Tony körbevitt egy kalapot, mi pedig beledobáltunk annyit, amennyit tudtunk - meséltem Nednek. - Azután Buck Flanders testvére - tőzsdeügynök Pittsburghben - befektette az asszony nevére. Tony ötlete volt, hogy inkább ezt, mint egy csekket adni.

Huddie bólintott. - Azon a találkozón hozakodott vele elő, amelyet az Országút hátsó helyiségébe hívott össze. A napirend utolsó pontja a Sárkányról való gondoskodás volt.

Odafordult Nedhez.

- Addigra tudtuk, hogy senki sem fogja megtalálni Ennist, és hogy Ennis nem fog csak úgy besétálni egy rendőrörsre valahol a kaliforniai Bakersfieldben vagy az alaszakai Nome-ban, mivel fejbe ütötték, és amnéziás lett. Elment. Meglehet, ugyanarra a helyre, ahová a fekete kabátos és kalapos fickó, az is lehet, hogy máshova, de mindenképpen elment. Nem volt holttest, semmi jele az erőszaknak, de még a ruháknak sem, Ennie mégis eltűnt. - Huddie elnevette magát. Savanyú hang volt. - Ó, az a rossztermészetű boszorkány, akivel együtt élt, olyan vad volt. Természetesen eleve félnadrág volt...

- Több mint fél - mondta csendes elégedettséggel Arky, és vett magának egy sonkás-sajtos szendvicset. - Egész idő alatt telefonált, napjába háromszor-négyszer, a forgalomirányítóban Matt Babicki a haját tépte miatta. Áldhatod a szerencsédet, Shirley, hogy elment. Edith Hyams! Micsoda alak volt!

- Mit gondolt, mi történt? - kérdezte Ned.

- Ki tudja? - feleltem. - Talán, hogy mi öltük meg holmi pókeradósságok miatt, majd elástuk a pincében.

- Ti pókereztek a barakkban akkortájt? - Ned egyszerre látszott elbűvöltnek és döböntnek. - Az apám is játszott?

- Ugyan, kérlek - feleltem. - Tony megskalpolt volna akárkit, aki pókerezni mert volna a barakkban, még akkor is, ha gyufában játszik. És én ugyanazt tettem volna. Csak vicceltem.

- Mi nem tűzoltók vagyunk - mondta Huddie olyan undorral, hogy elnevettem magam. Azután visszatért az eredeti témához. - Az öreglány azért hitte, hogy mi tettük, mert gyűlölt minket. Akárkit gyűlölt volna, aki elvonja Ennis figyelmét róla. Túl erős szó a gyűlölet, őrmester?

- Dehogyan - feleltem.

Huddie ismét Ned felé fordult. - Elvettük az idejét, és elvettük az energiáját. És azt hiszem, Ennis életének az a fele volt a jobbik, amelyet itt vagy a rendőrautóban töltött. Az asszony tudta ezt, és gyűlölte is - „A munka, a munka, a munka!” -, mondogatta. „Folyton csak azzal törődik. Azzal az

átkozott munkájával.” Az ő véleménye szerint minden bizonnyal mi öltük meg a testvérét. Mi másra vagyunk mi jók?

Ned zavartnak látszott, talán mert az ő családi életükhöz sohasem tartozott hozzá a munka gyűlölete. Nem is látott ilyet. Shirley gyengéden a térdére tette a kezét. - *Valakit* gyűlölnie kellett, hát nem érted? Muszáj volt valakit vádolnia.

Én folytattam: - Edith telefonált, szidalmazott minket, leveleket írt a képviselőjének és az állami főügyésznek, nyomozást követelve. Azt hiszem, Tony sejtette, mi következik, de ettől még előállt pár estével később a találkozón, és javasolta, hogy legyen gondunk az asszonyra. Azt mondta, ha mi nem törődünk vele, akkor senki nem fog. Ennis nem sokat hagyott maga után, és a segítségünk nélkül az asszony a nyomor szélére kerül. Ennisnek volt biztosítása, és befizetett a magán nyugdíjpénztárba is - addigra már a fizetése úgy nyolcvan százalékát -, de az asszony hosszú ideig egy fillért sem látott volna egyik alapból sem. Azért...

- ...mivel Ennis egyszerűen eltűnt - fejezte be a mondatot Ned.

- Így van. Ezért hát gyűjtést rendeztünk a Sárkány javára. Kétezer dollár gyűlt össze, adakoztak Lawrence, Beaver és Mercer rendőrei is. Buck Flanders testvére befektette a tőzsdén számítógépes részvényekbe, ami akkor még vadonatúj ötlet volt, és a Sárkány egy kisebb vagyont keresett vele.

- Ami magát Ennist illeti, erre Nyugat-Pennsylvaniában az a pletyka terjedt el a rendőrök között, hogy meglépett Mexikóba. Folyton Mexikót emlegette, és a magazinok mexikói történeteit olvasta. Igen hamar készen állt a történet: Ennis megpattant a nővére elől, mielőtt az fölszeletelte volna a kétélű nyelvével. Ezt kezdték terjeszteni egy idő után még olyanok is, akiknek több eszük volt - vagy többnek kellett volna lennie -, olyan fickók, akik az Országút hátsó termében tartózkodtak, amikor Tony Schoondist hangosan kimondta, hogy véleménye szerint a B garázsban levő Buicknak valami köze van Ennis eltűnéséhez.

- Éppen csak azt nem mondta, hogy az X bolygóról származó szállító egység - jegyezte meg Huddie.

- Az őrmester nagyon erélyes volt aznap este - mondta Arky, és annyira hasonlított a kiejtése Lawrence Welkére, hogy el kellett takarnom a mosolyomat.

- Amikor a Sárkány írt a képviselőjének, arról, gondolom, nem beszélt neki, hogy ti, srácok, valahol a Szürkületi Zónában jártatok? - kérdezte Ned.

- Hogyan is tehetett volna? - kérdeztem. - Nem is tudott róla. Ez volt a fő oka annak, hogy Schoondist őrmester összehívta azt a találkozót. Alapjában arra akart emlékeztetni minket, hogy hallgatni ar...

- Mi az? - kérdezte Ned, félig fölemelkedve a padról. Oda sem kellett volna nézmem, hogy tudjam, mit lát, de természetesen odapillantottam. Shirley szintúgy, Arky és Huddie is. Az ember nem tudott nem odanézni, nem kerülhette meg a bűvöletet. Egyikünk sem pisilt be és üvöltött a Roadmastertől, mint szegény öreg Mister D, de legalább két alkalommal sikoltoztam. Ó, igen. Úgy sikoltottam, mint akit nyúznak. És utána jöttek a lázalmok. Öregem, az volt valami.

Délre elvonult a vihar, illetve nem vonult. Itt maradt bezárva a B garázsba. Onnan, ahol ültünk, a dohányzók padjáról láthattuk a benti ragyogó, néma fényrobbanásokat. A felhúzható garázsajtó ablaksora hol szurokfekete volt, hol kékesfehér. Azt is tudtam, hogy minden villanáskor felbőg a forgalomirányító rádióban a statikus elektromosság. A mikrohullámú sütőn a megszokott *DU. 5:18* helyett a *HIBA* jelzés villog.

Mindent összevéve nem is volt olyan rossz. A fényvillanásokat káprázat követte - zöldes kockák lebegtek az ember szeme előtt -, de azért láttunk. Az első három-négy zsebviharnál lehetetlen volt odanézni, mert kisült volna a szemünk.

- Szentséges ég! - suttogta Ned. Az arca megnyúlt a meglepetéstől...

Nem, ez túl enyhe. Megrendült volt az arca azon a délutánon. De nem azzal lett vége. Amikor egy kicsit kitisztult a szeme, ugyanazt a bűvöletet láttam rajta, mint az apján. Vagy Tonyén. Huddie-én. Matt Babicki-én és Phil Candleton-én. Talán nem ezt éreztem a saját arcomon is? Azt hiszem, leginkább ilyenek lehetünk, amikor a mélységes, igazi ismeretlennel szembesülünk - amikor megpillantjuk azt a helyet, ahol szokott világegyetemünk véget ér, és elkezdődik az igazi feketeség.

Ned felém fordult. - Sandy, Jézus Krisztus, mi ez? Mi ez?

- Ha valaminek el akarod nevezni, hívd fényrengésnek. Egy enyhébb fajta. Mostanában a legtöbb enyhe. Közelebről is akarod látni?

Nem kérdezte, hogy biztonságos-e, azt sem, hogy nem robban-e az arcába, vagy nem süti-e használhatatlanná odalenta a jó öreg spermagyárat. Csak annyit mondott: - Ja! - ami engem a legkisebb mértékben sem lepett meg.

Elindultunk, elől Ned és én, a többiek nem sokkal lemaradva követtek. A szabálytalan villanások nagyon tisztán látszottak a késő délután homályában, de a szem még a legerősebb napfényben is érzékelte volna őket. Amikor először tapasztaltuk (most, hogy visszagondolok, éppen akkor tájt, amikor a Three-Mile Island csaknem felrobbant), a Buick Roadmaster egyik kitörése a szó szoros értelmében túlragyogta a napot.

- Szükségem van napszemüvegre? - kérdezte Ned, ahogy közeledtünk a garázshoz. Most már a zümmögést is hallottam bentről - ugyanazt a zümmögést, amelyre Ned apja figyelt föl, mikor beült a Buick túlméretezett volánja mögé a Jenny benzinkútnál.

- Dehogy, elég, ha hunyorítasz - felelte Huddie. - Annyit azonban mondhatok, hogy '79-ben még ugyancsak szükségem lett volna a napszemüvegre.

- Azt lefogadhatod a svéd seggedbe - mondta Arky, mikor Ned odaszorította az arcát az egyik ablakhoz, és hunyorogva benézett.

Mint mindig, most is elbűvölve léptem oda Ned mellé. Jöjj közelebb, nézd meg az élő krodilt!

A Roadmaster tisztán látszott, a ponyva valahogy lecsúszott, az utasülés mellett hevert az összegyűrt, drapp szövet. Sokkal inkább műtárgynak tűnt, mint bármikor, a nagy, öreg automobil dinoszaurusz, ívelt vonalaival, védősisak formájú karosszériájával, nagy kerekeivel, vicsorgó hűtődíszével. Isten hozta önöket, hölgyeim és uraim! Isten hozta önöket ma este a Buick 8-as megtekintésére! Csak tartsák be a két lépés távolságot, mert a műtárgy harap!

Ott állt mozdulatlanul, holtan... mozdulatlanul és holtan... azután izzó lila fény gyúlt a kabinban. Sötétben és élesen rajzolódott ki a túlméretezett volán és a visszapillantó tükör, mint a horizonton álló tárgyak egy tűzérési tűzben. Nednek elállt a lélegzete, egyik kezét fölemelte, hogy elérnyékolja az arcát.

Újra és újra felvillant, minden néma robbanás rányomta szökkenő árnyékait a betonpadlóra és a deszkafalakra, ahol néhány szerszám függött a szögekről. Már nagyon erősen hallatszott a zümmögés. A kerek hőmérőre pillantottam, amely a Buick csomagtartója fölött húzódó gerendáról lógott, és amikor a fény ismét kivirágzott, könnyen leolvastam a hőmérsékletet: tizenkét Celsius-fok. Nem valami magas, de nem is borzasztó. Akkor kellett aggódni, amikor a B garázsban a hőmérséklet tíz fok alá süllyedt; a tizenkét fok egyáltalán nem olyan rossz szám. Az évek során levontunk néhány következtetést a Buickkal kapcsolatban - fölállítottunk néhány szabályt -, de annál jobban ismertük, semhogy bármelyikben is vakon bízhattunk volna.

Újabb ragyogó, néma villám lobbant a Buick fülkéjében, majd csaknem egy teljes percig semmi sem történt. Ned meg sem moccant. Nem vagyok biztos benne, hogy vett-e levegőt.

- Vége? - kérdezte.

- Várj - feleltem.

Még két percet adtunk neki, és amikor még mindig nem történt semmi, kinyitottam a számat, hogy közöljem, mehetünk vissza, és ismét leülhetünk a padra, a Buick ma estére ellötte minden rakétáját. Mielőtt megszólalhattam volna, villant egy utolsó iszonyút. Gigantikus ciklotron szikrájára emlékeztető, vibráló fénykacs lövellt ki- és fölfelé a Buick hátuljából, az utasülés oldalán. Fűrészszes átlót rajzolt a garázs hátsó sarkáig, ahol egy polc magaslott, rajta ócska dobozok, bennük többnyire megmaradt szerelvények. A dobozok kivilágosodtak, fakó, valahogy kísérteties sárga fényben, mintha égő gyertyák lennének bennük, nem pedig anyátlan csavarok, pecek, szegecsek és rugók. A zümmögés hangosabb lett, rezgett a fogaimban, a szó szoros értelmében éreztem, hogy az ornyerem is vibrálni kezd tőle. Ekkor abbamaradt. A fény kialudt. Káprázó szemünk szurokfeketének, és nem csupán homályosnak látta a garázs belsejét. A Buick csak egy legömbölyített sarkú tömeg volt, amelynek krómozott részein a reflektor körül lopakodó fények lobbantak.

Shirley hosszas sóhajban engedte ki a levegőt, és hátrébb lépett az ablaktól, ahol eddig bá-méskodott. Reszketett. Arky átkarolta a vállát, és bátorítóan megölelte.

Phil, aki tőlem jobbra állt, azt mondta: - Nem számít, hányszor látom, főnök, sohasem tudom megszokni.

- Mi ez? - kérdezte Ned. Az arcát az ámulat egy tíz-tizenkét éves gyermek képévé változtatta. Fiatalabbnak tűnt, mint a húgai. - Miért történik ez?

- Azt nem tudjuk - feleltem.

- Ki más tud még erről?

- Minden rendőr, aki valaha is dolgozott a D egységnél az utóbbi huszon-egynéhány évben. A szervizben is tud róla néhány srác. Azt hiszem, a megyei útbiztos is...

- Jamieson? - szólt közbe Huddie.

- Ja, ő is.

- ...na meg Statler város rendőrfőnöke, Sid Brownell. Ezen túl nem sokan.

Most már visszamentünk a padhoz, legtöbben rágyújtottunk. Ned úgy festett, mint akire szintén ráférne egy cigi. Vagy valami más. Talán egy rendes löket whisky. A barakkban a dolgok vissza fognak zökkenni a kerékvágásba. Steff Colucci észlelni fogja, hogy a vétel javul, a műholdas tányérantenna a tetőn hamarosan ismét venni kezd minden gólt, minden háborút, és hat Home Shopping állomást. Ha ez nem segít elfeledtetni az ózonrétegben keletkezett lyukat, akkor Istenemre, semmi sem segít.

- Hogyhogy mások nem tudnak róla? - kérdezte Ned. - Valami, ami ekkora, hogyhogy nem lesz ismertebb?

- Nem olyan nagy - mondta Phil. - Ez egy Buick, fiam. Egy Cadillac, hát... az már nagyobbbat szólna.

- Némely családok nem képesek titkot tartani, mások meg igen - mondtam. - A miénk képes rá. Két nappal azután, hogy a Buick megérkezett, Ennis pedig eltűnt, Tony Schoondist összehívta azt a találkozózt az Országútban, főként azért, hogy megbizonyosodjék róla, tudunk-e titkot tartani. Számos dolgról beszélt nekünk azon az estén. Természetesen Ennis nővéréről is - hogy legyen rá gondunk, és hogy mit válaszoljunk, ha az asszony kellőképpen lehűlt...

- Ha ez valaha is megtörtént, nekem nincs tudomásom róla - jegyezte meg Huddie.

- ...és hogy miként kell kezelünk a riportereket, ha netán megjelenik a sajtó.

Azon az estén vagy tucatnyi rendőr jött össze, és Huddie meg Phil segítségével legtöbbszörnek a nevét is föl tudtam idézni. Ned nem találkozott személyesen mindegyikkel, de a nevüket valószínűleg hallotta a vacsoraasztalnál, ha a papája időnként beszélt odahaza a munkájáról. Mint a legtöbb rendőr. Természetesen nem az ocsmány dolgokról, az utakon látott véres zűrzavarról - hanem a vicces esetekről, mondjuk, mikor kihívtak minket, mert az az amish kölyök bolondul vihogva keresztül görkorcsolyázott Statler belvárosán, egy vágatózó ló farkát markolva. Vagy amikor a Culverton utcán egy fickó lelkére kellett beszélnünk, aki egyértelműen szexuális töltetű hősobrot készített egy meztelen férfiről és nőről. De hát ez művészet!, ordította. Igyekeztünk elmagyarázni neki, hogy szomszédai számára nem az: fel vannak háborodva. Ha nem jött volna egy meleg hullám meg egy zivatar, akkor a vita valószínűleg a bíróságon folytatódik.

Elmeséltem Nednek, hogy raktuk össze az asztalokat nagy, üres közepű négyszögbe, hogyan kísérte ki Brian Cole és Dicky-Duck Eliot a pincérnöket, hogy aztán bezárják az ajtót mögöttük. A terem elejében elhelyezett gőzasztalokról szolgáltuk ki magunkat. Később sör is volt, a szolgálaton kívüli rendőrök maguk csapolták a sörüket, és vastag, kék cigarettafüst gomolygott a mennyezet felé. Peter Quinland, aki akkortájt az étterem tulajdonosa volt, szerette Frank Sinatrát, így az ő dalai zuhogtak ránk kitaratóan a mennyezeti hangszórókból, miközben ettünk, ittunk, füstöltünk és beszélgettünk: „Szerencsés hölgy”, „Nyári szél”, „New York, New York” és természetesen az „Utam”, amely a huszadik század leghülyébb dala. A mai napig nem tudom meghallgatni - ami azt illeti, más Sinatra-számot sem - úgy, hogy eszembe ne jutna az Országút és a B garázsban levő Buick.

Ami a Buick elveszett vezetőjét illeti, elmondhattuk, hogy nem tudjuk a nevét, nincs róla leírásunk, és semmi okunk azt hinni, hogy bármivel megsértette volna a törvényt. Azaz, szó sem esett a kifizetetlen szolgáltatásról. Az Ennis utáni keresést komolyan vettük, és buzgón folytattuk - egy bizonyos pontig mindenképpen. Igen, mindnyájan meglepődtünk. Igen, aggódtunk. Igen, kiadtunk kutató, kereső lapokat ezeket K2-nek neveztük. Igen, az is lehetséges, hogy Ennis egyszerűen fogta magát és meglépett. Azt az utasítást kaptuk, hogy azt mondjuk, bármi lehetséges, és a D egység

igyekezett mindent megtenni, hogy ellássa Rafferty rendőr nővérét, egy drága hölgyet, aki annyira felizgatta magát, hogy bármit mondhat.

- Ami magát a Buickot illeti, ha bárki rákérdez, azt feleljük, hogy tároljuk - mondta Tony. - Ennyit, és nem többet. Ha valaki ennél többet mondana, azt megkeresem, és elfüstölöm, mint egy szivart. - Körülnézett a teremben; az emberei visszanéztek, és senki sem volt olyan bolond, hogy elmosolyodjon. Elég régen ismerték az őrmestert, hogy tudják, amikor így néz, akkor nem tréfál. - Minden világos? Mindenki vette az adást?

Az egyetértés moraja ideiglenesen elfojtotta Sinatra bögését, aki éppen azt közölte, hogy „Ez jó év volt”. Igen, mindnyájan vettük az adást.

NED FÖLEMELTE a kezét, én pedig elhallgattam, ami igen jólesett. Elsősorban azért, mert nem szívesen idéztem vissza azt a rég elmúlt találkozót.

- Mi volt azoknak a vizsgálatoknak az eredménye, amelyeket ez a Bibi Roth nevű fickó csinált?

- Egy se volt meggyőző - feleltem. - Az anyag, ami vinilnek látszott, nem pontosan vinil volt - hasonlított hozzá, de csak ennyi. A festékminták nem egyeztek egyetlen autó dukkójával sem, amit Bibi csak be tudott szerezni. A fa, az fa volt - olyasmi, mint a tölgy -, mondta Bibi, de csupán ennyit lehetett kihúzni belőle, akármilyen kitaróan faggatta Tony. Valami nyugtalanította, de nem mondta meg, hogy mi.

- Talán nem tudta - jegyezte meg Shirley. - Talán ő sem tudta.

Bólintottam. - Az ablakok és a szélvédő egyszerű, jó öreg ragasztott biztonsági üveg, csak márkajelzés nem volt rajta. Más szóval, egyetlen detroiti üzem sem gyárthatta.

- Ujjlenyomatok?

Az ujjaimon számoltam. - Ennis. Az apád. Bradley Roach. Kész. A fekete esőkabátos után nem maradt ujjlenyomat.

- Bizonyára kesztyűt viselt - találgatott Ned.

- Az ember így gondolná, persze. Brad nem tudta biztosan, de mintha emlékezett volna, hogy látta a fickó kezét, amely éppen olyan fehér volt, mint az arca.

- Mindazonáltal az emberek hajlamosak rá, hogy utólag találjanak ki részleteket - tette hozzá Huddie. - A szemtanúk korántsem olyan megbízhatóak, mint szeretnénk.

- Csak nem filozofálsz? - kérdeztem.

Huddie nagyvonalúan intett. - Folytasd.

- Bibi nem lelt vérnyomokat a kocsiban, de szövetmintákat vett a jármű belsejében, amelyekben szerves anyag mikroszkopikus nyomait lelte. Semmit nem volt képes azonosítani, és az anyag, amit ő „szappanszutyoknak” nevezett, megsemmisült. Egy hét alatt minden nyoma eltűnt. Semmi sem maradt, csak az a festőanyag, amelyet Bibi használt.

Huddie fölemelte a kezét, mintha az iskolában lenne. Biccentettem.

- Egy héttel később nem találtad azt a helyet, ahonnan a srácok lecsíptek egy darabot a műszerfalból, és a kerekekről is eltűnt a mintavétel nyoma. A fa visszánőtt, mint a kéreg. Ugyanez volt a helyzet a szövetbéléssel. Ha az ember megkarcolta a lökhárítót egy zsebkéssel, hat-hét óra múlva a karcolás eltűnt.

- Önmagát gyógyítja? - kérdezte Ned. - Lehetséges ez?

- Igen - erősítette meg Shirley. Újabb Parliamentre gyújtott, és gyors, ideges pöffentésekkel szívni kezdte. - Az apád rám parancsolt, hogy vegyek részt az egyik kísérletében - nekem kellett kezelnem a videokamerát. Hosszan végigkarcolta a kocsi oldalát, éppen a krómdísz alatt; elindítottuk a kamerát, és tizenöt percenként visszamentünk. Nem volt semmi drámai esemény, viszont ami történt, az elég meglepőnek tűnik. A karcolás sekélyebb lett, és sötétedni kezdett a pereme mentén, mintha igyekezne hasonlítani a festékhez. Végül eltűnt. Nyoma sem maradt.

- Na és a kerekek! - vette át a szót Phil Candleton. - Ha belenyomtál valamelyikbe egy csavarhúzót, a levegő sziszegve elkezdett kifelé áramlani, ahogy az ember számított is rá. Csak azután a sziszegés füttyé vékonyodott, és néhány másodperccel később az is abbamaradt. Azután a kerék kiköpte a csavarhúzót. - Phil összecsuicsörítette az ajkát, és halk pukkanást hallatott. - Ahogy az ember a dinnyemagot köpi ki.

- Él? - kérdezte tőlem Ned. A hangja olyan halk volt, hogy alig hallottam. - Úgy értem, ha meggyógyítja magát...

- Tony mindig azt mondta, hogy nem - válaszoltam. - Igen hevesen reagált erre a témára. „Ez csak egy műtyür”, szokta volt mondani. „Egy nyavalyás bizgentyű, amit nem értünk.” Az apád éppen ellenkező véleményen volt. Ha Curtis megéri...

- Mit? Mit kellett volna megérnie?

- Nem is tudom - feleltem. Váratlanul elfásultam és elkeseredtem. Sok mindent kellett volna elmondani, de hirtelen nem akartam tovább beszélni. Nem éreztem hajlandóságot, a szívem előérettől volt nehéz, ahogy elnehezedik a lélek a várható robottól, amely szükséges, de kemény és ostoba - fel kell aprítani a fát még naplemente előtt, össze kell szedni a szénát, még mielőtt eleredne a délutáni eső. - Nem tudom, mi történt volna, ha életben marad, és Isten a tudója, hogy ez így igaz.

Huddie jött a segítségemre. - A papád bolondult azért az autóért. Teljesen megkompolyodott miatta. Minden szabad percét vele töltötte, körbejárta, fényképeket készített... megérintette. Legtöbbször ez történt. Csak tapogatta, mintha meg akarna győződni róla, hogy létezik.

- Ugyanez volt a helyzet az őrmesterrel is - vetette közbe Arky.

Hát nem egészen, gondoltam, de nem mondtam. Curttal más volt a helyzet. A végén annyira az övé lett a Buick, mint Tonyé soha. És ezt ő is tudta.

- Na és mi a helyzet Rafferty rendőrrel, Sandy? Gondolod, hogy a Buick...?

- Megette - fejezte be a kérdést Huddie halálos bizonyossággal. - Én ezt gondoltam akkor, és ma is ezt gondolom. Az apád is így vélte.

- Tényleg? - kérdezte tőlem a gyerek.

- Nos, igen. Megette, vagy elvitte valami más helyre. - Ismét megképzett bennem az ostoba robot - egy konyhakert ágyásait kell megkapálnom, egy halom tányért kell elmosogatnom, több hektár szénát kell lekaszálnom és elszállítanom.

- Azt mondjátok - szólalt meg Ned -, hogy egyetlen tudós sem tanulmányozhatta a kocsit, amióta Rafferty rendőr és az apám megtalálta? Sohasem? Sem fizikusok, sem vegyészek? Soha senki nem végzett rajta spektográfus elemzést?

- Úgy rémlik, Bibi egyszer visszajött - mondta Phil, és a hangjában volt egy árnyalatnyi védekezés. - De magában, a gyerekek nélkül, akik vele szoktak jönni. Ó, Tony és az apád begurítottak oda valami nagy szerkentyűt... talán az volt a spektográf, de nem tudom, hogy mit mutatott ki. Te tudod, Sandy?

Megráztam a fejem. Erre a kérdésre nem létezett válasz. Ahogy egy csomó másra sem. Bibi Roth rákban halt meg 1998-ban. Curtis Wilcox, aki gyakran járkált a Buick körül egy spirálfüzettel a kezében (és néha rajzolgatott bele), ugyancsak meghalt. Tony Schoondist, avagy az öreg őrmester még élt, de már a hetvenes évei végén járt, elveszve a szürkületi purgatóriumban, amelyet az Alzheimer-kórban szenvedőknek tartanak fön. Emlékszem, meglátogattam Arky Arkaniannal az öregek otthonában, ahol most él. Ez éppen karácsony előtt történt. Arky és én vittünk neki egy arany Szent Kristóf érmet, amelynek az árát mi, öregebb csatalovak adtuk össze. Én úgy láttam, hogy az öreg őrmesternek éppen jó napja volt. Különösebb gond nélkül kibontotta a csomagot, és úgy látszott, örül az éremnek. Még a kapcsot is maga nyitotta ki, noha Arkynak kellett bekapcsolnia, miután a nyakába akasztotta. Amikor végeztek, Tony jól megnézett, szemöldökét összevonta, vizenyős szeme a régi metsző tekintet paródiáját lövellte. Volt egy pillanat, amikor igazán feléledt a régi énje. Azután a szeme megtelt könnyel, és az illúzió elmúlt. „Kik vagytok, fiúk?”, kérdezte. „Majdnem emlékszem.” Azután olyan tárgyilagosan folytatta, mintha az időjárásról beszélne: „Tudjátok, a pokolban vagyok. Ez itt a pokol.”

- Ide figyelj, Ned - mondtam. - Igazából egy dolog volt, amit kifőztünk azon a találkozón. A kaliforniai zsaruk némelyik autójukra feliratot tesznek, talán mert fogyatékos az emlékezetük, és ezért le kell írniuk. Mi nem teszünk. Tudod, miről beszéllek?

- Védünk és szolgálunk - mondta Ned.

- Eltaláltad. Tony úgy gondolta, hogy ez a tárgy szinte Isten akaratából került hozzánk. Ezt nem mondta ki így kereken, de megértettük. Az apád ugyanígy gondolta.

Azt mondtam Ned Wilcoxnak, amit érzésem szerint hallania kellett. Amit nem mondtam el neki, az a Tony és Ned apjának szemében látható ragyogás volt. Tony prédikálhatott arról, hogy kötelességünk védeni és szolgálni; elmondhatta volna, hogy a D egység emberei a legalkalmasabbak

arra, hogy ilyen veszedelmes tárgyra vigyázzanak; akár arra is utalhatott volna, hogy később úgy is fordulhatnak a dolgok, hogy esetleg Bibi Roth vezetésével egy gondosan összeállított tudóscsoport megvizsgálhatja. Kitalálhatott efféle meséket, meg is tette. De mindez szart se jelentett. Tony és Curt akarta a Buickot, mert nem tudták volna elviselni, hogy elvigyék. Ez volt a torta, a többi csak a hab rajta. A Roadmaster különös, egzotikus, egyedi tárgy volt, és csak az övék. Nem bírták volna elviselni, ha le kell mondani róla.

- Ned - kérdeztem -, ugye tudod, hogy a papád mindenféle noteszeket hagyott maga után? Spirálfüzetek voltak, amilyeneket a gyerekek használnak az iskolában.

Ned szája lebiggyedt. Lehajtotta a fejét, és a térde magasságában levő pontnak beszélt. - Igen, tényleg maradt mindenféle füzet. A mamám azt mondta, hogy biztosan naplók. Mindenesetre apa azt írta a végrendeletében, hogy égessék el a személyes iratait, és mama meg is tette.

- Ez logikus - mondta Huddie. - Legalábbis passzol ahhoz, amit Curtról és az öreg őrmester-ről tudok.

Ned rápillantott.

Huddie elmagyarázta, mire gondol. - Ezek ketten nem bíztak a tudósokban. Tudod, hogy hívta őket Tony? Halálterjesztőknek. Azt mondta, az a legfontosabb feladatuk az életben, hogy mindenféle mérget szórjanak szét, biztatják az embereket, hogy egyenek csak meg mindent, amit akarnak, abból lesz a tudás, és nem árthat nekik - felszabadítja őket. - Elhallgatott. - De volt még más megfontolásuk is.

- Micsoda? - kérdezte Ned.

- A diszkréció - felelte Huddie. - A rendőrök tudnak titkot tartani, de Curt és Tony nem hittek benne, hogy erre a tudósok is képesek lennének. „Csak nézd meg, hogy ezek az idióták milyen gyorsan elterjesztették az egész világon az atombombát.” Hallottam egyszer Tonytól: „Megsütöttük miatta Rosenberget, de akárki, akinek egy fél agya van, az is tudja, hogy az oroszok két éven belül mindenképpen megcsinálták volna a bombájukat. Miért? Mert a tudósok imádnak fecsegni. Lehet, hogy ez a tárgy, amit a B garázsban tárolunk, nem azonos egy atombombával, de az is lehet, hogy igen. Egy dolog biztos: addig nem a mindenki atombombája, amíg odakint csücsül ponyva alatt.”

Úgy gondolom, ez csak része az igazságnak. Időről időre arra gondolok, hogy Tony és Ned apja vajon tényleg megbeszéltek-e ezt - mert néha hétvégeken estefelé, amikor a barakkban a legnyugisabb, a zsaruk odafönt szunyálnak, mások a mikrosütőben készült pattogatott kukoricát ropogatva filmet néznek a videón, csak ők ketten voltak odalent, Tony bezárt ajtajú irodájában. Bár nem akarok csak úgy vaktában beszélni. Nem tudom, kimondták-e kereken az egyszerű igazságot: Semmi hasonló sincs sehol, ez pedig a miénk. Nem hinném. Mert valójában elég volt nekik, ha egymás szemébe néztek. Ugyanazt a lelkesedést láthatták - a vágyat, hogy megérintsék, és belekémleljenek. A fenébe, hogy legalább körüljárják! Titkos dolog volt ez, rejtély, csoda. De nem tudtam, hogy a srác elfogadná-e ezt. Tudtam, hogy nem csupán hiányzik neki az apja; dühös is rá, amiért meghalt. Ilyen hangulatban lopásnak is tekinthette volna, amit tettek, de ez sem lett volna az igazság. Legalábbis nem az egész.

- Addigra már tudtunk a fényrengésekről - folytattam. - Tony „szórásnak” nevezte őket. Úgy gondolta, hogy a Buick megszabadul valamitől, mintha a statikus elektromosságot sütné ki. A diszkréciót és a gondoskodást nem számítva Pennsylvania népének - nemcsak nekünk, de mindenkinek - volt még egy oka, hogy ne bízzon a tudósokban és a technikusokban.

- Three-Mile Island - mondta Ned.

- Igen. De itt sokkal többről volt szó, mint egy autóról, amely képes meggyógyítani a rajta keletkezett karcolásokat és taszítani a port. Jóval többről.

Elhallgattam. Ez túl keménynek, túl soknak tűnt. - Folytasd! - biztatott Arky. A hangja az alkonyatban majdnem olyan volt, mint egy dühös, ideges karmesteré. - Ha elmontad neki eztet, akkor már ne hadd abba. - Huddie-ra, azután Shirleyre nézett. - Még 1988-at is. Igen, még aztat a részt is. - Elhallgatott, felsóhajtott, és a B garázsra nézett. - Most már túl késő abbahagyni, őrmester.

Fölálltam, elindultam a parkolón keresztül. Hallottam, ahogy mögöttem Phil azt mondja: - Csak nyugi. Hagyd elmenni, öcsi, majd visszajön.

Ez is hozzátartozik a sarzsihoz; az emberek ilyesmiket mondhatnak, és csaknem mindig igazuk van. Elutasítjuk a szélütést, szívrohamot, részeg sofőröket. Elutasítjuk annak a cselekedeteit,

akit mi, halandók Istennek remélünk. Akik magas polcra jutnak - akik megdolgoztak, hogy odakerüljenek, és dolgoznak, hogy ott is maradjanak -, sohasem mondják, hogy a francba, elmegyek horogászni. Nem. Mi, magas sarzsik, tovább vetjük az ágyat, mossuk a tányérokat, bálázzuk a szenát, mindent megteszünk legjobb tudásunk szerint. *Ó, öregem, mire mennénk nélküled?*, mondják az emberek. A válasz az, hogy legtöbbször ugyanúgy tennék a dolgukat, ahogy eddig.

Megálltam a B garázs felhúzzható ajtajánál, az ablakon át ránéztem a hőmérőre. Tizenegy fokot mutatott. Még mindig nem rossz - semmiképpen sem *borzalmas* -, de elég hideg ahhoz, hogy arra gondoljak, a Buick újabb egy-két rengésre készül, még mielőtt leszállna az éjszaka. Semmi értelme visszahúzni rá a ponyvát; azt valószínűleg ráérünk később is megtenni.

Kezd lejárni: ez volt az a tudás, amelyet megszereztünk a Roadmasterről a Schoondist- és Wilcoxevangélium szerint. Lelassul, mint egy föl nem húzott óra, ingadozik, mint egy lejáráó bűgőcsiga, sípol, mint egy füstjelző, amely többé nem tudja megmondani, hogy mi izzik. Mindenki válassza ki a megfelelő hasonlatot a turkálóból. Talán igaz is. De az is lehet, hogy nem. Semmit sem tudunk róla, nem igazán. Amit bebeszélünk magunknak, az csupán egy stratégia, amelyet azért használunk, hogy megúszva a lidércnyomások zömét, életben maradjunk.

Visszamentem a padhoz, újabb cigarettára gyújtottam, leültem Shirley és Ned közé. Azt mondtam: - Akarsz arról hallani, amikor először figyeltük meg azt, amit ma este is láttunk?

A gyerek lelkesedése kicsit megkönnyítette a folytatást.

Akkor

SANDY OTT VOLT, amikor elkezdődött, méghozzá egy szál magában. Később majd azt mondogatja - félig tréfásan -, hogy ez volt az ő esélye a hírnévre. A többiek elég hamar odaértek, de először csak Sander Fremont Dearborn állt a benzinkútnál, tátott szájjal, szorosan behunyt szemmel, abban a szent meggyőződésben, hogy néhány másodpercen belül mindnyájan radioaktív porrá hullnak a szélben, a környék amish és néhány nem amish parasztagdjával egyetemben.

Ez néhány héttel azután történt, hogy a Buick a D egység birtokába került, valamikor az 1979-es év augusztusának eleje táján. Ennis Rafferty eltűnése addigra lekerült az újságok címlapjáról. A legtöbb sztorit a Statler megyei *American* közölte az eltűnt állami rendőréről, de július végén a *Pittsburgh Post-Gazette* is jó néhány számának címlapját szentelte a témának. **AZ ELTŰNT RENDŐR NŐVÉRÉNEK MÉG SZÁMOS KÉRDÉSE LENNE**, ordította a címlap, alatta pedig ez állt: **EDITH HYAMS TISZTESSÉGES NYOMOZÁST KÖVETEL**.

Mindent összevéve a történet pontosan úgy játszódott le, ahogy Tony Schoondist remélte. Edith szerint a D egység emberei többet tudtak testvére eltűnéséről, mint amennyit neki elmondtak; ezt mindkét újság idézte. Amit csak a sorok közül lehetett kiolvasni, az az volt, hogy a szegény aszszony gyászában (haragjáról nem is beszélve) félig-meddig elveszítette ítélőképességét, és most keres valakit, akit maga helyett vádolhat. A rendőrök közül egy sem említette éles nyelvét és folytonos köztökődését, de Ennisnek és Edithnek voltak szomszédai, és ők korántsem voltak ilyen hallgatók. Mindkét újság riporterei megírták, hogy vádak ide vagy oda, Ennis egységének határozott elképzelései vannak arra nézvést, miképpen nyújtsanak az asszonynak némi szerény anyagi támogatást.

Edith kezdetleges fekete-fehér fényképe, amelyet a *Post-Gazette* jelentetett meg, nem sokat lendített az ügyén; úgy nézett ki rajta, mint Lizzie Borden tizenöt perccel azelőtt, hogy megragadta a szekerce nyelét.

AZ ELSŐ FÉNYRENGÉS alkonyatkor kezdődött. Sandy hat óra tájt jött be az őrijátról, hogy egy kicsit elcsevegjen Mike Sandersszel, a megyei államügyésszel. Egy különösen csúnya cserbenhagyásos gázolás tárgyalásáról volt szó, Sandy a vád legfontosabb tanúja volt, az áldozat pedig egy gyermek, aki négy végtagjára megbénult. Mike nagyon biztos akart lenni benne, hogy a kokót szipákoló üzletember meglépett a helyszínről. Öt év volt a célja, de tíz is szóba jöhetett. Tony Schoondist is ott ült egy darabig a megbeszélésen, amely az emeleti társalgó sarkában zajlott, azután lement az irodájába, amíg Mike és Sandy befejezik. Amikor vége lett, Sandy úgy döntött, hogy feltölti a cirkálóját, mielőtt nekivágna egy újabb háromórás útnak.

Ahogy a hátsó ajtó felé menet elhaladt a forgalomirányító mellett, meghallotta, amint Matt Babicki fojtottan beszél csak úgy magának: - Ó, te kibaszott kütyü. - Ezt egy döndülés követte. - Miért nem tudsz *viselkedni*?

Sandy bekukkantott, és megkérdezte Mattet, hogy jól mulat-e.

De Matt nem szórakozott. - Ezt hallgasd meg - mondta, és felhangosította a rádiót. Sandy látta, hogy a ZAJSZŰRŐ gomb máris a + jelnél áll.

Brian Cole jelentkezett be a 7-es egységtől, Herb Avery az 5-ösből, az a Sawmill úton volt, és George Stankowski az Isten tudja, hogy honnan. Ez ugyanis csaknem teljesen elveszett a statikus zaj viharos kitörésében.

- Egyre rosszabb lesz, nem tudom, hogyan kövessem nyomon a srácokat, arról nem is beszélve, hogy információkat sem tudok küldeni nekik - panaszkodott Matt. Mintha mondanivalóját akarná alátámasztani, ismét rávágott a rádió oldalára. - És mi van, ha valaki valamilyen bejelentés miatt telefonál? Talán vihar készülődik, Sandy?

- Amikor bejöttem, tiszta volt az ég - felelte, azután kinézett az ablakon. - Most is tiszta... te is láthatod, ha van a nyakadban egy zsanér. Én azzal születtem, látod? - Sandy jobbra-balra forgatta a fejét.

- Nagyon vicces. Nincs neked valahol egy ártatlanod, aki ellen vádat kell koholnod, vagy valami ilyesmi?

- Ez jó volt, Matt. Nagyon csattanós ríposzt.

Miközben továbbment, hallotta, hogy valaki az emeleten azt akarja tudni, nem esett-e le véletlenül az az átkozott tévéantenna, mert a kép hirtelen elhomályosult egy igen jó *Star Trek*-ismétlés közepén, amelyikben a driblik szerepeltek.

Sandy kiment. Forró, párás este volt, mennydörgés morajlott a távolban, de szél nem fújt, az ég tiszta volt. Nyugaton a fény kezdett elszivárogni, pára hullámozott a fű felett, már elérte a másfél méteres magasságot.

Beszállt a kocsijába (a D-14-es volt az övé aznap, az, amelyiknek elrepedt a fejtámlája), elhajtott vele az Amoco kúthoz, kiszállt, lecsavarta a rendszám alatti töltőnyílásról a kupakot, azután megállt. Hirtelen tudatosodott benne, milyen csönd van - egyetlen tücsök sem cirpelt a fűben, egyetlen madár sem dalolt sehol. Csak valami halk, kitartó zümmögéskéféle hallatszott, amit akkor érzékel az ember, amikor éppen a megyén átmenő magasfeszültségű vezeték alatt áll, az elosztóállomás közelében.

Fordulni kezdett, és ekkor a világ bíbor-fehérré változott. Az első gondolata az volt, hogy tiszta ég ide vagy oda, villámcsapás érte. Azután megpillantotta a B garázst, amely olyan volt, mint...

De nem tudta befejezni. Nem volt semmi, amihez hasonlíthatta volna.

Ha egyenesen belenézett volna abba az első villanásba, feltevése szerint megvakul - talán csak ideiglenesen, talán végleg. Szerencséjére a garázs felhúzható ajtaja nem a benzinkút felé nézett. A ragyogás még így is elegendőnek bizonyult, hogy a szeme káprázni kezdjen, és a nyári alkonyatból vakító délidő legyen. A B garázs faszerkezete elég szilárd volt, mégis olyan anyagtalannak tűnt, mintha gézből varrott sátor lenne. Fény lövellt ki minden repedésen, szög ütötte, üres lyukon; az eresz alatti apró üregből, amelyet talán egy mókus rágott; a föld színén, ahol egy deszka kiesett, vastag fényrúd lángolt. A tető alatti ventilátor füstjelzésre emlékeztető szabálytalan löketekben pöf-fentette az égre a tiszta ibolyaszín fényt. Az első és hátsó ajtó ablaksoraiból lövöldöző villámok kísérteties, elektromos köddé változtatták a fől szálló párát.

Sandy nyugodt volt. Megleپődött, de nyugodt volt. Arra gondolt: *Ez az, felrobbant a rohadék, halottak vagyunk.* Meg sem fordult a fejében, hogy elfusson, beugorjon a kocsijába. Hova fusson? Hova guruljon? Ez vicc volt.

Örültség volt, de közelebb akart menni. A jelenség vonzotta. Nem rémült meg, mint Mister D; ámulatot érzett, nem félelmet. Örültség vagy sem, közelebb akart menni. Szinte hallotta, ahogy a kocsii hívja.

Alvajáróként (komolyan megfordult a fejében, hogy az egész csak álom) visszament a D-14-es vezető felőli oldalára, behajolt a nyitott ablakon, és levette a műszerfalról a napszemüvegét. Föltette, és elindult a garázs felé. A napszemüveg segített valamicskét, de nem sokat. A kezét maga elé tartva lépkedett, a szemét résnyire összehúzta. A világ néma fényrobbanásoktól zengett, és bíbor

tűzzel lüktetett. Láthatta az árnyékát, ahogy felugrik a lábától, eltűnik, hogy ismét felugorjon. Láthatta, ahogy a fény előszökken a felhúzható garázsajtó ablakain, és vakítóan verődik vissza a barakk hátuljáról. Láthatta, ahogy a rendőrök kirajzanak, félrelökik az irányítoszobából érkezett Matt Babickit, mivel ő volt a legközelebb az ajtóhoz, és elsőnek lépett ki. A garázból kiszökkenő fényben mindenki olyan darabosan mozgott, mintha némafilm szereplői lennének. Akinek volt a zsebében napszemüveg, keresni kezdte, hogy föltegye. Az egyik rendőr még a pisztolyát is előhúzta, lenézett rá, mintha azt mondta volna: *Mi a francot kezdjek én ezzel?*, azután visszatolta a tokjába. Két rendőr, akinek nem volt napszemüvege, vagányul tovabotladozott a garázs felé, a fejüket leszegve, a szemüket becsukva, a kezüket alvajáróként előrenyújtva. Ugyanúgy vonzotta őket a szaggatott villámlás és a halk, őrzítő zúgás, akárcsak Sandyt. Mint a lepkéket a lámpafény.

Azután odarohant Tony Schoondist, ütötte, lökdöste őket, rájuk szólt, menjenek innen, forduljanak vissza a barakkba, és hogy ez parancs. Igyekezett fölvenni a napszemüvegét, de nem találta el az arcát. Csak azután került a helyére a szemüveg, miután előbb a szájába tévedt az egyik szár, a másik pedig a bal szemöldökét bökdöste.

Sandy mindezt nem látta, nem hallotta. Semmit sem hallott a zümmögésen kívül. Csak a villanásokat látta, amelyek a párából elektromos sárkányokat varázsoltak. Nem látott mást, csak a szaggatott bíbor fényt, amely a kúp alakú szellőzőből döfködte a sötétedő levegőt.

Tony megragadta, megrázta. Újabb néma fényrobbanás támadt a garázsban, amely apró, kék tűzlabdákká változtatta Tony szemüvegének lencséit. Ordított, noha erre nem volt semmi szükség, mert Sandy tökéletesen hallotta. Volt az a zúgás, és valaki azt suttogetta: *Szentséges Úristen*, és ez volt minden.

- Sandy! Itt voltál, amikor ez elkezdődött?

- Igen! - Rájött, hogy akarata ellenére ő is ordít. Valahogy ezt követelte a helyzet. A fény felvillan, némán vakított. Valahányszor elsötétedett, úgy rémlett, a barakk előreugrik, mintha élne, a rendőrök árnyéka felszökkent az oldalfal deszkáira.

- Mitől kezdődött? Mi indította be?

- Nem tudom!

- Befelé! Hívd föl Curtist! Mondd el neki, hogy mi történik! Mondd, hogy rögtön húzza be felé a belét!

Sandy szívesebben mondta volna az őrmesternek, hogy ő inkább maradna, megnézni, mi következik. Ez eleve ostobaság volt, mert semmit sem lehetett látni. Túlságosan fényes volt. Még napszemüvegen át is. Különben is, tudta, mikor parancsolnak neki.

Bement, felbotladozott a lépcsőn (lehetetlen volt megítélni a mélységet vagy a távolságot ebben a villogó fényben), és maga előtt csápolva elcsoszogott a forgalomirányítóig. Könnyben ázó, káprázó szeme árnyékhalmozként érzekelte a barakkot. Abban a pillanatban csak a lobogó, hatalmas bíbor villanásokat látta.

Matt Babicki rádiójából szünet nélkül bőgött a statikus ricsaj, amelyből néha kinyomultak hangok, mint a földből az eltemetettek ujjai vagy lába. Sandy fölvette a 911-es melletti vezetékes telefont, gondolván, hogy az is gajra ment - biztos volt benne -, de az működött. A faliújságra rajzszegezett listáról kikereste Curt számát, és tárcsázott. Úgy tűnt, még a telefon is rémülten ugrik egyet, valahányszor az a bíbor-fehér villanás bevilágította a szobát.

Michelle vette föl a telefont, és azt mondta, hogy Curt kint van a ház mögött, a gyepet akarja lenyírni, mielőtt besötétedne. A hangján érződött, hogy nem akarja behívni. De amikor Sandy másodszor is rákérdezett, azt mondta: - Jól van, egy perc, ti sohasem pihentek?

Sandy végeérhetetlennek érezte a várakozást. Az a dolog ott a B garázsban továbbra is villogott, mint valami örült neon apokalipszis, és a szoba mintha minden alkalommal átrezgett volna egy kicsit eltérő dimenzióba. Sandy alig bírta elhinni, hogy ami ilyen ragyogást képes kelteni, más is lehessen, mint pusztító, ő mégis élt. Szabad kezével megérintette az arcát, égés vagy duzzanatok nyomát keresve. De hiába.

Legalábbis egyelőre, mondta magának. Folyvást azt várta, hogy a kinti rendőrök üvölténi kezdenek, ahogy az a dolog ott a garázsban felrobban, vagy megolvad, vagy kienged valamit - valami elképzelhetlent, elektromosan izzó szemmel. Az ilyesfajta ötletek millió mérföldre vannak a szokásos rendőri gondolatoktól, de Sandy Dearborn sohasem érezte még magát kevésbé rendőrnek,

sokkal inkább rémült kisfiú volt. Curt végre fölvette a telefont, lihegett, ugyanakkor a hangjában kíváncsiság csendült.

- Most rögtön gyere be - mondta Sandy. - Az őrmester hívat.

Curt azonnal tudta, miről van szó. - Mit csinál, Sandy?

- Tűzijátékot rendez. Villog, szikrázik. Rá sem bírsz nézni a B garázsra.

- Az épület kigyulladt?

- Nem hinném, bár ezt nem tudjuk biztosan megállapítani. Nem lehet benézni. Túlságosan fényes. Gyere.

Curt egyetlen további szó nélkül levágta a kagylót.

Sandy ismét kiment. Ha mégis atomrobbanás, gondolta, akkor inkább a barátaival lesz, amikor bekövetkezik.

CURT TÍZ PERCCEL később száguldott föl a behajtón, ahol tábla jelezte, hogy KIZÁRÓLAG RENDŐRSÉGI ALKALMAZOTTAKNAK. Szeretettel rendbe hozott Bel Airjének volánjánál ült, amelyet majd fia örököl huszonkét évvel később. Még a kanyart is olyan gyorsan vette, hogy Sandy egy szörnyű pillanatig azt hitte, lekaszál vagy öt embert a lökhárítójával. De Curtis hirtelen fékezett (még mindig olyan reflexei voltak, mint egy kölyöknek), és a Chevy előrebillenve, nyomban megállt.

Curtis kiszállt, nem felejtette el kikapcsolni a motort, de a fényszórót igen, megbotlott saját buzgó lábában, és majdnem hasra esett a makadámon. Aztán visszanyerte az egyensúlyát, és megindult a garázs felé. Sandynek éppen csak annyi ideje maradt, hogy megállapítsa, mi lóg a kezéből: egy gumipántos hegesztőszemüveg. Sandy sok izgatott emberrel találkozott a maga idejében - hát persze, rengeteggel, szinte minden alak, akit az ember megállít gyorshajtásért, ezért vagy azért ideges -, de még senkit sem látott, akiben úgy égett volna az izgalom, mint akkor Curtban. A szeme szinte kidülledt, a haja mintha az égnek állt volna... noha ez lehetett érzékcsalódás is, amelyet az okozott, hogy olyan sebesen fut.

Tony utánacapott és megragadta, amivel majdnem sikerült ismét felborítania. Sandy látta, hogy Curt szabad keze fölemelkedik és ökölbe szorul. Azután elernyed. Sandy nem tudta, hogy az újonc milyen közel állt hozzá, hogy leüsse az őrmesterét, és nem is akarta tudni. Az számít, hogy fölismerte Tonyt (és azt, hogy a fölöttese), mire leállította magát.

Tony a szemüvegért nyúlt. Curt megrázta a fejét.

Tony mondott valamit.

Curt heves fejcsóválás közepette válaszolt.

A még mindig ragyogó villanások fényében Sandy látta, ahogy Tony Schoondist rövid küzdelmet vív önmagával. Egyszerűen meg akarta parancsolni Curtnek, hogy adja oda neki a szemüveget. Ehelyett megfordult, és ránézett összegyűlt rendőreire. Kapkodó izgalommal kiadott két parancsot: menjenek távolabb, és térjenek vissza a barakkba. A többség azt a megoldást választotta, hogy engedelmeskedett az elsőnek, de mintha nem hallotta volna a másodikat. Tony mélyet lélegzett, kifújta a levegőt, azután odaszólt Dicky-Duck Eliotnak, aki meghallgatta, biccentett, majd bement az épületbe.

A többiek a B garázs felé rohanó Curtot figyelték, aki menet közben dobta le a baseballsapkáját, és vette föl a szemüveget. Akármennyire kedvelte és tisztelte is Sandy a D egység legújabb tagját, semmiféle hősiességet nem látott ebben, akkor sem, amikor történt. Hősiesség az, ha az ember a félelmét legyőzve halad előre. Curt Wilcox nem érzett félelmet azon az estén, még a legkisebb borzongást sem. Majd' szétdurrant az izgalomtól, és olyan mérhetetlen kíváncsiság fogta el, hogy azt akár megszállottságnak is lehetett nevezni. Sandy sokkal később úgy gondolta, hogy az öreg őrmester azért engedte tovább Curtist, mert látta, hogy semmiképpen sem tudja visszatartani.

Curt úgy három méterrel a felhúzható ajtó előtt állt meg, fölemelte a kezét, hogy eltakarja a szemét, mert egy különösen vakító fényrobbanás tört ki az épületből. Sandy látta, hogy a fény bíborfehér sugarakban világít át Curt ujjai között. Ugyanakkor Curt akkora árnyékot vetett a ködben, mint egy óriás. Azután a fény kialudt, és Curt az utókáprázatok között indult tovább. Elérte az ajtót, és benézett. Ott állt a legközelebbi villanásig. Hátrahőkölt, amikor felfénylett, de azonnal visszasa is hajolt az ablakhoz.

Közben visszatért Dicky-Duck Eliot is küldetéséből, akármilyen legyen is az. Amikor elment mellette, Sandy meglátta, mit tart a kezében. Az őrmester ragaszkodott hozzá, hogy a D egység va-

lamennyi autóját szereljük föl Polaroid kamerákkal, és Dicky Duck elrohant az egyikért. Átadta Tony-nak, közben akaratlanul megvonaglott, amikor egy újabb fénysortűz világította meg a garázst.

Tony fogta a fényképezőgépet, és odafutott Curtishez, aki még mindig a garázs belsejét kémlelte, és visszahőkölt minden új villanásra (vagy sorozatra). Úgy látszik, még a hegesztőszemüveg sem védte meg eléggé attól, ami bent zajlott.

Valami megbökte Sandy kezét, ő pedig majdnem felordított, amíg meg nem látta, hogy az egység kutyája az. Mister Dillon valószínűleg kedvenc kuckójában, a mosogató és a kályha közötti linóleumon hortyogva aludta át az idáig lezajlott eseményeket. Most fölkel, hogy megnézzze, mi ez az izgalom. Szemének ragyogásából, abból, ahogy fejét fölemelve a fülét hegyezte, Sandy megállapította, miszerint az állat tudja, hogy *valami történik*, de most nyoma sem volt benne a korábbi rettegésnek. Úgy tűnt, a felvillanó fények egy fikarcnyit sem izgatják.

Curtis meg akarta ragadni a Polaroidot, de Tony nem adta. Ott álltak a B garázs előtt, minden villanás rángatózó árnyalakokká változtatta őket. Vitatkoztak? Sandy nem tartotta valószínűnek. Legalábbis nem nagyon. Inkább valamiféle izgatott párbeszédbe fogtak, mint két tudós, akik egy új jelenséget figyelnek meg. *Az is lehet, hogy szó sincs új jelenségről*, gondolta Sandy. *Ez talán egy kísérlet, és mi vagyunk a tengerimalacok.*

Mérni kezdte, meddig tartanak a sötét szakaszok, miközben állt a többiekkel együtt, és figyelte azt a kettőt az épület előtt, akik közül az egyikén túlméretezett hegesztőszemüveg volt, a másik szögletes Polaroid fényképezőgépet fogott, és mintha egy lézerefénnyel megvilágított táncparketre rajzolódott volna ki az alakjuk. A villanások kezdetben sűrű egymásutánban következtek, de most már észrevehető szünetek voltak közöttük. Sandy hat másodpercet számolt meg két villanás között... azután tizet... hetet... tizennégyet... húszat.

Mellette azt mondta Buck Flanders: - Azt hiszem, a vége felé jár.

Mister D ugatott, és úgy tett, mintha előre akarna indulni. Sandy megragadta a nyakörvét és visszatartotta. Talán csak Curthoz és Tonyhoz akart menni, de lehet, hogy a garázsban álló dolog érdekelte. Talán ismét hívta. Sandyt nem érdekelte, mi az igazság; azt akarta, hogy a kutya maradjon, ahol van.

Tony és Curt a mellékajtóhoz került. Itt ismét heves vita következett. Végül Tony bólintott - Sandy véleménye szerint kelleetlenül -, és átadta a fényképezőgépet. Curt kinyitotta az ajtót, és épp ekkor a tárgy ismét felvillant, vakító fénylepelt borítva a fiatalemberre. Sandy meg volt győződve róla, hogy mire elhal, Curt már nem lesz ott, porrá hullik, esetleg teleportálják egy távoli csillag-halmazba, ahol élete hátralevő részében az X-szárnyúakat olajozgatja, esetleg Darth Wader ragyogó fekete seggét fényesíti.

Éppen annyi ideje volt, hogy meglássa, miszerint Curt még mindig ott áll, egyik kezével eltakarva hegesztő-szemüveges arcát. Tőle jobbra, kicsit mögötte az arcát takargató Tony Schoondist éppen elfordult a fénytől. A napszemüveg semmit sem védett; Sandy, aki a sajátját viselte, nagyon jól tudta ezt. Amikor ismét látott, Curt már bement az épületbe.

Ebben a pillanatban minden figyelme Mister Dillonra összpontosult, aki annak ellenére is ment volna előre, hogy Sandy keményen tartotta a nyakörvét. A kutya korábbi nyugalma eltűnt. Morgott és vinnyogott, fülét lesunyta, és vicsorgott, csak úgy villogott a foga.

- Segítsetek..., segítsetek kint tartani! - ordította Sandy.

Buck Flanders és Phil Candleton ugyancsak megmarkolták Mister D nyakörvét, de ez eleinte semmin nem változtatott. A kutya tovább erőlködött, harákkolt, nyáladzott, a szemét le nem vette a mellékajtóról. Rendes körülmények között a teremtés legkedvesebb kutyája volt, de Sandy most azt kívánta, bárcsak lenne nála póráz és szájkosár. Ha D harapni fog, akkor valamelyikük könnyen elveszítheti egy-két ujját.

- Csukd be az ajtót! - bődült az őrmesterre. - Ha nem akarod, hogy D bemenjen, *akkor csukd be azt a kurva ajtót!*

Tony meglepetten odanézett, azután látta, hogy mi a baj, és becsukta az ajtót. Mister Dillon csaknem azonnal elernyed. Abbahagyta a morgást, azután már nem is nyüszített. Néhány meglepett vakkantást hallatott, mintha nem emlékezne pontosan, hogy mi izgatta föl. Sandy azon tűnődött, vajon a zümmögés volt-e, amely érzékelhetően hangosabb lett a nyitott ajtó mellett, vagy valamilyen szag. Úgy vélte, ez utóbbiról van szó, de ezt nem lehetett biztosan megmondani. A Buickkal kapcsolatban nem lehetett eldönteni, hogy mit tud az ember és mit nem.

Tony látta, hogy néhány ember elindul, odaszólt hát nekik, maradjanak a helyükön. Megnyugtató volt, hogy megint a normális hangján beszél, mégsem tűnt helyénvalónak. Sandy nem tehetett róla, de ő azt érezte, hogy a háttérből hujjogásnak, sikoltozásnak, filmre valló robbanásoknak kellene hallatszaniuk, talán még a felháborodott földnek is morognia kellene.

Tony visszafordult a felhúzható ajtóba illesztett ablaksorhoz, és bekukkantott.

- Mit csinál, őrmester? - kérdezte Matt Babicki. - Jól van?

- Remekül - felelte Tony. - Körbejárja a kocsit, és képeket készít. Mit keresel te itt, Matt? A Krisztusát, menj vissza az irányítószobába!

- A rádió gajra ment, főnök. Statikus elektromosság.

- Hát, talán megjavul. Mert ez itt javul. - Első hallásra teljesen normális volt a hangja, teljesen őrmesteri, de a mélyben még mindig ott lüktetett az izgalom. Miközben Matt elfordult, Tony hozzátette: - Ebből egy szó sem hangozhat el adásban, megértettétek? Nyíltan semmiképpen. Sem most, sem máskor. Ha a Buickről van szó, akkor az... D kód. Megértettétek?

- Igenis - felelte Matt, és rogyant vállal fölment a hátsó lépcsőn, mintha elfenekelték volna.

- Sandy! - kiáltotta Tony. - Mi van a kutyával?

- Semmi. Most. Na és a kocsival?

- Úgy tűnik, ott sincs baj. Semmi sem ég, és semmi nyoma bármiféle robbanásnak. A hőmérő tizenkét fokot mutat. Hideg van bent, ha más nincs is.

- Ha a kochi rendben van, akkor Curt miért készít felvételeket? - kérdezte Buck.

- A görbe írást nem lehet kiegyenesíteni - mondta Schoondist őrmester, mintha ez mindent megmagyarázna. A szemét Curtison tartotta, aki körbejárta a kocsit, ahogy a divatfotósok szokták a modellt, fényképeket készített, és a kibújó Polaroid felvételeket ócska khakisortja zsebébe dugdosta. Eközben Tony a négy kint maradt rendőrnek megengedte, hogy közelebb jöjjenek és benézzenek. Amikor Sandyre került a sor, megdöbbenette, hogy Curtis bokája milyen zöld fényben ég, valahányszor a Buick felvillan. *Sugárzás!*, gondolta. *Jézus Krisztus, összeégette a sugárzás!* Azután eszébe jutott, hogy mit csinált korábban Curt, és nevetnie kellett. Michelle azért nem akarta a telefonhoz hívni, mert a füvet nyírta. És most az van a bokáján - fűfoltok.

- Gyere mán ki - motyogta Sandy balján Phil. Még mindig a kutya nyakörvét markolta, noha Mister D meglehetősen közönyösnek tűnt. - Gyere ki, ne tedd próbára a szerencsédet.

Curt, mintha meghallotta volna Phil - vagy talán valamennyiük - gondolatait, elindult az ajtó felé. Valószínűleg kifogyott a film.

Amint kilépett, Tony átkarolta a vállát és félrehúzta. Ahogy álltak beszélgetve, a gyengülő bíbor fény utolsót lüktetett. Igazán nem volt több hunyorgásnál. Kilenc múlt tíz perccel. Az egész esemény nem tartott egy óráig sem.

Tony és Curt mohón nézték a felvételeket, amit Sandy nem értett. Ha Tony igazat mondott, akkor a Buick és minden más változatlan maradt a garázsban. Sandy sem észlelt semmiféle változást.

Végül Tony bólintott, mintha valamit megállapított volna, és visszament a többi rendőrhöz. Curt közben visszatért a felhúzható ajtóhoz. Addigra már a homlokára tolt a hegesztőszemüveget. Tony mindenkit visszarendelt a barakkba George Stankowski és Herb Avery kivételével. Herb akkor érkezett a járőrszolgálatból, amikor a fényjáték javában tartott, valószínűleg egy kulázásra készült. Herb képes volt öt mérföldet kerülni, csak hogy a barakkban kulázhasson; ezt mindenki tudta róla, és ő sztoikusán tűrte a zrikálást. Azt mondta, az ember mindenféle betegséget kaphat idegen vécedeszkáktól, és aki ezt nem hiszi el, az megérdemli, hogy így járjon. Sandy szerint Herb mindössze az emeleti szaroda magazinjait kedvelte. Avery rendőr, aki tíz évvel később hal meg baleset következtében egy felborult autóban, tősgyökeres amerikai volt.

- Tiétek az első két órség - mondta Tony. - Szóljatok, ha bármilyen különös dolgot láttok. Még akkor is, ha csak *úgy gondoljátok*, hogy különös.

Herb felnyögött az őrszolgálat hallatán, és tiltakozni kezdett.

- Húzz bőrt a fogadra - bökött rá Tony. - Egy szót sem akarok hallani.

Herb észrevette az őrmester arcán a vörös foltokat, és azonnal becsukta a száját. Sandy szerint kiváló realitásérzékről tett tanúságot.

Matt Babicki a rádióon át beszélt, miközben a többiek Schoondist őrmester nyomában bevonultak a társalgóba. Amikor Matt azt mondta a 6-os egységnek, hogy maradjon a húszason, Andy Colucci válasza hangos és tökéletesen érthető volt. A statikus sercegés teljesen eltűnt.

Minden széket elfoglaltak az emeleti kis nappaliban, az utolsónak érkezők megelégedtek az-
zal, hogy letelepedtek a szőnyegre. A lenti készenléti szoba nagyobb volt, több székkal, Sandy sze-
rint Tony mégis helyesen döntött, amikor idecsődítette az embereit. Ez családi ügy, nem rendőrségi.
Legalábbis nem a szó szoros értelmében vett rendőrségi ügy.

Curtis Wilcox érkezett utolsónak, egyik kezében a Polaroidot hozta, a hegesztőszemüveg
még a homlokára volt tolvaj, zöld lábán gumicsizmát viselt. Pólójára a HORLICK FŐISKOLA,
TESTNEVELÉSI TANSZÉK szavakat írták.

Odament az őrmesterhez, és suttogva tárgyalni kezdtek, miközben a többiek vártak. Azután
Tony hozzájuk fordult: - Nem volt robbanás, és sem Curt, sem én nem gondoljuk, hogy radioaktív
sugárzás történt volna.

Megkönnyebbült sóhajok követték ezt a bejelentést, bár számos rendőr még mindig kétked-
ve nézett. Sandy, nem lévén tükör a közelében, nem tudta, hogyan néz, de kételkedést érzett.

- Adjátok ezeket körbe, ha akarjátok - mondta Curt, és kettesével-hármasával osztogatni
kezdte a felvételeket. Némelyik a villanások alatt készült, és úgyszólván semmi sem látszott rajtuk,
legfeljebb a ragyogó hűtőrács, vagy a Buick tetejének egy darabja. Más képek világosabbak voltak.
A legjobbakon érvényesült az a furcsa, lapos, dagályos minőség, amely a Polaroid felvételek sajátja.
Mintha azt mondanák: *olyan világot látok, ahol csak okok és okozatok vannak. Egy világot, ahol
minden tárgy egy megtestesülés, és nincsenek istenek a színpalak mögött.*

- A hagyományos filmekhez és a sugárveszélyes munkahelyeken viselt mérőeszközök film-
jeihez hasonlóan - folytatta Tony - a Polaroid felvételek is ködössé válnak, ha erős a környezetben a
gamma-sugárzás. A felvételek közül némelyik túlexponált, de egyik sem ködös. Más szóval, nem
vagyunk forrók.

- Nem akarnák vitatkozni - szólalt meg Phil Candleton -, de nem örültem meg, hogy a nemi
szervemet a Polaroid Corporation of Americára bízom.

- Holnap első dolgom, hogy lemenjek Burgba, és vegyek egy Geiger-számlálót - mondta
Curt. Nyugodtan és tárgyilagosan beszélt, de még mindig hallatszott hangjában az izgalom lükteté-
se. A hűvös legyen-szíves-kiszállni-a-kocsijából-uram hang alatt Curt Wilcox közel járt a robbanás-
hoz. - Grandban árusítja ki a hadsereg. Azt hiszem, három kilóba kerül. A tartalékalapból veszem ki
a pénzt, ha senkinek nincs ellenvetése.

Nem volt.

- Addig is - folytatta Tony - fontosabb, mint valaha, hogy ezt titokban tartsuk. Hiszek benne,
hogy akár a szerencse, akár a Gondviselés jóvoltából ez a tárgy olyan emberek kezébe jutott, akik
képesek erre. Igaz?

Egyetértő mormogás volt a válasz.

Dicky-Duck keresztbe vetett lábbal ült a padlón, Mister Dillon fejét simogatva. D az orrát a
mancsai közé fúrva aludt. Az egység kabalájának számára véget értek az izgalmak. - Én benne va-
gyok, amíg az öreg Geiger mutatója nem mozdul el a zöld tartományból - mondta Dick-Duck. - Ha
megteszi, akkor arra szavazok, hogy szóljunk a szövetségieknek.

- Gondolod, hogy jobban csinálnák nálunk? - kérdezte indulatosan Curt. - Jézusom, Dicky!
A szövetségieknek nem képesek átlépni a saját árnyékukat és...

- Hacsak azt nem tervezed, hogy a tartalékalapból ólommal borítod be a B garázst - kezdte
valaki más.

- Ez nagyon ostoba - mondta Curt. Ekkor Tony a vállára tette a kezét, hogy elhallgasson,
mielőtt olyat mondana, amiből csak kára lesz.

- Ha beforrósodik - ígérte Tony -, akkor megszabadulunk tőle. Ezt megígérem.

Curt úgy nézett rá, mint akit elárultak. Tony nyugodtan nézett rá vissza. *Tudjuk*, mondta ez a
pillantás, *hogy nem radioaktív, a film bizonyítja, akkor meg miért akarod a farkadat kergetni?*

- Én úgy gondolom, hogy mindenképpen át kéne valahogy adni a kormánynak - mondta
Buck. - Talán tudnának segíteni... tudjátok... vagy kitalálnának... valami védekezést... - A hangja
egyre halkult, mintha érzékelné a néma helytelenítést. Pennsylvaniai rendőrtisztviselők nap mint
nap együttműködtek a szövetségi kormánnyal - az FBI-ban, az adóhivatalban, a kábítószer-ellenes

irodán, a munkavédelemben és mindenekelőtt az Államközi Kereskedelmi Bizottságban. Nem kellett sok év, hogy megtanulják, miszerint a szövetségi fiúk sem értelmesebbek az átlagpolgárnál. Sandy úgy látta, hogy ha a szövetségiekben alkalmanként felvillan is az értelem, az rendszerint öncélú, néha pedig kifejezetten rosszindulatú. Többségük a taposómalom rabszolgája volt, és a Szabályszerű Eljárás oltárát imádták. Mielőtt belépett volna a pennsylvaniai rendőrséghez, Sandy a se-regben már találkozott ezzel a tompa, mindent-a-megfelelő-csatornán-át-csinálj gondolkodással. Mivel pedig nem sokkal volt idősebb Curtisnél, tehát elég fiatal lévén, gyűlölte a gondolatát is, hogy átadják a Roadmastert. Ha már muszáj, sokkal szívesebben adta volna a magánszektorban dolgozó tudósok kezére - akár egy olyan bagázsna, akiknek az egyetemét Curt reklámozza fűnyíró trikóján.

De legjobbak a rendőrök. A szürke család.

Buck elakadt a sűrű csendben. - Asszem, mégse jó ötlet - mondta.

- Ne aggódj - felelte valaki. - Azért még megnyerheted a *Legyen ön is milliomos!*-t.

Tony megvárta, hogy elhaljon a szobán végighullámzó kuncogás, és csak utána folytatta. - Azt akarom, hogy akik nem tartózkodnak bent, azok is tudjanak arról, ami ma este történt, mert akkor számítanak rá, hogy máskor is megeshet. Szóljatok mindenkinek. Mondjátok el, hogy a Buicknak kódja van - D, mint délután. Helyes? Mindenről, ami történik, tudósítlak benneteket, a Geiger-számlálón kezdve. Biztosítlak benneteket, hogy a vizsgálatokat megcsináljuk, még a második ügyeleti idő kezdete előtt. Uraim, a birtokunkban levő energiáról nem beszélünk a feleségünkkel, a lányainkkal, testvéreinkkel, legjobb barátainkkal sem, de arra gondunk lesz, hogy egymást a lehető legrészletesebben informáljuk. Ezt megígérhetem. A régimódi eljárással, szóbeli jelentés útján. A kinti járművet - amennyiben járműről van szó - nem dokumentáltuk írásban, és ez maradjon is így. Mindenki megértette?

Egyetértő mormogás.

- Uraim, nem tűröm a fecsegést a D egységben; sem pletykát, sem susmutolást. Ez is érthető?

Úgy tűnt, igen.

- Ezt nézd meg! - mondta hirtelen Phil, fölemelve az egyik fényképet. - A csomagtartó nyitva van.

Curt bólintott. - Most viszont ismét zárva van. Az egyik felvillanás alatt nyílt ki, és a következő alatt becsukódott.

Sandy Ennisre gondolt, és egy kép ugrott az agyába, nagyon rövid, de nagyon világos látomás, ahogy a Buick csomagtartófedele kinyílik, és becsukódik, mint egy éhes száj. Nézd meg az élő krokodilt, jó alaposan nézd meg, de az isten szerelmére, ne dugd a szájába az ujjadat!

Curt folytatta: - Úgy vélem, az ablaktörlők is megindultak kis időre, noha a szemem túlságosan káprázott ahhoz, hogy ebben biztos legyek, és egyik képen sincs rajta.

- Miért? - kérdezte Phil. - Miért történnek effélék?

- Elektromos áram - találgatott Sandy. - Ugyanaz, amely gajra vágta a rádiót a forgalomirányítóban.

- Az ablaktörlők talán beindulnak, de a kocs csomagtartója nem elektromossággal működik. Ha ki akarod nyitni, csak meg kell nyomnod a gombot, és máris fölemelkedik.

Sandy erre nem tudott mit mondani.

- A hőmérséklet a garázsban újabb néhány fokot esett - szólalt meg Curt. - Ezt tovább figyeljük.

A megbeszélés véget ért, Sandy kiment járőrözni. Időnként, amikor beszólt rádión a központba, megkérdezte Matt Babickit, hogy a D-vel minden rendben van-e. A válasz mindig igenlő volt, *a D-vel minden rendben*. Később ez megszokott fordulat lesz a Short Hills körzetben, amely Statler, Pogus City és Pathin városokat veszi körül. Néhány más egység is átvette, sőt még odaát is kettő, túl az ohioi államhatáron. Ők abban az értelemben használták, hogy *Otthon minden rendben?* Ezen jól szórakoztak a D egység tagjai, mert náluk az volt az értelme, hogy a *D egység megvan-e még?*

MÁSNAP REGGELRE a D egység összes tagja képbe került, de különben úgy folyt minden, ahogy szokott. Curt és Tony elment Pittsburghbe, hogy hozzanak egy Geiger-számlálót. Sandy

ugyan nem volt szolgálatban, de azért két-három alkalommal beugrott, hogy ellenőrizze a Buickot. Nyugalom volt, az autó csak állt a betonon, és úgy nézett ki, mint egy kiállítási tárgy, de a gerendáról lógó hőmérő higanyszála tovább süllyedt. Ezt mindenki nagyon kísértetiesnek találta, mert mintegy némán megerősítette, hogy valami történik. Valami, amit egyszerű állami rendőrök föl sem foghatnak, nemhogy parancsolhatnának neki.

Engedelmeskedve az őrmester utasításának, senki sem lépett be a garázsba, amíg Curt és Tony vissza nem tért Curt Bel Airjén. Huddie Royer az ablakon át tartotta szemmel a Buickot, amíg meg nem jöttek. Odaballagott hozzájuk, miközben Curt felbontotta a kocsija csomagtartójának fedelére tett kartondobozt, és kivette a Geiger-számlálót. - Hol van Az *Androméda-törzs-ruhád*? - kérdezte Huddie.

Curt ránézett, és nem mosolygott. - Nagyon vicces - mondta.

Curt és az őrmester egy órát töltött odabenn, végighúzták a Geiger-számlálót a Buick karosszériájának minden centiméterén, a motorblokk fölött, bedugták az utasfülkébe, megnézték az üléseket, a műszerfalat és a különös, túlméretezett volánt: Curt egy szerelőlapon becsúszott a jármű alá, az őrmester bekukkantott a csomagtartóba, és ekkor különösen óvatosan jártak el; a falról leakasztott gereblyével nyitották ki a tetőt. Közben a számláló alig-alig moccant. A kicsiny hangszóróból hallatszó egyenletes katt-katt-katt egyetlen alkalommal gyorsult föl, mikor Tony a műszer fejét karórájának rádiumos mutatójához közelítette, hogy megbizonyosodjék, működik-e a ketyere. Nem volt vele semmi baj, de a Roadmasterről semmit sem árult el.

Csak egyszer tartottak szünetet, hogy bemenjenek, és pulóvert húzzanak. Forró nap volt, de a B garázsban a hőmérő tűje hajszálnyira a kilenc fok alatt állt. Sandynek ez nem tetszett, és amikor kimentek, javasolta, nyissák ki az ajtókat, engedjenek be egy kicsit a nap hevéből. Mister Dillon a teakonyhában szundikált, Sandy javasolta, hogy zárják be oda.

- Nem! - rázta meg a fejét az őrmester, és Sandy láthatta, hogy Curtis egyetért vele.

- De miért nem?

- Nem tudom. Megérzés.

Délután négyre, amikor Sandy kötelességtudóan beírta magát a szolgálati naplóba a 3P-11P/2-dik ÜGYELET cím alá, és éppen készülődött őrzáratba, a B garázsban a hőmérséklet nyolc fok alá süllyedt. Ez körülbelül harminc fokkal hidegebb volt, mint a nyári nap sütötte vékony deszkafalak külső oldalán.

Hat óra tájban, amikor Sandy éppen a régi statleri országútnál, Jimmy Kifőzdeje mellett parkolt, kávéit ivott, és a gyorsajtókat figyelte, a Roadmaster először szült.

ARKY ARKANIAN volt az első, aki meglátta azt a dolgot, amely kijött a Buickból, noha nem tudta, hogy mit néz. A D egységnél minden csendes volt, a légkör nem éppen derűs, de nyugodt, főleg mert Curt és Tony jelentette, hogy a B garázsban semmiféle radioaktív sugárzást sem találtak. Arky a Sziklák tetejéről jött, a Dreamland Parkban álló lakókocsijából, immár szolgálaton kívül, hogy vessen egy pillantást a bezárt kocsira. Most csak az övé volt, mert senki sem koválygott a B garázs körül. Negyven méterrel arrébb az épületet elöntötte a műszakváltás utáni nyugalom, olyan csönd volt, amilyen csak lehet. Matt Babicki már elhúzott, egy fiatalabb rendőr vette át a szolgálatot. Az őrmester ötkor hazament. Curt, aki valami bonyolult történetet adott be a feleségének az esti behívásával kapcsolatban, most feltételezhetően gumiszandálban fejezte be a fűnyírást, mint egy jó kisfiú.

Hét óra ötkor a D egység (addigra nagyon sápadt, nagyon töprengő és nagyon rémült) gondnoka elment a forgalomirányító srác fülkéje mellett, egyenesen a teakonyhába, hogy lássa, kit talál ott. Olyasvalakire volt szüksége, aki nem újonc, valakire, aki tudja, miről van szó. Huddie Royert találta ott, aki éppen az utolsó simításokat végezte egy nagy fazék Kraft sajtos makarónin.

Most: Arky

- NA ÉS? - kérdezi a kölyök, és most olyan sok van benne az apjából - ahogy ül a padon, ahogy egyenesen belenéz a másik szemébe, ahogy felvonja a szemöldökét, és mindenekelőtt a mohó türelmetlenség. A türelmetlensége teljesen az apjára hajaz. - Na és?

- Ez a része a történetnek nem az enyém - mondja Sandy. - Nem is voltam ott. Viszont ezek ketten igen.

Mire persze a srác felém és Huddie felé fordul.

- Mesélj te, Hud - kérlelem. - Te megszoktad a jelentéseket.

- Szart - vág vissza Hud -, te voltál az első. Te láttad meg elsőnek. Te kezded.

- Auú... - Jó, kezgyétek már! - kiált ránk a srác, és bumm! Tenyerével a homlokára csap, éppen a két szeme közé. Ezen muszáj nevetnem.

- Gyerünk, Arky - mondja az őrmester.

- A francba - felelem. - Tudod, hogy még sohasem meséltem el, mint egy történetet. Nem tudom, hogy sikerül.

- Mindent bele - mondja az őrmester, és én engedelmeskedek. Először elég nehéz - úgy érzem, mintha a srác szeme belém szúrna, mintha szög lenne, és folyvást arra gondolok: Nem fogja elhinni, ki hinné el? De azután kicsit könnyebb lesz. Ha az ember olyasmiről beszél, ami régen történt, akkor teljesen kinyílik. A történet kihajt, mint egy virág. Asszem, ez jó is, rossz is. Ott ülve akkor este, miközben Curtis Wilcox fiának meséltem, egyszerre éreztem mindkettőt.

Huddie is beszállt egy idő után, és segíteni kezdett. Mindenféle emlékezett, még arra is, hogy a rádióba Joan Baez szólt. „A megváltás a részletekben rejlik”, szokta vót mondani az öreg őrmester (rendszerint akkor, ha valaki kihagyott valamit a jelentésiből, aminek benne kellett volna lennie). És a srác egész idő alatt a padon ült, minket nézett, a szeme egyre nagyobb lett, ahogy az este sötétedett, szálltak a nyári illatok, denevérek röpködtek odafönt, és délen dörgött az ég. Elszomorított, hogy mennyire szerette az apját. Nem is tudom, hogy mér.

Csak egyszer törte meg a csendet. Sandy felé fordult, aztat akarta tudni, hogy megvan-e még...

- Igen - szakította félbe rögtön Sandy. - Hát persze. Bizonyosan. Meg pár tonna fénykép. Legtöbbje polaroid. Most hallgass. Ha van valami, amihez a zsaruk értenek, hát az a bizonyítékok megőrzése. Most pedig hallgass. Te akartál mindent tudni; hadd mondják el ezek az emberek a magukét.

Tudom, hogy rám gondolt, így hát ismét beszélni kezdtem.

Akkor

ARKYNAK ABBAN az időben egy öreg Ford kisteherje volt, szabványos háromsebességes darab (de négysebességes, ha visszafelé számoljuk, viccelődtek vele akkoriban), amelyiknek nyirkogott a sebességváltója. Pontosan ott parkolt vele, ahol huszonhárom évvel később szokott, noha azóta kicserélte egy automata sebességváltós, négykerék-meghajtású Dodge Ramre.

1979-ben a parkoló túlsó végében egy Statler megyei ódon iskolabusz állt, egy rozsdamarta, sárga bárka, amely legalább a koreai háború óta horgonyzott ott, hogy az eltelt évek során egyre mélyebbre süllyedjen a gazba és a földbe. Hogy miért nem vitték soha el, az egyike az élet rejtelmének. Arky a busz mellé állította a kocsiját, azután odament a B garázshoz, és benézett az egyik ablakon a felhúzható ajtónál, kezével takarva a nyugat felől érkező napfényt.

Fönt egy lámpa égett, a Buick éppen alatta állt, Arky olyannak látta, mint egy kiállított autósodát, azt a fajtát, amely olyan szépen fest a fényszórók sugarában, hogy bárki, akinek van egy csöpp esze, már írná is a csekket, hogy hazavihesse azt a cukorfalatot. Minden rendben lévők tünt, a csomagtartót kivéve. Ismét nyitva volt.

Jelentenem kell az ügyeletnek, gondolta Arky. Nem volt rendőr, csak gondnok, de ebben az esetben nem számított a szürke egyenruha. Hátralépett az ablaktól, és ekkor véletlenül fölpillantott a hőmérőre, amelyet Curt szerelt föl az egyik gerendára. A garázsban a hőmérséklet ismét megemelkedett, nem is keveset. Tizenhat fok volt. Az jutott eszébe Arkynak, hogy a Buick olyan, mint egyfajta fura hűtőborda, amely fordítva működik (de az is lehet, hogy kiégett a tűzijátékban).

Rajta kívül senki sem tudta, hogy a hőmérséklet hirtelen megemelkedett, Arky egészen lázba jött tőle. Elfordult az ajtótól, mivel egyenesen a barakkba akart indulni. Ekkor vette észre azt a dolgot, a garázs sarkában.

Csak egy rongycsomó, gondolta, mégis gyanította... szóval, hogy valami másról van szó. Visszament az ablakhoz, ismét beárnyékolta az arcát. És az a dolog a sarokban egyáltalán *nem* volt rongycsomó.

Arky térde, combizmai úgy elgyengültek, mintha influenzás lenne. Ez az érzés felsugárzott a gyomrába is, összeszorította, azután a szíve következett, amely gyorsabban kezdett verni. Volt egy riasztó pillanat, amikor csaknem bizonyosra vette, hogy ájultan zuhan a földre.

Hé, nagy buta svéd! Mér nem veszel levegőt? Majd meglátod, segíteni fog.

Két nagy, száraz horkantással nyelte a levegőt, nem bánta, milyen hangot ad ki. A szívromos öregje zihált így, amikor a díványon feküdt, és a mentőket várta.

Ellépett a felhúzzható ajtótól, öklével megveregette a melle közepét. - Gyerünk, drágám. Kösd föl a fehérneműt.

A véres üstbe aláereszkedő nap a szemébe meredt. A gyomra továbbra is kavargott, attól félt, rögtön elhányja magát. Az őrszoba hirtelen két-, talán hárommérföldnyi távolságba került. Elindult az épület felé, emlékeztette magát a lélegzésre, és arra összpontosított, hogy nagy, egyenletes léptekkel haladjon. Énjének egy része futni szeretett volna, de egy másik rész megértette, hogy ha ezzel próbálkozna, akkor csakugyan elájulhat.

- Te is tudod, hogy a srácok sose felejtjenék el eztet.

De igazából nem a későbbi ingerkedések izgatták. Inkább nem akart vad tekintettel berontani, hogy megnyomja a pánikgombot, mint bármelyik Johnny Q, aki beesik az országútról a mesével.

Mire belépett az épületbe, tényleg kicsit jobban érezte magát. Még mindig rémült volt, de többé nem kellett hánynia, és nem akart mindenáron eliramodni a B garázs közeléből. Addigra támadt egy ötlete, ami kicsit enyhítette a feszültséget. Talán csak trükk az egész. Rossz tréfa. A rendőrök mindig szórakoztak vele, és talán nem említette Orville Garrettnak, hogy estefelé még visszajön, hogy egy kicsit bekukkantson az öreg Buickhoz? Dehogynem. Talán Orv úgy döntött, hogy megvicceli. Egy csomó bohóccal dolgozik együtt, mindig akad valaki, aki megréfálja.

Ez a gondolat segített lehiggadni, de a szíve mélyén azért nem hitt benne igazán. Orv Garrett csakugyan csinál rossz vicceket, éppúgy szereti megviccelni, mint a többiek, de a garázsban levő dologgal sohasem tréfálna. Egyikük sem. Addig nem, amíg Schoondist őrmester megorrolhat miatta.

De hát az őrmester nincs itt. Az ajtaja zárva, a recés üveglap sötét. A teakonyhában égett a lámpa, és zene áradt ki az ajtón: Joan Baez énekelt az éjszakáról, amikor leautózott a jó öreg Délre. Arky bement, és Huddie Royert találta ott, aki éppen egy jókora darab margarint pottyantott egy fazék fött tésztaára. *A szíved nem fogja mekköszönni aztat a szart*, gondolta Arky. Huddie rádiója - apró darab, amelyet egy szíjon cipelt magával mindenhova - a pulton állt a kenyérpírító mellett.

- Hé, Arky! - szólalt meg. - Mit csinálsz itt? Mintha nem tudnám.

- Orv itt van valahol? - kérdezte Arky.

- Dehogysis. Mostantól számítva három nap szabadságot kapott. Az a szerencsés fasz elment horgászni. Kérsz egy tányérral? - Fölemelte a fazekat, és csak ekkor nézte meg igazán Arkyt; látta rajta, hogy a gondnok csaknem halálra rémült. - Arky! Mi a fene bajod van?

Arky súlyosan lezöttyent az egyik konyhai székre, a keze a combja mellett lógott. Fölnézett Huddie-ra, a szája kinyílt, de először egy hangot sem volt képes kinyögni.

- Mi baj? - Huddie oda se nézve lecsapta a pultra a tésztát. - A Buick?

- Sz-szógálatba vagy ma este, Hud?

- Ja. Tizenegyig.

- Ki van még itt?

- Néhány srác odafönn. Talán. Ha fejesre gondolsz, felejtsd el. Én vagyok az egyetlen elérhető ma este. Na, lökjed a rizsát.

- Gyere ki - mondta Arky. - Nézd meg magad. És hozzál távcsövet.

HUDDIE KIVETT a raktárból egy távcsövet, de kiderült, hogy semmi hasznát nem veszik. Az a dolog a garázs sarkában túl közel volt - a lencsékhöz csak homályos foltként látszott. Miután két-három percig babrált a fókuszbeállítással, Huddie föladta. - Bemegyek.

Arky megragadta a csuklóját. - Jesszus! Hídd az őrmestert! Döntsön ő!

Huddie, aki ugyancsak makacs tudott lenni, megrázta a fejét. - Az őrmester alszik. A feleségét felhívtam, ő mondta. Tudod, mit jelent, ha ezt teszi - hogy senkinek sem ébreszti föl, hacsak ki nem tör a III. világháború.

- És mi van, ha az a tárgy ottan maga a III. világháború?

- Emiatt nem aggódom - felelte Huddie. Az arcából ítélve ez volt az évtized, ha nem az évszázad hazugsága. Ismét benézett, a kezét az arca mellé szorította, a hasztalan távcső a bal lába mellett állt a kövezeten. - Az halott.

- Talán - felelte Arky. - De az is lehet, hogy csak tetteti magát.

Huddie ránézett. - Ezt nem hiheted komolyan. Szünet. - Ugye?

- Nem tudom, mit higgyek, mit ne higgyek. Fogalmam sincs, hogy az a dolog ott kinyiffant, vagy csak pihen. Te sem tudod. Mi van, ha az ott aztat akarja, hogy valaki bemenjék? Erre gondútá má? Mi van, ha rád vár?

Huddie mindezt átgondolta, azután azt mondta: - Azt hiszem, ebben az esetben megkapja, amit akar. - Hátralépett az ajtóból, és éppen olyan rémültnek tűnt, mint a konyhába lépő Arky, de látszott rajta az elszántság is. Komolyan gondolta, amit mondott. Mint afféle nyakas, öreg hollandus.

- Ide hallgass, Arky.

- Tessék.

- Carl Brundage odafönt van a társalgóban. Mark Rushing ugyancsak - legalábbis azt hiszem. Lovingot hagyd békén a forgalomirányítóban. Túlságosan zöldfülű. De menj be, szólj a másik kettőnek, hogy mi a helyzet. És tüntesd el a képedről ezt a kifejezést. Ez itt valószínűleg nem nagy ügy, de egy kis támogatás nem árthat.

- Csak arra az esetre, ha nem történik semmi.

- Igen.

- Mer' azér bármi megeshet.

Huddie bólintott.

- Biztos vagy benne?

- Aha.

- Jól van.

Huddie elment a felhúzható ajtó előtt, befordult a sarkon, és megállt a kisebb mellékajtonál. Mély levegőt vett, ötöt számolt, majd kifújta. Ekkor kicsatolta a pisztolytáskáján a fegyver agyánál levő szíjat - akkortájt a Rűger 357-es volt a szokásos pisztoly.

- Huddie!

Huddie ugrott egyet. Ha az ujja a ravaszon van, és nem a sátorvas külső oldalán, akkor átlőtte volna a saját lábát. Megpördült és látta, hogy Arky áll a garázs sarkánál, nagy, sötét szeme villog a feszült arcban.

- Szentséges Jézus! - kiáltott Huddie. - Mi a francnak osonsz utánam?

- Nem osonok, normálisan gyövk.

- Eredj be! Hozd ide Carl-t és Markot, ahogy mondtam.

Arky megrázta a fejét. Akármennyire félt, úgy döntött, hogy részt akar venni abban, ami következik. Huddie feltételezhetően megértette. A rendőrök ügyesen kezelik az embereket.

- Jól van, süket svéd. Menjünk.

HUDDIE kinyitotta az ajtót, és belépett a garázsba, ahol még mindig hidegebb volt, mint odakint... noha azt, hogy mennyire van hideg, lehetetlen volt megmondani, mert mindketten izzadtak, mint a disznók. Huddie a jobb arca mellé emelte a fegyvert. Arky lekapott egy gereblyét az ajtó melletti szögéről. A gereblye nekiütődött egy ásonak, amiktől mindketten nagyot ugrottak. Arky úgy találta, hogy falon lopakodó árnyékuk még rosszabb, mint a hang: szökdelte egyik helyről a másikra, mint fürge manók árnya.

- Huddie! - szólalt meg. - Ssss!

- Ha ez halott, akkor mér csitítgatol?

- Ne okoskodj már! - suttozta vissza Huddie.

A betonpadlón elindult a Buick felé. Arky követte, izzadó tenyérrel markolta a gereblye nyelét, a szíve vadul vert. A szája kiszáradt, és valahogy égett ízű lett. Még sohasem félt így, és attól, hogy nem tudta pontosan, mitől is fél, a dolog még rosszabb volt.

Huddie elérte a Buick hátulját, és belesett a nyitott csomagtartóba. A háta olyan széles volt, hogy Arky nem látott ki mögüle. - Mi van ott, Hud?

- Semmi. Üres.

Huddie a csomagtartó fedeléért nyúlt, habozott, majd vállat vonva lecsapta. A kattanástól mindketten összerendeztek, és a sarokban levő dologra néztek. Meg se moccant. Huddie elindult felé, a pisztolyt ismét fölemelte az arca magasságába. Lépései túlságosan hangosan kopogtak a betonon.

Ahogy közeledtek, a két ember egyre biztosabb lett benne, hogy a dolog halott, de ettől semmivel sem lett könnyebb a dolguk, mert egyikük sem látott még hasonlót. Sem Nyugat-Pennsylvania erdőiben, sem az állatkertben, sem valami természetrajzi újságban. Egyszerűen *más* volt. Irtózatosan *más*. Huddie-nak rémfilmek jutottak az eszébe, de ez a lény, amely a két fal találkozásánál egy kupacban hevert, tulajdonképpen még ezekre a filmekre sem emlékeztetett.

Folyton arra lyukadt ki, hogy *ez irtózatosan más*. Mindketten erre lyukadtak ki. Körülöttük minden azt sikoltotta, hogy ez nem ide való, és az „ide” nem csupán a Short Hillst jelentette, hanem a Föld bolygót. Talán az egész világegyetemet, legalábbis amennyire egy hozzájuk hasonló, reáltantárgyakból közepes diák képes megérteni ezt a fogalmat. Mintha egy figyelmeztető áramkör, amely mélyen el volt temetve a fejükben, hirtelen életre kelt és szirénázni kezdett volna.

Arky a pókokra gondolt. Nem azért, mintha az a dolog a sarokban úgy nézett volna ki, mint egy pók, de azért... hát... a pókok mások. Olyan sok lábuk van - és az embernek fogalma sincs, hogy hogyan gondolkodnak, vagy hogyan léteznek egyáltalán. Ez a dolog is ilyesmi volt, csak rosszabb. Már attól felfordult a gyomra, hogy ránézett, hogy megpróbált valamilyen értelmet találni abban, amit látott. A bőre nyirkos lett, a szíve kalimpált, a zsigerei mintha elnehezdedtek volna. El akart szabadni. Csak úgy megfordulni és eliramodni.

- Krisztusom - mondta Huddie egy kis nyöszörgéssel a hangjában. - Óóóó, *Krisztusom!* - Mintha azért könyörgött volna, hogy elmeheessen. Pisztolya lefelé és kifelé fordult, míg végül a cső a padlóra meredt. A fegyver nem nyomott többet másfél kilónál, de az ő karja már a csekély súlyt sem bírta. Arcizmai is megereszkedtek, amitől a szeme nagyra tágult, és az álla annyira leesett, hogy eltátotta a száját. Arky sohasem felejtette el, hogy villogtak Huddie fogai az árnyékban. Ugyanakkor reszketni kezdett, és Arky rájött, hogy ő is remeg.

A DOI. OG a sarokban akkora volt, mint egy igen természetes denevér, az a fajta, amelyik Lassburg mellett a Mesebarlangokban vagy a pogusi úgynevezett Csodagrottában (túravezetővel három dollár koponyáncént, családoknak olcsóbb) lóg a falon. Testének nagy részét elrejtették a szárnyai. Nem voltak összehajtván, kusza redőkben türemlettek egymásra, mintha igyekezett volna összecsupolni őket - sikertelenül - a halála előtt. A szárnyak vagy feketék voltak, vagy nagyon sötétzöld foltosak. Az, amit a teremtmény hátából látni lehetett, világosabb zöld volt. A hasa táján sárgásfehér árnyalatúnak tűnt, akár egy korhadó tuskó; vagy egy bomló mocsári lilium belseje. Háromszögletű feje félrecsuklott. Szem nélküli pofájából csontos valami meredt elő, ami éppen úgy lehetett orr, mint csőr. Alatta tátongott a száj. Sárgás rost fittyent ki rajta, mintha a lény haldoklás közben kihányta volna utolsó étkezésének maradványait. Huddie csak egy pillantást vetett rá, de máris tudta, hogy egy darabig nem fog sajtos makarónit enni.

A tetem alatt, a hátsó fertályánál, fekete trutumó sekély tócsája alvadt. Attól, hogy ilyen anyag vér lehet, Huddie majdnem felsikoltott, és azt gondolta: *Nem érek hozzá! Inkább megölöm a saját anyámat, mintsem hogy megérintsem ezt a dolgot!*

Még mindig ezen rágódott, amikor hosszú rúd siklott be a perifériális látóterébe. Aprót sikantott, és visszahőkölt. - Arky, ne! - kiáltotta, de elkésett.

Később Arky képtelen volt megmondani, miért piszkálta meg a lényt a sarokban - egyszerűen annyira ösztökélte valami, hogy engedelmeskedett, mielőtt teljesen a tudatára ébredt volna, mit csinál.

Amikor a gereblyenyél megérintette azt a helyet, ahol a szárnyak gyűrötten heverték egymáson, olyan hang hallatszott, mint amikor papír susog, és romlott káposztaleves bűze csapta meg az

orrukat. De alig érzékelték. A lény pofájának felső része mintha lehámlott volna, feltárva a halott, üveges szemet, amely akkora volt, mint egy pingponglabda.

Arky hátrált, nagy zörgéssel elejtette a gereblyét, és mindkét kezét a szája elé kapta. Szeméből peregni kezdtek széttárt ujjai közé a rémület könnyei. Huddie megállt, mint akit odaragasztottak.

- Szemhéj volt - mondta halk, rekedt hangon. - Csak egy szemhéj. Megmozdítottad a gereblyével, te átkozott hülye! Megmozdítottad, és felhúzódott!

- Krisztusom, Huddie!

- Halott.

- Krisztus, Jézus, Istenem!

- *Halott, érted?*

- Hér... hérdem - mondta Arky a hülye svéd kiejtésével, amely szalonnásabb volt, mint valaha. Mennyüng má' ki inned!

- Gondnoknak egész okos vagy.

Elindultak vissza az ajtóhoz - lassan hátráltak, nem akarták szem elől téveszteni a dolgot. Na meg azért is, mert tudták, hogy azonnal elvesztik a fejüket és nekiiramodnak, ha *meglátják* az ajtót. Az ajtó biztonságát. Az ígéretet, hogy az ajtó mögött az épeszű világ várja őket. Örökkévalóságnak tűnt, amíg elérték.

Arky hátrált ki elsőnek, és hatalmas kortyokban, nyelte a friss, esti levegőt. Huddie követte, és becsapta az ajtót. Azután egy pillanatig egymást bámulták. Arky már nem is fehér volt, hanem sárga: Huddie olyannak látta, mint egy sajtos szendvicset, amelyikből lemaradt a kenyér.

- Mijja fenéd nevetöl? - kérdezte Arky. - Mi ollan neveccséges?

- Semmi - felelte Huddie. - Csak igyekszem nem hisztizni.

- Most mán fölhínád Schoondist őrmestert?

Huddie bólintott. Folyton arra gondolt, hogy a lény koponyájának felső része mintha lehámlott volna, mikor Arky megbökte. Volt egy olyan sejtése, hogy ezt a jelenetet még viszont fogja látni álmaiban, és ebben fikarcnyit sem tévedett.

- Mi legyen Curtisszel?

Huddie végiggondolta a kérdést, és megrázta a fejét. Curtinek fiatal felesége van. A fiatal feleségek szeretik, ha a férjük otthon van, és ha több éjszaka egymás után nem kapják meg, amire szükségük van, akkor hajlamosak megsértődni, és kérdezgetni. Ez természetes dolog. Az is természetes, hogy fiatal férjek néha válaszolnak a kérdésekre, még akkor is, ha tudják, hogy nem kellene.

- Akkor csag az őrmester?

- Nem - felelte Huddie. - Vonjuk be Sandy Dearbornt is, ő jó koponya.

SANDY MÉG MINDIG Jimmy Kajáldájának parkolójában tartózkodott, a radarpuskával az ölében, amikor megszólalt a rádió. - 14-es egység, 14-es egység.

- Tessék. - Sandy, mint mindig, az órájára pillantott, amikor meghallotta a saját számát. Öt perccel múlt negyed nyolc.

- Vissza tudnál térni a bázisra, 14? D kódunk van, ismétlem, D kód, vetted?

- 3? - kérdezte Sandy. A legtöbb amerikai rendőri egységnél a 3 vészhelyzetet jelent.

- Nem, dehogyis, csak biztosak vagyunk benne, hogy tudnál itt segíteni.

- Vettem.

Tíz perccel azelőtt ért be, hogy az őrmester megérkezett a saját kocsijával, ami történetesen egy International Harvester kisteher volt, még Arky Fordjánál is öregebb darab. Addigra már terjedni kezdett a hír, és Sandy szabályos rendőrgyűlést talált a B garázs előtt - egy csomóan az ablaknál csoportosultak, és valamennyi befelé bámult. Brundage és Rushing, Cole és Devoe, Huddie Royer. Arky Arkanian kis körben sétálgatott mögöttük, keze könyékig a zsebében, a ráncok úgy kiugrottak a homlokán, mint a létra fokai. Ő azonban nem arra várt, hogy odaférjen az ablakhoz. Arky már eleget látott, legalábbis egy estére.

Huddie elmesélte Sandynek, hogy mi történt, azután Sandy maga is jól megnézte azt a dolgot a sarokban. Azt is igyekezett kitalálni, hogy az őrmester mit kívánhat, amikor majd megérkezik, és néhány holmit bekészített egy kartondobozba az ajtó mellé.

Tony bekanyarodott, ferdén beállt az öreg iskolabusz mellé, és keresztülfutott a parkolón a B garázsig. Könyökével minden szertartásosság nélkül ellökdöste Carl Brundage-t attól az ablaktól, amely a legközelebb volt a halott teremtményhez, és azt bámulta, miközben Huddie jelentést tett. Amikor végzett, Tony odahívta Arkyt, és meghallgatta az ő változatát is.

Sandy szerint az az este volt a próbája az őrmester eljárásának Roadmaster-ügyben; az eljárás kiállta a próbát, és helyesnek bizonyult. Miközben kihallgatta Huddie-t és Arkyt, sorra bukkantak föl a D egység tagjai. Legtöbbjük nem is volt szolgálatban. A néhány egyenruhás elég közel járt ahhoz, hogy beugorjon egy kis kíváncsiszkodásra, amikor meghallották, hogy Huddie megadja a Buick kódját. Mégsem volt hangos tereferé, nem tolakodtak a jobb helyekért, senki nem szakította félbe Tony kihallgatását, nem lassították le az ügy menetét hülye kérdésekkel. De mindenekelőtt nem horgadtak föl az indulatok, nem tört ki pánik. Sandy félt belegondolni, mi történt volna, ha riporterek is jelen vannak, és megtapasztalják annak a lénynek az atavisztikus erejét - amely félelmetes és valahogy fenyegető maradt még akkor is, ha nyilvánvalóan nem élt. Amikor másnap megemlítette ezt Schoondistnak, az őrmester elnevette magát. - A Cardiffi Óriás a pokolban! - mondta. - *Ennyit* a következtetéséről, Sandy.

Mindketten, az akkori őrmester és a leendő őrmester is tudta, hogy hívja a sajtó a hírek efféle szűrését, legalábbis ha az elkövetők rendőrök: fasizmusnak. Ez egy kicsit eltúlzott minősítés, de ettől még egyikük sem kételkedett benne, hogy vár még rájuk egy-két visszaélés. („Ha flúgos zsarukat akarsz látni, eredj Los Angelesbe - mondta egyszer Tony. Három rendes pasasra jut legalább két habókos, motorizált Hitlerjugend.”) A Buick azonban különleges eset. Ehhez sem fért kétség.

Huddie tudni akarta, hogy jól tette-e vagy sem, hogy nem hívta Curtist. Aggódott, hogy Curt majd úgy érzi, kimaradt valamiből, elszalasztott valamit. Ha az őrmester kívánja, egy másodperc, és máris bemegy az épületbe, hogy felhívja. Boldogan megteszi.

- Curtis nagyon jó helyen van ott, ahol van - felelte Tony -, és amikor elmagyarázod neki, hogy miért nem hívtuk föl, meg fogja érteni. Ami pedig a többieket illeti...

Arrébb lépett a felhúzható ajtóból. Testtartása könnyed és laza volt, de az arca nagyon elsápadt. A sarokban heverő dolog rá is hatott, még az ablaküvegen keresztül is. Sandy ugyanígy volt vele. De ő ugyanakkor érzékelte Schoondist őrmester izgalmát is, azt a mohó kíváncsiságot, amelyben osztozott Curtisszel; azt a lüktető aláfestést, amely azt zúgta: *Mi a szent szar, hát HITTED VOLNA?* Sandy meghallotta ezt, és föl is ismerte, hogy micsoda, noha ő semmi effélet nem érzett, egy fikarcnyit sem. Úgy vélte, így vannak ezzel a többiek is. Huddie - és Arky - kíváncsisága biztosan gyorsan elhalványult. „Elment a kék antilopcipő útján”, ahogy Curtis mondta volna.

- Ügyeletesek, most rám figyeljete! - szólalt meg Tony. Fél szájjal vigyorgott, ahogy szokott, de Sandy ma este kissé erőltetettnek látta ezt a mosolyt. - Tüzek vannak Statlerben, áradások Lassburgban, Pogus megyében egyre több a tyúklopás; az amishokra gyanakszunk.

Néhányan elnevelték magukat. - Na, mire vártok?

Az ügyeletesek elvonultak, a Chevrolet V8-as motorok köszörülni kezdtek. Akik nem voltak szolgálatban, még lógtak egy kicsit a közelben, de senkinek nem kellett mondani, hogy menjen arébb, mozgás, gyerünk, srácok, vége a bulinak. Sandy megkérdezte az őrmestert, hogy nyergelhet és fordulhat-e.

- Nem, rendőr - felelte. - Te velem maradsz. - És ruganyosan megindult a bejárat felé, csak annyi ideig állt meg, amíg megvizsgálta azokat a holmikat, amelyeket Sandy tett a kartondobozba: egy bizonyítékokat rögzítő Polaroid fényképezőgépet, a hozzávaló filmet, mérőrudat, bizonyítékgyűjtő készletet. Sandy újított néhány zöld műanyag szemeteszacskót is a teakonyhából.

- Jó munka, Sandy.

- Köszönöm, uram.

- Majrészol?

- Igen, uram.

- Annyira, mint én, vagy kevésbé?

- Nem tudom.

- Én sem. De rendesen majrészok. Ha elájulok, kapj el.

- Ha felém dőlsz.

Az őrmester elnevette magát.

- Gyerünk. Fáradj be, mondta a pók a légynek.

MAJRE IDE VAGY ODA, nagyon alapos nyomozást végeztek. Alaprajzot készítettek a garázsról, és amikor Curt később elismerését fejezte ki Sandynek, ő bólintott, hogy csakugyan szép munka. Bíróság előtt is megállná a helyét. Sok vonal mégis reszketeg volt rajta. A kezük szinte abban a pillanatban reszketni kezdett, ahogy beléptek a csűrbe, és nem is hagyott alább, amíg ki nem jöttek.

Kinyitották a csomagtartót, mivel akkor is nyitva volt, amikor Arky először belenézett, és noha üres volt, mint mindig, készítettek róla néhány felvételt. Hasonlóképpen lefényképezték a hőmérőt (amely addigra már húsz fok fölé emelkedett), főképpen azért, mert Tonymak eszébe jutott, hogy Curt ezt bizonyára elvárja tőlük. Lefényképezték a tetemet is a sarokban, minden elképzelhető szögből. Minden fotón szerepelt a lény leírhatatlan szeme. Ragyogott, mint a friss szurok. Mikor megpillantotta benne a saját tükörképét, Sandy Dearborn kis híján fölsikoltott. És két-három másodpercenként valamelyikük hátrasandított a Buick Roadmasterre.

Amikor végeztek a fényképezéssel, amelynek során néhány felvételen a tetem mellé fektették a mérőrudat, Tony szétrázta az egyik szemeteszacskót. - Keríts egy ást! - mondta.

- Nem akarod itt hagyni, amíg Curt...

- Wilcox próbarendőr megnézheti a készletraktárban - mondta Tony. A hangja furcsán feszese volt már-már fulladozó -, és Sandy rádöbbsent, mennyire erőlködhet, hogy el ne hányja magát. Az ő gyomra is összerándult, talán együttérzésből. - Addig nézegetheti, amíg jólesik. Most legalább nem kell aggódnunk, hogy megtörjük a bizonyítékok láncát, mert ebbe úgyse folyik bele a kerületi ügyész. Addig is mi föllapátoljuk ezt a szart. - Nem kiabált, de a hangja valamivel élesebb lett.

Sandy levett a falról egy ást, és a döglött lény alá tolta. A szárnyak papírszerűen és valahogy rémítően zörögtek. Az egyik lecsúszott, föltárva a lény kopasz, fekete oldalát. Amióta beléptek, Sandy másodszor érezte úgy, hogy mindjárt fölsikolt. Nem tudta volna megmondani, hogy pontosan miért, de valami a koponyája mélyén azért könyörgött, hogy ne mutassanak neki többet.

És egész idő alatt érezték a szagot. Azt a savanyú, káposztaszerű büzt.

Sandy észrevette, hogy Tony Schoondist homlokán apró csöppekben ül a verejték. Némelyik lefutott az arcán, olyan nyomot hagyva, mint a könny.

- Gyerünk! - mondta, széthúzva a zacskó száját. - Gyerünk, Sandy. Pottyantsd bele, mielőtt kirakom a hidegtálat.

Sandy megdöntötte a lapátot, és egy kicsit jobban érezte magát, amikor a súly lesiklott róla. Ezután Tony hozott egy zacskó nedvszívó vörös fűrészpórt, amelyet az olajfoltokhoz használtak, és rászórta a sarokban terpeszkedő ragacsos foltra, amitől mindketten jobban érezték magukat. Tony összefogta a zsák száját, azután csomóra kötötte. Ahogy ezzel végeztek, hátrálni kezdtek az ajtóhoz.

Tony megállt, mielőtt elérték volna. - Fényképezd ezt le! - mondta, és a Buick mögött egy pontra mutatott a felhúzható ajtón, jó magasán - ez volt az az ajtó, amelyen Johnny Parker bevontatta a Roadmastert. Tony Schoondist és Sandy Dearborn úgy érezte, rengeteg idő telt el azóta. - Meg azt is, meg ott és amott.

Sandy először nem látta, hogy az őrmester mire mutat. Másfelé nézett, egyszer-kétszer pislogott, azután visszanezett. És tessék, ott volt három-négy sötétzöld folt, amiről Sandynek a lepkék szárnyáról ledörzsölődött hímpor jutott az eszébe. Gyermekként ünnepélyesen biztosították egymást, hogy a hímpor halálos mérge, megvakítja az embert, ha az ujjára kerül, és beledörgöli a szemébe.

- Látod, mi történt, igaz? - kérdezte Tony, amikor Sandy fölemelte a Polaroidot, és célba vette az első foltot. A fényképezőgép nagyon nehéznek tűnt, és Sandy keze még mindig reszketett, de végezte a dolgát.

- Nem őrmester, öö... nem is tudom.

- Akármilyen is ez a lény - madár, denevér, robotrepülő -, kiröppent a csomagtartóból, amint kinyílt a fedele. Nekicsapódott a hátsó ajtónak, ez az első folt, azután nekiment a falnak. Láttál már madarat, amely csapdába esett egy csűrben?

Sandy bólintott.

- Az ilyen. - Tony letörölte a verejtéket a homlokáról, és Sandyre nézett. A pillantását sohasem felejtette el a fiatalabb férfi. Még sohasem látta az őrmester szemét ilyen védtelennek. Kisgyerekek néznek így néha, amikor a rendőr kiszáll a családi háború miatt.

- Ember - mondta súlyosan Tony. - Bassza meg.

Sandy bólintott.

Tony lenézett a csomagra. - Gondolod, hogy olyan, mint egy denevér?

- Igen - biccentett Sandy, majd azzal folytatta: Nem. - Újabb szünet. - A francba.

Tony fölnevetett, de nevetése valahogy elgyötörtnek tűnt. - Ez elég határozott vélemény. Ha a tanúk padján ülnél, nem lenne ügyész, aki ebből kihámozna valamit.

- Nem tudom, Tony. - Annyit tudott, hogy mielőbb abba akarja hagyni a dumát, és ki akar jutni a szabad ég alá. - Mit gondolsz?

- Hát, ha meg kell határoznom, úgy fest, mint egy denevér - mondta Tony. - A képeken is úgy néz ki. De... nem tudom, hogy mondjam pontosan, de...

- *Nem úgy érzed*, hogy denevérről van szó - fejezte be a mondatot Sandy.

Tony üresen mosolygott, és úgy szögezte Sandyre az ujját, mintha pisztoly lenne. - Ez nagyon zenül hangzik, Szöcske. De azok a jelek a falon azt sugallják, hogy legalábbis úgy viselkedett, mint egy denevér vagy csapdába esett madár. Körberöpdösött, amíg holtan le nem zuhant a sarokba. A francba, akár rémületében is kimúlhatott.

Sandynek eszébe jutott a kimeredő, halott szem, amely olyan idegenszerű, hogy alig lehet elviselni a látványát, és átfutott az agyán, hogy most először képes valóban megérteni azt a gondolatot, amelyet Schoondist őrmester éppen kifejtett. Hogy rémületében halt meg? Igen, lehetséges. Tényleg lehetséges. Azután, mivel úgy tűnt, hogy az őrmester vár valamire, azt mondta: - Az is lehet, hogy olyan keményen csapódott a falnak, hogy kitörte a nyakát. - Újabb ötlete támadt. - Vagy figyelj csak, Tony! - talán a levegő ölte meg.

- Hogy mondod?

- Talán...

De Tony szeme felcsillant. Bólintott. - Hát persze! - mondta. - Lehet, hogy a Buick csomagtartójának másik oldalán másmilyen a levegő. Talán olyan hatással lenne ránk, mint valami mérges gáz... elpusztítaná a tüdönket...

Sandynek ennyi elég is volt. - Ki kell mennem, Tony, különben én leszek az, aki kidobja a taccsot.

Valójában nem attól tartott, hogy elhányja magát, hanem hogy megfullad. Légcsövének normális körülmények között széles országútja túhegynyivé zsugorodott.

AMINT KIHÁTRÁLTAK (addigra már csaknem besötétedett, és feltámadt a hihetetlenül édes nyári szellő), Sandy jobban érezte magát. Úgy sejtette, hogy Tony is így van vele; az biztos, hogy némi szín költözött az őrmester arcába. Huddie és néhány más rendőr jött oda kettejükhöz, amikor Tony becsukta az oldalsó ajtót, de senki sem szólt. Egy idegen, aki nincs képben, az arcokat nézve azt gondolhatta volna, hogy az elnök meghalt, vagy hadüzenetet kaptunk.

- Sandy! - szólalt meg Tony. - Most már jobb?

- Ja. - A szemeteszacskó felé biccentett, amely halott ingaként lógott, mélyén a különös súllyal. - Tényleg azt gondolod, hogy talán a levegőnk ölte meg?

- Lehetséges. Vagy a sokk, amikor a mi világunkban találta magát. Annyit mondhatok, nem hinném, hogy sokáig élnek abban a világban, ahonnan ez jött. Még akkor sem, ha képes lennék belelélegezni a... - Elhallgatott, mert Sandy ismét rosszul nézett ki. Vagyis inkább borzalmasan. - Sandy, mi van? Mi a baj?

Sandy nem volt biztos benne, hogy meg kell mondania a parancsnokának, hogy mi a baj, és abban sem volt biztos, hogy képes lenne rá. Ennis Raffertyre gondolt. Az elveszett rendőr alakja, összevéve azzal, amit most fedeztek föl a B garázsban, olyan következtetést sugallt, amelyen Sandy még csak gondolkodni sem volt hajlandó. Mivel azonban beférkőzött a koponyájába, nehéz volt kiűzni. Ha a Buick egy csatorna valamely más világba, és a denevérlény átjött az egyik irányból, akkor Ennis Rafferty csaknem bizonyosan átmehetett a másik irányba.

- Sandy, beszélj hozzám!

- Semmi baj, főnök - felelte Sandy, azután előrehajolt, és mindkét kezével megmarkolta a sípcsontját. Ez jó módja annak, hogy az ember az ájulás ellen védekezzen, feltételezve persze, hogy elég ideje van rá. A többiek körülállták, figyelték, még mindig nem szóltak, még mindig olyan megnyúlt képet vágtak, mint amikor meghal a Király, éljen a Király.

Végül ismét megszilárdult a világ, és Sandy kiegyenesedett. - Jól vagyok – mondta. - Komolyan.

Tony az arcát nézte, azután bólintott, kissé megemelve a szemeteszacskót. - Ez a készletraktárba kerül. A kicsibe, ahol Andy Colucci tartja a disznó könyveit.

Néhányan idegesen vihogtak.

- Abba a szobába nem léphet be senki, csak én, Curtis Wilcox és Sandy Dearborn. Cs. E., értették?

Bólintottak. Csak Engedéllyel.

- Sandy, Curtis és én - ez most a mi nyomozásunk, mi vagyunk rá kijelölve. - Egyenesen, csaknem vigyázban állt a sűrűsödő sötétben, egyik kezében a szemeteszacskóval, a másikban a Polaroid géppel. - Ez a cucc itt bizonyíték. Hogy mire, azt nem tudom pontosan. Ha bárkinek közületek támad bármilyen ötlete, forduljon hozzám. Ha örütségnek tűnik, akkor még jobban siessen vele. Ez örült helyzet. De örült vagy sem, fel fogjuk deríteni. Megtesszük, mint más esetekben. Kérdés?

Nem volt kérdés. Vagy, ha másfelől akarjuk nézni, gondolta Sandy, akkor más sem volt, mint kérdés.

- Egy embernek ott kéne lennie annál a csúrnél - mondta Tony.

- Őrszolgálat, őrmester? - kérdezte Steve Devoe.

- Nevezzük inkább megfigyelésnek - felelte az őrmester. - Gyerünk, Sandy, velem jössz, míg ezt a cuccot eltesszük. Az a nagy helyzet, hogy nem akarom egyedül levinni.

Ahogy nekivágtak a parkolónak, Sandy meghallotta, amint Arky Arkanian azt mondja, hogy Curt tombolni fog, amér nem értesítettég, majd meglássátog, az a srác mérgeesebb lesz, mint egy pulykakakas!

DE CURTIS túl izgatott volt ahhoz, hogy mérgeződjön, túlságosan igyekezett rangsorolni a teendőit, túlságosan tele volt kérdésekkel. Csak egy dolgot kérdezett, mielőtt elrobogott volna, hogy megnézzé a B garázsban talált tetemet: hol volt Mister Dillon előző este. Orville-nél volt, mondták neki. Orville Garrett gyakran elvitte Mister D-t, ha volt néhány szabadnapja.

Sandy Dearborn hozta képbe Curtist (alkalmanként Arky segített neki). Curt némán figyelt, fölfonta a szemöldökét, amint Arky leírta azt a pillanatot, amikor úgy rémlett, a lény egész fejbőre hátracsúszik, föl tárva a szemet. Akkor is fölfonta, amikor Sandy mesélt az ajtón és a falakon látott foltokról, és arról, hogy őt a maszat a lepkék hímporára emlékeztette. Ekkor érdeklődött Mister D felől, meghallgatta a választ, azután kivett egy pár gumikesztyűt a bizonyítékos készletből, és csaknem futva indult lefelé. Sandy vele ment. Valamiért kötelességének érezte, ha már Tony nyomozótársá minősítette, de kint maradt a raktárban, miközben Curt bement a kamrába, ahol Tony a szemeteszacskót hagyta. Sandy hallotta a surrogást, ahogy Curt kicsomózta a zsákot; a hangtól libabőrös lett, és kilelte a hideg.

Surr, surr, surr. Szünet. Még egy surr. Azután nagyon halkán: - Mindenható Krisztusom!

A következő pillanatban Curt kirohant, kezét a szájára tapasztva. A vécé félúton volt a lépcső felé eső folyosószakaszon. Wilcox rendőr éppen idejében ért el odáig.

Sandy Dearborn leült a raktár zsúfolt munkaasztalára, hallgatta Curt öklendezését, és tudta, hogy a hányás valószínűleg semmit sem jelent a dolgok magasabb szintjén. Curtis nem fog meghátálni. A denevérféleség teteme éppen úgy megrázta, mint Arkyt, vagy Huddie-t, vagy bármelyiküket, de vissza fog jönni, hogy alaposabban megvizsgálja, hányinger ide vagy oda. Szenvedélye lett a Buick - és a Buick dolgai. Amikor nyeldekelve, sápadtan, szájára szorított kézzel rontott ki a kamrából, Sandy akkor is látta a tehetetlen izgalmat a szemében, amelyet éppen csak egy kicsit tompított a testi megpróbáltatás. A szenvedély a legkeményebb zsarnok.

Víz zubogott a folyosón. Elhallgatott, azután Curt visszatért a raktárba, a száját törölgetve egy papír zsebkendővel.

- Félelmetes, mi? - kérdezte Sandy. - Még holtan is.

- Félelmetes - helyeselt a fiú, de már indult is befelé, közben mondta: - Azt hittem, hogy megértettem, mégis meglepetésként ért.

Sandy fölállt, és odament az ajtóhoz. Curt belenézett a zacskóba, de *nem nyúlt bele*. Leg-alábbis még nem. Ez megkönnyebbülés volt. Sandy nem akart ott lenni, amikor a srác megérinti a valamit, még ha kesztyűsen is. Még *gondolni* sem bírt rá, hogy megérinti.

- Vajon csere volt? - kérdezte Curt.

- He?

- Csere. Ennis ezért a dologért.

Sandy egy pillanatig nem válaszolt. Nem tudott. Nem azért, mert az ötlet szörnyű (az volt), hanem mert a srác olyan gyorsan kapcsolt.

- Nem is tudom.

Curt hintázott a cipősarkán, és elkomorodva nézett le a szemeteszacskóra. - Nem hinném - mondta egy idő után. - Amikor elcserélsz valamit, nem szakaszosan csinálod. Igaz?

- Rendszerint igen.

A fiú becsukta a zsák száját, és (látható kelletlenséggel) csomót kötött rá. - Fel fogom boncolni - mondta.

- Curtis, ne! Az istenért!

- De igen. - Nyúzott, fehér arccal, égő szemmel nézett Sandyre. - Valakinek meg kell tennie, és nem szívesen vinném el a horlicksi biológia tanszékre. Az őrmester azt mondja, hogy ez szigorúan belügy, és ez a helyes álláspont, de akkor kire marad a meló? Csakis rám. Hacsak ki nem hagytam valamit.

Akkor sem vinnéd Horlicksba, ha Tony nem mond egy büdös szót a szigorúan bizalmas ügykezelésről, gondolta Sandy. Azt elviseled, hogy mi is benne vagyunk, mert Tonyn kívül egyikünk sem akar igazán foglalkozni vele, viszont hogy megoszsd valaki mással? Valakivel, aki nem viseli a pennsylvaniai szürkét, és nem tudja, mikor kell a kalap állsóját a tarkóról az áll alá igazítani? Valakivel, aki eléd vághat, hogy azután elvegye az ügyet tőled? Nem hinném.

Curt lehúzta a kesztyűjét. - A gond az, hogy semmit sem boncoltam Chauncey óta, amikor a gimiben malacembriót trancsíroztunk. Az kilenc éve volt, és hármast kaptam rá. Ezt pedig nem szeretném elcseszni, Sandy.

Hát akkor ne nyúlj hozzá.

Ezt csak gondolta, de nem mondta ki. Felesleges lett volna.

- Na jó. -A srác most magában beszélt. Senki másnak, mint magának. - Utánaolvasok. Felkészülök. Időre van szükségem. Semmi értelme a türelmetlenségnek. Aki kíváncsi, hamar megöregszik, bár...

- És ha ez hazugság? - kérdezte Sandy. Meglepte, hogy mennyire kifárasztotta ez a kis szájtepés. - És ha mégsem tudod levezetni az egyenletet?

Curt már-már megbotránkozva nézett rá. Azután elvigyorodott. - Mit gondolsz, mit mondana Ennis? Ha megkérdezhetnénk?

Sandy vállveregetőnek és otrombának találta ezt a kérdést. Kinyitotta a száját, hogy ezt megmondja - hogy egyáltalán mondjon valamit -, aztán mégsem tette. Curtis Wilcox nem akar rosszat, csupán elszállt az adrenalinától és a lehetőségtől, éppen úgy be van löve, mint egy drogos. És *tényleg* gyerek. Ezt még Sandy is fölismerte, holott nem volt nagy a korkülönbség közöttük.

- Ennis azt mondaná, hogy légy óvatos - mondta. - Az tuti.

- Az leszek - helyeselt Curt, és elindult fölfelé a lépcsőn. - Hát persze, óvatos leszek. - De ezek csak szavak, mint a doxológia, amin az ember átfut, hogy mielőbb szabadulhasson a templomból vasárnap reggel. Sandy tudta, még akkor is, ha Wilcox próbarendőr nem.

AZ EZT KÖVETŐ HETEKBEN Tony Schoondist (a D alakulat többi emberéről nem is beszélve) megállapíthatta, hogy nincsenek elegendő, amiből futná a hátsó garázsban álló Buick huszonnégy órás figyelésére. Az időjárás sem kedvezett nekik; augusztus második fele esős és az évszakhoz nem illően hideg volt.

A látogatók újabb fejfájást okoztak. Végére is a D egység nem a semmiben élt a domb tetején; ott volt a szomszédban az autójavító, lejjebb az úton tanyázott a megyei főügyész (meg a személyzete), laktak még arra jogászok, csibészek guggoltak a jégen, alkalmanként föllátogattak a cserkészek, folyvást jöttek az emberek, hogy panaszt tegyenek (a szomszédaiak ellen, a házastársuk ellen, az amish kocsisok ellen, hogy túl sokat elfoglalnak az útból, sőt az országúti rendőrök ellen

is), feleségek hoztak elfelejtett ebédeket, néha egy doboz karamellát, néha pedig csak érdeklődött valamelyik polgár, aki meg akarta nézni, mire költik befizetett adóját. Ez utóbbiaknak rendszerint meglepetést és csalódást okozott az őr nyugalma, a papírmunka unalma. Nem olyan volt, mint ahogy kedvenc tévéműsoruk alapján várták.

A hónap vége felé egy napon az Egyesült Államok képviselőházának statleri tagja esett be hozzájuk tíz-tizenkét közeli sajtós haverjával, hogy csináljanak róla egy kis mosolygós anyagot, meg dolgokat mondhasson a rendőri segélyről, a tudományos és infrastrukturális törvényről, amelyet a Ház éppen tárgyalt, és történetesen ez a fickó volt az egyik betérjesztője. A mezőgazdasági körzetekből érkezett képviselőkhöz hasonlóan, ez a pasas is úgy festett, mint egy kisvárosi borbély, akinek jó napja volt az agárversenyen, és reménykedik benne, hogy a hajcsikázás előtt még leszopják. Megállt az egyik kocsi mellett (Sandynek volt egy olyan érzése, hogy ez volt az, amelyiknek eltört a fejtámasza), és mondta a sajtós haverjainak, milyen fontos is a rendőrség, különösen a pennsylvaniai állami rendőrség kiváló férfiúi és női közegei, még különösebben a D egység kiváló férfiúi és női közegei (itt alulinformáltság forgott fent, mivel akkortájt nem volt női tagja vagy próba-időse az alakulatnak, azonban egyikük sem javította ki, legalábbis addig nem, amíg a kamerák be voltak kapcsolva). Ők azok, mondta a képviselő, akiknek vékony, szürke vonala elválasztja Mr. és Mrs. Adófizetőt a gonosz Káosz Bandától, és így tovább és így tovább, Isten áldja Amerikát, az önök gyermekei úgy nőjenek föl, hogy csak a hegedűt ismerjék. Lejött Butlerből Diment kapitány, feltételezhetően azért, mert valaki úgy érezte, hogy az ő csíkjai növelik az esemény fontosságát, és később odamorgta Tony Schoondistnek: - Az a parókás buzi kért meg rá, hogy tépjem el a felesége gyorshajtásért kapott büntetőcéduláját!

A képviselő egész idő alatt fecsegett, az udvartartása udvarolt, a riporterek riportokat készítettek, a kamerák forogtak, és tőlük alig ötven méterre ott lapított széles, fényűző fehér betétes kerekein a Buick Roadmaster, kéken, akár a mélyülő alkonyat. A nagy, kerek hőmérő alatt állt, amelyet Curt szerelt föl az egyik gerendára. Ott állt, a kilométeróra nullát mutatott, egyetlen porszem sem ült meg rajta. Az átkozott olyan érzést keltett a rendőrökben, akik tudtak róla, mintha a lapocájuk között viszketne valami, azon a helyen, ahol az ember... nem képes... megvakarni.

El kellett viselni a rossz időt, meg a mindenféle civilt - sokan azért jöttek, hogy dicsérjék a családot, de nem voltak tagjai a családnak -, és más kapitányságokról is átruccantak látogató közrendőrök és tiszték. Bizonyos értelemben ez utóbbiak voltak a legveszedelmesebbek, mivel a zsaruknak éles a szemük, és jó a szimatuk. Vajon mit gondolhattak, ha megláttak egy esőkabátos rendőrt (esetleg egy svéd akcentussal beszélő gondnokot), aki úgy áll a B garázs előtt, mint egy olyan magas kucsmás testőr a Buckingham-palotánál? Alkalmanként odamegy a felhúzható ajtóhoz, és bekukkant? Vajon egy látogató rendőr nem lesz kíváncsi, mi a fene lehet odabent?

Curt olyan jól oldotta meg a dolgot, amennyire lehetett. Küldött egy emlékeztetőt Tonynek, miszerint szégyen, hogy a mosómedvék folyvást kiszedik és szétszórják a szemetet, ezért Phil Candleton és Brian Cole hajlandók egy kis sufnit összecsapni a kukáknak. Curt szerint a B garázs háta mögött megfelelő lesz a hely, ha a főnök beleegyezik. Schoondist parancsnok OK-t írt az emlékeztető tetejére, és iktatta. Az emlékeztetőből kimaradt, hogy a rendőröknek semmiféle gondjuk nem volt a mosómedvével, amióta Arky vett egy pár műanyag vödröt a Searsben, azt a fajtát, amelynek lecsapódik a fedele.

A sufnit felhúzták, és befestették (természetesen rendőrszürkére). Akcióra kész volt, három nappal azután, hogy az emlékeztető belepottyant Tony bejövő postájának kosarába. Előre gyártott elemekből készült, tisztán funkcionális építmény volt, éppen akkora, hogy beleférjen két kuka, három polc és egy rendőr, aki egy konyhai széken ül. Kettős feladata az volt, hogy az örkdő rendőrt megvédje a) az időjárás viszontagságaitól, b) a kíváncsiskodóktól. A szolgálatos rendőr minden tíz-tizenöt percben fölállt, elhagyta a kunyhót, és bekukkantott a B garázs felhúzható ajtajába foglalt valamelyik ablakon. A kunyhót fölszerelték üdítővel, rágcsálnivalóval, újsággal és egy galvanizált hamutartóval. A hamutartó oldalára egy papírszalagot ragasztottak, amelyen a NEM TUDOM TOVÁBB VISSZATARTANI felirat díszlett. Ez Jackie O'Hara ötlete volt. A többiek Ír Csodagyereknek hívták, és ő sohasem szalasztott el egyetlen alkalmat sem, amikor megneveztethette a többieket. Akkor is megkacagtatta őket, amikor három évvel később a hálószobájában feküdt, morfiumtól üveges szemmel haldokolt a nyelvcsőráktól, és rekedt suttogással mesélt Padeenről, az ír tahóról, amikor a cimborái meglátogatták, és néha a kezét fogták, ha a fájdalmai különösen erősek voltak.

Később rengeteg videokamera lesz a D egységnél - egyáltalán a rendőrségeken -, mert a kilencvenes években minden rendőrautó műszerfalára felszereltek egy Panasonic Szemtanú modellt. Ezeket speciálisan a bűnüldöző szerveknek gyártották, és mikrofon nélkül érkeztek. Az utakon videózni törvényes volt, viszont, mivel léteztek lehallgatási törvények, hangfelvételt nem lehetett készíteni. De mindez később történt. 1979 nyarának végén azt a videokamerát használták, amelyet Huddie Royer kapott a születésnapjára. A konyhó egyik polcán tartották a dobozában, műanyagba csomagolva, hogy biztosan száraz maradjon. Egy másik dobozban tartalék elemek voltak meg tucatnyi üres kazetta, amelyekről letépték a celofáncsíkot, hogy felvételekre készen álljanak. Volt még ott egy tábla is, amelyre krétával fölírták, mennyi a hőmérséklet a garázsban. Ha az ügyeletes változást észlelt, letörölte a legutóbbi eredményt, beírta az új számot, és mellé rajzolt egy le- vagy fölfelé mutató nyilat. Ez volt az egyetlen írásos följegyzés, amit Schoondist őrmester engedélyezett.

Tony láthatólag élvezte a dolgot. Curt igyekezett utánozni, de néha kitört belőle az aggodalom és a kétségbeesés. - Senki sem lesz ott, hogy megfigyelje, amikor legközelebb történik valami! - mondta. - Csak várjatok, majd meglátjátok, igazam van-e mindig így történik. Nem fogunk önkéntest találni az éjfél és négy óra közötti időre, és akárki jön is azután, benéz, és annyit lát, hogy nyitva a csomagtartó, és egy másik döglött denevér hever a padlón. Majd meglátjátok!

Megpróbálta rábeszélni Tonyt, hogy legalább egy jelenléti ívet vezessenek be a figyelőknek. Érvelése szerint önkéntesekben nem szűkölködnek; amiből kevés van, az a tervezés, a rendszeresség, de ezen könnyű lenne változtatni. Tony azonban szilárd maradt: nem hagynak nyomot papíron. Amikor Curt önként vállalkozott több őrszolgálatra (számos rendőr konyhászolgálatnak hívta), Tony visszautasította, és azt mondta, kopjon le. - Más kötelességeid is vannak - mondta. - És ezek közül nem az utolsó a feleséged.

Curtban volt annyi belátás, hogy semmit se mondjon a parancsnoki irodában. Mindazonáltal később Sandynek panaszkodott, méghozzá meglepő keserűséggel, miközben az épület tulsó sarkánál álltak. - Ha házassági tanácsadóra volna szükségem, akkor a hülye Sárga Lapokat forgatnám! - mondta.

Sandy rámosolygott, de mosolyából hiányzott a vidámság. - Asszem, jobb, ha elkezded fülni a pukkanásra - mondta.

- Miről beszélsz?

- A pukkanásról. Nagyon jellegzetes hang. Akkor hallod, amikor a fejedet végre kihúzod a seggedből.

Curtis rámeredt. Kemény kis rózsák gyúltak az arcán. - Valamiből kimaradtam, Sandy?

- Igen.

- Miből? Az isten szerelmére, *miből?*

- A munkádból és az életedből - felelte Sandy. - Nem szükségszerűen ebben a sorrendben. A távlatokkal vannak gondjaid. Ez a Buick kezd túl nagygyá válni hozzád képest.

- Túl...! - Curt a homlokára csapott. Azután megfordult, és rámeredt az alacsony dombokra. Végül visszafordult Sandyhez. - Van itt valami egy másik világból, Sandy - *egy másik világból!* Hogyan lehet egy ilyen dolog túl nagy?

- Pontosan ez a te problémád - felelte Sandy. - A te problémád a távlat.

Azt várta, hogy Curtis rögtön elkezd vitatkozni, valószínűleg meglehetősen keserű hangon. Ezért, mielőtt Curt bármit mondhatott volna, Sandy bement az épületbe. És ennek a beszélgetésnek talán volt valami haszna, mert ahogy az augusztus helyet adott a szeptembernek, Curt már nem követelte a hosszabb megfigyelési időt. Sandy Dearborn sosem igyekezett meggyőzni magát arról, hogy a srác meglátta a fényt, de úgy tűnik, megértette, hogy elment, ameddig elmehetett, legalábbis pillanatnyilag. Ami jó volt, de talán nem elég jó. Sandy úgy gondolta, hogy a Buick valahogy mindig túl nagynek tűnt Curtishöz képest. De mindig kétféle ember élt a világban. Curt az a fajta volt, aki tényleg elhiszi, hogy a kíváncsiságtól nem lehet megöregedni.

BIOLÓGIAI TÉMÁJÚ könyveket kezdett behozni az őrsre. Leggyakrabban Dr. John H. Maturin *Húsz alapvető boncolás* című szakkönyve (Harvard University Press, 1968) volt a hóna alatt, vagy hevert a végértartályon a slóiziban. Amikor egy este Buck Flanders és a felesége átment Curtékhoz vacsorára, Michelle Wilcox panaszkodott a férje „undok új vesszőparipája” miatt. Orvosi

felszereléseket kezdett vásárolni, mesélte, és a pincének az a része, amely alig egy éve még a sötét-kamrája volt, mostanra büzik a balzsamozáshoz használt vegyszerektől.

Curt egerekkel és tengerimalacokkal kezdte, azután madarak következtek, végül eljutott a fülesbagolyig. Némelyik példányt bevitte a munkahelyére. - Nem is élt az igazán - mondta Matt Babicki Orville Garrettnak és Steve Devoe-nak egy napon -, aki nem talált formaldehides köcsögbe tett bagolyszemet a xeroxgépen, amikor egy doboz golyóstollért ment be. Apám, ettől biztosan föl-ébredsz!

Miután meghódította a fülesbaglyot, Curtis továbbment a denevérek irányába. Nyolc-kilenc különböző fajtájú bőregeret boncolt föl. Néhányat ő maga kapott el a saját hátsó udvarában; a többi a Burgból rendelte, egy biológiai szaktólból. Sandy sohasem felejtette el azt a napot, amikor Curtis megmutatta neki a deszkára szögezett dél-amerikai vámpírt. Bundás volt, a hasa barna, hártyás szárnyai bársonyos feketék. Örült vigyora feltárta apró, hegyes fogait. Zsigereit könnycsepp alakba rendezte Curt egyre fejlődő boncolási technikája. Sandy biztos volt benne, hogy Curt gimnáziumi biológiatanára - aki hármast adott neki - meglepődne, hogy egykori diákja milyen gyorsan tanul.

Persze ha a vágó hajt, minden bolondból lehet professzor.

MIKÖZBEN Curt Wilcox a boncolás művészetét tanulta dr. Maturintól, Jimmy és Rosalynn felütötte a főhadiszállását a Buick 8-asban. Tonymak agymenése volt. Egy napon elment a Tri-Town-Mallbe, miközben a felesége a Country Casualsben próbált ruhákat. Az állatkereskedés kirakatában valószínűtlen feliratot vett észre: JÖJJÖN BE, ÉS VEGYEN RÉSZT A VERSENYEGÉRBULIN!

Tony akkor nem vett részt a versenyegérbulin - a felesége ezer kérdést tett volna föl -, de másnap visszaküldte George Stankowskit a készenléti alap egy részével, és utasította, hogy vásároljon egy pár versenyegeret. Meg egy műanyag terráriumot, amelyben élhetnek.

- Ételtek vegyek nekik? - kérdezte George.

- Nem - felelte Tony. - Egyáltalán nem. Veszünk egy pár versenyegeret, azután hagyjuk őket éhen halni a csűrben.

- Tényleg? Ez valahogy nem látszik...

Tony sóhajtott. - Hozz nekik kaját, George, igen, feltétlenül hozzá nekik enivalót.

Tony egyetlen paraméterhez ragaszkodott, mégpedig hogy a terrárium kényelmesen elférjen a Buick hátsó ülésén. George vett egy csinos darabot, nem a legjobbat, de azért megjárta. Sárga, áttetsző műanyagból készült, és hosszú folyosón lehetett közlekedni a két végében levő tágas szobák között. Az egyik a versenyegerek ebédlője volt, a másik a tornatermük. Az ebédlő oldalára etető meg itató volt erősítve, a tornaterembe forgó kereket szereltek.

- Jobb életük van, mint némely embernek - mondta Orvie Garrett.

Phil, aki azt figyelte, amint Rosalynn éppen beleszarik az etetőbe, azt válaszolta: - Csak a magad nevében beszélj.

Dicky-Duck Eliot, talán nem a leggyorsabb ló, aki az élet nagy versenypályáján vágta, tudni akarta, hogy miért tartják a versenyegereket a Buickban. Nem veszélyes az?

- Hát majd meglátjuk, nem igaz? - kérdezte Tony sajátosan gyengéd hangon. - Vagy meglátjuk, vagy nem.

Egy napon, nem sokkal azután, hogy a D egység beszerezte Jimmyt és Rosalynnt, Tony Schoondist átlépte a saját Rubiconját, és hazudott a sajtónak.

Nem mintha a Negyedik Hatalom képviselője félelmetes jelenség lett volna, mivel csak egy cingár, gyufafejű srác volt; a húszas éveiben járt, nyári gyakorlaton volt a megyei *American*-nél, és egy hét múlva indult vissza az ohiói állami egyetemre. Kissé tátott szájjal hallgatta az embert, azaz, Arky szavaival, úgy festett, mint egy komplett agyalágyult, született bolond. De *nem volt* bolond, és egy aranyos szeptember délutánt töltött azzal, hogy meghallgatta Mr. Bradley Roachot. Brad kiadósan mesélt a fiatal riporternek az emberről, aki orosz kiejtéssel beszélt (ez alkalommal Brad szentül hitte, hogy orosz volt a hapsi), és a kocsiról, amelyet hátrahagyott. A cingár, gyufafejű fiatalember, név szerint Homer Oosler mindebből címlapsztorit akart faragni, hogy egy nagy durranással mehesen vissza az egyetemre. Sandy szerint a fiatalember valahogy így képzelte a címlapot: A REJTÉLYES AUTÓ! Sőt esetleg AZ OROSZ KÉM REJTÉLYES AUTOJA!

Tony percnyi habozás nélkül hazudott. Kétségtelenül így tett volna akkor is, ha a riporter a viharvert vén Trevor Ronnic, a megyei *American* tulajdonosa, aki már több történetet felejtett el, mint amennyit a vörös fejű valaha is meg fog írni.

- Kocsi nincs itt - mondta Tony, és kész: hazugság kimondva, Rubicon átlépve.

- Nincs itt? - kérdezte Homer Oosler látható csalódottsággal. Egy nagy, öreg Minolta fényképezőgép ült az ölében. Az AMERICAN TULAJDONA felirat volt az oldalára ragasztva. - Hol van?

- Állami Begyűjtő Iroda - felelte Tony aki abban a pillanatban találta ki ezt a tiszteletreméltó nevű hivatalt. - Phillyben.

- Miért?

- Ők árusítják ki az olyan járműveket, amelyekért senki sem jelentkezik. Természetesen miután átkutatták, nincs-e benne drog.

- Természetesen. Van valami papírja erről?

- Kell lennie - bólintott Tony. - Minden másról is van. Megkeresem, és majd odacsöngetek.

- Véleménye szerint meddig tart ez, Schoondist őrmester?

- Egy darabig, fiam. - Tony a be/ki kosarára mutatott, amelyben papírtorony magaslott. Ooslernek nem kellett tudnia, hogy ennek a zöme a Scrantonból érkezett szemét - a kedvezményes nyugdíjajánlatoktól az őszi softballmérkőzések programjáig -, és a papírkosárban végzik, még mielőtt az őrmester hazamenne. A fáradt legyintés azt sugallta, hogy mindenfelé hasonló papírtornyok emelkednek. - Tudja, nehéz elbírní ekkora anyaggal. Azt mondják, a dolgok megváltoznak, ha az ügyvitelt számítógépre viszik, de hát az nem az idén lesz.

- A jövő héten visszamegyek az iskolába.

Tony előrehajolt a székében, és merően nézett Ooslerre. - És én remélem is, hogy keményen dolgozik - mondta. - Ez itt kemény világ, fiam, de ha keményen dolgozik, akkor viszi valamire.

NÉHÁNY NAPPAL. Homer Oosler látogatása után a Buick újabb fényvihart gerjesztett. Ez alkalommal ragyogóan derűs napon történt, mégis látványos volt. Alaptalannak bizonyult Curtis aggodalma, hogy a következő megnyilvánulást nem veszik észre.

A garázs hőmérséklete világosan jelezte, hogy a Buick ismét készül valamire, mert öt nap alatt úgy huszonnégy fokról tizenötre zuhant. Mindenki szeretett volna szolgálatba kerülni a kunyhóban; mindenki akkor akart szolgálatba lépni, amikor történik valami, akármi lesz is ez alkalommal az a valami.

Brian Cole volt az, aki megütötte a kvinternót, de valamilyen mértékben az őrszoba minden rendőre részesült az élményben. Brian délután két óra tájt ment be a B garázsba, hogy ellenőrizze Jimmyt és Rosalynnt. Remekül voltak, Rosalynn a lakás ebédlőjében, Jimmy éppen a tornateremben, a keréken izmozott. De ahogy Brian még jobban behajolt a kocsiba, hogy megnézzé az itatót, zümmögést hallott. Mély, kitartó hang volt, az a fajta, amitől rezegni kezd az ember szeme az üregében, és megremegnek a fogban a tömések. Mellette (vagy vele összefonódva) egy sokkal idegesítőbb hang hallatszott, olyan szavak nélküli, áramló suttogás. Nagyon halvány, bíbor fény szivárgott a műszerfalból és a kormányból.

Tekintettel Ennis Raffertyre, aki addigra már több mint egy hónapja nem került elő, Cole rendőr gyorsan elhúzott a Buick közeléből. Mindazonáltal nem esett pánikba: elővette a kamerát a kunyhóból, rászerezte a háromlábra, friss kazettát tett bele, ellenőrizte az időkódot (helyes volt), az elemek töltési szintjét (zöld volt mind), távozás előtt bekapcsolta a mennyezeti lámpákat, azután elhelyezte a háromlábát az egyik ablak előtt, megnyomta a FELVÉTEL gombot, és újra ellenőrizte, hogy a Buick a kereső középpontjában van-e. Ez is rendben volt. Elindult a barakk felé, azután csetintett, és visszafordult a garázshoz. Volt még egy kis csomag a kamera mellett, mindenféle kiegészítővel, köztük egy fényszűrővel. Brian rácsavarta a kamera lencséjére, nem fárasztva magát azzal, hogy benyomja a SZÜNET gombot (kezének nagy, sötét árnyéka egy pillanatra elfedi a Buickot, és amikor a kocsi ismét előbukkan, úgy fest, mintha szürkületben filmeznék). Ha bárki megfigyelte volna, miközben a munkáját végzi - esetleg valamelyik polgár, aki eljött, mert kíváncsi, mire költik az adóját -, nem is sejtette volna, hogy Cole rendőr szíve milyen sebesen ver. Éppen annyira félt, mint amennyire izgatott volt, de mindent jól csinált. Amikor az embernek ismeretlen dologgal kell

megbirkózni, ugyancsak sokat számít a rendőrségi kiképzés. Mindössze egy dologról feledkezett meg.

Két óra hét perc táján bedugta a fejét Tony irodájába. - Őrmester, eléggé biztos vagyok benne, hogy valami történik a Buick körül.

Tony fölpillantott sárga noteszéből, annak a beszédnek az első vázlatáról, amelyet az őszi bűnügyi szimpóziumon kellett volna elmondania, és megkérdezte: - Mi van a kezében, Bri?

Brian lenézett és látta, hogy még mindig szorongatja a versenyegerek itatóját. - Ó, a francba! - mondta. - Persze lehet, hogy nem is lesz rá többé szükségük.

Kettő húszkor bent az őrsön a rendőrök tisztán hallották a zümmögést. Nem mintha sokan lettek volna; legtöbben a B garázs felhúzható ajtóiba foglalt ablakoknál tülekedtek váll váll mellett. Tony fontolóra vette, elhívja-e őket onnan, végül úgy döntött, egy kivétellel maradhatnak, ahol vannak.

- Arky.

- 'Gens, őrmester úr.

- Menj előre, és nyírd a füvet.

- Hásze hétfőn nyírtam!

- Tudom. Nekem úgy tűnt, az utóbbi órában az irodám ablaka alatti részt csináltad. Attól függetlenül ismételd meg. A hátsó zsebedben pedig ez legyen. - Átadott Arkynak egy adó-vevőt. - És ha bárki jön, akinek nem kéne látnia, hogy a pennsylvaniai állami rendőrök úgy sorakoznak a csűr mellett, mintha odabent nagy pénzre menő bokszmeccs folyna, akkor riasszal. Megértetted?

- Meg, ammä biztos.

- Jól van. Matt! Matt Babicki, előre középre.

Berontott Matt, vörös arccal, zihálva. Tony megkérdezte, hol van Curt. Matt azt felelte, őrzáraton.

- Mondd neki, térjen vissza a bázisra, D kód, és csöndesen jöjjön, megértetted?

- D kód, és csöndesen jöjjön, vettem.

A csöndesen jöjjön kifejezés azt jelentette, hogy villogó és sziréna nélkül. Curt feltételezhetően engedelmeskedett az utasításnak, mindazonáltal háromnegyed háromra már ott volt. Senki nem merte megkérdezni tőle, hogy milyen messziről jött fél óra alatt. Akárhány mérföld volt is, elevenen érkezett meg, és még azelőtt, hogy a néma tűzijáték újra kezdődött volna. Első dolga volt, hogy el-távolította a videokamerát a háromlábról. Amíg a tűzijáték tart, a felvétel Curtis Wilcox dolga.

A kazetta (azok közül való, amelyeket a konyhában spejzoltak be) megőrzött minden látni-és hallanivalót. A Buick hallhatóan zümmögött, úgy, mint amikor egy sztereó hangfal gerjedni kezd, és ahogy telt az idő, a hang észrevehetően erősödött. Curt lefilmezte a nagy hőmérőt, amelynek vörös tűje hajszálnyira állt a 12 °C-tól. Curt hangja hallatszott, ahogy engedélyt kér a belépésre, hogy megnézhesse Jimmyt és Rosalynnt, majd Schoondist őrmester hangja, amint szinte azonnal azt válaszolja: „kérelem megtagadva”, olyan élesen és határozottan, ami eleve kizárt minden vitát.

A kép alján látható idő kijelző szerint délután 3.08.41-kor a Buick szélvédője ibolyalila al-konyfényben kezdett derengeni. A szemlélő először technikai gikszernek vagy optikai csalódásnak, esetleg visszatükröződésnek nézte volna.

Andy Colucci: - Mi ez?

Ismeretlen beszélő: - Valamilyen erőkitörés, vagy...

Curtis Wilcox: - Akinek van napszemüvege, az jobb, ha fölteszi. Akinek nincs, az a látását kockáztatja, a helyében húznék innen. Kell nekünk...

Jackie O'Hara (valószínűleg): - Kinek a...

Phil Candleton (valószínűleg): - Istenem!

Huddie Royer: - Nem hinném, hogy nekünk...

Schoondist parancsnokló őrmester olyan nyugodt hangon, mintha az Audubon társaság túra-vezetője lenne: - Vegyétek csak föl a szemüvegeket srácok. Én föltenném. De gyorsan.

3.09.24-kor az ibolyaszín fény hajnalhasadássá robbant a Buick ablakaiban, ragyogó, bíbor tükörré változtatva őket. Ha valaki lelassítja a kazettát, és kockáról kockára elemzi, akkor láthatja, hogyan jelennek meg a korábban átlátszó ablakokban különböző tükörképek: a szögeken lógó szer-számok, a fal mellé tolt narancsszínű hóéke, a kintről bebámuló emberek. A legtöbben szemüveget viselnek, amelyekben úgy festenek, mint valami idegenek egy olcsó fantasztikus filmben. Föl lehet

ismerni Curtot, mert a video eltakarja arcának bal felét. A zúgás egyre hangosodik. Majd öt másodperccel azelőtt, hogy a Buick elkezd lőni a villámokat, a zúgás abbamarad. A kazetta nézője hallhatja az izgatott karattyolást, egyik hang sem kivehető, de úgy tűnik, mind kérdezzet.

Azután első ízben tűnik el a kép. A Buick és a garázs egyaránt láthatatlanná válik, eltűnik a fehérségben.

- *Jézus Krisztus, láttátok ezt, srácok?* - kiáltja Huddie Royer.

Összevissza kiabálás, *Vissza, Mi a szent szar*, kinek-kinek a kedvence, nehéz időkre, *Ó, a francba!* Valaki azt mondja: *ne nézzetek bele!* Valaki más pedig: *Rohadt villámlás*, azon a különös tárgyilagosságon, amit néha fekete dobozokban hallani, amikor az a pilóta beszél, aki nem tudja, hogy életéből már csak tíz-tizenkét másodperc van hátra.

Azután a Buick visszatér a túlexponálás világából, először alaktalan pacaként, majd visszanyeri valódi formáját. Három másodperccel később ismét villámlik. A villanás vastag sugarakban tör ki az ablakokon, a kép ismét kifehéredik. Ez alkalommal Curt azt mondja: *szükségünk van egy jobb szűrőre*, Tony pedig azt válaszolja: *Majd legközelebb*.

A jelenség negyvenhat percig folytatódik, és minden másodperce ott van a kazettán. Először a Buick minden lobbanásnál kifehéredik, majd eltűnik. Azután, ahogy a jelenség gyengülni kezd, a nézőkében megjelenik egy elmosódott autóforma, mélyen elmerülve a hangtalan fénykitörésekben, amelyek sokkal inkább bíborak, mint fehérek. Néha megmozdul a kép, és emberi arcok gyors, zavaros foltjai úsznak el, ahogy Curtis a megvilágosodást (vagy csak jobb kilátást) remélve másik megfigyelőponthoz rohan.

3.28.17-kor fűrészes tűzcsík tör elő (vagy át) a Buick csomagtartójának lezárt fedelén. A mennyezetig csap, ahol szétfröccsen, mint a szökőkút vize.

Meghatározhatatlan hang: - *Mi a szent szar, magasfeszültség, magasfeszültség!*

Tony: - *Egy fenét.* - Azután feltételezhetően Curtnek: - *Vedd tovább.*

Curt: - *Ja, de mennyire hogy veszem!*

Még számos villámcsapást észlelnek, olyik a Buick ablakán lő ki, némelyik a csomagtartó tetején át. Az egyik a kocsni alól szökken elő, és nekivágódik a hátsó ajtónak. Az emberek meghökent rikoltással hátrálnak, de a kamera meg sem mozdul. Curt ahhoz is túl izgatott, hogy féljen.

3.55.03-kor még egy végső, gyenge kisülés - hátulról, a vezetőülés mögül -, azután nincs több. Hallani, amint Tony Schoondist azt mondja: - *Miért nem kíméled az elemet, Curt? Úgy tűnik, vége az előadásnak.* - És ezen a helyen egy időre elsötétedik a kazetta.

A kép 4.08.16-kor világosodik ki, és Curtot mutatja. Valami sárga tekeredik a derekára. Vidoran integet, és azt mondja: - *Rögtön visszajövök.*

Tony Schoondist - ennél a pontnál fut oda a kamerához - felel neki: - *Ajánlom is.* - És a hangja a legcsekélyebb mértékben sem vidám.

CURT BE AKART MENNI, hogy ellenőrizze az egereket - hogy lássa, hogy vannak, feltételezve, hogy még egyáltalán vannak. Tony hajthatatlanul és azonnal megtagadta az engedélyt. Egy darabig senki sem mehet be a B garázsba, mondta, senki, amíg meg nem bizonyosodnak felőle, hogy veszély nélkül tehetik. Habozott, talán visszajátszotta a fejében ezt a kijelentést, és ráébredt az abszurditására - amíg a Buick Roadmaster a B garázsban van, addig nem lehet biztonságról beszélni -, és változtatott a fogalmazáson: - *Mindenki kívül marad, amíg a hőmérséklet ismét föl nem megy tizennyolc fokra.*

- *Valakinek muszáj bemennie* - jegyezte meg Brian Cole. Türelmesen beszélt, mintha egy egyszerű összeadást kellene megmagyaráznia egy szellemileg visszamaradott egyénnek.

- *Nem látom, hogy miért, rendőr* - mondta Tony. Brian a zsebébe nyúlt, elővette Jimmy és Rosalynn víztartályát. - *Abból a sörétből éppen elég maradt, hogy ne éhezzenek, de víz nélkül szomjan halnak.*

- *Nem halnak. Legalábbis nem most rögtön.*

- *Napokba telhet*, amíg a hőmérséklet fölmegegy tizennyolc fokra, őrmester. Maga szeretne negyvennyolc órát ivás nélkül tölteni?

- *Azt tudom, hogy én nem szeretnék* - jegyezte meg Curt. Igyekezett nem mosolyogni (mégis mosolygott egy kicsit), mikor elvette a mércés műanyag tartályt Briantól. Azután Tony vette el

tőle, még mielőtt megmelegedne a tenyerében. Eközben az őrmester rá se nézett tudóstársára; Brian Cole rendőrt nézte.

- Vagyis engedélyezzem a parancsnokságom alatt álló valamelyik embernek, hogy az életét kockáztassa két pedigrés egér megítatásáért? Ez az, amit mondani akart, rendőr? Csak hogy tisztázzuk a dolgot.

Ha azt várta, hogy Brian elpirul, vagy zavartan toporog, akkor csalódott. Brian csak bámult rá a maga türelmes módján, mintha azt mondaná: *Igen, igen, adja csak ki magából, főnököm - minél előbb kidolgozza a szervezetéből, annál hamarabb ellazulhat, és megteheti a helyes dolgot.*

- Nem tudom elhinni - folytatta Tony. - Egyikünk elveszítette a józan esztét. Valószínűleg én vagyok az.

- Olyan apró fickók - mondta Brian. A hangja éppen olyan türelmes volt, mint az arca. - És mi tettük be őket oda, őrmester, nem éppen önként jelentkeztek. Mi vagyunk a felelősök értük. Majd én megteszem, ha kívánja, én voltam az, aki megfeledeztem...

Tony, mintha isteni közbeavatkozásra várna, égne emelte, azután leengedte a kezét. Vörösség kúszott fölfelé a gallérja alól a nyakára, azután az állára. Összeért az arccsontokról lefelé húzó-dó pírral: szia, szomszéd. - *A picsába!* - motyogta.

Azok, akik hallották, jobban ismerték az őrmestert annál, hogysem elmosolyodtak volna. Ez az a pont, ahol számosan - talán a többség - hajlamosak felkiáltani: „Ó, a mindenit! Csináljatok, amit akartok!” - és eldübörögnek. De amikor az ember magas székekben ül, és nagy dohányt kap azért, hogy döntéseket hozzon, akkor nem cselekedhet így. A D egység csűr előtt összegyűlt tagjai tudták ezt, és természetesen tudta Tony is. Csak állt ott, a cipőjét nézte. Az épületek előtt kitartóan berregett Arky öreg, vörös Briggs & Stratton fűnyírója.

- Őrmester - szólalt meg Curtis.

- Öcsi, tedd meg nekem azt a szívességet, hogy befogod a szád.

Curt befogta.

Egy pillanat múlva Tony fölemelte a fejét. - A kötél, amit említettem - elhoztad?

- Igenis. Jó anyag. Hegymászásra is használható. Legalábbis a Calling All Sportsnál azt mondta a fickó.

- Itt van? - Tony a csűr felé biccentett.

- Nem, a kocsim csomagtartójában.

- Nos, Istennek hála ezért a kis szívességért. Hozd ide. És remélem, sohasem kell kipróbálnunk, mennyire jó. - Brian Cole-ra nézett. - Talán szeretne lemenni az Agwaybe vagy az Óriás Sasba, Cole rendőr. Hozzon az egérkének pár üveg Eviant vagy Poland ásványvizet. Mít szólna egy kis Perrier-hez?

Brian nem szólt semmit, csupán a türelmesnél némileg nyomatékosabb pillantást vetett az őrmesterre. Tony nem állta a nézését. - Pedigrés egerek! *A picsába!*

CURT HOZTA a legalább harmincméteres, háromszoros fonatú, sárga nejlonkötelet. Csinált rá egy csúszó hurkot, amelyet a derekára kötött, azután odaadta a kötéltékercset a mázsásnál súlyosabb Huddie Royernek, akit sose lehetett kibillenteni, ha a július negyedikén pikniken a D egység kötélhúzásba kezdett más őrök nyolcásaival.

- Ha szólok - mondta Tony Huddie-nak -, akkor rántsd vissza, mintha tüzet fogott volna. Ne foglalkoztasson, hogy eltörik-e a kulcscsontja, vagy vastag-e koponyája, miközben kihúzod az ajtón. Megértted?

- Igenis, őrmester úr.

- Ha látod, hogy elesik, vagy csak imbolyogni kezd, mintha szédülne, akkor nem várod, hogy szólok, csak húzol. Megértted?

- Igenis, őrmester úr.

- Jó. Igazán boldog vagyok, hogy valaki megérti, mi folyik itt. Elbaszott, istenverte, nyári táborozás céllövészettel egybekötve. - Kezét végighúzta borostás fején, azután ismét Curthoz fordult. - Kell-e mondanom, hogy fordulj meg, és gyere ki, ha bármit - *a legkisebb dolgot is* - érzel, ami rossz?

- Nem.

- És ha a kocsi csomagtartójának fedele kinyílik, Curtis, akkor pucolj. Megértetted? Repülj kifelé, mint a madár.

- Azt fogom tenni.

- Add ide a videokamerát.

Curtis fölemelte, Tony átvette. Sandy nem volt ott - kimaradt az egészből -, de amikor Huddie később elmesélte neki, hogy ez volt az egyetlen alkalom, amikor az őrmestert rémültnek látta, Sandy boldog volt, hogy azt a délutánt őrjáratban töltötte. Vannak dolgok, amiket az ember szívesen kihagy.

- Egy perced van a csűrben, Wilcox rendőr. Azután én húzlak ki, akár elájultál, akár fingsz, akár azt kornyikálsz, hogy „Kolumbia, te óceán ékköve!”

- Kilencven másodperc.

- Nem. És ha még egyszer alkudozni próbálsz, harminc másodpercre csökkentem az időt.

CURTIS WILCOX a B garázs fölhúzható ajtaja mellett áll a napfényben. A kötél a derekára van kötve. Fiatalnak látszik a kazettán, minden évvel fiatalabbnak. Időnként megnézte a felvételt, és valószínűleg ugyanezt érezte, ámbár sohase mondta. És nem látszik rémültnek. Egy szemernyit sem. Csak izgatottnak. A kamera felé integet, és azt mondja: - Visszajövök.

- Ajánlom is - feleli Tony.

Curt megfordul, és bemegy a csűrbe. Egy pillanatig kísértetiesnek látszik, mintha elhalványodott volna, azután Tony előbbre megy a kamerával, hogy kikerüljön a ragyogó napfényből, és Curt most már ismét tisztán látható. Egyenesen odamegy a kocsihoz, és elindul hátrafelé.

- Ne! - ordítja Tony. - Ne, te hülye, azt akarsz, hogy elakadjon a kötél? Nézd meg az egereket, add oda nekik a rohadt vizet, és húzzál kifelé!

Curt hátra se nézve fölemeli a hüvelykujját. A kép ugrál, ahogy Tony igyekszik a zoommal jobban befogni.

Curtis bekukkant a vezetőülés melletti ablakon, megmerevedik, azután azt kiáltja: - Mi a szent szar!

- Őrmester, húzhatom - kezdi Huddie, ekkor Curt hátranéz. Tony kezében ismét ugrik a kép - a kamera elveszíti Curtot, erre-arra lendül -, de annyi időre sikerül elkapnia, hogy látható legyen Curtis arcán a tágra nyílt szemű döbbenet.

- Ne húzzatok vissza! - kiáltja Curt. - Ne tegyétek! Jól vagyok! - Ezzel kinyitja a Roadmaster ajtaját.

- Eredj onnan! - kiáltja Tony a vadul ugráló kamera mögül.

Curt nem törődik vele, kihúzza az egerek lakását a kocsiából, óvatosan billegeti, hogy átmanőverezze a nagy volán mögött. A térdével csukja be a Buick ajtaját, azután a terráriumot ölelve visszajön a csűr ajtajához. Két végén a szögletes szobákkal az egérszállás úgy fest, mint valami különös, műanyag súlyzó.

- Vedd föl! - rikoltja Curt, *lángolva* az izgalomtól. - Vedd föl!

Tony engedelmeskedik. Amint Curt kilép a csűrből a napfényre, a kép közeledik a kis birodalom bal oldalához. Íme, ott van Rosalynn, nem eszik, de elég vidáman szaladgál. Észreveszi a köréje gyűlt embereket, a kamera felé fordul, a sárga műanyagot szaglássza, a bajusza remeg, a szeme érdeklődve ragyog. Aranyos egérke, de a statleri D egység tagjait akkor nem érdekelte az aranyosság.

A kamera reszketegen távolodik Rosalynntól, végigutazik az üres folyosó mentén a túlsó oldalon levő üres versenyegér-tornateremig. A terrárium mindkét ajtaja szorosan le volt zárva, a vízcső mentén pedig legföljebb egy bolha fért volna ki, Jimmy, az egér ennek ellenére eltűnt - éppúgy eltűnt, mint Ennis Rafferty vagy a Boris Badinoff kiejtésével beszélő ember, aki belevezette az életükbe a Buick Roadmastert.

Most: Sandy

ELHALLGATTAM, és négy hatalmas korttyal eltüntettem egy pohár Shirley-féle jeges teát. Ez jégcsapot ültetett a homlokom közepébe, meg kellett várnom, amíg elolvad.

Egy bizonyos ponton Eddie Jacubois csatlakozott hozzánk. Civilben ült a pad végén, látszott rajta, hogy nem szívesen marad, mégsem akaródzott távozni. Nekem nem voltak ilyen ambivalens érzelmeim; örültem, hogy látom. Elmondhatja a maga részét. Huddie segíthet neki, ha szüksége van rá; Shirley is, aki 1988-ban már két éve nálunk dolgozott, mivel Matt Babicki nem volt más, mint emlék, amely időnként felfrissült egy-egy levelezőlappal, amely a napos Sarasota pálmáit mutatta, ahol Matt és a felesége egy autósiskolát vezetett. Nagyon is sikeresen, ha hinni lehet Mattnek.

- Sandy! - szólalt meg Ned. - Jól vagy?

- Kitűnően. Csak azon gondolkodom, hogy milyen ügyetlen volt Tony azzal a videokamerával - mondtam. - A papád nagy volt, Ned, szabályos Steven Spielberg, de...

- Megnézhetem a szalagokat, ha akarom? - kérdezte Ned.

Huddie-re néztem... Arkyra... Philre... Eddie-re. Mindegyik szempárban ugyanazt láttam: *Ez a te ügyed*. Természetesen így van. Ha te ülsz a nagy székben, akkor tied minden nagy kihívás.

- Nem látom be, miért ne tehetnéd - feleltem. - Amíg itt vannak. Azt nem mondhatom, hogy kiviheted őket - tekintheted akár a D egység tulajdonának is -, de itt? Miért ne. A fenti társalgóban lejátszhatod őket. Mindazonáltal mielőtt megnézed azt az anyagot, amit Tony fölvetett, kapjál be egy Dramamine-t. Igaz, Eddie?

Eddie egy darabig a parkolót bámulta, de még véletlenül sem arrafelé nézett, ahol a Roadmastert tároljuk. Úgy tűnt, a pillantása arra a helyre szegeződik, ahol az A épület állt úgy 1982-ig. - Erről nem sokat tudok - felelte. - Nem sokra emlékszek. Tudod, hogy a legnagyobb dolgok már megestek, amikor én idekerültem.

Azt még Nednek is tudnia kellett, hogy ez az ember nem mond igazat; Eddie látványosan ügyetlen volt ebben a műfajban.

- Csak azért jöttem ide, őrmester, hogy megmondjam, pótlom a három órát, amellyel múlt május óta tartozom - tudod, amikor elmentem, hogy segítsek a sógoromnak fölépíteni az új stúdióját.

- Aha - biccentettem.

Eddie szaporán bólogatott. - Aha. Már blokkoltam, az asztalodra tettem a jelentést arról a marihuánaultetvényről, amelyiket Robbie Renner hátsó udvarán találtunk. Így hát most hazafelé indulnék, ha nincs kifogásod.

Úgy értette, a Söntésbe megy. Az ő otthona már régen az. Szedelőzködni kezdett, de megfogtam a csuklóját. - Az a helyzet, Eddie, hogy van.

- He?

- Van kifogásom. Szeretném, ha maradnál még egy darabig.

- Főnök, igazán el kéne...

- Maradj - ismétltem. - Egy kevéskével tartozol ennek a gyerekeknek.

- Nem tudom, hogy mi...

- Az apja megmentette az életedet, emlékszel?

Eddie válla védekezőn megfeszült. - Nem tudom, hogy pontosan ezt-e lehet mondani...

- Gyerünk, vágj bele! - biztatta Huddie. - Én ott voltam.

Nedet hirtelen nem is érdekelték olyan nagyon a videoszalagok. - Az apám megmentette az életedet, Eddie? Hogyhogy?

Eddie habozott, azután megadta magát. - Kihúzott egy John Deere traktor alól. Az O'Day testvérek, ők...

- Az O'Day testvérek izgalmas története egy másik napra tartozik - mondtam. - Az a helyzet, Eddie, hogy most itt egy kis exhumáláson veszünk részt, és te vagy az, aki tudja, hogy hova vannak elásva a testek. És ezt szó szerint értem.

- Huddie és Shirley is ott voltak, ők tudják...

- Ja, ott voltak. George Morgan is ott volt, azt hiszem...

- Igen - mondta halkán Shirley.

- ...na, és akkor mi van? - Még mindig fogtam Eddie csuklóját, és alig bírtam megállni, hogy meg ne szorongassam. Keményen. Mindig kedveltem Eddie-t, képes volt derekasan viselkedni, de volt benne egy árnyalatnyi gyávaság. Nem tudom, hogy ez a két dolog hogy férhet meg ugyanabban az emberben, de akkor is ez van; nem is egyszer tanúja voltam. Eddie megdermedt '96-ban, azon a napon, amikor Travis és Tracy O'Day a tanyaházuk ablakaiból lövöldöztek a spéci milicista gép-

puskájukkal. Curt ugrott elő a fedezékéből, és a zubbonyánál fogva elrángatta. Most pedig itt próbál kibújni egy másik történet ráeső része alól, a történetből, amelyben Ned apja olyan fontos szerepet játszik. Nem azért, mintha bármi rosszat tett volna - nem tett -, hanem azért, mert ez az emlék fájdalmas és ijesztő.

- Sandy, nekem tényleg mennem kéne. Egy csomó dolgom van, és...

- Az apjáról mesélünk ennek a srácnak - mondtam. - És véleményem szerint neked az a dolgod, Eddie, hogy nyugodtan leülsz ide, talán eszel egy szendvicset, iszol egy pohár jeges teát, és vársz, amíg valami mondanivalód lesz.

Visszatelepedett a pad végére, és minket nézett. Tudom, hogy mit látott Curt fiának szemében: meglepetést és kíváncsiságot. Afféle öregek kicsinyded tanácsává lettünk, körülvesszük az ifjút, és elénekeljük neki harci dalainkat a múltból. Na és mi van, ha vége a daloknak? Ha Ned ifjú indián harcos lenne, akkor elküldenénk valamiféle álombeli utazásra - ölje meg a megfelelő állatot, lássa meg a szükséges látomást, és az állat szívének véréből maszatos szájjal, férfiként jöjjön vissza. Bárcsak lenne a végén valamiféle vizsga, tűnődtem, hogy Ned tanúsíthassa új keletű érettségét, megértését - minden sokkal egyszerűbb lenne. De manapság nem így működnek a dolgok. Nagy vonalakban legalábbis. Mostanság sokkal fontosabb, hogy érzed magad, mint az, hogy mit csinálsz. És én azt hiszem, ez így nem helyes.

Na és mit láthatott Eddie a mi szemünkben? Sajnálatot? Egy árnyalatnyi lenézést? Talán még azt a kíváncsiságot is, hogy bár inkább ő lett volna, akit eltrafál a kamion, mint Curtis Wilcox, hogy Bradley Roach inkább őt fordította volna ki, mint egy kesztyűt? A mindig a túlsúly határán egyensúlyozó Eddie Jacubois-t, aki túl sokat ivott, és valószínűleg hamarosan kénytelen lesz egy legalább kéthetes kis kirándulást tenni Scrantonba, az Elvonó Program keretében, amennyiben nem sikerül kordában tartani az iszákosságát? A fickót, aki mindig késve írta meg a jelentéseit, és úgyszólván sohasem értette meg egy vicc poénját, hacsak meg nem magyarázták neki? Remélem, semmi effélét nem olvasott ki a szemünkből, mert volt egy másik oldala is - egy jobbik oldal -, de abban nem lehetek biztos, hogy nem észlelt belőle legalább egy kicsit. Esetleg mindent.

...a nagyobb összefüggésekről?

Ned felé fordultam, boldogan, hogy eltérített gondolataim kényelmetlen áramlásától. - Mit kérdeztél?

- Azt, hogy beszélgettetek-e arról valaha is, hogy mi valójában ez a Buick, honnan jött, mit jelent. Tudod, a nagyobb összefüggésekről?

- Hát... volt egy találkozó az Országútban - mondtam. Nem értettem pontosan, hogy hova akar kilyukadni. - Erről már meséltem...

- Igen, de az sokkal inkább adminisztratív összejövételnek tűnt, mint bármi másnak...

- Te osztán fogsz tudni az egyetemen - mondta Arky, és megpaskolta a gyerek térdét. - Amék kölök csak így kimond egy illen szót, az fog tudni.

Ned elvagyorodott. - Adminisztratív. Organizációs. Bürokratizált. Kompartmentalizált.

- Ölég legyen, öcsi! - mordult föl Huddie. - Megfájdítod a fejemet.

- Mindenesetre az az összejövétel az Országútban nem azonos azzal, amiről beszélek. Nettek bizonyára... Úgy értem, ahogy telt az idő, muszáj volt...

Tudtam, hogy mit akar mondani, és ugyanakkor tudtam még valami mást is: a fiú sohasem fogja teljes mértékben megérteni, hogy valójában miként zajlottak a dolgok. Hogy milyen szürke volt az egész, legalábbis a legtöbb napon. Egyszerűen csak éltünk. Ahogy az emberek élnek egy szépséges naplemente megcsodálása, egy remek pezsgő megkóstolása, vagy az otthonról érkező rossz hírek meghallgatása után. A munkahelyünk mögött ott volt a világ csodája, de ez nem változtatott a papírtologatás mértékén, vagy azon, ahogy a fogunkat mostuk, vagy a házastársunkkal szeretkeztünk. Nem emelt minket a létezés új birodalmába, vagy az érzékelés ismeretlen síkjára. A seggünk még mindig viszkedett, és amikor ez történt, akkor megvakartuk.

- Úgy vélem, Tony és az apád sokszor beszéltek róla - mondtam -, de a munka közben, legalábbis nekünk, többieknek, a Buick fokozatosan háttérbe szorult, mint bármelyik más félretett eset. Ez...

- *Félretett!* - csaknem kiáltotta, és annyira hasonlított az apjához, hogy az ijesztő volt. Egy újabb láncszem, gondoltam, az apa és fia hasonlóságában. Ez a lánc megroppant, de nem tört el.

- Hosszú időszakokban így volt - mondtam. - Közben akadtak karambolok, rablótámadások, betörések, drog és alkalmanként gyilkosságok.

Olyan rosszul éreztem magam Ned csalódott arcának láttán, mintha cserbenhagyott volna. Gondolom, ez nevetséges, mégis így volt. Aztán eszembe jutott valami. - Egy összeröffenésre emlékszem. Ez...

...a piknik - fejezte be Phil Candleton. -A munka ünnepi piknik. Erre gondoltál, igaz?

Biccentettem. 1979. A régi akadémiai foci pályára, a Páfrány patak partján. Mindnyájan sokkal jobban szerettük a munka ünnepi piknikeket július negyedikénél, részben azért, mert sokkal közelebb volt az otthonainkhoz, és az ember elhozhatta a családját, de főképpen azért, mert magunkban voltunk - csak a D egység. A munka ünnepi piknik aztán tényleg piknik volt.

Phil az épület deszkáinak támasztotta a fejét, és elnevette magát. - Ember, már csaknem megfeledkeztem róla. Öregem, beszéltünk arról a nyavalyás Buickról ahun e, és úgyszólván semmi másról. Minél többet beszéltünk, annál többet ittunk. A fejem két napig fájt utána.

Huddie szólalt meg: - Az a piknik mindig jó. A legutóbbi nyáron te is ott voltál, igaz, Ned?

- Egy nyárral korábban - felelte Ned. - Mielőtt a papa meghalt. - Mosolygott. - Ott volt az a kötélhinta, amelyik kilendül a patak fölé? Paul Loving kiesett belőle, és kificamította a térdét.

Ezen mindnyájan nevtünk, Eddie éppen olyan hangosan, mint mi.

- Sokat beszéltünk, és egyetlen következtetést sem vontunk le - mondtam. - De hát mire is következtethettünk volna? Igazából csak egy következtetés akadt: amikor lemegy a hőmérséklet a garázsban, akkor történnek a dolgok. Illetve ez sem bizonyult változtathatatlan szabálynak. Néha, különösen a későbbi években, a hőmérséklet kicsit lejjebb ment, azután ismét megemelkedett. Néha beindult a zümmögés... azután elhallgatott, csak úgy hirtelen, mintha valaki kihúzta volna a dugót a konnektorból. Ennis mindenféle kivilágítás nélkül tűnt el, Jimmy, a versenyegér viszont hatalmas fényjáték közepette. Viszont Rosalynn egyáltalán nem tűnt el.

- Visszatettétek a Buickba? - kérdezte Ned.

- Dehogyan - felelte Phil. - Ez itt Amerika, öcsi nincs kétszeres kockázat.

- Rosalynn életének hátralevő részét odafönt, a társalgóban élte le - mondtam. - Három- vagy négyéves volt, amikor meghalt. Tony azt mondta, hogy ez teljesen normális élethossz egy versenyegér számára.

- Jöttek még ki más dolgok is belőle? A Buickból?

- Igen. De ezeknek a megjelenését nem kötheted össze a...

- Miféle dolgok? És mi lett a denevérral? Egyáltalán, felboncolta az apám? Láthatom? Vannak legalább képek róla? Volt...

- Hé, hátrébb az agarakkal! - emeltem föl a kezem. - Egyél egy szendvicset vagy valamit. Csillapodj.

Fölkapott egy szendvicset és majszolni kezdte, fölötte engem keresett a tekintetével. Egy pillanatra Rosalynnra, a versenyegérről emlékeztetett, ahogy ragyogó szemmel, remegő bajusszal belenéz a videokamerába.

- Időről időre dolgok jelentek meg - mondtam -, és időről időre dolgok - élőlények - tűntek el. Békák. Egy lepke. Egy tulipán egyenesen a cserépből, amelyben nőtt. De nem lehetett összefüggést találni a hideg, a zümmögés, vagy a fényjátékok és az eltűnések, vagy ahogy az apád nevezte, a Buick vetélései között. Valójában nem volt semmiféle kapcsolat. A lehülés elég megbízható, sohasem volt olyan tűzijáték, amelyet ne előzött volna meg a hőmérséklet csökkenése de nem minden csökkenés jelent egyúttal fényjátékot. Érted, mire gondolok?

- Azt hiszem - felelte Ned. - A felhők nem jelentenek mindig esőt, de nélkülük elképzelhetetlen az eső.

- Magam sem fejezhettem volna ki jobban - válaszoltam.

Huddie megütögette Ned térdét. - Tudod, hogy mondják: „Kivétel erősíti a szabályt?” Nos, a Buick esetében nekünk egy szabályunk volt, tucatnyi kivétellel. Az egyik maga a vezető - tudod, a fickó fekete kabátban és fekete kalapban. Ő is eltűnt, de nem a Buick közelében.

- Biztos vagy ebben? - kérdezte Ned.

Ez meghökkentett. Az természetes, hogy egy fiú úgy néz ki, mint az apja. Az is, ha úgy beszél. De akkor egy pillanatra Ned hangja és pillantása úgy összegeződött, ami több volt hasonlóságnál. Nem én voltam az egyetlen, aki így érzett. Shirley és Arky feszengve összenézett.

- Hogy érted? - kérdeztem.

- Roach újságot olvasott, igaz? Ahogy leírtad őt, ehhez valószínűleg minden összpontosító képességére szükség volt. Úgyhogy honnan tudjátok, hogy a fickó nem ment vissza a kocsijához?

Nekem húsz évem volt rá, hogy elgondolkodjam azon a napon és a következményein. Húsz év, és a gondolat, hogy a Roadmaster vezetője visszajött (talán *visszalopakodott*), sohasem fordult meg a fejemben. Tudomásom szerint a máséban sem. Brad Roach azt mondta, hogy a fickó nem jött vissza, és mi egyszerűen elfogadtuk az állítását. Miért? Mert minden zsaruba be van építve egy hazugságdetektor, amelynek a tűje ebben az esetben nem lendült ki. Meg sem rebtent. Miért is tette volna? Brad Roach legalábbis azt gondolta, hogy az igazat mondja. Ez azonban nem azt jelenti, hogy tudja is, mit beszél.

- Azt hiszem, ez lehetséges - mondtam.

Ned vállat vont, mint aki azt mondja: *Na látod*.

- A D egységben sohasem dolgozott Sherlock Holmes vagy Columbo hadnagy - mondtam. Úgy éreztem, meglehetősen védekező a hangom. Úgy éreztem, hogy védekezni kell. - Ha lecsúszasz a dolgokat, akkor mi csak a törvénykezés technikusai vagyunk. Melósok, akik kék helyett szürke gallért viselnek, és az iskoláztatásunk is alig haladja meg az átlagot. Tudjuk kezelni a telefont, összeállítani a bizonyítékokat, ha a bizonyítékok összeállítására van szükség, és alkalmanként következtetéseket vonunk le. Ha jó napunk van, egész *ragyogó* következtetéseket. De ami a Buickot illeti, itt nem léteznek összefüggések, ezért azután következtetések sincsenek, sem ragyogóak, sem másmilyenek.

- Némelyek arra gondolnak, hogy a világúrból jött - mondta Huddie. - Hogy afféle... ó, hát nem is tudom, álcázott felderítőhajó vagy ilyesmi. Úgy gondolták, hogy Ennist elrabolta egy E. T., amely nagyjából emberforma volt, fekete kabátban és kalapban. Ilyesmikről volt szó azon a pikniken - a munka ünnepének piknikjén.

- Ja - bólintott Ned.

- Az egy komoly gyűlés volt, öcsi - mondta Huddie. - Nekem úgy tűnik, mindenki sokkal piásabb lett, mint rendesen, és sokkal gyorsabban be is rúgtak, viszont senki sem kötekedett, még azok sem, akiknek szokásuk, mint Jackie O'Hara és Christian Soder. Nagy volt a nyugalom, különösen, miután a sörmecsek lementek.

EMLÉKSZEM, a padon ültem egy szilfa alatt egy csomó sráccal, mindnyájan kissé bemakoltunk, hallgattuk, amint Brian Cole beszél ezekről a repülő csészealjokról, amelyeket New Hampshire távvezetékei fölött láttak röpködni - mellesleg ennek csupán néhány éve -, és hogy pár asszony azt állította, elrabolták, és mindenféle műszereket ültettek beléjük, a be- és kimeneti nyílásaikba.

- Az apám is ezt hitte? Hogy a társát elrabolták az idegenek?

- Nem - felelte Shirley. - Valami történt itt 1988-ban, ami olyan... olyan dühítő és hihetetlen volt... olyan rohadtul *félelmes*...

- Micsoda? - kérdezte Ned. - Az isten szerelmére, *mi*?

Shirley elengedte a füle mellett a kérdést. Szerintem nem is hallotta. - Néhány nappal ezután kerek percc megkérdeztem az apádat, hogy mit hisz. Azt mondta, az nem számít.

Ned úgy nézett rá, mint aki nem hisz a fülének. - *Nem számít?*

- Ezt mondta. Abban hitt, hogy akármilyen is a Buick, az nem számít a dolgok nagyobb rendjében. Abban a nagy képben, amelyről beszéltél. Kérdeztem, hogy mit gondol, használja-e valaki, talán arra, hogy minket figyeljen... mint afféle televíziót... ő meg azt felelte: „Szerintem elfelejtették.” Még mindig emlékszem arra az egyszerű, magabiztos hangjára, mintha olyasmiről beszélne... nem is tudom... valami olyan jelentős dologról, mint, mondjuk, egy király kincsei, amelyek a sivatag homokjában rejtőznek Krisztus óta, vagy olyan *jelentéktelen* dologról, mint egy rosszul címzett levelezőlap a „címzett ismeretlen” fiókban. „Pompásan mulatunk, jó lenne, ha itt lennél”, és ki törődik már vele, hiszen réges-régen elévült. Megvigasztal, ugyanakkor megborzongat, ha arra gondolok, hogy valamit, ami ilyen különös és félelmetes, csak úgy elfelejtene... félretesznek... észre sem vesznek. El is mondtam ezt a papádnak, ő meg nevetett. Azután nyugat felé mutatott, és így szólt: „Shirley, árulj el nekem valamit. Mit gondolsz, hány nukleáris fegyvert rejteget a mi hatalmas nem-

zetünk különböző helyeken a Pennsylvania-Ohio vonalon és a Csendes-óceánon? És mit gondolsz, hányat hagynak ott és felejtnek el a következő két-három évszázad folyamán?”

Egy pillanatra mindnyájan elhallgattunk, és végiggondoltuk ezt.

- Fontolgattam, hogy kilépek - mondta végül Shirley. - Nem tudtam aludni. Folyton szegény öreg Mister Dillon járt a fejemben, és már-már kész ténynek tekintettem, hogy elmegyek. Curt volt az, aki rábeszélte a maradásra, méghozzá úgy, hogy nem is tudott róla. „Szerintem elfelejtették”, mondta, és ennyi elég volt nekem. Maradtam, és soha nem is bántam meg. Ez jó hely, és a legtöbb srác, aki itt dolgozik, jó rendőr. Ez azokra is vonatkozik, akik elmentek. Mint Tony.

- Szeretlek, Shirley, gyere hozzám feleségül - mondta Huddie. Egyik karjával átölelte a diszpécser, és csücsörített.

Shirley oldalba könyökölte. - Már nő vagy, te bolond.

Ekkor Eddie szólalt meg. - Ha a papád hitt bármit is ez ügyben, hát azt, hogy az a masina egy másik dimenzióból került ide.

- Egy másik *dimenzióból*? Te viccelsz. - Jobban megnézte Eddie-t. - Nem. Te *nem* viccelsz.

- És nem hitt benne, hogy szándékosan hozták ide - folytatta Eddie. - Tudod, nem úgy, ahogy egy hajót elküldenek a tengeren túlra, vagy fellőnek egy műholdat a világűrbe. Szerintem bizonyos értelemben még csak nem is tartotta reálisnak.

- Nem tudlak követni - mondta a srác.

- Én sem - csatlakozott Shirley.

- Azt mondta... - Eddie megmozdult a padon. Ismét arra a füves részre meredt, ahol valaha az A épület állt. - Ez az O'Day-tanyán volt, ha tudni akarjátok az igazságot. Azon a napon. Ne felejtsetek, csaknem hét rohadt órán át voltunk odakint, lapultunk a kukoricásban, és vártuk, hogy az a két koszfészek kijöjjön. Hideg volt. És nem járathattuk a motort, hogy fűthessünk. Mindenféléről beszélgettünk vadászatról, halászatról, tekéről, a feleségeinkről, a terveinkről. Curt azt mondta, hogy még öt év, és otthagyja a rendőrséget...

- Ezt mondta? - kérdezte tágra nyílt szemmel Ned. Eddie elnéző pillantást vetett rá.

- Olykor mindnyájan mondunk ilyeneket, öcskös. Ahogy a drogosok is mondanak olyat, hogy megszabadulnak a tütől. Elmeséltem neki, mennyire szeretném megnyitni a saját biztosítási irodámat Burgban, és milyen jó lenne egy vadiúj Winnebago. Beszámolt róla, mennyire szeretne természettudományt tanulni Horlicksban, de a mamád tiltakozik. Azt mondja, az ő dolguk a srácok iskoláztatása, nem az apjuké. Alaposan lekapta a tíz körméről az asszony, de apád sohasem hibáztatta. Mert anyád nem tudta, miért akarja elvégezni ezeket a tanfolyamokat, miért érdeklik annyira, ő pedig nem mondhatta el neki. Na, így került szóba a Buick. És akkor azt mondta - olyan tisztán emlékszem rá, amilyen tiszta az ég egy nyári reggelen -, hogy azért látjuk a Buickot, mert *valamit* látnunk kell.

- Valamit látnunk kell - motyogta Ned. Előrehajolt, és két ujjával megdörgölte a homlokát, mint akinek a feje fáj.

- Éppen olyan zavartnak tűnsz, mint ahogy én éreztem magam, de azért valahogy megértettem, mire gondolt. Itt. - Megütögette a mellét a szíve fölött.

Ned visszafordult hozzám. - Sandy, azon a napon, a pikniken beszéltetek... - Elhallgatott.

- Miről? - kérdeztem.

Megrázta a fejét, lenézett szendvicse maradékára, és az utolsó falatot is a szájába dobta. - Nem érdekes. Nem fontos. A papám tényleg felboncolta azt a denevért, amelyet a srácok találtak?

- Ja. A második fénykitörés után, de a munka ünnepi piknik előtt. Ő...

- Beszélj a srácnak a levelekről - szólalt meg Phil. - Arról megfeledekeztél.

Tényleg. A fenébe, még csak nem is gondoltam a levelekre hat-nyolc éve. - Te mesélj róla - mondtam. - Te vagy az, aki a kezedben tartottad őket.

Phil bólintott, néhány pillanatig némán ült, azután szaggatottan beszélni kezdett, mint aki a fölöttesének tesz jelentést.

Most: Phil

- A MÁSODIK fénykitörés délután történt. Igaz? Curt bemegy a csűrbe a kötéllel, amikor vége, és kihozza azt a versenyegeret vagy hogyishíjjákat. Látjuk, hogy az egyik eltűnt. Sok szó esett

erről. Egy csomó kép készült. Aszongya Schoondist őrmester, jól van, jól van, menjetek a dolgokra, ki a szolgálatos a kunyhóban? Brian Cole meg felel: „Én, őrmester.”

Mi, többiek visszajöttünk az őrszobába. Értitek? Hallom ám, hogy Curtis azt mondja az őrmesternek: „Felboncolom ezt a lényt, mielőtt eltűnne, mint minden más. Segítesz?” Az őrmester meg azt feleli, hogy igen - aznap este, ha Curt kívánja. Curt azt feleli: „Miért nem most rögtön?”, és az őrmester meg azt mondta: „Mert be kell fejezned az őrjáratodat. A fele még hátravan. A polgár benned bíz, fiam, és a törvényszegők reszketnek a motrod hangjára.” Így beszélt néha, mint egy erdei prédikátor. És sose mondott volna motort, csak motrot.

Curt nem vitatkozik. Több esze van. Elmegy. Öt óra körül Brian Cole jön értem. Megkérdezi, figyelném-e a csúrt, amíg elmegy a mellékes helyiségbe. Mondom, persze. Kimegyek. Bekukkantok. A helyzet normális, minden rendbe. A hőmérő egyre emelkedik. Bemegyek a kunyhóba. Úgy vélem, hogy túl meleg van odabe. A széken egy L. L. Bean-katalógus hever. Megyek, hogy fölvegyem. Éppen ráteszem a kezem, amikor olyan nyikorgó-puffanó hangot hallok. Csak egy ilyen hang van, amikor kinyitod a kocsid csomagtartóját, és az lendületből felpattan. Kिरontok a kunyhóból. Irány a garázs ablaka. A Buick csomagtartója nyitva. Először azt gondoltam, hogy papír, megszenesedett papírfecnik, amelyek kivágódnak a csomagtartóból. Körbe-körbe forognak, mintha ciklonba kerültek volna. De a földön meg se moccan egyetlen porszem sem. Egyetlenegy sem. Csak a csomagtartóból kitörő levegő forog. Azután láttam, hogy minden papírdarab egyforma, és úgy döntöttem, hogy ezek levelek. Kiderült, hogy tényleg azok.

Elővettem a noteszomat a mellzsebemből. És a golyóstollammal lerajzoltam, így:

(Picture)

- Olyasféle, mint egy mosoly - mondta a gyerek.

- Mint egy rohadt *vigyor* - mondtam. - Csak éppen nem egy volt belőle. Sok száz. Sok száz fekete vigyor pörgött. Némelyik a Buick tetejére ereszkedett. Némelyikek visszahullottak a csomagtartóba. A legtöbb a földre pottyant. Rohantam Tonyért. Már jött is a videokamerával. Az arca vörös volt, és motyogott: „Mi lesz most, mi lesz még, mi az ördög legyen most?” Ilyesmiket. Mulatságos volt, de csak később. Akkor egyáltalán nem volt mulatságos, ezt elhihetitek nekem.

Benéztünk az ablakon. Láttuk, hogy a cementpadló levelekkel van teleszórva. Legalább annyi volt belőle, mint amennyit a saját gyepeden látsz egy nagy októberi vihar után. Csakhogy akkor a sarkokban kezdtek összepöndörödni. Ettől kissé kevésbé látszóttak vigyornak, és kissé jobban hasonlítottak levélre. Hála Istennek. És nem is maradtak feketék. Ott, a szemünk előtt változtak szürkésfehérré. És *vékonyodtak*. Addigra Sandy is ott volt. A fényjátékot lekéste, de a levéljátékra odaérkezett.

Közbeszólt Sandy: - Tony fölhívott otthon, és megkérdezte, hogy be tudnék-e jönni este hét felé. Azt mondta, hogy ő és Curt csinálni fog valamit, és szeretnék, ha én is részt vennék benne. Persze nem vártam ki a hetet. Rögtön bejöttem. Kíváncsi voltam.

- Pedig aki kíváncsi, hamar megöregszik - szólt Ned, és ez annyira úgy hangzott, mintha a papája beszélne, hogy megborzongtam. Azután rám nézett. - Meséld el a többit.

- Nem sok mesélnivaló maradt - mondtam. - A levelek elvékonyodtak. Lehet, hogy tévedek, de akkor ezt láttuk.

- Nem tévedsz - szólalt meg Sandy.

- Izgatott voltam. Nem gondolkodtam. Odafutottam a csűr ajtajához. És Tony, öregem, rám ragadt, mint kutyára a bogáncs. Fojtófogással elkapja a torkom. „Hé, mondom, haggyámá, haggyá, ez rendőri túlkapás!” Mire azt feleli, hogy tartogassam a különszámomat a statesborói kabaréba. „Ez nem vicc, Phil, aszongya. Jó okom van azt hinni, hogy e miatt a rohadék miatt veszítettem el egy rendőromet. Nem fogok még egyet elveszíteni.”

Mondom neki, felkötöm a kötelet. Viszketett a talpam, hogy mehessek. Már nem tudok visszaemlékezni, hogy miért, de tényleg így volt. Azt mondta, nem megy vissza azért az átkozott kötélért. Mondok, majd én visszamegyek azért az átkozott kötélért. Mire ő: „Nyugodtan elfelejtheted azt az átkozott kötelet, engedély megtagadva.” Azt válaszolom: „Csak fogd a lábam az ajtóból, őrmester. Pár ilyen levelet akarok szerezni. Van, amelyik legföljebb másfél méternyire van az ajtótól. A kocsinak még a közelébe se megyek. Mit szólsz hozzá?”

„Azt szólom, hogy bizonyára elveszítetted az istenverte eszedet, *odabent minden túl közel van a kocsihoz*”, mondja, de mivel ez nem volt határozott tiltás, odaléptem, és kinyitottam az ajtót. Azonnal érezni lehetett a szagot. Olyasmi volt, mint a borsmenta, csak nem olyan kellemes. Volt benne valami más bűz, amitől az erősebb szag még pocsekább lett. Az a poshadt káposzta. Az embernek fölkeverte a gyomrát, de olyan izgatott voltam, hogy alig éreztem. Akkor még fiatalabb voltam, tudod? Lehasaltam. Bekúsztam. Az őrmester fogta a lábszáramat, és még éppen csak beértem a csűrbe, mikor megszólalt: „Ez éppen elég messze van, Phil. Ha meg tudsz fogni néhányat, fogd meg őket. Ha nem, akkor kifelé.”

Mindenféle volt ott, ami kifehéredett, vagy tucatnyit összekapkodtam. Sima volt és puha, de valahogy kellemetlen tapintású. Azok a paradicsomok jutottak az eszembe róluk, amelyek a héjuk alatt megrothadtak. Kicsivel arrébb akadt néhány, azok még feketék voltak. Kinyújtottam a kezem és megmarkoltam őket, csak éppen abban a percben, hogy hozzájuk értem, éppen olyan fehérek lettek, mint a többi. Mintha nagyon gyenge szúrásokat éreztem volna az ujjaim hegyében. Erősebben megcsapott a borsmenta szaga, és egy hangot hallottam. Legalábbis gondoltam, hogy hallom. Sőhajféle volt, mint mikor felbontod az üdítősdobozt.

Elkezdtem kifelé kúszni, s eleinte minden jól ment, de azután... amit a kezemen éreztem... olyan síkos és sima, mintha...

Néhány másodpercig nem tudtam folytatni. Olyan volt, mintha újra átélném az egészet. De a gyerek csak nézett rám, és tudtam, ez ugyan sem szeretetből, sem pénzért nem engedi, hogy itt abahagyjam, így hát folytattam. Most már azért, mert szerettem volna túl lenni rajta.

- Pánikba estem. Érted? Hátrálni kezdtem hasmánt, löktem magam a könyökömmel. Nyár volt, rövid ujjú inget viseltem. Az egyik könyököm valahogy úgy kilendült, és megérintett egy fekete levelet, az meg sziszegett, mint... mint nem is tudom, mi. Csak sziszegett, tudod? És rám lehelt egy adag borsmenta-káposzta keveréket. Kifehéredett. Mintha az érintésem megfagyasztotta és megölte volna. Erre csak később gondoltam. Akkor nem törődtem semmi mással, csak hogy elhúzzak onnan a búsba. Elnézést, Shirley.

- Semmiség - felelte Shirley, és megveregette a karom. Rendes csaj. Mindig is az volt. Jobb a forgalomirányításban, mint Babicki - mérföldekkel -, és messze kellemesebb a szemnek. Megfogtam a kezét, és megszorítottam. Azután folytattam, és sokkal könnyebben ment, mint gondoltam. Fura, hogy visszajönnek a dolgok, ha beszélünk róluk. Hogyan lesznek egyre világosabbak, ahogy folytatja az ember.

- Ránéztem az öreg Buickra. Noha a garázs közepén állt, legkevesebb négyméternyire kellett lennie tőlem, hirtelen sokkal közelebbinek tűnt. Akkorának látszott, mint a Mount Everest. Ragyogott, mint a csiszolt gyémánt. Az az érzésem támadt, hogy a fényszórói szemek, és azok a szemek engem néznek. És meghallottam a suttogását. Ne nézz olyan meglepetten, öcskös. Mindnyájan hallottuk a suttogását. Fogalmam sincs, hogy mit mond - ha tényleg mond valamit -, de az biztos, hogy hallottam. Csak a fejemben, valahogy belülről jött kifelé. Mint a telepátia. Lehetett képzelődés is, de nem hinném, hogy erről van szó. Hirtelen megint hatéves lettem. Frászt kaptam, hogy mi van az ágyam alatt. Biztos voltam benne, hogy el akar vinni. Oda, ahova Ennist vitte. Így hát pánikba estem. Kiabálni kezdtem: „Húzz ki, húzz ki, gyorsan!”, és tényleg kihúztak. Az őrmester és egy másik hapsi...

- Az én voltam - mondta Sandy. - Belénk fagyott a szar, Phil. Először teljesen normálisnak látszóttál, azután elkezdted kiabálni, vonaglani, vergődni. Azt vártam, hogy valahol a véred folyik, vagy elkékül az arcod. De hát mindenhol... rendben voltál. - Intett, hogy folytassam.

- Nálam voltak a levelek. Legalábbis, ami maradt belőlük. Amikor kiborultam, összeszorítottam az öklömet. A levelekkel együtt. Hirtelen odakint voltam, és rájöttem, hogy a kezem nedves. Az emberek kiabáltak: „Jól vagy?”, meg „Mi történt, Phil?” Föltérdeltem, az ingem a nyakamban lógott, a hasamról lejött a plezúr, ahogy visszafelé húztak, s arra gondoltam: *Vérzik a kezem. Ezért érzem nedvesnek.* Ekkor meglátom azt a fehér trutymót. Úgy festett, mint a gyurma, amit az elsős tanító ad a gyerekeknek. Ennyi maradt a levelekből.

Megálltam, és elgondolkodtam.

- És most elmondom neked az igazságot, rendben? Egyáltalán nem úgy festett, mint a gyurma. Olyan volt, mint két marék meleg bikatej. A szaga pedig borzalmas. Nem tudom, hogy miért.

Mondhatnád, *Egy kis borsmenta és káposzta, na és?*, és igazad lenne, de ugyanakkor tévednél is. Mert ez olyan szag, amihez nincs hasonló a földön. Nem mintha korábban éreztem volna hasonlót.

Beletöröltem a kezem a nadrágomba, és visszamentem a főépületbe. Brian Cole éppen kilépett a kltyóból. Mintha ordítást hallott volna, és hogy mi volt az. Nem törődöm vele. Igazság szerint annyira igyekeztem a slóziba, hogy majdnem felrúgtam. Elkezdem mosni a kezemet. Javában mosom, amikor egyszer csak eszembe jut, milyen lehettem, amikor az az ondófehér levéltrutyóm csöpögött az öklömről, és hogy milyen meleg és puha és valahogy síkos volt, és szálakká foszlott, ahogy szétnyitottam az ujjaimat. Na, ez már elég volt. Ahogy arra gondoltam, ahogy a szálak húzódtak a tenyeremtől az ujjaim hegyéig, elhántam magam. De ez sem olyan volt, mint amikor visszajön a Western Union vacsorája. Inkább mintha a gyomrom személyesen akarna bemutatkozni, feljönni a torkomon, hogy kiszórjon mindent, amit mostanában keresztülengedtem a számon. Ahogy a muter kiöntötte a piszkos mosóvizet a hátsó tornác korlátja fölött. Nem akarom részletezni, de tudnod kell róla. Ez egy másik módja annak, hogy kísérletet tegyünk a megértésre. Nem olyan volt ez, mint amikor az ember hány, hanem olyan, mint amikor haldoklik. Az egyetlen másik alkalom, amikor így jártam, az első országúti balesetem volt. Odaértem, és az első dolog, amit meglátok, egy vekni kenyér a régi statleri országút sárga osztóvonalán, a második, amit meglátok, egy gyerek felső fele. Szőke kisfiú volt. Azután megpillantottam egy legyet a gyerek nyelvén. Összedörgölte a lábait. Na, ez sok volt. Azt gondoltam, halálra taccsolom magam.

- Ez velem is megtörtént - jegyezte meg Huddie. - Nincs ebben semmi szégyen.

- Nem is szégyenkezem - feleltem. - Csak szeretném, ha megértené, világos? - Nagyot szírpantottam az édes levegőből, azután belém hasított, hogy a srác apja is országúti balesetben halt meg. Rámosolyogtam a fiúra. - Ja igen, Isten apró szívessége - a végcsésze közvetlenül a mosdó mellett volt, és alig kellett odább lépnem.

- Végül - mondta Sandy - a levelek semmivé váltak. És ezt szó szerint értem. Elolvadtak, mint a boszorkány az *Óz*-ban. Egy darabig még láthattuk a nyomaikat a B garázsban, de egy hét múlva nem maradt más, csak néhány apró folt a betonon. Nagyon sápadt, halványsárga foltok.

- Ja, és az elkövetkező néhány hónapban mániákus kézmosó vált belőlem - tettem hozzá. - Voltak napok, amikor nem tudtam magam rávenni, hogy megérintsem az ételt. Ha a feleségem szendvicset csomagolt, szalvétával vettem ki őket, így ettem meg, az utolsó falatot a szalvétából pottyantottam a számba, így nem kellett megérintenem az ujjaimmal. Ha magam voltam a járőrökcsiban, képes voltam kesztyűben enni. Ennek ellenére émelyegtem. Folyvást azt képzeltem, hogy megbetegszik az ínyem, és kihullanak a fogaim. De túljutottam rajta. - Nedre néztem, és kívártam, amíg találkozott a tekintetünk. - Most már túl vagyok rajta.

A szemembe nézett, de semmi sem volt a tekintetében. Különös. Mintha festették volna a szemét, vagy ilyesmi.

Érthető?

Most: Sandy

NED PHILT nézte. A fiú arca elég nyugodt volt, de visszautasítást éreztem a tekintetében, és úgy gondolom, ezt Phil is érezte. Felsőhajtott, összefonta a mellén a karját, és a földet bámulta, mintha azt mondta volna, befejezte a beszédet, tanúskodása végét ért.

Ned felém fordult. - Mi történt azon az estén? Amikor felboncoltátok a denevért?

Következetesen denevérnek hívta, noha nem volt az. Ez csak egy szó, amit használtam, mintha Curt bevett volna egy szöveget, amelyre fölakaszthatom a kalapom. Hirtelen megharagudtam rá. Sőt piszkosul berágtam. Ugyanakkor dühös voltam magamra, amiért így érzek, hogy így merek érezni. Tudják, legfőképpen azért voltam dühös, ahogy fölemelte a fejét. Fölemelte a tekintetét, hogy a szemembe nézzen. Kérdezgetett. Ostoba feltételezéseket fabrikált, amelyek közül az egyik történetesen az volt, hogy amikor denevért mondtam, akkor denevérré gondoltam, nem valami elmondhatatlan, leírhatatlan dologra, amelyik kimászott a világegyetem padlójának egyik repedéséből, hogy azután elpusztuljon. De főképpen ahogy fölemelte a fejét, és a tekintetét. Tudom, hogy ez nem tesz a világ fejedelmévé, de akkor sem fogok hazudni.

Egészen addig inkább sajnáltam. Minden, amit tettem, amióta felbukkant a környéken, ezen a kényelmes sajnálaton alapult. Mert abban az időben, amikor az ablakokat mosta, és összegereb-

lyézte a leveleket, vagy elekézte a hófúvásokat a hátsó parkolóból, a fejét egész idő alatt lehajtotta. Alázatosan. Az ember nem láthatta a tekintetét. Nem kellett föltennie magának kérdéseket, mert a sajnálat olyan kényelmes. Nem igaz? A sajnálattól te kerülsz fölültre. Most fölemelte a fejét, és a saját szavaimat fordította ellenem, és semmi alázat nem volt a tekintetében. Úgy gondolta, hogy igaza van, és ez engem felbőszített. Azt gondolta, hogy felelős vagyok - hogy ami itt elhangzik, az nem ajándék, hanem egy adósság törlesztése -, és ettől még dühösebb lettem. És a legjobban bősztett, hogy igaza volt. Szinte éreztem, ahogy a tenyerem élével eltalálom az állát, és ő lezuhan a padról. Azt gondolta, hogy igaza van, én pedig azt szerettem volna, hogy megbánja ezt a gondolatot.

Azt hiszem, mindig is ilyesmit érzünk a fiatalokkal szemben. Nekem nincs gyermekem, soha nem is házasodtam meg - Shirleyhez hasonlóan, azt hiszem, a D egység volt a házastársam. De rengeteg tapasztalatot szereztem fiatalokról az egységen belül és kívül. Jó néhányszor szembenéztem velük. Nekem úgy tűnik, ha többé nem sajnálhatjuk őket, mert visszautasítják a sajnálatunkat (nem sértődöttek, csak türelmetlenül), akkor magunkat kezdjük el sajnálni. Tudni akarjuk, hova tartanak a mi komótos apróságaink, a mi fiókáink. Talán nem fizettünk nekik zongoraórát, nem mutatuk meg, hogyan kell csavart labdát dobni? Talán nem meséltük el nekik a Micimackó-t, nem segítettünk nekik a nyuszitójást megkeresni? Hogyan merészelik fölemelni a tekintetüket, föltenni elhamarkodott és ostoba kérdéseiket? Hogy merészelnek többet akarni, mint amennyit mi szeretnénk adni?

- Sandy! Mi történt, amikor felboncoltátok a...

- Nem az, amit te hallani akarsz - mondtam, és amikor a szeme kitágult kissé a hangomból sütő hidegtől, nem is voltam nagyon elégedetlen magammal. - Nem is az, amit az apád látni akart. Vagy akár Tony. Nem volt válasz. Sose volt válasz. Minden, ami a Buickhoz kapcsolódott, olyan volt, mint a délibáb, amilyen az I-87-esen vibrál forró napokon. Bár persze ez sem teljesen igaz. Ha az lenne, akkor előbb-utóbb hagyjuk a fenébe a Buickot. Ahogy az ember hagy a fenébe egy gyilkost, ha eltelik a hat hónap, és kezdesz rájönni, hogy nem kapod el a tettest, mert az illető megpattant. A Buickkal meg a dolgokkal, amik kijöttek belőle, az volt a helyzet, hogy mindig volt valami kapaszkodó. Valami, amit meg lehetett érinteni, vagy hallani. Vagy meg lehetett...

Akkor

- FUJ! - SZÓLT Sandy Dearborn. - Ez a szag!

Az arcához emelte a kezét, bár igazából nem tudta megérinteni a bőrét, a műanyag álarc miatt, amelyet az orra és a szája előtt viselt - azt a fajtát, amelyet a fogorvosok tesznek föl, mielőtt beindítják a fűrőt. Sandy nem tudta, ér-e valamit a csírák ellen, a szagot mindenesetre nem tartotta vissza. Ugyanaz a káposztaszzerű szag volt, amitől fojtogató lett a szoba levegője abban a pillanatban, amint Curt felmetszette a denevérforma lény hasát.

- Majd hozzászokunk - mondta Curt, és a maszk föl-le ugrált az arca előtt. Az övé és Sandyé kék volt; az őrmesteré cukros rózsaszín. Curtis Wilcox okos srác, egy csomó dologban igaza volt, de a szaggal kapcsolatban tévedett. Nem szoktak hozzá. Ehhez senki sem tud hozzászokni.

Mindazonáltal Sandy nem kifogásolhatta Wilcox rendőr előkészületeit; azok tökéletesnek tündek. Curt a szolgálata végén hazaugrott, és magához vette a boncolófelszerelését. Ezt kiegészítette egy jó mikroszkóppal (egy egyetemi barátjától kérte kölcsön), több köteg orvosi kesztyűvel, és két rendkívül erős fényű Tensor lámpával. Azt mondta a feleségének, hogy meg akar vizsgálni egy rókát, amit az őrszoba mögött lőttek le.

- Legyél óvatos - intette az asszony. - Veszett is lehet.

Curt megígérte, hogy kesztyűt húz, és ez olyan ígéret volt, amelyet be is szándékozott tartani. Mindhárman be kívánták tartani. Mert ebben a denevérfélében lehet a veszetségnél sokkal rosszabb valami, ami még jóval azután is fertőz, hogy a gazdaállat elpusztult. Ha Tony Schoondistnek és Sandy Dearbornnak szüksége volt emlékeztetőre (valószínűleg nem volt), megkapták, amikor Curt először csukta be az ajtót a lépcső tövében, azután be is zárta.

- Amíg ez az ajtó zárva van, addig én vagyok a parancsnok - mondta. A hangja színtelen volt, abszolút magabiztos. Ezt leginkább Tonymak címezte, aki kétszer annyi idős volt, márpedig ha Curtnak volt társa ebben a vállalkozásban, akkor az csak az őrmester lehetett. Sandy csak úgy ott

volt lógósnak, és ezt tudta is. - Megértettétek, és egyetértetek vele? Mert ha nem, akár most rögtön abbahagyhatjuk...

- Értve - mondta Tony. - Idebent te vagy a tábornok. Sandy és én csak bakák vagyunk. Ezzel nincs gondom. Csak, az isten szerelmére, kezdjünk már hozzá!

Curt szétnyitotta a műtőstáskáját, amely csaknem akkora volt, mint egy katonaláda, és tele-tömték szarvasbőrbe göngyölt, rozsdamentes acéleszközökkel. Legfelül orvosi maszkok voltak, mindegyik lepecsételt, műanyag tasakban.

- Tényleg azt gondolod, hogy erre szükség van? - kérdezte Sandy.

Curt vállat vont. - Jobb félni, mint megijedni. Nem mintha ez a cucc sokat érne. Valószínűleg légzőkészüléket kellene használnunk.

- Valamiért szeretném, ha Bibi Roth is itt lenne - szólalt meg Tony.

Curt nem szóban felelt, de szemének villanása azt sugallta, hogy ez a legutolsó, amit ő kíván. A Buick az egységé. Akármi jön ki belőle, az is az egységé.

Kinyitotta a raktár ajtaját, bement, meghúzta a láncot, amellyel a kis szoba zöld ernyőjű fűgőlámpáját lehetett bekapcsolni. Tony követte. Volt a lámpa alatt egy asztal, nem sokkal nagyobb, mint egy iskolapad.

A helyiség olyan kicsi volt, hogy ketten alig fértek el benne, háromról nem is beszélve. Ez nagyon is jól megfelelt így Sandynek; aznap este át sem lépte azt a küszöböt.

Három oldalon ócska aktákkal tömött polcok szorongtak. Curt letette a mikroszkópját a kis asztalra, és a fülke egyetlen konnektorába bedugta a fényforrás vezetékeit. Sandy közben fölszerelte az állványra Huddie Royer videokameráját. Ennek a különös boncolásnak a szalagján néha látni lehet, amint egy kéz benyúl a képbe, és odaad valamilyen szerkentyűt, amit Curt kér. Ez Sandy Dearborn keze. És a felvétel vége felé hányás hangját hallani, jól kivehetően. Az ugyancsak Sandy Dearborn.

- Először lássuk a leveleket - mondta Curt, és sebészkesztyűt húzott.

Tonynak volt egy marék, egy bizonyítékok tárolására szolgáló, apró tasakban. Elővette. Curt kinyitotta, és egy kis csipesszel kiemelte a levélmaradványokat. Lehetetlen volt szétválasztani őket; addigra félig áttetszővé változtak, és egy csomóba ragadtak. Folyadék szivárgott belőlük, és a három ember azonnal megérezte a szagot, a káposzta és a borsmenta undorító keverékét. Nem volt kellemes, de messze állt az elviselhetlentől. Az elviselhetetlen még tízpercnnyire volt a jövőben.

Sandy a gumioptika segítségével élesre állította a képet, amikor Curt a csipesz ügyes mozgatásával szétválasztotta a massa részeit. Jókora gyakorlatot szerzett az utóbbi néhány hétben, és ez most kifizetődött.

Egy töredéket azonnal a mikroszkóp tárgylemezére helyezett, igyekezve, hogy ne csússzon el. Phil Candleton levelei csak afféle reklámok voltak. Curtis most magát a filmet szeretne volna látni, amennyire lehetséges.

A két okulárlencse fölé hajolt, és jó ideig úgy is maradt, azután odaintette Tonyt, hogy nézzen bele ő is.

- Mik azok a fekete dolgok, amelyek szálaknak néznek ki? - kérdezte Tony, miután jó néhány másodpercig tanulmányozta a látványt. A hangját kicsit tompította a rózsaszín maszk.

- Nem tudom - felelte Curt. - Sandy, add ide nekem azt a kütyűt, amelyik úgy fest, mint egy Viewmaster. Két kábel van köré csavarva, az oldalára pedig a H. E. BIOLÓGIA SZAKÁNAK TULAJDONA feliratot ragtapaszozták.

Sandy átnyújtotta az ajtót nagyrészt eltorlaszoló videokamera fölött a készüléket. Curt az egyik kábelt bedugta a falba, a másikat a mikroszkóp aljzatába. Valamit ellenőrzött, bólintott, és háromszor megnyomott egy gombot a szerkentyű oldalán, feltételezhetően a tárgylemezen fekvő levéldarabról készített felvételeket.

- Ezek a fekete dolgok nem mozognak - mondta Tony. Még mindig a mikroszkópot bámulta.

- Nem.

Tony végül fölemelte a fejét. A szeme révedt volt, kicsit ijedt. - Ez itt... lehet olyasmi, mint, nem is tudom, a DNS?

Curt maszkja megbillent, ahogy elmosolyodott. - Ez nagyszerű mikroszkóp őrmester, de azért a DNS-t nem láthatjuk vele. Ha éjfél után elautózol velem Horlicksba, betörhetünk az egye-

temre, ott van egy igazán frankó elektronmikroszkóp az Evelyn Silver Fizikai Kutatóintézetben, sohasem használják, kivéve egy kis öreg hölgyet, aki templomba menet, heti...

- Mi ez a fehér anyag? - kérdezte Tony. - Amiben a fekete szálak úsznak.

- Talán tápfolyadék.

- De nem tudod biztosan.

- Természetesen nem tudom.

- A fekete szálak, a fehér trutymó, miért olvadtak szét a levelek, mi ez a szag. Erről az egésztől szart se tudunk.

- Nem.

Tony a szeme közé nézett. - Hülyék vagyunk, hogy ezzel vacakolunk, nem?

- Nem - rázta meg a fejét Curt. - Aki kíváncsi, hamar megöregszik, aki nem, az se marad fiatal. Sandy, nem akarsz benyomakodni, hogy belekukkants a mikroszkópba?

- Ugye fényképeket is csinálsz?

- Igen, amennyiben ez a cucc úgy működik, ahogy az a leírásban van.

- Akkor ezt most inkább kihagyom.

- Na jó, akkor térjünk rá a fő eseményre - mondta Curt. - Talán végül találunk valamit.

A levéldarabkák visszakerültek a tasakba, az pedig a sarokban álló iratszekrénybe. Abból az ütött-kopott zöld szekrényből két évtized alatt a furcsa és idegen dolgok tárolóhelye lesz.

A kamra másik sarkában egy narancsszínű Eskimo jég szekrény állt. A belsejében, két kék jégakku alatt, amilyeneket néha kirándulásokon is szoktak használni, egy zöld szemeteszacskó hült. Tony kiemelte és várta, hogy Curt elkészüljön. Nem tartott sokáig. Csak az került időbe, hogy egy elosztót találjon, ahová mindkét Tensor lámpát bedughatta anélkül, hogy ki kellett volna húznia a mikroszkópot vagy a rögzített kamerát. Sandy odament a folyosó végén levő lomtár szekrényhez. Curt közben a kölcsönkért mikroszkópot egy közeli polcra rakta (természetesen ebben a kis kamrában minden közeli volt), és egy táblát helyezett az asztallapra. A táblára fölérősített egy négyszögletes parafa lemezt. Alá egy fémtálcát tett, amilyent a komolyabb pecsenyesütő készülékekhez adnak; ezzel fogják föl a lecsöpögő zsírt. Oldalra egy rajzszögekkel teli köcsög került.

Sandy visszaért az elosztóval. Curt bedugta a lámpákat, amelyek dühös, egyenletes izzásba borították a parafa lapot, nem hagyva helyet az árnyéknak. Nyilvánvalóan mindent végiggondolt, lépésről lépésre. Sandy eltűnődött, ugyan hány éjszakán át heverhetett álmatlanul sokáig, miután Michelle elaludt mellette. Csak feküdt, a mennyezetet bámulta, és elméjében végigvette az egész hadműveletet. Emlékeztette magát, hogy csak egy dobása van. Vajon hány délután telt el úgy, hogy Curt leparkolt valamilyen paraszt mellékútjánál, a Genesis radar kúpját az üres útszalagra irányította, és azt számolta, hogy hány denevért kell felboncolnia, mielőtt nekilátna a valódi műveletnek.

- Sandy, nem csillognak nagyon a lámpák? - Belenézett az okulárlencsébe.

- Nem. Fehérrel valószínűleg becsillogna, de drapp háttérrel kiváló.

- Rendben.

Tony kibontotta a szemeteszacskót összefogó sárga zsineget. Abban a pillanatban, ahogy szétnyitotta a zacskó száját, erősebb lett a szag. - Fúj, Jézusom! - hördült föl, és kesztyűs kezével legyezni kezdett. Azután belenyúlt a zacskóba, és egy nagy bizonyítékos tasakot húzott elő.

Sandy átnézett a kamera fölött. Az a dolog a zacskóban úgy festett, mint valami ócska pannoptikumi szörny. Az egyik sötét szárny összehajtván takarta az altestet, a másik a bizonyítékos tasak átlátszó nejlonjának nyomódott, egy ablaküveghez tapadó tenyérre emlékeztetve Sandyt. Néha, amikor az ember nyakon csíp egy piást, és bevágja a kocsni hátuljába, az nekinyomja a két kezét az üvegnek, és kinéz közöttük a világba. Bamba, sötét arc két tengeri csillag között. Egy kicsit valahogy ez is úgy nézett ki.

- Középen szétnyílt a záró pecsét - mondta Curt, és helytelenítően biccentett a tasak felé. - Ez megmagyarázza a szagot.

Sandy véleménye szerint ezt a szagot semmi sem magyarázta.

Curt teljesen széthúzta a tasakot, és belenyúlt. Sandy úgy érezte, hogy a gyomra összecsomósodik, és azon tűnődött, vajon rá tudná-e kényszeríteni magát, hogy azt tegye, amit Curt. Aligha. Wilcox rendőr viszont nem habozott. Amikor kesztyűs keze hozzáért a zacskóban levő tetemhez, Tony kissé visszahőkölt. A lába helyben maradt, de a felsőteste hátrahajlott, mintha ütést akarna elkerülni. A rózsaszín maszk mögül az undor önkéntelen hangja tört elő.

- Jól vagy? - kérdezte Curt.
- Igen - bólintott Tony.
- Jól van. Fölrakom. Te meg oda rajzszögezed.
- Rendben.
- Biztos, hogy jól vagy?
- Igen, a francba!
- Mert nekem is kavarog a gyomrom. - Sandy láthatta, hogy Curt arcán folyik a verejték, benedvesíti a maszkot tartó gumiszalagot.
- Mit szólnál, ha későbbre hagynánk az érzékenységi edzést, most csak nekilátnánk, rendben?

Curt rátette a denevérré emlékeztető lényt a parafa lapra. Sandy közben különös és elég szörnyű hangot hallott. Lehetett a túlfeszített hallóidegek és a ruhák-kesztyűk csöndes susogásának kombinációja, de Sandy ebben nem hitt. Halott bőr súrlódott halott bőrön, és olyan hangot adott, amely leginkább egy idegen nyelv fojtottan elszuttogott szavaira emlékeztetett. Sandy szerette volna befogni a fülét.

Ugyanakkor, amikor meghallotta ezt a síri susogást, mintha kiélesedett volna a látása. A világ természetellenesen kivilágosodott. A kesztyűn keresztül látta Curtis bőrének rózsaszínjét és ujjain a szőrszálak csapzott örvényeit. A kesztyű fehérsége vakított a teremtmény élettelené fakult szürkeségén. A lény áll a leesett. Egyetlen fekete szeme a semmibe meredt, a felszíne tompán, lakosan fénylett. Sandy akkorának látta azt a szemet, mint egy teáscsészét.

A szag egyre elviselhetetlenebb lett, de Sandy nem tette szavá. Curt és az őrmester ott voltak a bűz forrásánál. Ha ők kibírják, akkor neki is bírnia kell.

Curt lefejtette a teremtmény derekát takaró szárnyat, föltárva a sápadtzöld szőrt és egy kicsiny, ráncos üreget, amely talán a nemi szerveit rejtette. Rányomta a szárnyat a parafa lapra. - Rajzszöveget - mondta.

Tony beledöfött egy rajzszöveget a szárnyba. Sötétszürke volt és hártvány. Sandy nem látott csontokra vagy vérerekre utaló jelet. Curt arrébb csúsztatta a kezét, hogy fölemelhesse a másik szárnyat. Sandy ismét hallotta azt a folyós cuppogást. Egyre melegebb lett a szobában, és a kamrában még rosszabb lehet a helyzet. A Tensor lámpák okozták.

- Rajzszöveget, főnök.

Tony fölrajzszögezte a másik szárnyat, a teremtmény úgy lógott a parafa táblán, mintha egy Lugosi Béla-filmből került volna oda. Bár ha egészben láthatta az ember, akkor egyáltalán nem hasonlított denevérré, repülő mókusra vagy bármiféle madárra. Semmire sem hasonlított. Az a pofája közepéből kiálló sárga valami például - vajon csont volt? Csőr? Orr? Ha orr, akkor hol voltak az orrlyukak? Sandy inkább karomnak látta, mint csőrnek, illetve sokkal inkább tüskének, mint karomnak. Na és mi a helyzet az egyetlen szemmel? Sandy igyekezett elképzelni olyan földi teremtményt, amelyiknek csak egyetlen szeme van, de nem tudott. Kell lennie ilyen teremtménynek, nem igaz? De hol? Dél-Amerika őserdeiben, netán az óceán mélyén?

A lénynek nem volt lába; farban végződött, olyan volt, mint egy zöldesfekete hüvelykujj. Ezt a részét Curt rajzszögezte föl a táblára: elhúzta az irhás bőrt a testről, azután a laza részt rögzítette. Tony fejezte be a munkát, rajzszöveget bökve a parafába a lény hóna alatt. Talán azt is mondhatnám, hogy a szárnya alatt, gondolta Sandy. Ez alkalommal Curtis maszkja alól szabadult ki az önkéntelen utálkozás hangja. Alkarjával letörölte a homlokát. - Bárcsak eszembe jutott volna, hogy behozzam a ventilátort! - mondta. Sandy, akinek a feje verejtékben ázott, egyetértett vele. Vagy a bűz lett erősebb, vagy a szag összesűrűsödött.

- Ha még valamit bekapcsolsz, az kivágja a biztosítékot - felelte Tony. - Akkor itt maradhatunk a sötétben ezzel az okádékkal. Ráadásul csapdába is esünk, mert Cecil B. DeMille az ajtóba állította a kamerát. Rajta, Curt. Én rendben vagyok, ha te rendben vagy.

Curt hátralépett, hogy némi tisztább levegőhöz jusson, és igyekezett összeszedni magát. Azután visszatért az asztalhoz. - Nem végzek méréseket - mondta. - Azt már elintéztük a csűrben, igaz?

- Igen - felelte Sandy. - Tizennégy hüvelyk hosszú. Harminchat centiméter, ha ez jobban tetszik. A teste kétarasznyi a legszélesebb részen. Talán valamivel kevesebb. Folytasd, az isten szerelmére, hogy kimehessünk innen.

- Add ide a két szikét meg a kampókat.

- Mennyit?

Curt pillantása azt üzenete: Ne légy hülye. - Mindet. - Ismét kapkodva megtörölte a homlokát. Miután Sandy a kamera fölött átadta a kért dolgokat, Curt elrendezte őket, amennyire tudta: - Figyeld a keresőn át, rendben? Menj rá a zoommal, amennyire bírsz! Csináljuk meg a lehető legjobb felvételt.

- Az emberek mégis azt fogják mondani, hogy hamisítvány - közölte Tony. - Ezt te is tudod, igaz?

Amit Curtis ekkor mondott, azt Sandy sohasem felejtette el. Szerinte Curtis az erős szellemi feszültség és a növekvő testi fáradtság hatása alatt olyan nyersen mondta ki az igazságot, ahogy az emberek ritkán mernek beszélni, mert túlságosan sokat elárulna valódi érzelmeikből. - Baszd meg az embereket - ennyit mondott. - Ez nekünk van.

- Nagyon jó felvételeket tudok csinálni - mondta Sandy. - A szag ugyan pocsek, de a fény mennyei. Az időkijelző a kicsi belső képernyő alján 19.49.01-et mutatott.

- Akkor most vágok - mondta Curt, és a nagyobbik szikét végighúzta a kirajzszögezett lény derekán. A keze nem remegett; a nagy pillanatot kísérő lámpaláz eljött, és hamar el is múlt. Nedves cuppanás hallatszott, mintha sűrű folyadékot tartalmazó hólyagot vágtak volna föl. És a tábla alá tett tálcára rögtön csöpörészni kezdett a fekete trutymó.

- Ember - fakadt ki Sandy. - Ez aztán bűdös.

- Rohadtul bűzlik - tette hozzá Tony halkán, undorral.

Curt mindezt nem vette észre. Felnyitotta a lény hasát, megcsinálta a szokásos oldalsó vágásokat egészen a kirajzszögezett szárnyak tövéig Y alakban, ahogy az emberi test boncolásakor szokás. Azután a csipeszekkel félrehúzta a bőrt a mellrésztől, föltárva a csontok keskeny íve alatti szivacsos, sötétzöld anyagot.

- Jóságos ég, hol van a tüdeje? - kérdezte Tony. Sandy hallotta, hogy hangosan, apró szívpantásokkal szedi a levegőt.

- Ez a zöld dolog lehet a tüdő - mondta Curt. - Sokkal inkább úgy néz ki, mint egy...

- Igen, mint egy agy, tudom, hogy úgy fest. Egy zöld agy. Nézzük csak meg.

Curt megfordította a szikét, és a tompa végével megütögette a fehér ívet a karéjos, zöld szerv fölött. - Ha a zöld anyag agy, akkor különös törzsféjlődése során erényövet kapott védelmül egy páncéldoboz helyett. Add ide az ollót, Sandy. A kisebbiket.

Sandy odaadta az ollót, azután ismét a videokamera nézőkéjén át figyelte az eseményeket. Az utasításnak megfelelően a legerősebb közelítésre váltott, és szép, tiszta képet kapott.

- Vágok... most.

Curt az olló alsó pengéjét a csontív alá csúsztatta, és olyan szépen átvágta, mint a zsineget egy csomagon. Mindkét oldalon felpattant, mintha borda lenne. Abban a pillanatban a zöld szivacs felszíne kifehéredett, és fűtőtestként sziszegni kezdett. Erős szegfűszeg- és borsmentaillat támadt. A sziszegéshez bugyborékolás társult. Éppen úgy hallatszott, mint amikor az ember szalmaszállal szívogatja a pohár aljából a tejkoktélt maradékát.

- Nem kéne kimennünk? - kérdezte Tony.

- Késő. - Curt a felnyitott mellkas fölé hajolt, ahol a szivacsos dolog csöppekben, patakokban izzadta a zöldesfehér folyadékot. Curt nem érdeklődött; meg volt igézve. Ahogy ránézett, Sandy meg tudta érteni azt a hapsit, aki szándékosan megfertőzte magát sárgalázzal, vagy a Curie feleségét, aki addig szurkapiszkált a sugárzással, míg rákot kapott tőle. „Én lettem a világok elpusztítója”, motyogta Robert Oppenheimer, miközben sikeresen felrobbantották az első atombombát az új-mexikói sivatagban, hogy a fánk és a tea után rögtön nekiugorjon a hidrogénbombának. *Mert itt van ez az anyag, gondolta Sandy. És mert a kíváncsiság bizonyított tény, de a megvénülés csak pletyka.*

- Mit csinál? - kérdezte Tony. Abból, amit a rózsaszín maszk fölött látott, Sandy úgy vélte, hogy az őrmester már tudja a választ.

- Felbomlik - felelte Curt. - Jó képeket készítesz, Sandy? A fejem nincs útban?

- Kiválóak a képek - felelte Sandy kicsit fulladozó hangon. Kezdetben a menta-szegfűszeg keverék valósággal üdítően hatott, de most már úgy ült a torkában, mint a gépolaj. És visszakúszott

a káposztaszag is. Sandy szédült, a gyomra háborogni kezdett. - Szerintem ne maradjunk itt túl sokáig, különben megfulladunk.

- Nyisd ki az ajtót a folyosó végén - mondta Curt. - De azt mondtad...

- Eredj, tedd, amit mond! - utasította Tony, és Sandy engedelmessé vált. Amikor visszajött, Tony éppen azt kérdezte Curttól, hogy vajon a bomlás folyamata nem attól gyorsult-e föl, hogy átvágta a csontívet.

- Nem - felelte Curt. - Azt hiszem, az volt az oka, hogy megérintettem az olló hegyével. Azok a dolgok, amik kijöttek a kocsiból, mintha nem lennének velünk valami jóban, igaz?

Sem Tony, sem Sandy nem óhajtott vitatkozni. A zöld szivacs nem látszott agynak, tüdőnek vagy bármilyen fölismerhető szövetnek; csak egy gennyedző, bomló zsák volt a dögtetem nyitott mellkasában.

Curt Sandyre pillantott. - Ha ez a zöld anyag az agya, akkor szerinted mi van a fejében? Kutató elmék ezt is tudni szeretnék. - És mielőtt a másik kettő felfogta volna, mire készül, Curt a kisebb szikéért nyúlt, és a pengével belebökött a üvegesen csillogó szembe.

Olyan hang hallatszott, mint amikor valaki cuppanva kihúzza az ujját a szájából. A szem összelappadt, és egészben csusszant ki az üregéből, mint valami ocsmány könnycsepp. Tony akaratlanul felkiáltott a borzadálytól. Sandy fojtottan felnyögött. Az összelappadt szem végigszánkázott a lény szőrös vállán, majd beleplottyan a tálcába. Egy pillanattal később sziszegni kezdett, és kifehéredett.

- Hagyd abba! - hallotta Sandy a saját hangját. - Ennek semmi értelme. Semmit sem fogunk megtudni belőle, Curtis! Itt nincs mit tanulni!

Curtis mintha nem is hallotta volna. - Mi a szent szar - suttozta. - Mi a szentséges szar.

Szálas rózsaszín anyag türemlett elő az üres szemgödörből. Úgy festett, mint a vattacukor, vagy a tetőtérben használt szigetelés. Elődudorodott, formátlan csomóba állt össze, azután kifehéredett, és a zöld anyaghoz hasonlatosan folyósodni kezdett.

- Ez a szar élt? - kérdezte Tony. - Ez a trágya élt, miközben...

- Nem, ez csak nyomáscsökkenés - felelte Curt. - Ebben biztos vagyok. Nem élőbb, mint a borotvahab, amely kijön a dobozból. Szalagra vetted, Sandy?

- Hát persze. Amit lehetett.

- Rendben. Akkor nézzük még a hasát, és végeztünk.

Ami ezután következett, az legalább egy hónapra lehetetlenné tette az igazi alvást. Sandynek nem maradt más, mint a kurta szundikálások, amelyekből az ember zihálva ébredt, abban a meggyőződésben, hogy valami, amit nem lát pontosan, a mellén kuporog, és elszívja a lélegzetét.

Curt félrehúzta a bőrt a hasi részről, és megkérte Tonyt, hogy rajzszögezze a táblára, először bal oldalon, azután jobb oldalon. Tony megcsinálta, noha nem minden nehézség nélkül; ez már precízebb munka volt, és mindkettejüknek közel kellett hajolni a vágáshoz. Olyan közlőről a bűz borzalmas lehet, gondolta Sandy.

Curt oda se nézve kinyújtotta a kezét, rálelt az egyik Tensor lámpára, kicsit elfordította, hogy több fény essen a vágásra. Sandy látta, hogy valami sötét, májvörös fonadék - zsigercsomó - tekeredik össze egy kékszürke zsák fölött.

- Vágás - suttozta Curt, és a szikét végighúzta a zsák dudoros felszínén. Az szétnyílt, és fekete levét lövellt, egyenesen Curt képébe, megfestette az arcát, és befeketítette a maszkot. Még több fröccsent Tony kesztyűjére. A két férfi felkiáltott és hátraugrott, miközben Sandy dermedten, tátott szájjal állt a videokamera mögött. A gyorsan lappadó zsákból szürke hártyába bugyolált, szabálytalan fekete galacsinok zuhogtak. Sandyt a becsomagolt elemőzsiára emlékeztették, amit a pók spájz el magának a hálójában. Azután meglátta, hogy minden sörétnek meredt, üveges szeme van, amelyek őt nézik, megjegyzik maguknak, és ezt nem bírta tovább. Sikoltozva hátrált a kamerától. A sikoltozás öklendezésbe fulladt, és a következő pillanatban lehányta az ingét. Mindebből szinte semmire sem emlékezett; a Curt utolsó vágását követő öt perc szépen kiégett az emlékezetéből, és ezért csak hálás lehetett.

TONY HANGJA volt az első, amire emlékezett a memória kiégett foltja mögött: - Na, tünés innen, megértettétek? Menjetek föl. Itt minden rendben van. - A bal füle közelében pedig Curt mo-

tyogta ugyanennek a szövegnek egy változatát, azt suttogva Sandynek, hogy minden rendben, nincs semmi baj, minden frankó.

Minden frankó: ez csalta vissza Sandyt a hisztéria országában tett rövid kirándulásról. De ha minden frankó, akkor Curt miért zihál úgy? És miért olyan hideg a keze, amellyel Sandy karját fogja? Még a gumikesztyűn át is (amit elfelejtett levenni) hideg volt Curt keze.

- Taccsoltam - mondta Sandy, és érezte a tompa meleget, ahogy az arcába futott a vér. Nem emlékezett, hogy mikor szégyellte magát ennyire, mikor volt ilyen letört. - Jézusom, teljesen lehánytam magam!

- Ja - biccentett Curt -, mint a lakodalmass kutya. De ne aggódj emiatt.

Sandy mélyet lélegzett, azután elfintorodott, mert a gyomra összeugrott, és kis híján ismét elárulta. A folyosón voltak, de még itt is mindent elnyomott a káposztára emlékeztető bűz. Ugyanakkor élesen tudatosodott benne, hogy a folyosón pontosan hol állnak: a szerszamos szekrény előtt, ahonnan az elosztót csörta. Az ajtó nyitva volt. Sandynek úgy rémlett, hogy a takarítószeres raktártól rohant idáig, talán azzal az elhatározással, hogy bemászik a szekrénybe, és behúzza maga mögött az ajtót, azután csak összegömbölyödik a sötétben. Ez olyan mókásnak tűnt, hogy élesen felvihogott.

- Na, ez már jobb - mondta Curt. Hátra veregette Sandyt, és megdöbbsent, amikor az elhúzódt a keze ügyéből.

- Nem tőled - magyarázta Sandy. - Az a takony... az a ragacs...

Nem tudta befejezni, mert a torka elzárult. Ehelyett Curt kezére mutatott. A denevérszerű lény vemhes, halott méhéből kilövellő nyálka belepte Curt kesztyűjét, valamennyi még a karjára is jutott. Curt maszkja, amelyet lehúzott, és a nyakában lógatott, ugyancsak csíkos és foltos volt, az arcára varszerű fekete kéreg száradt.

A folyosó másik végében nyitva volt a takarítószeres szoba ajtaja, a lépcső tövében Tony állt, és négy-öt, száját tátó, ideges rendőrrel beszélgetett. Megnyugtató mozdulatokkal igyekezett őket hátrébb terelni, de nem voltak valami készségesek.

Sandy visszament a folyosón az ajtóig, és megállt ott, ahol jól láthatták. - Jól vagyok, srácok, jól vagyok, ti is jól vagytok, mindenki jól van. Menjeteek föl, és nyugodjatok meg. Miután készen leszünk, mindnyájan megnézhetitek videón.

- Tetszeni fog? - kérdezte Orville Garrett.

- Valószínűleg nem - mondta Sandy.

A rendőrök fölmentek. Tony, akinek az arca fehér volt, mint a fal, Sandy felé fordult, és biccentett. - Kösz.

- Ez a legkevesebb. Pánikba estem, főnök. Nagyon sajnálom.

Curtis vállon veregette, és nem hátra. Sandy kis híján visszahőkölt, de még idejében észrevette, hogy a kölyök lehámozta a mocskos kesztyűt. Így már rendben van. Legalábbis jobb.

- Nem voltál egyedül - mondta Curt. - Tony és én mögötted loholtunk. Csak túlságosan frászban voltál, hogy észrevegyél minket. Roham közben felborítottuk Huddie videokameráját. Remélem, nincs baja. Ha tévedtem, akkor kezdhetünk kalapozni egy másikra. Na gyerünk, nézzük meg.

Mérsékelt elszántsággal tértek vissza a raktárhoz, de egyikük sem volt képes belépni. Részben a poshadt levesre emlékeztető bűz okozta, de főként a tudat, hogy ott a felhasított, denevérszerű lény, rajszögeken lóg a parafa lapon, és el kell takarítani, mint hétvégi balesetek után, ahol olyan a vér, a kiömlött belek, a szétfolyt benzin és a fortyogó gumi szaga, akár egy utálatos régi ismerős, aki csak azért sem hajlandó elköltözni a városból, az ember érzi és tudja, hogy valaki meghalt, vagy majdnem meghalt, hogy valaki más sírni és sikoltozni fog, hogy az úton ott hever majd egy cipő - remélhetőleg nem gyermeké, noha túl gyakran ez a helyzet. Sandy ilyennek érezte. Ott voltak az úton, vagy az út mentén, az új formákba kínozott testükkel, amelyeket eredetileg az Úr adott, mondván: *Tessék, boldogulj vele az életben, ahogy tudsz*, most viszont csontok ütnek át a nadrágokat és ingeket, a fejek félig lecsavarodtak a nyakról, mégis beszélnek (és sikoltoznak), a szemek szálaikon lógnak, egy vérző anya öleli vérző gyermekét, mint valami törött babát, és azt mondja: *Él még? Kérem, megnézné? Én nem tudom, nem merem*. Mindig tócsában áll a vér az üléseken, az ablakokon pedig véres ujjlenyomatok maradnak. Ha az útra is jut vér, abból is okvetlenül összejön egy tócsa, amelyet bíborra színez a lámpák vörös lüktetése, és neked kell föl takarítani a vért, az ürüléket, a tö-

rött üveget, ó, igen, mert a polgár és családja nem akarja látni, amikor a templomba tart vasárnap reggel. És hát a polgár fizeti a csekket.

- Ezt nekünk kell elintézni - mondta az őrmester. - Ugye tudjátok, fiúk?

Tudták. Mégsem akarózott megmozdulni.

És ha valamelyik még él?, morfondírozott Sandy. Nevetséges ötlet, a denevérlény műanyag bizonyítékos tasakban volt, amely hat hétig hült egy lepecsételt Eskimo frigóban, de ilyen lény esetében a nevetségesség nem elég indok. A logika elveszítette az erejét, legalábbis egy időre. Amikor egyszemű lényről van szó, amely az agyát (*zöld agyát*) a mellében hordja, a logikának a gondolata is nevetséges. Sandy nagyon könnyen el tudta képzelni azokat a túllfélébe pólyált fekete söréteket, ahogy lüktetni és mozogni kezdenek a kis asztalon, mint a letargikus mexikói babok, amikor a Tensor lámpák dühös fénye életre melegíti őket. Bizony, nagyon könnyű volt elképzelni. És a hangokat is, amelyeket adnának. A cérnavékony miákolást. Mint a madárfiókák vagy a születő patkányok hangja. De a rohadt életbe, ő volt az első, aki lelépett. Most neki kell elsőnek visszamenni, legalább ennyit megtehet.

- Na, gyerünk - mondta, és átlépte a küszöböt. - Essünk túl rajta. Azután az éjszaka hátralevő részét a zuhany alatt töltöm.

- Csak várd ki közben a sorodat - felelte Tony.

ÍGY HÁT FELTAKARÍTOTTÁK a mocskot, ahogy olyan sokszor megtették az országutakon. Mindent összevéve úgy egy óráig tartott, és noha nehéz volt elkezdni, úgyszólván teljesen magukhoz tértek, mire végeztek. A ventilátor volt a legnagyobb segítség, hogy összeszedhessék magukat. Kikapcsolták a Tensor lámpákat, így nem kellett attól tartaniuk, hogy a biztosítékok ki-
mennek. Curt nem szólt még egyszer, hogy tartsák csukva a helyiség ajtaját. Sandy sejtése szerint belátta, hogy fújhatják már összes harmatgyenge törekvésüket a zárlatra.

A ventilátor nem tudta teljesen elűzni a káposzta és a keserű borsmenta szagát, de ahhoz elég volt, hogy kihajtsa a folyosóra, így a gyomruk megnyugodott. Tony ellenőrizte a videokamerát. Úgy tűnt, semmi baja.

- Még emlékszem arra az időre, amikor a japán cuccok eltörtek - mondta. - Curt, meg akarsz valamit vizsgálni a mikroszkóppal? Egy kicsit még várhatunk, ha igen. Igaz, Sandy?

Sandy bólintott, noha nem volt túl lelkes. Még mindig nagyon szégyellte, hogy kidobta a taccsot, és elrohant. Úgy érezte, még nem tette jová, nem egészen.

- Nem - felelte Curt. Fáradt, kedvetlen volt a hangja. - Azok a kipotyogó átkozott gumimacik a porontyai voltak. A fekete anyag valószínűleg a vére. Ami pedig a többit illeti, azt sem tudom, hogy mit láttam.

Nemcsak kedvetlen volt, közel járt a kétségbeeséshez, noha akkor sem Tony, sem Sandy nem érzékelte ezt, csak később gondoltak rá. Sandynek majd az egyik álomtalan éjszakán jut eszébe, amelyekre éppen most váltott jegyet. Feküdt kis házának hálószobájában East Statler Heightsben, kezét a feje alá tette, a lámpa égett az éjjeliszekrényen, a rádió halkán szólt, az alvás ezer mérföldre járt. Rájött, mi az, amivel Curt szembesült a Buick felbukkanása óta, sőt talán egész életében: szinte biztos, hogy sohasem fogja megtudni azt, amit meg akar tudni. Amiről azt mondta magának, hogy meg kell tudnia. Föltárni, fölfedezni akart, na és? Pökni rá, Jack, ahogy srác korukban mondták. Az Egyesült Államok tele van általános iskolás kölykökkel, akik mind azt mondják, hogy szeretnének az NBA bajnokságban játszani. A jövőjük csaknem minden esetben sokkal földhözragadtabb.

Eljön az idő, amikor a legtöbb ember meglátja a nagy összefüggést, és rájön, hogy nem azért csücsörít, mert a jó sors csókját várja, hanem mert az élet éppen most csúsztatott a szájába egy keserű pirulát. Curtis Wilcox most jutott el ide? Sandy úgy gondolta, hogy igen. Valószínűleg továbbra is érdekelni fogja a Buick, de ez az érdeklődés minden évvel egyre jobban elszürkül azzá, ami valójában - közönséges rendőri munkává. Helyszínelés és nyomozás, jelentések írása (a naplóit a felesége később elégeti), az alkalmi mocskok feltakarítása, ha a Buick újabb szörnyeknek ad életet, amelyek egy darabig rugdosnak, azután elpusztulnak.

Ja, és át kell vészelnie az álmatlan éjszakákat. De hát ezek a foglalkozással járnak.

CURT ÉS TONY leszedték a szörnyeteget a parafa lapról. Visszatették a bizonyítékos zacskóba. Az ujjlenyomatot kefével belesöpörték a tasakba a fekete söréteket, kettőt kivéve. Curt ezúttal gondoskodott róla, hogy a tasak a tetejéig légmentesen le legyen zárva. - Itt van még Arky? - kérdezte.

- Nincs - felelte Tony. - Maradni akart, de hazaküldtem.

- Akkor fölmenne valamelyikőtök, és megkérné Orvot vagy Buckot, hogy gyújtsa be a kazánt? Ugyanakkor valakinek föl kéne tennie melegedni egy fazék vizet. Nagy fazékkal.

- Majd én - mondta Sandy, és miután kiugratta a kazettát Huddie gépéből, elment.

Távozása után Curt felitatott egy adagot a fekete ragacsból, amely a lény zsigereiből és méhéből ömlött ki; ugyancsak mintát vett a mellkasi szervből származó, hígabb, fehéres lötyyből. A tamponokat becsomagolta, és egy másik bizonyítékos tasakba tette. A parányi szárnyaikba takarózó (és egyetlen szemükkel idegesítően bámuló) két kimaradt embrió egy harmadik tasakba került. Curt ügyesen dolgozott, de hiányzott belőle a lelkesedés: mintha egy büntetett kihűlt színhelyén lenne.

A minták és a felhasított denevérlény az ütött-kopott zöld kartotékszekrényben kötött ki, amelyet George Morgan nevezett el a „D egység vurstlijának”. Tony megengedte két fönti rendőrnek, hogy lejöjjenek, amikor a melegedni tett fazék víz bugyogni kezdett. Az öt férfi vastag konyhai gumikesztyűt húzott, és mindent lesikáltak, amit csak elértek. A nem kívánatos szerves maradványok műanyag zsákba kerültek, a rongyokkal, sebészkesztyűkkel, műtősmaszkokkal és ingekkel együtt. A zsák a kazánba került, hogy aztán füst formájában menjen föl az égbe a Magasságos Atyaúristenhez, most és mindörökké, ámen.

Sandy, Curtis és Tony lezuhanyoztak, olyan hosszan és olyan forró vízzel, hogy kétszer is kiürítették a bojleret. Ezután rózsás arccal, frissen fésülve, tiszta ruhában a dohányosok padjánál kötöttek ki.

- Olyan tiszta vagyok, mint a patyolat - mondta Sandy.

- A tisztaság fél egészség - felelte Curt, viszonylag kedélyesen.

Ott ültek, és egy darabig szó nélkül bámulták a csúrt.

- Telefecskendezett egy csomó szarral - mondta végül Tony. - Egy nagy csomó szarral. - Fejük fölött a háromnegyedéig megtelt hold úgy lógott az égen, mint egy csiszolt kő. Sandy remegést érzett a levegőben. Talán az okozza, hogy változik az évszak. - Ha megbetegszünk...

- Azt hiszem, ha fertőzne, akkor már betegek is lennénk - mondta Curt. - Szerencsénk van. Piszok szerencsénk. Srácok, jól megnéztétek a pilácsotokat a fürdőszoba tükrében?

Persze hogy megnézték. A szemük karikás volt és vörös, olyan emberek szeme, akik egy hosszú napot töltöttek az erdőtűz oltásával.

- Úgy sejtem, ez elmúlik - folytatta Curt -, de azt hiszem, mégis marha jó ötlet volt maszkot tenni. Nem véd meg a kórokozók ellen, de az a fekete szar legalább nem ment a szánkba. Annak nagyon ronda következménye lehetett volna.

Ebben igaza volt.

Most: Sandy

A SZENDVICS elfogyott, a jeges tea is. Szóltam Arkynak, hogy vegyen ki tíz dezsót a kényszerlét alapból (amit egy befőttesüvegben tartottunk az emeleti szekrényben), aztán menjen le Finnék vegyesboltjába. Úgy gondoltam, hogy egy tucat kóla és fél tucat gyömbérsör csak átsegít azon, ami még hátravan.

- Ha lemegyek, kihagyom a halas részt - tiltakozott Arky.

- Arky, már *ismered* a halas részt. Ismered a mese *összes* fejezetét. Menj, és hozz egy kis hideg üdítőt. Szépen kérlek.

Elment, begyújtotta ócska teherjét, és nagy sebességgel elhúzott a parkolóból. Aki ilyen gyorsan megy, biztosan begyújt egy büntetőcédulát.

- Folytasd - sürgetett Ned. - Mi történt aztán?

- Lássam csak - mondtam. - Egyszer az, hogy az öreg őrmester nagypapa lett. Alighanem jóval korábban, mint szeretne volna, rózsabokorban lelték a pici lányt, nagy húhó a családban, de aztán mindenki lehiggadt, és az a lány, ha jól tudom, a Smithre ment, ami nem is olyan rossz hely fiatal hölgyeknek, hogy diplomát szerezzenek. George Morgan fiának volt egy sikeres hazafutása,

és George majd' elszállt a büszkeségtől. Úgy tűnik, ez két évvel azelőtt történt, hogy halálra gázolta azt az asszonyt az úton, és utána megölte magát. Orvie Garrett felesége vérmérgezést kapott, és le kellett vágni két lábujját. Shirley Pasternak beállt hozzánk 1984-ben...

- 1986-ban - dűnyögte Shirley.

- Akkor 1986-ban - mondtam, és megpaskoltam a térdét. - Kábé ugyanekkor csúnya nagy tűz ütött ki Lassburgben, kölykök gyufáztak egy bérház alagsorában. Idétlenkedésből. Felügyelet nélkül hagyták őket. Ha valakitől azt hallom, hogy az amishok bolondok, mert úgy élnek, ahogy, mindig a lassburgi tűz jut eszembe. Kilenc ember égett halálra, köztük egy kivételével az összes kölyök az alagsorban. De az az egy is alighanem azt kívánja, bár veszett volna oda ő is. Most tizenhat éves lehet, abban a korban, amikor a fiúk kezdenek érdeklődni a lányok iránt, ez a kölyök viszont alighanem úgy néz ki, mint a főszereplő *A szépség és a szörnyeteg*-ben, abban a változatban, amit az égési osztályon forgattak. Nem került be az országos hírekbe - elméletem szerint a többszörös halálesettel járó bérháztűzek kizárólag akkor kerülnek be, ha karácsonykor történnek -, de nekünk épp elég rossz volt, és Jackie O'Harának pocsekul megégett a keze, miközben segíteni próbált. Ja, és volt egy rendőrünk, James Dockerynek hívták...

- Docker-ty - helyesbített Phil Candleton: - T-vel. De meg van bocsátva, őrmester, legfőbb egy-két hónapig volt nálunk, osztán átvezényelték Lycomingba.

Bólintottam. - Na szóval, ez a Dockerty harmadik díjat nyert a Betty Crockert-sütőversenyen a Kolbász Leveles Tésztában receptjével. Irtóra zrikáltuk érte, de jól viselte.

- *Nagyon jól* - helyeselt Eddie J. - Maradnia kellett volna. Jól klappolt volna ide.

- Abban az évben mi győztünk kötélhúzásban a július negyedikei pikniken, és...

Láttam Ned arcát. Rámosolyogtam.

- Azt hiszed, bosszantalak, pedig nem így van. Komolyan. Azt próbálom megértetni veled, hogy nem a Buick volt nálunk az egyetlen esemény, oké? Nem. Voltak időszakok, amikor tökéletesen megfeledeztünk róla. Többségünk legalábbis. Könnyű volt hosszú időszakokra elfelejteni. Mert voltak hosszú időszakok, amikor csak kuksolt ott, és nyugton maradt. Zsaruk jöttek-mentek közben. Dockerty épp annyi ideig maradt, hogy ráakasszák a Prudhomme séf csúfnevet. A fiatal Paul Lovingot, akinek kimarjult a térde a tavalyi munka ünnepén, elvezényelték, aztán három év múlva visszavezényelték. A mi szakmánkban nem olyan sebesen pörög a forgóajtó, mint másutt, de azért nálunk is mozog. Talán hetven rendőr is megfordult nálunk 1979 nyara óta...

- Ó, az még kevés is! - vélte Huddie. - Volt az száz is, ha hozzászámítjuk az áthelyezéseket, azokat, akik tartósan nálunk dolgoznak. Na meg a néhány záptojást.

- Ja, a néhány záptojást, de azért a többség végzi a munkáját. Továbbá figyelj csak ide, Ned - apád és Tony Schoondist megtanultak egy leckét azon az estén, amikor apád fölívta azt a denevérvalamit. Néha nincs semmi, amit meg lehetne tanulni, vagy nem lehet megtanulni, vagy még ok sincsen rá, hogy próbálkozz. Láttam egyszer egy filmet, amelyben egy pofa megmagyarázta, miért gyújtott gyertyát a templomban, pedig már rég nem buzgó katolikus. „A végtelennel nem lehet ökörködni”, ezt mondta. Talán ez volt az a lecke, amit megtanultunk.

Hellyel-közzel volt fényrengés a B garázsban. Néha csak egy kis lökés, néha égszakadás-földindulás. De az emberek tényleg elképesztően meg tudják szokni a dolgokat, még azokat is, amelyeket nem értenek. Üstökös tűnik fel az égen, az emberiség fele az idők teljességéről és a négy apokaliptikus lovasról bög, de maradjon csak ott fél évig az az üstökös, ügyet se vetnek rá többé. Uncsi lesz. Ugyanez történt a huszadik század végén, emlékszel? Mindenki azon sipáskolt, hogy leszakad az ég, lefagy az összes számítógép; eltelik egy hét, minden megy tovább, ahogy szokott. Szóval most perspektívát próbálok teremteni, hogy...

- Mesélj a halról - szakított félbe, és engem elfogott ugyanaz az indulat. Nem akarta hallani a mondanivalómat, akármennyire szerettem volna, hogy meghallgasson, akármilyen keményen igyekeztem. Azt mondom, amit ő akar, kész. Tekintsük Tizenéveskórnak. És a szeme ugyanúgy csillogott, mint az apjáé, amikor Curt a denevérlény fölé hajolt, kesztyűs kezében a szikével. (Most vágok; álomban néha még mindig hallom Curtis Wilcoxot, amint ezt mondja.) Illetve nem egészen úgy. Mert a fiú nemcsak kíváncsi volt, de dühös is. Dühös, mint a pulykakakas.

Én is haragra gerjedtem, amiért nem hajlandó elfogadni mindent, amit adok, amiért van képe válogatni, szemelgetni. De honnan jött a pimaszsága? Milyen gócból? Azért volt, mert az anyjának is hazudtak, nem is egyszer, de többször, éveken át? Mert őt is félrevezették, ha csak azzal is, hogy

elhallgattak előtte dolgokat? Az apjára volt dühös, amiért eltitkolt valamit? Ránk volt dühös? Ránk? Azt csak nem hiheti, hogy a Buick ölte meg az apját, miért hinné? Ezért kizárólag Bradley Roach hibáztatható, aki fölterítette Curtot az útpadkán álló kamion oldalára, végigkente vérrel a kamiont, három méter hosszan, és olyan magasan, mint egy állami rendőr, ami Curtis Wilcox esetében körülbelül száznolcvanöt centimétert jelent, nemcsak levetkőztette, de ki is vetkőztette magából, miközben fék visított, és a rádióban a Nyugat-pennsylvaniai Házias Hazai szólt, egy Bradley-féle félrészeg, rossz arcú alak nem is hallgathat mást, mint countryt. Apus énekelte a basszust, anyus a tenort, miközben Curt Wilcox nadrágzsebéből kirepült az apró, a hímvestzője kiszakadt, mint a dudva, a heréje eperlekvárrá roncsolódott, a fésűje és a pénztárcája a sárga vonalig repült; az egészben Bradley Roach a bűnös, vagy netán hibáztatni akarod a Dicky-féle specerájt Statlerben, amely eladta neki a sört, netán a sörgyárat, amely kedves beszélő békákkal, stadionban söröző mulatságos emberekkel reklámoz, ahelyett hogy mutatná a holtakat a sztrádán, akiknek kilóg a belük, vagy talán Bradley DNS-ét, azt a sejtekből pödört zsinórt hibáztatnád, amely azt suttogja: *igyál még, még!*, azóta, hogy Bradley először nyalt bele a szeszbe (mert vannak, akik egyszerűen erre vannak bedrótözva, vagyis olyanok, mint a táskabombák, ami abszolút nulla vigasz a holtaknak és a sebesülteknek). Esetleg Isten a hibás, Isten mindig is népszerű pofozógép volt, mert nem beszél vissza, és sose ír be a levelezési rovatnak. Szóval nem a Buick. Igaz? Úgyse találja meg a Buickot Curt halálában, akármennyire körülrajzolja. A Buick mérföldekkel arrébb terpeszkedett a B garázsban, kövéren, puccosan, makulátlanul csücsült fehér betétes kerekein, amelyek nem fogadják be barázdáikba a mocskot, a legparányibb kavicsot sem, hanem kivetik magukból (tudomásunk szerint) még a legfinomabb homokszemcsét is. A Buick csak ült, és a maga dolgával törődött, amikor Wilcox rendőr elvázott a pennsylvaniai 32-es állami út szélén. És ha még mindig itt ül, egy leheletnyi baljós káposztaszagban, akkor mi van? Azt hiszi ez a fiú...

- Nem nyúlt utána, ha erre gondolsz - mondtam. - Nem csinál ilyet. - Kicsit nevetnem kellett magamon, hogy ilyen határozott vagyok. Úgy beszélek, mintha biztosan tudnám. Vagy bármi biztosat tudnék a Roadmasterről. - Van vonzása, talán még egyfajta hangja is, amikor olyan... nem is tudom...

- Aktív szakaszban van - javasolta Shirley.

- Igen. Amikor aktív szakaszban van. Hallod a zümmögést, időnként a fejedben is, mint... egyfajta hívást... de hogyan érhetett volna el a régi Jenny benzinkúthoz a 32-es úton? Kizárt.

Shirley úgy nézett rám, mintha kissé dilis lennék, és kissé dilisnek is éreztem magamat. Tulajdonképpen mit művelek? Magamat gyözködöm, hogy ne dühöngjek már erre a szerencsétlen, apátlan fiúra?

- Sandy, én csak a halról szeretnék hallani!

Huddie-ra néztem, aztán Philre és Eddie-re. Mind a három előadta ugyanannak a tehetetlen vállrándításnak az egyéni változatát: *Kölykök! Na, most micsinálsz?*

Befejezem. Azt fogom csinálni. Félretolom a haragomat, és befejezem. Én hordtam ki a házból a szemetet (bár mikor elkezdtem, magam se tudtam, milyen sok van, ezt garantálhatom), tehát én takarítom el.

- Jól van, Ned. Elmondom, amit hallani akarsz. De akkor te is szíveskedj legalább észben tartani, hogy ez a hely megmaradt rendőrségnek. Leszel szíves észben tartani, hogy ha hiszed, ha nem, ha tetszik, ha nem, a Buick egy idő után ugyanúgy hozzátartozott a hétköznapijainkhoz, mint a jelentések írása, a tanúskodás a bíróságon, a taccs feltakarítása az autó padlószőnyegéről vagy Steve Devoe hülye viccei? Mert ez fontos.

- Persze. Mesélj a halról.

A falnak dőltem, és felnéztem a holdra. Az apját visszaadtam volna, ha tehetem. Vagy adtam volna neki csillagokat egy papírpohárban. Ilyen költői dolgokat. De ő csak arról az átkozott halról akart hallani.

Hát akkor bassza meg. Elmeséltem.

Akkor

NE MARADJON nyoma a papíron: ez volt Tony Schoondist parancsa, amit be is tartottak. Az emberek így is tudták, hogyan kell kezelni a Buickkal kapcsolatos kérdéseket, mik a megfelelő

csatornák. Curtnek, az őrmesternek vagy Sandy Dearbornnak jelentettek, mert ők voltak a buickos fiúk. Sandy szerint ő csak azért került bele ebbe a triumvirátusba, mert részt vett ama hírhedt boncoláson, de vitán felül nem azért, mintha rendkívüli módon érdekelte volna a téma.

Tony papírtívalma ellenére Sandy elég biztosra vette, hogy Curt följegyzéseket vezet a Buickról, leírja észrevételeit és feltételezéseit. Ha így volt is, hallgatott róla. Közben a lehülések és az energiakisülések - a fényrengések - mintha lelassultak volna. Az élet kiszállt a kocsiból.

Legalábbis ebben reménykedtek.

Sandy nem vezetett följegyzéseket, és sohasem rögzítette az események sorrendjét. Támaszkodhatott - ha kellett - az évek során készült videofelvételekre, de még így is maradtak hézagok és kérdések. Nem minden fényrengést vettek szalagra, na és akkor mi van? Eléggé hasonlítottak. Volt vagy egy tucat 1979 és 1983 között. A legtöbb kismértékű, néhány akkora, mint az első, és volt egy, ami még annál is nagyobbra sikeredett. Ez a nagy - minden idők bajnoka - 1983-ban történt. Azok, akik jelen voltak, '83-at a Hal évének nevezték el, mint a kínaiak.

Curtis számos kísérletet végzett '79 és '83 között több növényt és állatot helyezett el a Buickban és körülötte, amikor a hőmérséklet csökkenni kezdett, de az eredmény rendszerint ugyanaz lett, mint Jimmy és Rosalynn esetében. Ami azt jelenti, hogy a dolgok néha eltűntek, néha pedig nem. Nem lehetett előre megjósolni; úgy tűnt, az eredmény éppen olyan véletlenszerű, mint pénzfeldobáskor.

Egy hőmérsékletcsökkenés idején Curt egy tengerimalacot hagyott a Roadmaster bal első kereke mellett. Műanyag vödörben hagyta ott. Huszonnégy órával később vége lett a bíbor tűzijátéknak; a garázs hőmérséklete visszatért a normális szintre, és a tengerimalac még mindig a vödörben volt, szökdécselt, és egész vidámnak látszott. Egy másik fényjáték előtt Curt kalitkában két békát rakott a Buick alá. A fényjáték után megvolt mind a két béka. Egy nappal később viszont már csak egy volt a kalitkában.

Két nappal később a kalitka üres volt.

Azután ott volt a Híres Csomagtartó-kísérlet 1982-ben. Ez Tony ötlete volt. Ő és Curt hat svábbogarat rakott egy átlátszó műanyag dobozba, azután a dobozt betették a Buick csomagtartójába. Közvetlenül a tűzijáték után történt, még mindig elég hideg volt a Buickban, látszott a lélegzetük, amikor a csomagtartó fölé hajoltak. Három nap telt el, egyikük mindennap megnézte a csomagtartót (mindig kötélre kötve, bár mindenkinek az járt a fejében, mit ér a kötél egy olyan erő ellen, amely az ajtót ki se nyitva képes volt kikapni Jimmyt az egérbérbházból... vagy a békákat a kalitkából). A svábbogarak jól voltak az első napon, a másodikon és a harmadikon is. Curt és Tony kimentek a negyedik napon, hogy visszavigyék az újabb elfuserált kísérlet alanyait az öreg rajzasztalra. Csakhogy a svábbogarak eltűntek, legalábbis nekik úgy tűnt, amikor kinyitották a csomagtartót.

- Ne, várj! - kiáltott Curt. - Ott vannak! Látom őket! Úgy rohangálnak körbe, mint a bolondok!

- Hányan vannak? - kérdezte Tony. Kint állt a garázs mellett, és a kötelet markolta. - Mind megvan? Hányan jutottak ki abból a rohadt dobozból, Curtis?

Curtis négy bogarat számolt össze hat helyett, de ez nem sokat jelentett. A svábbogaraknak nincs szükségük elvarázsolt autóra ahhoz, hogy eltűnjenek, ebben saját erőből is egész profik, ahogy ezt mindenki tudja, aki vadászott már rájuk papuccsal. Hamarosan kiderült, hogyan kerültek ki a műanyag dobozból. A doboz még mindig be volt zárva, de az oldalán apró, kerek lyuk tátongott, az átmérője nem egészen egy centi. Curtot és az őrmestert egy nagyobb kaliberű golyó nyomára emlékeztette. Ámde hiányoztak körülötte a sugárirányú repedések, vagyis valami rendkívül gyors dolog futott át rajta. De az is lehet, hogy átégették. Nem volt válasz. Csak káprázatok. Semmi sem változott. És ekkor érkezett meg a hal 1983 júniusában.

LEGALÁBB KÉT ÉS FÉL ÉV telt el azóta, hogy a D egység mindennapos őrseget szervezett a Buick mellé, mert 1979 végén/1980 elején hozták meg ezt a döntést mint ésszerű óvintézkedést, de azóta semmi ok nem volt az aggodalomra. Egy töltött fegyver veszedelmes, ez nem is vitás, de az ember nem szervez mindennapos őrseget azért, nehogy meglője magát vele. Ha elég magas polcra tesszük, és a gyermekeket távol tartjuk tőle, az rendszerint elegendőnek bizonyul.

Tony vásárolt egy autóponyvát, így aztán akárki jött is, ha történetesen bepillantott a csűrbe, nem látta a kocsit, és nem tett föl kérdéseket ('81-ben új ember került az autószerelő-műhelybe, egy

Buick-rajongó, aki fölajánlotta, hogy megveszi). Az állványra szerelt videokamera kint maradt a kunyhóban, műanyag zacskót húztak rá, hogy védjék a nedvességtől, a szék is ott maradt (mögötte nagy kupacban púposodtak a magazinok), de a hely, amelyet Arky, mondhatni, kisajátított magának, mindjobban emlékeztetett egy kertész szerszámoskamrájára. A tözegetes és műtrágyás zacskók, gyepformáló lapátok, ültetőfák egyre szaporodtak, míg végül számbeli fölénybe kerültek a Buickfigyelő szerkentyűkkel szemben. Az egyetlen alkalom, amikor a kamra visszatért eredeti hivatásához, az egyik fényrengés előtt, alatt és után történt.

A Hal évének júniusa az egyik legszebb kora nyári hónap volt, amire Sandy egyáltalán vissza tudott emlékezni - a növények buján zöldelltek, daloltak a madarak, és olyan simogatóan meleg volt a levegő, mint egy kamasz szerelmespár első igazi csókja. Tony Schoondist szabadságon volt, a lányát látogatta meg a nyugati parton (akinek a babája miatt az a nagy hűhó kerekedett). Az őrmester és a felesége igyekeztek menteni a menthetőt, mielőtt késő lenne, ami valószínűleg okos ötlet volt. Tony távollétében Sandy Dearborn és Huddie Royer helyettesítették, de Curtis Wilcox - aki már nem számított kezdőnek - lett a Buick főnöke, ehhez nem fért kétség. És ennek a csodálatos júniusnak az egyik napján pont ezért fordult hozzá Buck Flanders.

- Csökken a hőmérséklet a B garázsban - jelentette. Curtis felvonta a szemöldökét.

- Nem először történik ilyen, igaz?

- Igaz - ismerte el Buck -, de még sohasem láttam, hogy ilyen gyorsan süllyedt volna.

Curt kisietett a garázshoz, szemében ismét kigyúlt a régi, izgatott fény. Ahogy odanyomta az arcát a felhúzható ajtóba foglalt ablakhoz, elsőnek a Tony által vásárolt ponyvát vette észre. A vezető felőli oldalon hevert összegyűrve, mint egy szőnyeg, amibe belebotlottak. De ez sem első alkalommal történt meg; olyankor fordult elő, amikor a Buick néha megremegett (vagy vállat vont), és lesiklott róla a nejlonponyva, mint mikor egy hölgy a vállát felvonva lecsúsztatja magáról estélyi stóláját. A kerek hőmérő 16 °C-t mutatott.

- Idekint huszonzárom fok van - szólalt meg Buck. Curt mellett állt. - Megnéztem a madár-etető fölötti hőmérőn, mielőtt érted mentem.

- Akkor igazából nem is tíz fokot ment lejjebb, hanem tizenháromat.

- Hát, amikor beszóltam neked, akkor még tizenhét fok volt. Ilyen gyorsan süllyed a hőmérséklet. Mintha... hidegfront közeledne vagy ilyesmi. Szóljak Huddie-nak?

- Ne zavarjuk. Készíts egy őrszolgálati listát. Menj Matt Babickihoz, hogy segítsen. Írjátok oda, hogy... öö, „Autómosás”. Rendeljünk ide a Buickhoz két embert a nap hátralevő részére, és éjszakára is. Hacsak Huddie azt nem mondja, hogy nem, vagy a hőmérséklet emelkedni nem kezd.

- Rendben - bólintott Buck. - Akarsz te kezdeni?

Curt akart, nagyon is - érezte, hogy valami történni fog -, mégis megrázta a fejét. - Nem lehet. A bíróságra kell mennem, azután van egy teherautó-csapda Cambriában. - Tony valószínűleg felkiált, és a fejéhez kap, ha meghallja, hogy Curt a 9-es úton végzett súlyellenőrzést teherautó-csapdának nevezi, pedig valójában talál az elnevezés. Mert azon az úton valaki heroint és kokaint szállított New Jerseybe, és az volt az elgondolás, hogy néhány független fuvarozó segíti ebben. - Az a helyzet, hogy jobban el leszek foglalva, mint a féllábú ember a seggberúgó versenyen. A fenébe!

Öklével a combjára csapott, azután a tenyeréből ellenzót formált, és ismét benézett az ablakon. Semmi látnivaló nem volt, csak a Roadmaster. Két napfényávban állt, amelyek úgy kereszteltek a hosszú, sötétkék motorházat, mint két reflektor összetartó kévéje.

- Hozd ide Randy Santerre-t. És nem láttad Chris Sodert errefelé bámészkodni?

- De igen. Tulajdonképpen nincs szolgálatban, de a feleségének van két nővére, akik Ohióból érkeztek látogatóba, ezért bejött, hogy megnézze a tévét. - Lejjebb eresztette a hangját. - Nem akarok beleszólni a dolgodba, Curt, de azt hiszem, ezek mindketten piások.

- Ezt meg fogják tenni. Meg kell tenniük. Mondd meg nekik, hogy normál jelentést is kérek. Szabályos D kód. És mielőtt elhagynám a bíróságot, rendes vonalon ideszólok.

Egy végső, már-már szorongó pillantást vetett a Buickra, azután elindult vissza a főépülethez, ahol meg kellett borotválkoznia, mielőtt megjelenne a tanúk padján. A délután folyamán a teherautók hátuljában turkált néhány emberrel, akik a G egységtől jöttek kokót keresni, és reménykedtek benne, hogy senki sem ránt elő automata fegyvert. Ha Curtnak lett volna ideje, nyilván talál valakit, aki cserél vele, de hát nem volt.

Helyette Soder és Santerre vette át a Buick figyelését, amiből nem csináltak ügyet. A piások nem szoktak. A kamra mellett álltak, cigarettáztak, dumáltak, alkalmanként vetettek egy pillantást a Buickra (Santerre túl fiatal volt ahhoz, hogy tudja, mire számíthat, és egyébként sem sokáig tartott ki a pennsylvaniai rendőrség kötelékében), vicceket meséltek, és élvezték a napot. Júniusi nap volt, olyan egyszerű, és olyan egyszerűen szép, hogy még egy piás is csak élvezni tudta. Egy idő után Buck Flanders váltotta föl Randy Santerre-t; kicsivel később Orville Garrett váltotta Chris Sodert. Huddie is kijött alkalmanként egy kis kukucskálásra. Háromkor, amikor Sandy bejött, hogy ledobja a seggét a parancsnoki székbe, Curtis Wilcox végre visszaért, és felváltotta Buckot a B garázsnál. A csűr hőmérséklete addigra újabb tíz fokkal csökkent, és a szolgálaton kívüli rendőrök személyautói kezdtek gyülekezni a parkoló végében. Elterjedt a hír. D kód.

DÉLUTÁN NÉGY körül Matt Babicki dugta be a fejét a parancsnoki irodába, és azt mondta Sandynek, hogy nincs rádiókapcsolat. - Erős a statikus elektromosság, főnök. Rosszabb, mint valaha.

- A francba. - Sandy lehunyta a szemét, megdörgölte, és azt kívánta, bárcsak itt lenne Tony. Ez volt az első alkalom, hogy a parancsnokló őrmestert helyettesítette, és noha az alkalmi növekmény a fizetési csekkjén a hónap végén kétségtelenül kellemes volt, ez a nehézség már korántsem nevezhető annak. - Baj van azzal az istenverte kocsival. Pont ez kellett nekem.

- Ne vedd a szívedre - mondta Matt. - Kilő néhány szikrát, azután minden visszatér a normális kerékvágásba. Beleértve a rádiót is. Talán nem ez történik minden alkalommal?

Igen, tényleg ez szokott történni. Sandy az igazat megvallva nem nagyon aggódott a Buick miatt. De mi van, ha valakinek, aki odakint járőrözik, gondja támad, és kislül, hogy gajra ment a távközlés? Valaki beüti a 33-ast - *Gyors segítséget kérek* - vagy a 47-est - *Küldjete egy mentőt* -, vagy ami mindennél rosszabb, a 10-99-est: *rendőrt veszítettünk*. Sandynek tucatnyi embere volt odakint, és ebben a pillanatban úgy érezte, mintha mindegyik az ő vállán ülne.

- Figyelj, Matt. Szállj be a kocsimba - a 17-es az -, és menj le a domb aljába. Ott megszabadulsz az interferenciától. Hívd föl az összes emberünket, aki úton van, és mondd meg nekik, hogy a forgalomirányítás ideiglenesen a 17-esen át zajlik. D kód.

- Ó, Sandy, Jézusom! Ez egy kicsit nem...

- Pillanatnyilag nincs időm meghallgatni a nyafogásodat - szakította félbe Sandy. Most végképp nem volt türelme Babicki Rendőrségi Forgalomirányító nyafogásához. - Csak csináld.

- De nem leszek itt, hogy lássam...

- Nem. Valószínűleg nem. - Sandy hangja emelkedni kezdett. - És ezt is fölveheted a panaszaid listájára.

Matt válaszolni készült, de alaposabban megnézve Sandy arcát bölcsen úgy döntött, tartja a száját. Két perccel később Sandy látta, hogy lefelé indul a domboldalon a 17-es egységgel.

- Jól van - dörmögte Sandy. - Maradj is ott egy darabig, te idegesítő, nyafogó pöcs.

Odament a B garázshoz, ahol valóságos tömeg gyűlt össze. A legtöbben rendőrök voltak, de akadt néhány fickó az autószerelő-műhelyből is, zsírfoltos zöld overallban, amely a nem hivatalos egyénruhájuk volt. Mivel négy éve éltek együtt a Buickkal, egyikük sem félt éppen, de azért meglehetősen ideges csoport verődött össze. Ha azt látja az ember, hogy egy meleg, nyári napon a hőmérő húsz fokot zuhan egy olyan helyiségben, ahol a légkondicionálást az alkalmanként kinyitott ajtó jelenti, nehéz nem hinni valami nagy dolog készüléében.

Curt elég régen jött vissza ahhoz, hogy több kísérletet végezzen - Sandy sejtése szerint mindenre jutott ideje. A Buick első ülésére letett egy Nike cipősdobozt, benne néhány tücsökkel. A békák kalitkája a hátsó ülésen volt. Ez alkalommal csak egy békát helyezett el benne, az viszont valóságos óriás volt, egy düledt, fekete-sárga szemű mocsári ökörbéka. Hozott egy virágládát Matt Babicki irodájának ablakából, és betette a Buick csomagtartójába. Végül, de nem utolsósorban kivitte Mr. D-t sétálni; teljes hosszában kieresztette a pórázt, körbejárta a kocsit, és figyelte, mi történik. Orvie Garrettnek ez nem nagyon tetszett, de Curt megdumálta. Sok tekintetben még egy kicsit zöld volt, a fenekén maradt némi tojáshéj, de amikor kiment a Buickhoz, képes volt olyan simán viselkedni, mint a folyami hamiskártyások.

Semmi sem történt D sétája alatt - akkor -, de világos volt, hogy az őr kutyája akárhol szívesebben lenne, mint ott. Olyan erősen húzatta magát a póráz végén, hogy az már kicsit fojtogatta,

lehajtotta a fejét, lógott a farka, néha szárazon köhögött. Nézte a Buickot, de nézett másfelé is, mintha nem szeretné azt a valamit, ami az álautóból terjengve megmérgezi az egész csúrt.

Amikor Curt ismét kivitte az épületből, és visszaadta a pórázt Orville-nak, azt mondta: - Valami folyik ott, és ő is érzi, meg én is. De ez most nem olyan, mint korábban. - Észrevette Sandyt, és megismételte: - nem olyan, mint korábban.

- Nem - helyeselt Sandy, azután Mister D felé biccentett. - Legalább nem üvölt.

- Még nem - jegyezte meg Orville. - Gyerünk D, menjünk vissza az épületbe. Jól csináltad. Adok egy kis kaját. - Egy végső, rosszálló pillantást vetett Curtre. Mister Dillon jól nevelten kocogott Garrett rendőr jobb térdé mellett, egyáltalán nem volt szükség a pórázra, hogy a sarkában maradjon.

Négy húsz táján a fenti társalgóban a tévé hirtelen élvezhetetlenné vált. Négy negyvenkor a hőmérséklet a B garázsban kilenc fokra csökkent. Négy ötvenkor Curtis Wilcox fölkiáltott: - Kezdődik! Hallom!

Sandy odabent ellenőrizte a forgalmat (addigra teljes lett a zűrzavar, a rádióban más sem hallatszott, mint statikus kisülések sorozata), és amikor Curt kiáltására visszatért a parkolón keresztül, ott már olyan sokan voltak, hogy az ember azt hihette, a rendőrség jótékonysági turkáló vásárlására került sor, esetleg az Izomsorvadásban Szenvedő Gyermekek Karneválja zajlik, amelyet mindig júliusban tartanak meg. Sandy futni kezdett, keresztülvágott a bábéskodók között, akik nyakukat nyújtogatva lesekdedtek, hátha látnak valamit az oldalsó ajtón, amely hihetetlen módon nyitva volt. És odabent állt Curt. A hideg hullámai hömpölyögtek kifelé, de úgy látszott, észre sem veszi. A szeme tágra nyílt, és amikor Sandy felé fordult, olyannak tűnt, mint aki álmodik. - Látod? Sandy, látod?

Persze hogy látta az erősödő ibolyaszínű izzást, amely kiömlött a kocsik ablakain, keresztülszivárgott a csomagtartó fedelének résein, és lecsurgott a Buick oldalain, mint valami híg radioaktív folyadék. A kocsi belsejében látszottak az ülések árnyékai és a túlméretezett volán, de csak mint árnyképek. A fülke többi részét elnyelte a minden kohónál fényesebb, hideg, bíbor láng. A zümmögés hangos volt, és egyre erősödött. Ettől a hangtól megfájdult Sandy koponyája, a fülét annyira zavarta, hogy már-már azt kívánta, bárcsak süket lenne. Nem mintha a sükettség bármit is használt volna, mert úgy tűnt, ezt a hangot nem csupán a fülükkel, de az egész testükkel hallják.

Sandy kirántotta Curtot a kövezetre, azután megragadta a kilincset, hogy becsapja az ajtót. Curt megfogta a csuklóját. - Ne, Sandy, ne! Látni akarom! Azt akarom...

Sandy nem túl gyengéden lesöpörte a kezét. - Megörültél? Van egy eljárás, amit ilyenkor végigcsinálunk, egy rohadt eljárás. Ezt senki sem tudhatja nálad jobban! Az isten szerelmére, te segítettél kidolgozni!

Amikor Sandy becsapta az ajtót, elvágva a közvetlen lehetőséget a Buick szemlélésére, Curt szemhéja remegni kezdett, és megrázkódott, mint aki mély álomból ébred. - Jól van - mondta. - Jól van, főnök. Sajnálom.

- Semmi baj. - De nem így gondolta. Mert ez az átkozott bolond továbbra is ott állt volna, egyenesen az ajtóban. Ez nem is kérdés. Ott állt volna, amíg meg nem sül, ha épp sütés szerepelt annak a dolognak a terveiben.

- Fel kell tennem a szemüvegemet - mondta Curt. - A kocsim csomagtartójában van. Van még tartalékom is, különlegesen sötét. Egy egész doboz. Kérsz? - Sandynek még mindig az volt az érzése, hogy Curt nem ébredt föl teljesen, csak tettet, mint akkor szokta az ember, ha az éjszaka közepén megszólal a telefon.

- Persze! De legyünk óvatosak, jó? Mert ez csúnyán fest.

- Nagyszerűen fest! - felelte Curt, és noha kicsit ijesztő volt a hangjában csendülő lelkesedés, Sandy némileg mégis jobban érezte magát. Curt legalább nem beszélt úgy többé, mint egy alvajáró. - De igenis, mama - tartjuk magunkat az eljáráshoz, és pokolian óvatosak leszünk.

Rohant az autójához - nem a járőr-kocsihoz, hanem a sajátjához, a helyrepopozott Bel Airhez -, és kinyitotta a csomagtartót. Javában turkált a dobozok között, amikor a Buick felrobbant.

A SZÓ SZOROS értelmében nem robbant föl, de nincs más szó arra, ami történt vele. Azok, akik aznap ott voltak, sohasem felejtették el, de furcsamód ritkán beszélnek róla, még egymás között sem, mert úgy tűnik, nincsenek megfelelő szavak rá, hogy kifejezzék rémítő nagyságát. Az ere-

jét. Legföljebb annyit mondhattak, hogy elsötétedett a júniusi nap, és úgy rémlett, a garázs áttetszővé, saját kísértetétvé válik. Egyszerűen érthetetlen, hogy a közönséges üveg miként sáncolhatta el attól a fénytől a külvilágot. A lüktető ragyogás úgy áthatolt az épület deszkáin, mint víz a konyharuhán; a szögek kirajzolódtak, mint a raszter az újságban levő fényképen, vagy egy friss tetováláson a bíbor vérgyöngyök - Sandy hallotta, ahogy Carl Brundage azt ordítja: *Most fel fog robbanni!* A mögöttük levő főépület felől hallatszott, ahogy Mister Dillon rettegve felüvölt.

- De még akkor is ki akart jönni, hogy rátámadjon - mondta később Orville Sandynek. - Fölvittem az emeleti szobába, hogy olyan messze legyen attól az istenverte csürtől, amennyire csak lehet, de nem segített. Tudta, hogy az ott van. Azt hiszem, hallotta hallotta a zümmögést. Azután meglátta az ablakot. Szentséges Krisztus! Ha nem vagyok olyan gyors, nem kapom el azonnal, kiugrott volna, emelet ide vagy oda. Nagyon dühös volt rám, és vagy fél óra múlva jöttem csak rá, hogy én mennyire megijedtem.

Orville megcsóválta a fejét, az arca komoly és elgondolkodó volt.

- Sose láttam még ilyenek a kutyát. Soha. A szőre fölmeredt, a szája habzott, a szeme csaknem kiugrott a fejéből. *Krisztusom!*

CURT KÖZBEN futva érkezett vissza tucatnyi védőszemüveggel. A rendőrök fölvtették, de a Buickra még ezekkel sem lehetett ránézni; lehetetlen volt még csak megközelíteni is az ablakot. És ismét beállt az a kísérteties csend, amilyen a kakofónia közepén lehet, ahonnan a mennydörgést, a földcsuszamlást és a kitörő vulkánokat hallani. Mivel a csűr ajtaja zárva volt, ők (ellentétben Mister D-vel) még csak nem is érzékelték a zümmögést. Csozogás hallatszott, valaki megköszöri a torkát, Mister Dillon üvöltött a főépületben, Orvie Garrett csitítgatta, a forgalomirányítóban kihallatszott a nyitva maradt (és Curt jóvoltából virágláda nélkül csúfoskodó) ablakon, ahogy Matt Babicki rádiójában recseg a statikus elektromosság. Más hang nem volt.

Curt odament a felhúzható ajtóhoz, lehajtotta a fejét, és fölemelte a kezét. Kétszer is próbálta fölemelni az arcát, hogy benézzen a B garázsba, de nem volt képes. Túlságosan erős volt a fény. Sandy megragadta a vállát.

- Ne próbálj benézni. Nem tudod megtenni. Legalábbis még nem. Rögvest kiüti a szemedet a fejedből.

- Mi ez, Sandy? - suttogta Curt. - Az isten szerelmére, mi ez?

Sandy csak a fejét csóválhatta.

A KÖVETKEZŐ fél órában a Buick fényjátéka felülmúlt minden eddigit, a B garázs tűzgömbbé változott, a ragyogás párhuzamos sugarakban áradt az összes ablakból, villogott és villogott, akár egy fény és hang nélküli, rikító neonkohó. Ha a civil társadalom valamely képviselője éppen ekkor bukkan föl, csak az Isten tudja, mit gondolt volna, kinek beszélt volna róla; vagy mennyit hittek volna el belőle, de *nem bukkant föl*. Öt harminctól a rendőrök ismét érzékelték elszigetelt villanásokat, mintha a jelenséget tápláló energiaforrás kezdene kimerülni. Sandynek a motorkerékpár jutott az eszébe, amely ugrálni és köpködni kezd, amikor a benzintartály már csaknem kiszáradt.

Curt ismét odasündörgött az ablakhoz, és noha le kellett buknie, valahányszor kilöttek a fényvillámok, közbe-közbe sikerült bekukkantania. Sandy csatlakozott hozzá, lebukva a vakítóbb lobbanások elől (*Úgy festünk, mintha valamilyen furcsa alaki kiképzésen vennénk részt*, gondolta), és pislogott, mert a szeme a szemüveg háromrétegnyi, polarizált üvege mögött is káprázott.

A Buick láthatóan még mindig érintetlen és változatlan volt. A ponyva ugyanolyan gyűrött dűneként hevert mellette, semmiféle tűz nem pörkölte meg. Arky szerszámai zavartalanul függtek a szögeken, a távolabbi sarokban még mindig ott magasodott a megyei *American* újság összezsinegelt, ócska kupaca. Egyetlen szál gyufa elég lett volna, hogy a szikkadt újságköteg lángoszloppá változzon, de a ragyogó bíbor fény egyetlen lap egyetlen csücskét sem pörkölte meg.

- Sandy! Látsz valamit?

Sandy megrázta a fejét, hátralépett, és levette a Curttól kapott szemüveget. Elment Andy Colucci mellett, aki majd' megőrült, hogy beláthasson a garázsba, és a főépülethez indult. Végül is a B garázs nem gyulladt ki. Ő pedig ügyeletes parancsnok, akinek sok a dolga.

A lépcsőnél megállt, és visszanezett. Noha szemüveget viseltek, Andy Colucci és a többiek nem szívesen közelítették meg az ablakokat. Csak egy kivétel akadt, éspedig Curtis Wilcox. Ott állt

- akkora, mint a csúrajtó, mondta volna Sandy mamája -, olyan közel ment, amennyire lehetett, még előre is hajolt, hogy jobban lásson, a szemüvegét valósággal nekinyomta az ablaknak, csak akkor fordította kicsit oldalra a fejét, amikor a kocsi különösen vakító villámot lött ki, ez pedig húsz másodpercenként megtörtént.

Sandy arra gondolt: *Képes tönkretenni a szemét, legalábbis hóvakságot kap!* De nem kapott. Úgy rémlett, mintha ő időzitené a villanásokat, olyan pontosan átvette a ritmusát. Onnan, ahol Sandy állt, úgy tűnt, mintha Curtis egy-két másodperccel a villanások előtt fordítaná el az arcát. Valahányszor villámlott, Curt átváltozott a saját árnyékává, olyan lett, mint egy nagy bíbor fénylepelbe csavarodott, megdermedt, egzotikus táncos. Ijesztő volt ránézni. Sandy úgy érezte, olyasvalakit bámul, aki egyszerre ott van és nincs ott, valódi és mégsem az. Később arra gondolt, hogy amikor Curt a Buick 8-as közelébe ment, különös módon Mister Dillonra emlékeztetett. Nem üvölt, mint a kutya a fönti társalgóban, de láthatóan ugyanúgy érintkezésben van a kocsival, szinkronba kerül vele. Táncol ezzel a dologgal: ekkor és később is így emlékezett rá Sandy.

Táncol vele.

ESTE HAT TÍZKOR Sandy rádión leszólt a dombról Mattnek, és megkérdezte, mi újság. Matt semmit sem felelt (*Semmi, Gramma*, Sandy ennyit vett ki a hangjából), azt mondta hát neki, hogy visszajöhet a központba. Amikor befutott, Sandy szólt neki, hogy most keresztülmehet a parkolón, és vethet egy pillantást az Öreg 54-esre, ha akar. Matt kilótt. Amikor néhány perccel később visszajött, csalódottnak tűnt.

- Ilyet már láttam korábban is - közölte, és otthagya Sandyt, hadd elmélkedjen rajta, milyen ostobák és hálátlanok az emberi lények, legalábbis többségük, milyen gyorsan eltompulnak az érzékeik, amelyek a csodálatos világ benyomásait közvetítik. - A fiúk mind azt mesélik, hogy egy órával ezelőtt majd' szétrobbant, de egyik sem tudta leírni. - Ezt bizonyos megvetéssel mondta, amelyet Sandy egyáltalán nem talált meglepőnek. A forgalomirányító rendőr világában minden leírható; a világ kartográfijának bele kell férnie a tízes kódokba.

- Hát ne rám nézz - mondta. - Egy dolgot mondhatok. Ragyogó volt.

- Ó. Ragyogó. - Matt olyan pillantást vetett rá, amelyből sütött a szemrehányás. Azután bement.

HÉT ÓRÁRA a D egység tévézése (mindig fontos jellemző, amikor tilosban járunk) elérte a normális szintet. A forgalomirányítás is visszazökkent a kerékvágásba. Mister Dillon is megette a szokásos nagy lavór Gravy Trainjét, azután ott lebzelt a konyhában, hátha hozzájut még egy kis körömfaladékhoz, azaz ő is visszatért a hétköznapokba. Amikor aztán hét negyvenötökör Curt bedugta a fejét a parancsnoki iroda ajtaján, hogy közölje Sandyvel, be akar menni a csűrbe, ellenőrizni kísérleti alanyait, Sandy nem tudott semmit kitalálni, amivel megállíthatta volna. Aznap este ő parancsolt a D egységben, ez nem vitás, viszont amikor a Buickről volt a szó, az legalább annyira Curt illetékessége volt, mint az övé, sőt talán kicsivel még inkább Curté. Aki már egyébként is a derekára kötötte azt a nyavalyás sárga kötelet, a többi részét a karjára hurkolta.

- Nem jó ötlet - mondta. Ez volt a legerőteljesebb tiltakozás, ami tellett tőle.

- Kamu! - Ez volt Curtis kedvenc szava 1983-ban. Sandy gyűlölte. Affektálnak tartotta.

Átnézett Curt válla fölött, látta, hogy egyedül van. - Curtis - figyelmeztette -, feleséged van otthon, és amikor utoljára beszéltem vele, azt mondta, lehet, hogy állapotos. Változott valami?

- Nem, de nem volt...

- Tehát biztosan van egy feleséged, és talán egy gyermeked is. És még ha ez alkalommal nem lett is állapotos, legközelebb bizonyosan az lesz. Ami remek. Ennek így is kell lennie. Amit nem értek, hogy miért söpröd ezt az egészet így félre, az istenverte Buickért.

- Eredj már, Sandy! Félresöpröm, valahányszor beszálok egy járőr-kocsiba, és kimegyek az útra. Valahányszor kiszállok, és odamegyek egy autóhoz. Ezzel mindenki így van, aki dolgozik.

- Ez más, és ezt mind a ketten tudjuk, úgyhogy nyugodtan hagyhatod ezt a középiskolai vitadélután. Nem emlékszel, mi történt Ennisszel?

- De emlékszem - felelte, és Sandy el is hitte, hogy igazat mond, de hát már csaknem négy év telt el azóta, hogy Ennis Rafferty eltűnt. Valahogy elavult már, mint a kötegnyi *American* a B garázsban. Na és az újabb fejlemények? Hát a békák csak békák. Még ha Jimmy az elnök után kap-

ta is a nevét, akkor is csak egy versenyegér. És Curtisen rajta volt a kötél. A kötél állítólag szavatolja, hogy minden rendben. *Hát persze*, gondolta Sandy, *az a gyerek, aki békalábat visel, sose fullad bele az úszómedencébe*. Ha elmondaná Curtnak, vajon elnevetné magát? Nem. Mert Sandy akkor este az ügyeletes parancsnok székében ült, mint a pennsylvaniai rendőrség jelképe. Ennek ellenére mintha nevetést látott volna Curtis szemében. Curtis megfélemledik róla, hogy a kötelet sosem próbálták ki, és ha a Buickban rejlő erő úgy dönt, hogy szüksége van rá, akkor lehet, hogy csak egy utolsó bíbor villanás látszik, és a sárga kötél teljes hosszában ott hever majd a betonon, a végén egy üres hurokkal; viszlát, haver, sok szerencsét, megint ráfázott valaki a túlzott kíváncsiságra. Mégsem parancsolhatott neki megálljt, úgy, ahogy Matt Babickit utasította, hogy menjen le a domb lábához. Csupán vitázhatott vele, és nem jó vitatkozni egy olyan emberrel, akinek a szemében ott ragyog és örvénylik a szerencsevadász-pillantás. Lehet belőle ellenségeskedés, de sohasem győződ meg a másikat, hogy neked van igazad.

- Azt akarod, hogy fogjam a kötél végét? - kérdezte Sandy. - Azért jöttél ide, mert akarsz valamit, de az bizonyosan nem a véleményem.

- Megtennéd? - Elvagyorodott. - Az jó lenne.

Együtt mentek ki. Sandy fogta a kötelet, amelynek nagyját felcsévélte a könyökére, Dicky-Duck Eliot pedig mögé állt, hogy megragadhassa az övét, ha valami történik és Sandy csúszni kezd. Az ügyeletes parancsnok a B garázs oldalajtájában nem volt ideges, de felkészült a furcsaságokra; beharapta az alsó ajkát, és egy kicsit túl gyorsan vett levegőt. Úgy érezte, hogy a pulzusa legalább százhuszat ver. Még mindig hideg volt a csűrben, noha a hőmérő mutatója gyorsan emelkedett; a B garázsban hatályon kívül helyezték a nyárelőt, az ajtóban az a nyirkos hideg fogadott, amellyel a november várja a táborba érkező vadászt, a szoba közepén a kályha olyan halott, mint egy templom nélküli isten. Az idő mászott. Sandy kinyitotta a száját, hogy megkérdezze Curtot, vajon egy örök-kévalóságig akar-e még ott állni, azután lenézett az órájára és látta, hogy mindössze negyven másodperc telt el. Azt mondta Curtnak, ne kerülje meg a Buickot. Túl sok lehetőség van rá, hogy a kötél beakadjon.

- Ja, még valami, Curtis! Amikor kinyitod a csomagtartót, húzódj távolabb!

- Vettem. - Csaknem derűsen, elnézően hangzott, ahogy egy srác ígéri a mamának és a papának, hogy nem, nem fog gyorsan hajtani, nem iszik egy kortyot sem a bulin, szemmel tartja a másik vezetőt, de mennyire, igen, természetesen, lefogadhatod. Bármit, ami boldoggá teszi őket, minden jó, csak kívül legyünk a kapun, azután pedig... *juuuuhhÉÉÉ!*

Kinyitotta a Buick vezető felőli ajtaját, és behajolt a volán mellett. Sandy megfeszülve készült a félig-meddig várt húzásra, a rántásra. Bizonyára kisugározta magából ezt az érzést, mert Dicky megragadta a derékszíját. Curt egyre mélyebbre hajolt be, majd fölállt, kezében a tücsök dobozával. Bekukkantott a lyukakon. - Úgy tűnik, mind itt van - mondta kissé csalódottan.

- Azt hitted, megsültek - mondta Dicky-Duck. - Ebben a tűzben.

De nem volt tűz, csak fény. Perzselésnek semmi nyoma a falakon, láthatták, hogy a hőmérő tíz fok körül áll, és ha úgy gondolták volna, hogy elromlott, akkor is arcukon érezték a csűr nyirkos hidegét. Sandy mégis tudta, hogy Dicky-Duck Eliot mire gondol. Amikor az ember fejében még ott lüktet az utolsó káprázat, még mindig táncol a szeme előtt, akkor nehéz elhinni, hogy egy csomó tücsök, amely a nulla pontban ücsörgött, sértetlenül megúsza a dolgot.

Pedig ez történt. Ahogy kiderült, egytől egyig megvoltak. Ugyanígy az ökörbéka, leszámítva, hogy sárgásfekete szeme felhős és tompa lett. Megvolt, jelentkezett, de amikor ugrott, egyenesen nekiment a kalitka rácsának. Megvakult.

Curt felnyitotta a csomagtartót, és ugyanazzal a mozdulattal elindult hátrafelé, azzal a mozdulattal, amire csak a balett-táncosok és a rendőrök zöme képes. Sandy ismét megfeszült az ajtóban, keze megmarkolta a laza kötelet, készen rá, hogy mindjárt megfeszül. Dicky-Duck ismét megszorította a derékszíját. És megint csak nem történt semmi.

Curt behajolt a csomagtartóba.

- Hideg van itt - mondta. A hangja üres volt, különös módon távoli. - Érzem a szagot - a káposztáét. Meg a borsmentát. És... várjunk...

Sandy várt. Amikor semmi sem történt, odakiáltott Curtnak.

- Azt hiszem, ez só - mondta Curt. - Olyasmi, mint az óceán. Ez itt a közép, a tengely, éppen itt, a csomagtartóban. Ebben biztos vagyok.

- Az sem érdekel, ha a Bolygó Hollandi bányái vannak is ott - mondta Sandy. - Gyere ki! Azonnal!

- Csak még egy másodperc. - Mélyen behajolt a csomagtartóba. Sandy szinte várta, hogy előrelendül, mintha valami húzná, Curt Wilcoxtól kitelt ilyen ostoba vicc. Lehet, hogy eszébe is jutott, de végül meggondolta magát. Kivette Matt Babicki virágládáját. Megfordult és felmutatta, hogy Sandy és Dicky láthassa. A virágok valamennyien jól voltak, virítottak. Néhány nap múlva elpusztultak, de ebben nem volt semmi természetfölötti; a kocsi csomagtartójában éppen olyan biztosan megfagytak, mintha Curt jégszekrénybe tette volna őket.

- Végeztél már? - Sandy kezdett teljesen úgy beszélni, mint Dearborn öreganyó, de nem tehetett róla.

- Igen. - Curtis hangja csalódottnak tűnt. Sandy ugrott egyet, amikor visszacsukta a csomagtartót, és Dick ujjai megfeszültek a nadrágja hátulján. Sandy sejtése szerint az öreg Dicky-Duck ugyancsak közel járhatott ahhoz, hogy akkora erővel rántsa ki az ajtónyíláson, amitől fenékre ül a parkolóban. Curt közben lassan lépkedett feljük, karjában feltornyozva hozta a béka kalitkáját, a cipősdobozt és a virágládát. Sandy föltekerte a kötelet, nehogy Curt megbotoljon.

Amikor ismét kint voltak, Dick átvette a ketrecet, és csodálattal nézte a vak ökörbékát. - Ez mindent kibír - mondta.

Curt kisiklott a kötélhurokból, azután letérdelt a kövezetre, és kinyitotta a cipősdobozt. Ad-digra négy vagy öt rendőr gyűlt köréjük. A tücskök szinte azonnal kiugráltak, ahogy levette a doboz fedelét, de Curtisnek és Sandynek még volt rá lehetősége, hogy megfigyelje őket. Nyolc hengere volt a Buick hasznavehetetlen motorjának. Nyolc volt a tücskök száma is.

Curt undorodva és csalódottan nézett rájuk. - Semmi - mondta. - Végül mindig ez történik. Ha van is egy képlet - valamilyen kétfajú modell, vagy kétismeretlenes egyenlet, vagy efféle -, én nem látom.

- Akkor talán jobb lenne, ha abbahagynád - szólt Sandy.

Curt lehajtott fejjel figyelte, amint a tücskök keresztülszökdecselnek a parkolón, folyamatosan távolodva egymástól. Még egyetlen matematikus sem talált föl olyan képletet vagy tételt, amellyel kiszámítható volna akár egyetlen tücsök útját. Maguk voltak a szökdecselő Káoszelmélet. A szemüveg még mindig ott lógott gumiszalagon Curt nyakában. Néhány pillanatig ezt babrálta, azután Sandyre pillantott. A szája megfeszült. A csalódottság eltűnt a szeméből, és visszatért az a másik, az a félőrült játsszunk-amígtelik-a-pénzünk-ből tekintet.

- Ne gondold, hogy készen állok - mondta. - Kell lennie...

Sandy hallgatott, és amikor Curtis nem fejezte be, megkérdezte: - Minek kell lennie?

De Curtis csak a fejét csóválta, mintha nem tudna mit mondani. Vagy nem akarna.

HÁROM NAP telt el. Számítottak egy újabb denevérlényre, vagy levelek ciklonjára, de közvetlenül a fényjáték után semmi sem történt; a Buick csak állt. A D egységre eső Pennsylvania csöndes volt, különösen a második váltás idején, ami minden tekintetben megfelelt Sandy Dearbornnak. Még egy nap, és két napra leteszi a szolgálatot. A továbbiakban Huddie dolga az üzlet. Azután, mire Sandy visszajön, már Tony Schoondist ül a nagy székben. A hőmérséklet a B garázsban még mindig nem érte el a külvilágét, de közelített hozzá. Tizenöt-tizenhat fokra emelkedett, és a D egység kezdett úgy tekinteni erre a hőmérséklet-tartományra, mint ami már biztonságos.

A szörnyű fényregés utáni első negyvennyolc órában kint hagytak valakit örködni. Huszonnégy eseménytelen óra után némelyek morogni kezdtek az extra idő miatt, és Sandy nem is hibáztatta őket. Ezt az időt természetesen nem lehetett megfizetni. Lehetetlenség. Mit írnának a túlórakönyvbe? A B garázs megfigyelése? Mivel töltenék ki azt a rovatot, aminek az a címe, hogy a TÚLÓRA-TEVÉKENYSÉG INDOKA (KONKRÉT MEGHATÁROZÁST KÉRÜNK)?

Curt Wilcox nem dühödött meg, amikor megszüntették a teljes idejű megfigyelést, mivel tudomásul vette a realitásokat. Rövid tanácskozás során megegyeztek, hogy egy hétig még lesz figyelő szolgálat, amelyet javarészt Dearborn és Wilcox rendőr lát el. És ha Tonymak nem tetszik, amikor visszatér a napos Kaliforniából, akkor változtat rajta.

Elkövetkezett hát a nyolc óra egy nyári estén, közvetlenül a nyári napforduló után, a nap még nem ment le, vörösen és dagadtan ült a Short Hillsen, utolsó, hosszú, vágyódó sugarait vetette a földre. Sandy az irodájában volt, keményen gürizett, a hétvégi szolgálati beosztást írta, mostanra

egészen jól beleszokott abba a nagy székbe. Voltak időszakok, amikor primán el tudta képzelni magát, amint rövidebb-hosszabb ideig folyamatosan ül benne, és ez a nyári este is ilyen volt. Azt hiszem, menne nekem ez a munka: ez a gondolat futott át az agyán, amikor George Morgan jött fölfelé az úton a D-11-es szolgálati kocsival. Sandy kezét fölemelve üdvözölte, és elvigyorgott, amikor George tisztelgésképpen megpöccintette széles kalapja karimáját: minden-oké-haver.

George a szolgálati idő alatt járőrben volt, de most már végzett, így bejött tankolni. A kilencvenes években a pennsylvaniai rendőröknek már nem állt rendelkezésére ilyen lehetőség, de 1983-ban az ember még telinyomathatta a saját tartályát is naftával, hogy így takarítson meg néhány pennyt. A pumpát lassú automatára állította, és odaballagott a B garázshoz, hogy bekukkantson.

Odabent világos volt (mindig égett a lámpa), és ott volt a D egység nyereménye, az Öreg 54-es, csöndesen kuporgott, a krómszerelvények ragyogtak, nem úgy festett, mint ami állami rendőroket eszik, békákat vakít meg, vagy örült denevéreket gyárt. George, akit még évek választottak el a saját célszalagjától (két doboz sör, azután pisztoly a szájba, hátra, egészen a lágy szájpadrásig, nem hagyva semmi esélyt; ha egy rendőr úgy dönt, hogy megteszi, akkor majdnem mindig sikerül), megállt a felhúzható ajtóban, ahogy ezt eddig is megtette időnként, fölvette azt a testtartást, amelyet mindnyájan fölvettek, egyfajta laza terpeszt, ahogy a bábész járókelők állnak egy nagyvárosi építkezésnél, kezük a csípőn (A testtartás), vagy karba fonva (B testtartás), esetleg, ha a nap különösen ragyogó, akkor a tenyerükkel beárnyékolják arcukat (C testtartás). Ez a testtartás arról beszél, hogy a kérdéses járdai bábész egy olyan férfiú, akit nem ejtettek a fejére, szakértő, akinek temérdek ideje van az adók, a politika vagy a fiatalok frizuradivatjának megtárgyalására.

George benézett, és már éppen elfordulni készült, amikor tompa, súlyos puffanás hallatszott bentről. Ezt szünet követte (elég hosszú, mesélte később Sandynek, ezért először azt is gondolhatta, hogy csak a képzelete játszik vele), majd egy második puffanás következett. George látta, hogy a Buick csomagtartója egyszer csak megemelkedik, majd gyorsan visszasüllyed. Elindult az oldalsó ajtó felé, hogy utánanézzon a dolognak. Azután eszébe jutott, hogy mivel van dolga, egy kocsival, amely néha embert is eszik. Megállt, körülnézett, valaki mást keresett - hátvédnek -, de nem látott senkit. Ha rendőrré van szükséged, egyet se találsz. Arra gondolt, hogy mindenképpen bemegy a csűrbe, aztán Ennis ötlött az eszébe - négy éve volt annak, hogy nem ebédelt otthon -, és inkább futva indult a főépület felé.

- SANDY, JOBB LESZ, ha jössz - állt meg az irodaajtóban. Alig kapott levegőt, és rémültnek látszott. - Azt hiszem, valamelyik ezek közül a hülyék közül bezárt egy másik hülyét annak az elbaszott nyavalyásnak a csomagtartójába, ott a B garázsban. Jó kis tréfa.

Sandy villámsújtottan meredt rá. Nem volt képes (vagy nem akarta) elhinni, hogy bárki, akár még az a hülye Santerre is képes lenne ilyesmire. Bár persze tisztában volt vele, hogy az emberek igenis képesek ilyesmire. Valami mást is tudott - akármilyen hihetetlennek tűnjék, a legtöbb esetben még csak nem is akarnak ártani!

George félreértette a parancsnok megdöbbenését, úgy vélte, nem hisz neki. - Lehet, hogy tévedek, de esküszöm az Istenre, hogy nem viccelek. Valami dörömböl a csomagtartó tetején. Belülről. Úgy hangzik, mintha egy ököl verné a tetőt. Elindultam befelé, azután inkább másképpen döntöttem.

- Jól tetted - felelte Sandy. - Gyerünk.

Kisiettek, csak annyi ideig álltak meg, hogy Sandy benézessen a konyhába, és felszólhasson a társalgóba. Seholy senki. Az épület sohasem volt kihalt, de most elhagyatottnak tűnt, és miért? Mert soha nem akad rendőr, amikor szükséged lenne rá, azért. Herb Avery volt a forgalomirányító, legalább ő a helyén volt, és csatlakozott hozzájuk.

- Sandy, akarod, hogy behívjak valakit az útról? Megtehetem, ha kívánod.

- Ne! - Sandy körülnézett, igyekezett emlékezni, hol is látta utoljára a kötéltekercset, valószínűleg a konyhóban. Hacsak valamelyik dinka haza nem vitte, hogy valamit fölhúzzon vele. - Gyerünk, George.

Keresztülvágtak a parkolón a napnyugta vörös fényében, árnyékuk a végtelenbe nyúlt, először a felhúzható ajtóhoz mentek, hogy egy kicsit leleskedjenek. A Buick ott lapult, ahol mindig is állt, amióta az öreg Johnny Parker a vontatójával behúzza (mostanra visszavonult, és éjszakánként oxigéntartály állt az ágya mellett, de még mindig dohányzott). Az árnyéka a betonpadlóra vetült.

Sandy éppen elfordult, mivel meg akarta nézni a kunyhóban a kötelet, és ekkor ismét dobbanás hallatszott. Erős, színtelen, meghatározhatatlan volt. A csomagtartó fedele megremegett, közben megemelkedett kissé, azután visszasüllyedt. Sandynek úgy tűnt, hogy a Roadmaster kicsit reszket a rugóin.

- Na tessék! Látod? - kérdezte George. Már éppen hozzátett volna valamit, amikor a Buick csomagtartója kinyílt, a fedél felcsapódott a zsanérjain, és a hal kiesett.

Természetesen ez is annyira volt hal, mint az a denevérlény denevér, de mindketten azonnal tudták, hogy ezt itt nem szárazföldi életre tervezték; nem is egy kopolytű volt az oldalán, mindjárt négy sorakozott egy vonalban, párhuzamos vágások a bőrön, amelynek olyan színe volt, mint a sötét, fényét vesztett ezüstnek. Rongyos, hártvás farka volt. Egy utolsó, görcsös rándulással kigördült a csomagtartóból. Alsó része begömbült, megfeszült, Sandy már értette, honnan származtak a puffadások. Igen, ez elég világos, de hogy egy ekkora lény eleve hogyan fért el a Buick lezárt csomagtartójában, arról egyiküknek sem volt elképzelése. A B garázs betonpadlóján ugyanis egy dívány nagyságú nedves lény csapkodott.

George és Sandy egymásba kapaszkodott, mint a gyerekek, és felordítottak. Egy pillanatra ismét gyerekek lettek, minden felnőttre valló gondolat kiszállt a fejükből. Valahol a főépület mélyén felugatott Mister Dillon.

Ami a padlón hevert, nem hajazott jobban egy halra, mint ahogy egy farkas emlékeztet egy ölebre, noha lehet, hogy kicsit hasonlít egy kutyára. Mindenesetre ez legfeljebb kopolytűinak bíbor hasitékaiban emlékeztetett halra. Ahol a fejének kellett volna lennie - valaminek legalábbis, az ép elme megerősítésére, amin elfér a száj és a szem -, ott csupán egy gubanc volt, rózsaszín, csupasz valamiből, amik túl vékonyak és merevek voltak tapogatónak, és túl vastagok szőrnek. Mindegyik fekete csomóban végződött, és Sandy első összefüggő gondolata az volt: *Ez egy rák, a felső része egy ráké, a fekete dolgok meg a szemei!*

- Mi a baj? - ordított valaki. - Mi van?

Sandy odafordult, és Herb Averyt látta a lépcső aljában. A szeme vadul égett, kezében a Rügyerje. Sandy kinyitotta a száját, de először nem jött ki rajta semmi, csak nyálkás sziszegés. Mellette George meg sem fordult; még mindig az ablakon át bámult, és úgy tátotta a száját, akár egy idióta.

Sandy mély lélegzetet vett, és ismét próbálkozott. Kiáltani akart, ám csak suttogni tudott, és már ennek is örült. - Minden rendben, Herb, minden oké. Eredj vissza.

- Akkor ti miért...

- Eredj vissza! - *Na, ez már valamivel jobb*, gondolta Sandy. - Eredj már, Herb. És tedd vissza a tokjába azt a fegyvert.

Herb lenézett a fegyverre, mintha addig nem lett volna a tudatában, mikor húzta elő. Visszatette a tokjába, ránézett Sandyre, mintha azt akarná kérdezni, hogy biztos-e benne. Sandy intett, és arra gondolt: *Dearborn nagymama mondja, hogy mars befelé, a kutya mindenit!*

Herb bement, rákiáltott Mister D-re, hogy fogja be a pofáját, ne ugasson folyvást.

Sandy visszafordult George-hoz, aki holtápadt volt. - Lélegzett, Sandy - vagy legalábbis megpróbált. A kopolytűk mozogtak; és az oldala emelkedett és süllyedt. Most leállt. - A szeme hatalmasra tágult, mint egy gyereké, aki autóbalesetet látott. - Azt hiszem, elpusztult. - Az ajka megremegett. - Ember, remélem, hogy elpusztult.

Sandy benézett. Először bizonyos volt benne, hogy George téved: a lény még mindig él. Lélegzik, vagy legalábbis igyekszik lélegezni. Azután rájött, hogy mit lát, és azt mondta George-nak, menjen, hozza ki a kamerát a kunyhóból.

- Mi van a k...

- Most nincs szükségünk a kötélre, mert nem megyünk be - még nem, mi nem -, de hozd a kamerát. Gyorsan, ahogy csak bírod.

George befordult a garázs sarkánál, nem mozgott valami fürgén. A döbbenet ügyetlenné tette. Sandy benézett a csűrbe, tenyerét az arca mellé szorította, hogy kirekessze a nap vörös izzását. Mozgás volt a csűrben, de nem az élet mozgása. Pára emelkedett föl a lény ezüstös oldalából, de a kopolytűk bíbor hasadékaiból is. A denevérlény nem bomlott föl, a levelek viszont igen, még hozzá gyorsan. Ez a lény úgy kezdett el rothadni, mint a levelek, és Sandynek volt egy olyan érzése, hogy ha egyszer a folyamat igazán beindul, akkor gyors lefolyású lesz.

Noha odakint állt, az ajtó is zárva volt közte és a lény között, mégis érezte a szagát. A káposzta, uborka és só csípős, vizes büze, egy olyan leves szaga volt, amelyet azzal etetsz, akit még betegebbé, nem pedig egészségesebbé akarsz tenni.

Még sűrűbb pára emelkedett föl a lény oldaláról; csöpögni kezdett a gubancos rózsaszín gomolyag is, amely fejként szolgált. Sandynek úgy rémlett, halk sziszegést hall, de tudta, hogy ez akár a képzelete játéka is lehet. Azután fekete rés tűnt fel a feketés-ezüstös pikkelyek között, fölfelé futott a nejloncafát farok felől az utolsó kopoltyú irányába. Fekete folyadék kezdett szivárogni a tetemből, valószínűleg ugyanaz, amit Huddie és Arky talált a denevérlény teteme körül - eleinte csak szivárgott, azután már fürgébben csörgedezett. Sandy látta, hogy baljós duzzanatok puffedeznek a bőr repedései mögött. Ez nem volt látomás, ahogy a sziszegő hang sem volt az. A halban olyan folyamat indult meg, amely erőteljesebb a bomlásnál, és a lény kezdett összeomlani. Ez talán a nyomás következménye, vagy az általános környezetváltozásé. Sandy arra gondolt, amit valaha olvasott (vagy talán látta a *National Geographic* tévésorozatában), hogy bizonyos mélytengeri lények, ha fölhozzák őket lakóhelyükről, egyszerűen szétrobbannak.

- *George!* - Teli tüdőből üvöltött. - *Siess már!*

George rohanva fordult be a csűr sarkán, magasan tartva az állványt, ott, ahol az alumíniumlábak illeszkedtek. A kamera lencséje villogott az ökle felett, olyan volt az alkonyat fáradó vörösében, mint a részeg ember szeme.

- Nem tudtam levenni a háromlábát - lihegte. - Valamilyen zár vagy lakat volt rajta, és ha lett volna időm, hogy kifigyeljem... azután próbáltam ezt a vacakot visszafelé csavarni...

- Nem érdekes. - Sandy kikapta a kezéből a kamerát. Az állvány amúgy sem volt érdekes; a lábak hosszúságát már sok éve pontosan a garázsajtó ablaksorának magasságához méretezték. Akkor lett baj, amikor Sandy megnyomta az INDÍTÁS gombot, és belenézett a keresőbe. Kép helyett csupán azt olvashatta vörös betűkkel: AZ ELEM KIMERÜLT.

- Hogy az a kacskaringós, radai istennyila csapjon bele! Futás vissza, George. Nézd meg az üres kazetták polcát, van ott egy másik elem. Hozd ide.

- De én szeretném látni...

- Nem érdekel! Mozgás!

Elfutott. A kalap ferdén ült a fején, ez különös, hetyke külsőt adott neki. Sandy megnyomta a FELVÉTEL gombot a kamera oldalán, noha nem tudta, vesz-e valamit, de reménykedett benne. Amikor ismét belenézett a keresőbe, már AZ ELEM KIMERÜLT szavak is megfakultak.

Curt meg fog ölni, gondolta.

Éppen időben nézett be a csűr ablakán, hogy meglássa a lidércnyomást. A lény oldala végighasadt, a fekete lé nem csupán szivárgott, de zúdult. Szétömlött a padlón, mint a szennyvíz a repedt kloakából. Ezután a zsigerek - sárgászöld, kocsonyás zacskók buggyantak ki belőle fertelmes köpetként. Legtöbbjük megrepedt, és amint érintkezett a levegővel, gőzölni kezdett.

Sandy elfordult, betapasztotta a száját, rajta tartotta a kezét, amíg bizonyos volt benne, hogy nem fog hányni, és akkor felkiáltott: - Herb! Ha még látni akarod, akkor most megtetheted! De siess, ahogy csak bírsz!

Hogy miért Herb Avery jelenléte volt számára fontos, azt később sem tudta megmondani. Akkor mindazonáltal tökéletesen ésszerűnek tűnt. Éppígy akkor sem lett volna meglepve, ha halott anyja nevét kiabálja. Az elme néha kiszabadul az ésszerűség és a logika ellenőrzése alól. Akkor és ott Sandynek Herbre volt szüksége. Pedig a forgalomirányítást sohasem szabad otthagyni, ez alapvető szabály, a vidéki bűnüldözők Legendás Automatikája. De a szabályokat megszegik, és Herbnek sohasem lesz többé lehetősége, hogy ilyet lásson, egyiküknek sem lesz, és ha Sandy nem tudja szalagra venni, akkor legalább legyen egy tanúja. Kettő, ha George időben visszaér.

Herb hamar előkerült, mintha a hátsó ajtó mögött állva az ablakon át kukucskált volna, és a vörös fényben keresztül futott a csaknem üres parkolón. Az arca rémült és mohó volt egyszerre. Ugyanekkor gőzölgve megkerülte a sarkot George is, és lengette a kamerába való friss elemet. Úgy nézett ki, mint egy verseny győztese, aki épp most nyerte el a nagydíjat.

- Ó, anyám, mi ez a szag? - kérdezte Herb, a szája elé kapta a kezét, és erősen rászorította, hogy mindent, amit ezután mondott, már csak fojtottan lehetett hallani.

- Nem a szag a legrémesebb - mondta Sandy. - Jobb, ha vetsz rá egy pillantást, amíg teheted.

Mindketten benéztek, és csaknem azonos hangon kiáltottak föl az undortól. A hal addigra teljes hosszában kipukkadt és leeresztett - elsüllyedt saját különös vérének fekete pocsolyájában. Fehér gőzfelhők törtek elő a testből és a tátongó nyílásból kibuggyant zsigerekből. A pára sűrű volt, mintha füst gomolygott volna nedves avarból. Elsötétítette a nyitott csomagtartóval ácsorgó Buickot, amíg az Őreg 54-es már nem volt egyéb kísértetautónál.

Ha lett volna más látnivaló, akkor Sandy talán tényleg tovább babrálja a kamerát, első kísérletre talán fordítva teszi be az elemet, vagy esetleg az egészet leveri és eltöri, miközben ügyetlenül kapkod. De nyugtató hatással volt rá az a felismerés, hogy akármilyen gyorsan dolgozik, piszkosul kevés felvennivaló maradt. Így első próbálkozásra a helyére pattintotta az elemet. Amikor ismét belenézett a keresőbe, világosan, tisztán látta a semmit: egy eltűnőfélben levő kétéltű lényt, amely lehet mesés, partra vetett szörnyeteg, vagy a Cardiffi Őriás a szárazjég olvadozó tömbjében. A szalagon talán tíz másodpercig világosan látszott a rózsaszín gubanc, amely fejként szolgált a lénynek, a gubanc mellett a szétfolyóban levő vöröses csomók; az egyikén éppen látni lehetett, ahogy mocskos tengerhab bukkan elő a lény farkából, és lomha patakban fut tova a betonon. Azután a teremtmény, amely görcsös mozgással tört ki a Roadmaster csomagtartójából, nagyrészt eltűnt, nem volt több, mint egy árnyék a ködben. Maga az autó is alig látszott. Mindazonáltal még a párában is kirajzolódott a nyitott csomagtartó, mint egy tátongó száj. Gyertek közelebb, minden jó kisgyerek, gyertek közelebb, nézzétek meg az élő krokodilt.

George odébb lépett, öklendezett, a fejét csóválta. Sandynek ismét Curtis jutott az eszébe, aki a változatosság kedvéért azonnal lelépett, amint lejárt a műszakja. Neki és Michelle-nek nagy terveik voltak - vacsora a harrisoni Repedt Tányérban, majd mozi. Mostanra megvolt a vacsora, tehát irány a mozi. Melyik? Három is van elérhető közelben. Ha a készülődő csecsemő helyett már lenne egy srácuk, akkor fölhívhatná a házat, és megkérdezhetné a pesztrát. De telefonálhat most? Lehet, hogy nem. Sőt valószínűleg nem. Curt kezdett némileg lecsillapodni az elmúlt tizenhét hónapban, és Sandy remélte, hogy ez folytatódik. Tonytól többször is hallotta, hogy a rendőrségnél (vagy bármilyen bűnüldöző szervezetnél, amely megérdemli ezt a nevet) egy férfi értékét egyetlen kérdésből is meg lehet állapítani, amennyiben őszintén válaszol: Hogy állnak a dolgok odahaza? Ez nem egyszerűen veszedelmes munka; ez örült munka is, telve lehetőséggel a legrosszabbra. Ahhoz, hogy hosszabb távon jól csinálja, hogy tisztességesen dolgozzon, a rendőrnek szüksége van egy horgonyra. Curtnak ott volt Michelle és mostantól a baba (talán). Jobb lenne, ha nem rontana be az egységhez, hacsak nem feltétlenül muszáj, különösen ha még hazudnia is kell az okáról. Egy feleség sem kajálja meg a végtelenségig a veszett rókákról vagy váratlan ügyeleti változásokról előadott meséket. Curt dühös lesz, hogy nem hívta föl, még dühösebb, ha meglátja az eltolt szalagokat, de ezzel Sandy meg tud birkózni. Muszáj lesz. És Tony is visszajön. Ő majd segít elrendezni ezt a dolgot.

A KÖVETKEZŐ nap hűvös volt, friss szellő fúj. Fölhúzták a B garázs nagy ajtóit, és vagy hat órán át szellőztették a helyiséget. Azután négy szolgálatos, meg Sandy és a merev arcú Wilcox rendőr néhány tömlővel bement. Letakarították a betont, a hal utolsó, bomló maradványait kimosták a csűr mögötti füre. Valójában megismétlődött a denevérlény története, csak több hulladékkal, és a nap végére kevesebb néznivaló maradt. Végül sokkal inkább Curtis Wilcoxról és Sandy Dearbornról szólt a dolog, mint annak a nagy, ismeretlen hálnak a maradványairól.

Curt csakugyan dühös volt, amiért nem hívták föl, és a két bűnüldöző rendkívül élénk eszmecserét folytatott erről a témáról - és másokról -, amikor elmentek egy olyan helyre, ahol senki más nem hallhatta őket. Mégpedig a parkolóba a Söntés mögött, ahova betértek egy sörre, miután befejezték a takarító hadműveletet. A kocsmában csak beszélgettek, de amint kiértek, a hangjuk kapaszkodni kezdett fölfelé. Igen hamar mindketten egyszerre beszéltek, ami kiabáláshoz vezetett. Csaknem mindig ez a vége.

Ember, nem tudom elhinni, hogy nem hívtál föl.

Nem voltál szolgálatban, elmentél a feleségeddel, és melleleg semmi néznivaló sem volt.

Engedd meg, hogy én döntsem el...

Nem volt...

...én döntsem el, Sandy...

...semmi látnivaló! Mindössze annyi történt...

Egyáltalán nem csináltál legalább félig-meddig tisztességes felvételt az aktába...

Miféle aktáról beszélsz, Curtis? He? Miféle istenverte aktáról?

Addigra az orruk majdnem összeért, a kezük ökölbe szorult, kis híján egymásnak estek. Igen, tényleg nem sok választotta el őket attól, hogy öltre menjenek. Vannak pillanatok az életben, amik nem számítanak, és vannak, amik igen, és van néhány - talán tucat -, amikor minden egy hajszálon múlik. Ahogy ott állt a parkolóban, és szerette volna megruházni a fiút, aki már nem volt fiú, a zöldfülűt, aki már nem volt zöldfülű, Sandy rájött, hogy érkezett az egyik ilyen pillanat. Kedvelte Curtot, és az is kedvelte őt. Az utóbbi években nagyon szépen együtt tudtak dolgozni. De ha ez így megy tovább, akkor minden megváltozik. Minden attól függött, hogy mit mond ezután.

- Olyan szaga volt, mint egy kosár görénynek. - Ezt mondta. Maga se tudta, honnan szedte, csak úgy kicsúszott. - Még kívülről is érződött.

- Honnan tudod, hogy milyen szaga van egy kosár görénynek? - kérdezte Curt halvány mosollyal. Nagyon halvánnyal.

- Nevezd költői szabadságnak. - Sandy is elmosolyodott, de csak egy kicsit. A megfelelő irányba fordultak, de még nem értek ki az erdőből.

Curtis ekkor megkérdezte: - Büdösebb volt, mint annak a kurvának a cipője? A rocksburgié? Sandy elnevette magát. Curt csatlakozott hozzá. És máris átjutottak a hajszálon.

- Na gyerünk - szólt Curt. - Én fizetem a cechet.

Sandy nem kívánt egy újabb sört, mindazonáltal helyeselt. Mert itt nem a sörről volt szó; le kellett öblíteni a mögöttük halmozódó szemetet.

Bementek, leültek egy sarokboksza, és Curt azt mondta: - Benne volt a kezem abban a csomagtartóban, Sandy. Megkocogtattam az alját.

- Én is.

- Alá is másztam. Ez nem bűvésztükk, mint a hamis fenekű doboz.

- De még ha az lenne is, ami tegnap előjött belőle, az nem fehér nyuszi volt.

- Amikor eltűnnek a dolgok, azok mindig a közelében vannak - szólt Curtis. - De amikor dolgok tűnnek föl, azok mindig a csomagtartóból kerülnek elő. Egyetértesz?

Sandy végiggondolta. Valójában egyikük sem látta a denevérlényt, mikor előjött a csomagtartóból, de az biztos, hogy a fedél nyitva volt. A levelek, mint Phil Candleton látta, tényleg onnan pörögtek elő.

- Egyetértesz? - Némi türelmetlenség érződött a hangjában, ami azt sugallta Sandynek, hogy egyet kell értenie, hiszen ez átkozottul nyilvánvaló.

- Valószínűnek látszik, de nem hinném, hogy máris elég bizonyítékunk van a százszázalékos bizonyossághoz - felelte végül. Tudta, amit mond, reménytelenül nehézkesnek tűnik Curtis szemében, mégis, ez volt a véleménye. - „Egy fecske nem csinál nyarat.” Hallottad már ezt?

Curt elbiggyesztette az alsó ajkát, és kétségbeesetten fújta egyet. - „Egyszerű, mint egy pofon”, hát ezt hallottad-e?

- Curt...

Curt fölemelte a kezét, mintha azt akarná mondani, hogy nem, ne menjenek vissza a parkolóba, ne folytassák ott, ahol abbahagyták. - Értem, amit mondasz. Rendben? Nem értek egyet veled, de megértem.

- Az jó.

- Csak egyet árulj el: mikor lesz elég bizonyítékunk, hogy következtetéseket vonhassunk le? Nem mindenről, csak talán néhány jelentősebb dologról. Mint például, hogy honnan jött a denevér és a hal. Ha egy felelettel kellene beérem, valószínűleg ezt választanám.

- Valószínűleg soha.

Curt a füstös bádognemnyezet felé emelte a kezét, azután koppanva az asztalra ejtette. - *Ehh! Tudtam, hogy ezt fogod mondani! Meg tudnálak fojtani, Dearborn!*

Egymásra néztek az asztal két oldaláról a sörök fölött, amelyeket egyikük sem kívánt, és Curt nevetni kezdett. Sandy mosolygott. Azután ő is elnevette magát.

Most: Sandy

ITT NED MEGÁLLÍTOTT. Azt mondta, hogy be akar menni, hogy fölhívja az anyját. Közli vele, hogy jól van, de idebent vacsorázik Sandyvel és Shirleyvel meg még néhány sráccal. Más szóval, hazudik neki. Ahogy azelőtt az apja tette.

- El ne mozduljatok - szólt vissza az ajtóból. - Egy centit se!

Amikor elment, Huddie felém fordította töprengő, széles arcát. - Őrmester, gondolod, hogy jó ötlet mindent elmesélni neki?

- A következő dóga az leszen, hogy elmén megnézni azokat az öreg kazettákat - mondta gyászosan Arky. Ivott egy kis gyömbérsört. - A pokol házimoziját.

- Nem tudom, hogy jó vagy rossz ötlet-e - válaszoltam meglehetősen zsémbesen. - Csak annyit tudok, hogy most már egy kicsit késő meghátrálni. - Fölálltam, és magam is bementem.

Ned éppen akkor tette le a kagylót. - Hova mész? - kérdezte. Szemöldökét összevonta, és nekem eszembe jutott, amikor ott álltunk az apjával szemtől szemben a Söntés mellett, ez volt az a koszos kis kocsmá, amely Eddie J második otthona lett. Azon az estén Curt éppen így vonta össze a szemöldökét.

- Csak a vécébe - feleltem. - Nyugi, Ned, megkapod, amit akarsz. Legalábbis amink van. De ne várd, hogy valami tanulság is legyen hozzá.

Bevonultam a fürdőbe, és magamra zártam az ajtót, mielőtt válaszolhatott volna. A következő tizenöt másodperc tiszta megkönnyebbulés volt. A sörhöz hasonlóan a jeges tea is olyan, amit az ember nem vásárol, csak kölcsönöz. Amikor ismét kimentem, a dohányosok padja üres volt. Átmentek a B garázshoz, ott bámészkodtak a főépület hátuljára néző felhúzható ajtónál, ki-ki a saját ablakánál, valamennyien abban a járdakoptató nagyokos tartásban, amelyet olyan jól ismertem. Csak mostanában ezt másképp nézem. Pont fordítva. Valahányszor elmegyek emberek mellett, akik deszkakerítésnél, vagy egy gödröt elzáró bakok mentén ácsorogva leselkednek, elsőnek mindig a B garázs és a Buick 8-as jut az eszembe.

- Hé, emberek, láttok bent valamit, ami különb nálatok? - kiáltottam oda nekik.

Úgy tűnik, nem láttak. Arky jött vissza elsőnek, közvetlenül mögötte Huddie és Shirley. Phil és Eddie még egy kicsit ácsorgott, és utoljára Curt fia tért vissza a parkolónak a főépület felőli oldalára. Ebben sem esett messze az alma a fájától. Mindig Curtis volt az, aki a legtovább ácsorgott az ablakoknál. Már amikor volt ideje ácsorogni. Mindazonáltal nem teremtett rá időt, mert a Buick sohasem élvezett előnyt. Ha másképpen lett volna, akkor csaknem bizonyos vagyok benne, hogy *összeverekedtünk volna* a Söntés mögött, és nem találunk módot rá, hogy nevetéssel oldjuk föl a feszültséget. De módot találtunk rá, mert ha összeveszünk, az rossz lett volna az egységnek, márpedig Curtnak az egység volt az első, fontosabb a Buicknál, a feleségénél, a családjánál, amikor már az is volt. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy mire a legbüszkébb az életben. Ez 1986 táján történt, és azt hittem, azt mondja, a fiára. Azt válaszolta, hogy az egyenruhájára. Megértettem ezt, és méltányoltam, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez a válasz ugyanakkor nem rémített meg kissé. De hát tudják, az mentette meg. A szakmai büszkesége és az egyenruha, az tartotta egyensúlyban, különben a Buick kizökkentette, megszállott örültet csinált volna belőle. Végül a foglalkozása okozta a halálát? Gondolom. De közben évek teltek el, egy csomó jó év. Most itt van a kislány, aki bajba került, mert nincs munkája, ami kiegyensúlyozná. Nincs mása, csak egy csomó kérdése és az a naiv hite, hogy csak azért, mert az ő érzése szerint szüksége van ezekre a válaszokra, meg is kapja őket. *Kamu!*, mondta volna az apja.

- A hőmérséklet egy újabb fokkal süllyedt - mondta Huddie, amikor ismét leültek. - Valószínűleg nem jelent semmit, de lehet, hogy tartogat még egy-két meglepetést. Legjobb lesz, ha figyeljük.

- Mi történt azután, hogy majdnem összeverekedtél az apámmal? - kérdezte Ned. - És ne beszélj nekem hívásokról meg kódokról. Ismerem a hívásokat és a kódokat. Ne felejtsd el, hogy forgalomirányítást tanulok.

Mit tanult valójában ez a kölyök? Valójában mit tudott, miután a hivatalosan előírt egy hónapot letöltötte a kamrában a rádióval, és a számítógépekkel meg a modemekkel? Igen, a hívásokat és a kódokat, ezeket gyorsan megtanulta, és pokoli profi módon tudott beleszólni a vörös telefonba: *starleri állami rendőrség, D egység, itt Wilcox rendőr, miben segíthetek?* De vajon azt tudja-e, hogy minden hívás és minden kód egy szem a láncban? Hogy mindenütt láncok vannak, mindegyik kötődik mindegyikhez, amelyek kicsivel erősebbek vagy gyengébbek nála? Miként várhatná az ember,

hogy egy kölyök, bármilyen okos, tudjon ezekről? Ezeket a láncokat kovácsoljuk egész életünkben, hogy módosítva idézzem Jacob Marleyt. Mi készítjük őket, mi viseljük őket, és néha meg is osztjuk őket. George Morgan valójában nem a saját garázsában lőtte föbe magát; csupán belegabalyodott egy ilyen láncba, és fölakasztotta magát. De csak azután tette meg, hogy előbb segített nekünk megászni Mister Dillon sírját egy brutálisan forró nyári napon, miután az a tartálykocsi felrobbant Poteenville-ben.

Abban sem volt sem hívás, sem kód, hogy Eddie Jacubois egyre több időt töltött a Söntésben; abban sem, hogy Andy Colucci megcsalta a feleségét, és rajtakapták, és könyörgött egy második lehetőségért, amit nem kapott meg; Matt Babicki távozása sem kód volt; Shirley Pasternak érkezése sem hívás. Csak dolgok, amelyeket nem tud az ember megmagyarázni, csak ha elismeri ezeknek a láncoknak a létét, amelyek közül némelyik tiszta szeretetből készül, mások pusztán véletlenségből. Mint Orville Garrett, aki fél térdre ereszkedett Mister Dillon friss sírjánál, sírva tette le a földre D nyakörvét, és azt mondta közben: *Sajnálom, öreg, sajnálom!*

Vajon minden fontos dolog benne volt az elbeszélésemben? Úgy gondolom. A srác nyilvánvalóan másképpen gondolta. Folyton igyekszem felvázolni neki az összefüggéseket, ő pedig ezt kártartóan visszautasítja, éppúgy, ahogy a Buick kereke utasít vissza minden behatolót, a legapróbb szilánkot vagy kavicsot sem tűrve meg a barázdái között. Belenyomhatsz egy szilánkot vagy kavicsot, de öt, tíz, tizenöt perc múlva kihullik. Tony elvégezte ezt a kísérletet; én is elvégeztem; ennek a fiúnak az apja is elvégezte, újra és újra és újra megismételte, gyakran úgy, hogy videóra vette. És most itt ül maga a fiú, civilben, nincs rajta szürke egyenruha, hogy ellensúlyozza az ő érdeklődését a Buick iránt, itt ül, mint a megtestesült elutasítás, még az apja veszedelmes nyolchengeres csodájával átellenben is az események szövetéből és a történelemből kihasított, láncatlan, folttalan történetet akar hallani. Azt akarja, ami illik hozzá. Haragjában azt gondolja, hogy joga van ehhez. Szerintem nem volt igaza, és fűjtam is rá ezért, de megmondom az őszintét, ugyanakkor a szívem mélyén szerettem is. Annyira hasonlított az apjára. Még a bingózzunk-az-utolsó-filléremig pillantása is.

- A következő részt nem mondhatom el - mondtam. - Nem voltam ott.

Huddie-hoz, Shirleyhez, Eddie J-hez fordultam. Egyik sem látszott nagyon örülni. Eddie direkt került a pillantásomat.

- Mit szóltok, srácok? - kérdeztem. - Wilcox rendőr nem akar semmiféle hívást vagy kódot, csak a történetre kíváncsi. - Gunyoros pillantást vettem Nedre, amit vagy nem értett meg, vagy úgy tett, mintha nem értené meg.

- Sandy, mi a... - kezdte, de fölemeltem a kezem, mint egy forgalmi rendőr. Én nyitottam ki ezt az ajtót. Valószínűleg azzal, amikor először megláttam, hogy a főépületnél nyírja a gyepeket, és nem küldtem haza. Akarta ezt a történetet. Jól van. Legyen az övé, végezzünk a dologgal.

- Ez a fiú itt vár. Melyőtök segít neki? Azt akarom, hogy mindent tudjon. Eddie.

Összerándult, mintha egy kecsketúrót kapott volna tőlem, és idegesen pislogott rám.

- Mi is volt a hapsi neve? Azé az alaké, akinek cowboysizmája és náci nyakláncba volt?

Eddie döbbsen pislogott. A szeme azt kérdezte, biztos vagyok-e benne, hogy ezt el kell mondania. Arról a fazonról senki nem beszélt. Néha szóba került a tartálykocsi napja, neveltünk azon, hogy Herb és az a másik szivar hogyan igyekezett kiengesztelni Shirleyt egy csokor vadvirággal, amit az épület mögött szedtek (ez közvetlenül azelőtt történt, hogy szar került a palacsintába), de szó nem esett a cowboysizmás fazonról. Róla nem. Soha. De most, istenemre, beszélni fogunk.

- Leppler? Lippman? Lippier? Valami ilyesmi volt, ugye?

- Brian Lippynek hívták - mondta végül Eddie. - Mi még korábbról ismertük egymást.

- Tényleg? - kérdeztem. - Nem is tudtam.

Én kezdtem a következő fejezetet, de Shirley Pasternak mondta el az oroszlánrészét (ha már egyszer ő is szerepelt benne); meleg hangon beszélt, a szemét le nem vette Nedről, egyik keze a srác vállán pihent. Nem lepott meg, hogy ő az egyik, az sem, amikor Huddie is bekapcsolódott, és vele együtt folytatta. Azon lepődtem meg, amikor Eddie J is kezdett beleszólni, először csak szórmentén... azután egyre gyakrabban... végül már csak ő beszélt. Én biztattam, hogy öntse csak ki a szívét, ha van valami mondanivalója, mégis meghökkenem, amikor eljött ez az idő és beszélni kezdett. Eleinte halkán, tétován, de mire odaért, hogy az a seggfej Lippy kirúgta az ablakot, már erőteljesen, határozottan folytatta, olyan ember hangján, aki mindenre emlékezik, és az agyát facsarja,

nehogy valami is rejtve maradjon. Beszéd közben nem nézett Nedre vagy rám, senkire. A csúrt nézte, azt, amelyben néha szörnyek születtek.

Akkor: Sandy

1988 NYARÁN a Buick 8 elfogadott része lett a D egység életének, nem volt sem kevesebb, sem több jelentősége, mint a többi résznek. Miért ne? Idővel és kellő jóakarattal a torzszülött is belesimulhat a családi életbe. Kilenc év telt el azóta, hogy eltűnt a fekete kabátos ember („Az olaj rendbe!”) és Ennis Rafferty.

Az autó időről időre még mindig előadott fényjátékot, Tony és Curt olykor-olykor kísérleteztek vele. 1984-ben Curtis elhelyezett egy távirányítós videokamerát a kocsii ülésén (semmi sem történt). '85-ben Tony ismét megpróbálkozott egy csúcstechnikás Wollensak magnóval (gyöngé, szaggyatott zümmögés, varjúkárogás a messzeségből, semmi több). Néhány további próbát tettek élő állatokkal. Volt, amelyik elpusztult, de egy sem tűnt el.

Mindent összevéve a dolgok megnyugodtak. Amikor a fényjátékok kitörtek, messze nem voltak olyan erősek, mint az elsők (és természetesen a '83-as csúcs). A D egység legnagyobb gondját akkor éppen olyasvalaki okozta, aki semmit sem tudott a Buickról. Edith Hyams (más néven a Sárkány) továbbra is nyilatkozott a sajtónak (már ahányszor a sajtó hajlandó volt meghallgatni) az öccse eltűnéséről. Ragaszkodott hozzá, hogy ez nem volt normális eltűnés (Sandy és Curt egyszer elfilozofáltak rajta, hogy milyen lehet egy „normális” eltűnés). Továbbá azt is makacsul állította, hogy Ennis tisztársai Többet Tudnak, Mint Amennyit Mondanak. Ebben természetesen tökéletesen igaza volt. Curt Wilcox nem is egy alkalommal mondta, ha a D egység búsulni fog a Buick miatt, annak ez a néember lesz az oka. Mindazonáltal, tekintettel a nyilvánosságra, Ennis egykori társai továbbra is támogatták az asszonyt. Ez volt számukra a legjobb biztosíték, és ezt mindnyájan tudták. Edith egyik tömegtájékoztatási vérengzése után Tony azt mondta: - Oda se neki, fiúk, az idő nekünk dolgozik. Csak ezt tartsátok észben, és mosolyogjatok rendületlenül! - Igaza lett. A nyolcvanas évek közepétől a sajtó munkatársainak többsége nem hívta vissza Edithet. Még a WKML, három megye független rádióadója, amelynek *Elképesztő Hírek Öt órákor* című műsorában gyakran szólalnak meg szemtanúk, akik látták a Nagylábút a lassburgi erdőben, és ilyen tapintatos közegészségügyi tájékoztatásokat ad, mint RÁK A VÍZTÁROLOBAN! AZ ÖN VÁROSA LESZ A KÖVETKEZŐ? - nos, még ez az adó is elveszítette az érdeklődését Edith iránt.

Még három alkalommal kerültek elő dolgok a Buick csomagtartójából. Egyszer fél tucat nagy, zöld bogár, amelyekhez foghatókkal a D egység egyetlen tagja sem találkozott. Curt és Tony egy délutánt töltött a Horlicks Egyetemen, rovarani könyvek tornyait lapozták át, de azokban sem volt semmi, ami ezekre a zöld bogarakra emlékeztetett volna. A zöldnek is valami sosem látott árnyalatában pompáztak, noha a D egységben senki se tudta megmondani, hogy pontosan mi ennek a zöldnek a különlegessége. Carl Brundage Fejfájdító Zöldnek nevezte el. Azt mondta, azért, mert amikor migrénje van, akkor lát ilyen zöldet, mint amilyenek ezek a bogarak. Döglötten kerültek elő, mind a fél tucat. Mikor egy csavarhúzó hegyével megkocogtatták a páncéljukat, olyan hangot adtak, mintha fatönkre állított vasdarab kopogna.

- Megpróbálkozol egy boncolással? - kérdezte Tony.

- Te megpróbálkozol? - felelte Curt.

- Hát, nem vonz különösebben.

Curt a csomagtartóban zöldellő bogarakra pillantott - zömük lábbal fölfelé, a hátán hevert -, és felsóhajtott. - Engem sem. Mi legyen?

Így hát ahelyett, hogy parafára gombostűzték és felboncolták volna őket, mindet becsomagolták, egy cédulára felírták a dátumot (a cédula SZOLG.VEZ. NEVE/RANGJA rovata természetesen kitöltetlen maradt), és berakták őket az ütött-kopott, zöld iratszekerény alsó polcára. Az, hogy Curtis vizsgálat nélkül átengedte a Buick csomagtartójából származó idegen bogarakat a zöld iratszekerénynek, egy újabb lépés volt az elfogadás felé. Az a régi megigézett pillantás azért néha még felcsillant a szemében. Tony vagy Sandy látta néhányszor, ahogy áll a felhúzzható ajtó előtt, valamelyik ablaknál, befelé bámul, és az a fény olyankor gyakrabban ég a tekintetében. Sandy magában *Kerge Kurt Kandúr*-nézésnek kezdte nevezni ezt a jelenséget, persze sohasem mondta el senkinek,

még az öreg őrmesternek sem. A többiek fokozatosan elveszítették az érdeklődésüket a Buick torzszülött abortumai iránt, de Wilcox rendőr soha.

Curtisben a megszokottság sohasem gerjesztett megvetést.

EGY HIDEG februári napon 1984-ben, öt hónappal a bogarak felbukkanása után Brian Cole bedugta a fejét a parancsnoki irodába. Tony Schoondist Scrantonban volt, azt igyekezett elmagyarázni, hogy miért nem használta el az egész 1983-as költségvetési keretet (elég egy-két fukari őrmester, és máris mindenki sötét alaknak látszik), tehát Sandy Dearborn ült a nagy székben.

- Úgy vélem, jobb lenne, ha leballagnál a hátsó csúrhöz, főnök - mondta Brian. - D kód.

- Miféle D kódról beszélsz, Bri?

- A csomagtartó fedele nyitva.

- Biztos, hogy nem csak úgy felpattant? Karácsony előtt volt az utolsó tűzijáték. Rendszerint...

- Tudom, rendszerint tűzijátékot rendez. De a hőmérséklet nagyon leesett az utolsó héten. Mellesleg láttam valamit.

Sandy már talpon volt. A régi rettegés megfogta vastag ujjával a szívét, és szorítani kezdte. Talán újabb mocskok, amit el kell takarítani. Valószínűleg. *Kérlek, Uram, ne engedd, hogy egy újabb hal legyen, gondolta. Semmi olyasmi, amit gumitömlővel, álarcosan kell eltakarítani!*

- Gondolod, hogy él? - kérdezte. Ő elég higgadtnak érezte a hangját, bár nem volt különösebben higgadt. - A dolog, amit láttál, úgy néz-e ki...

- Mint egy gyökerestül kihúzott növény - mondta Brian. - Egy része lelóg a hátsó lökhárítóra. Kicsit úgy néz ki, főnök, mint a húsvéti lilium.

- Matt hívja be az országútról Curtist. Amúgy is mindjárt lejár a szolgálata.

Curt vette a D kódot, azt mondta Mattnek, kint van a Fűrészmalom úton, és közölte, tizenöt percen belül bent lesz. Ez időt adott Sandynek, hogy elhozza a sárga kötéltekercset a kunyhóból, és jó alaposan körülnézzen a B garázsban egy olcsó, gyöngye távcsővel, amelyet szintén a kunyhóban tartottak. Egyetértett Briannel. A csomagtartóból kilógó, földet söprő, csapzott, hártós valami, amelynek sötétzöldjébe fehér elegyedett, ugyanúgy hasonlíthatott húsvéti liliumra, mint bármire. Olyan liliumra, amely öt nappal az ünnep után halálra váltan kókadozik.

Felbukkant Curt, trehányul leparkolt a benzinkútnál, majd futott Sandyhez, Brianhez és Huddie-hoz. Arky Arkanian és néhány rendőr az ablakoknál csoportosult abban a bizonyos, báméskodó tartásban. Sandynél volt a távcső, Curt elvette tőle. Csaknem egy teljes percig állt, eleinte a fókuszot igazgatta, azután csak nézelődött.

- Na? - kérdezte Sandy, amikor végre abbahagyta.

- Bemegyek - felelte Curt, és ez egyáltalán nem lepte meg Sandyt; mi másért hozta volna el a kötelet? - És ha nem dühödsz fel, és nem haragsz belém, akkor fényképezek, videózok, és becsomagolom. Csak adj öt percet, hogy felkészüljek.

Még annyira sem volt szüksége. Sebészkesztyűt - amit akkortájt a pennsylvaniai rendőrségnél „AIDS-kesztyűnek” hívtak -, fodrászköpenyt, gumicipőt vett, úszósapkát húzott a fejére. A nyakában apró, műanyag légzőkészülék lógott, amelynek levegőkészlete öt percre volt elegendő. Egyik kesztyűs kezében Polaroid kamerát tartott. Egy zöld szemeteszacskót dugott az övébe.

Huddie leszerelte a lábakat a kameráról, és odaadta Curtnak, aki fantasztikusan festett, ahogy férfiasan vonult a parkolóban, kék fürdősapkájában, vörös kalucsnijában (még szebb lett, amikor Sandy a derekára kötötte a sárga kötelet).

- Gyönyörű vagy! - lelkesedett Huddie, aki a videokamerán keresztül báméskodott. - Integess a rajongóidnak!

Curtis Wilcox kötelességtudóan integetett. Néhány híve, aki ezt a szalagot tizenhét évvel később, Curt hirtelen halála után megnézi, majd igyekszik nem sírni, miközben ezen a nyájas, bolondos jelenségen hahotázik.

A forgalomirányítás nyitott ablakából Matt énekelte meglepően erős tenorján: - *Ölelj át... szexi bébi! Csókolj meg... szexi bébi!*

Curt jól állta az ugratást, bár neki ez csak másodlagos volt; mintha egy másik szobából hallotta volna társainak nevetését. Szemében kigyulladt az a tűz.

- Ez nem valami okos - mondta Sandy, miközben szorosra húzta a hurkot Curtis derekán. Nem mintha abban reménykedett volna, hogy jobb belátásra bírja Curtot. - Nem kellene inkább várunk, hogy mik a fejlemények? Meg kellene bizonyosodnunk róla, hogy ez minden, más már nem jön át.

- Minden rendben lesz - mondta Curt. A hangja szórakozott volt; alig hallotta, amit mondtak neki. Saját magával volt elfoglalva, futtatta a fejében a tennivalók listáját.

- Lehet - válaszolta Sandy -, és az is lehet, hogy kezdünk kicsit félvállról bánni ezzel a valamivel. - Nem tudta, igaz-e, de próbaképpen szeretne volna hangosan kimondani. - Kezdjük azt hinni, hogy ha mostanáig semmi sem történt velünk, akkor nem is fog. Emiatt szoktak megsebesülni a rendőrök és az oroszlánszelídítők.

- Nem lesz semmi baj - nyugtatta meg Curt, azután - láthatóan nem érezve szavaiban az el-lentmondást - utasította a többieket, hogy menjenek hátrébb. Amikor engedelmessé váltak, elvette a kamerát Huddie-tól, rátette az állványra, és szólt Arkynak, hogy nyissa ki az ajtót. Arky megnyomta a derekára akasztott távirányítót, és az ajtó kerepelve felszaladt.

Curt a könyökéig csúsztatta a Polaroid szíját, hogy föl tudja venni a kamera állványát, és bement a garázsba. Egy pillanatig állt a betonon, félúton az ajtó és a Buick között, egyik kesztyűs kezét az álla alatt lógó légzőkészüléken tartva, hogy azonnal az arcára igazíthassa, ha annyira meg-büdösödik a levegő, mint azon a napon, amikor a hal érkezett.

- Nem rossz - mondta. - Csak valami édes. Talán tényleg lilium.

Nem az volt. A trombitaforma virágok - három volt belőlük - olyan sápadtak, szinte áttet-szők voltak, akár egy halott tenyere. Mindegyik tartalmazott valami sötétkék csimbókot, amely mintha kocsonya lett volna. A kocsonyából apró csövek lógtak. A száruk sokkal inkább fakéregnek tűntek, mint egy virág részének, zöld felszínüket repedések, cakkok hálózta be. Gombafertőzésre emlékeztető barna foltok voltak rajta, és ezek a foltok növekedtek. A száruk egy gyökerekkel át-szótt, fekete földkolonban találkoztak. Ahogy közelebb hajolt (senkinek sem tetszett, hogy így be-hajol a csomagtartóba, túlságosan olyan volt, mintha egy embert figyelnének, aki medve szájába dugja azt a buta fejét), jelezte, hogy ismét érzi a káposztaszzerű bűzt. Gyenge, de összetéveszthetetlen.

- Én mondom neked, Sandy, a só szagát is érzem. Tudom, hogy az. Sok nyarat töltöttem Cape Codon, ezt a szagot nem lehet eltéveszteni.

- Az sem érdekel, ha szarvasgomba és kaviár illatát érzed - felelte Sandy. - Kifelé onnan.

Curt elnevette magát - Bolond öreg Dearborn nagyi! -, de azért hátrébb húzódott. Célba vet-te a kamerával a csomagtartót, elindította, ráadásul a Polaroiddal is csinált néhány képet.

- Gyere, Sandy, ellenőrizzük!

Sandy elgondolkozott. Rossz ötlet, nagyon rossz ötlet. Ostoba ötlet. Efelől semmi kétség. Amint ezt tisztázta magával, odaadta a kötétekercset Huddienak, és bement. Ránézett a Buick cso-magtartójában heverő ernyedte virágokra (az egyik a peremen lógott, ezt látta Brian Cole), és nem tudott elfojtani egy kis borzongást.

- Tudom - mondta Curt, és lejjebb engedte a hangját, hogy a kinti rendőrök ne hallják. - Rossz ránézni, ugye? Ez a vizuális megfelelője annak, amikor körömmel karistolnak egy táblát.

Sandy bólintott. Találó.

- De mitől érezzük így? - kérdezte Curt. - Sehogy sem találom az okát. És te?

- Nem. - Sandy megnyalta kiszáradt szája szélét. - Azt hiszem, az összbenyomás teszi. De főleg a fehér.

- A fehér. A szín.

- Igen. Csúnya. Mint a varas béka hasa.

- Mint a virágokra szőtt pókháló - tette hozzá Curt.

Egy pillanatra összenéztek, mosolyogni igyekeztek, de nem voltak valami ügyesek. Az ál-lami rendőrség poétái, Frost rendőr és Sandburg rendőr. Legközelebb egy nyári naphoz fogják ha-sonlíttani ezt az átkozottat. De akkor is próbálkozni kell, mert úgy látszik, az ember csak azt fogja fel, amire talál párhuzamot.

Ehhez hasonló, kevésbé összefüggő gondolatok dübögtek és tekergőztek Sandy fejében. Fe-hér, mint az áldozati ostya egy halott asszony szájában. Fehér, mint a szájpenész a nyelv alatt. Talán olyan fehér, mint a teremtés habja a világegyetem pereme mögött.

- Ez az anyag olyan helyről jön, amelyet mi még el sem kezdtünk felfogni - mondta Curt. - Az érzékeink valójában semmit sem képesek felfogni belőle. Szinte egy vicc, hogy beszélünk róla - ezzel az erővel megpróbálhatnánk leírni egy négyoldalú háromszöget. Nézz oda, Sandy. Látod? - Kesztyűs ujjával egy száraz, barna foltra mutatott az egyik liliumkehely alatt.

- Igen, látom. Úgy fest, mint egy égés.

- És növekszik. Mindegyik folt. És nézd csak azt a virágot. - Egy másik barna paca volt ott, amely a szemük láttára növekedő foltot harapott ki a törékeny, fehér sziromból. - Ez itt bomlás. Nem éppen úgy zajlik, mint a denevérnél és a hálnál, de azért megkezdődött. Igaz?

Sandy bólintott.

- Kihúznád a szemeteszacskót az övemből, és kinyitnád?

Sandy megtette. Curt benyúlt a csomagtartóba, és megragadta a növényt, közvetlenül a gyökerekkel átszőtt földkolonc fölött. Mikor megtette, a vizenyős káposzta/romlott uborka friss bűz hulláma csapta meg őket. Sandy hátrált egy lépést, kezét a szája elé szorította, igyekezett nem öklendezni, de mégis öklendezett.

- Tartsd már nyitva azt a zacskót, a nyavalyába! - kiáltotta Curt elfúló hangon. Sandy szerint annak ilyen a hangja, aki most slukkolt egy kiadósat egy első osztályú jointból, és olyan sokáig igyekszik bent tartani a füstöt, ameddig lehetséges: - Jézusom, de pocsek a tapintása! Még kesztyűn át is!

Sandy odatartotta a nyitott zacskót, és megrázta. - Akkor siess!

Curt belepottyantotta a bomló liliumtetemet, de valamiért még az a hang is undorító volt, amellyel végigsúrolta a műanyagot - mint valami rekedt, suttogó kiáltás, valamié, amit kíméletlenül összepréselnek két deszka között, és most majdnem hangtalanul fuldoklik. Egyik hasonlat sem volt jó, mégis mindegyik egy pillanatnyi fényt vetett valami megismerhetetlenre. Sandy Dearborn még magának sem tudta meghatározni, milyen mérhetetlenül undorító és émelyítő ezek a hullaliliumok. Ezek is, és a Buick összes elvetélt gyermeke. Ha az ember túl sokáig rágódik rajtuk, jó esélye van rá, hogy megbolonduljon.

Curt úgy tett, mintha bele akarná törölni kesztyűs kezét az ingébe, de aztán meggondolta magát. Inkább behajolt a Buick csomagtartójába, és erélyesen hozzádörgölte a barna szőnyeghez. Ezután lehúzta a kesztyűt, intett Sandynek, aki ismét kinyitotta a zacskót. Curtis a hullaliliumokra hajította kesztyűit. Ismét felpöffent egy bűzfelhő, és Sandynek az jutott az eszébe, amikor anyja, akit a rák evett meg, és már kevesebb mint egy hete volt hátra, az arcába böffentett. Ösztönösen próbálta visszatolni az emléket, mielőtt teljesen kiemelkedne a tudata szintjére, de a lanyha erőfeszítés kudarcot vallott.

Kérlek, ne legyek rosszul, fohászodott. Ó, kérlek, ne! Curt ellenőrizte, hogy az általa készített felvételek nem csúsztak-e ki a nadrágja korcából, azután lecsapta a csomagtartó fedelét. - Na, menjünk innen, Sandy. Mi a véleményed?

- Azt mondom, ennél jobb ötleted még nem volt ebben az évben.

Curt rákacsintott. Tökéletes okostóni-kacsintás volt, a hatást csak a sápadtság rontotta, meg a Curt arcán és homlokán csörgedező verejték. - Mivel még csak február van, ezzel nem mondtál sokat. Gyerünk.

TIZENNÉGY HÓNAPPAL később, 1985 áprilisában a Buickban fényrengés volt, rövid, de igen vad - a legnagyobb és a legfényesebb a Hal éve óta. Ereje megkérdőjelezte Curt és Tony azon elméletét, hogy az erő, amely a Roadmasteren keresztül vagy abból áramlik, apadóban van. Másrészt az esemény rövidsége az elmélet mellett szólt. Végző soron ebben az esetben akár föl is dobhatta a pénzt az ember, és választhatott a fej és az írás között. Más szóval, a helyzet nem változott.

Két nappal a fényrengés után, amikor a B garázsban a hőmérséklet még mindig tíz fok körül járt, a Buick csomagtartója felpattant, és úgy szökkent ki belőle egy vörös bot, mintha sűrített levegősugár hajtaná. Arky Arkanian a garázsban tartózkodott, amikor ez történt, éppen fölakasztotta a palántaásót a falba vert szögre, és az esemény halálra rémítette. A vörös bot nekivágódott a csűr egyik tetőgerendájának, nagy kongással visszaesett a Buick tetejére, azután legurult a földre. Helló, idegen!

Az újonnan érkezett szabálytalan formájú, nagyjából huszonhárom centi hosszú tárgy volt, a vastagsága megegyezett egy férfi csuklójával, egyik végén göblyukak voltak. Andy Colucci, aki öt-

tíz perccel később nézte meg távcsővel, úgy döntött, hogy a göblyukak szemek, és ami rovátkáknak vagy repedéseknek tűnik a másik végén, az valójában láb, amelyet a jövevény talán behúzott agónia közben. Ez nem bot, gondolta Andy, inkább valami vörös gyík. A halhoz, a denevérhez és a liliumhoz hasonlóan ez is elpusztult.

Ez alkalommal Tony Schoondist volt az, aki bement és begyűjtötte a példányt. Mint este a Söntésben elmondta néhány rendőrnek, óriási erőfeszítésébe került, hogy megérintse. - Az az átkozott engem bámult - mondta. - Mindenesetre én úgy éreztem. Akár döglött volt, akár nem. - Töltött magának egy pohár sört, és egy kortyintásra le is hajtotta. - Remélem, hogy ezzel vége - mondta. - Tényleg remélem.

De természetesen csalódnia kellett.

Shirley

FURA, MILYEN APRÓ dolgok tesznek emlékezetessé egy napot. Az az 1988-as péntek valószínűleg életem legszörnyűbb napja volt - még hat hónappal később sem aludtam jól, és tizenkét kilót fogytam, mert egy darabig nem tudtam enni -, de az időben mégis valami kellemes dolog miatt maradt meg. Ez volt az a nap, amikor Herb Avery és Justin Islington egy csokor vadvirágot hozott nekem. Közvetlenül azelőtt, hogy megőrült a világ.

Mindkettőnek sok volt a rovásán. Tönkretették az egyik vadiúj lenvászon szoknyámat, miközben a konyhában idétlenkedtek. Nem velem, én csak a magam dolgával törődtem, egy csésze kávé-t készítettem. Oda sem figyeltem, pedig rendszerint ebből lesz a baj. Úgy értem, a férfiakkal. Egy darabig elvannak, az ember ellazul, még meg is nyugszik, hogy alapvetően, végső soron talán normálisak, erre kitörnek. Herb és az az Islington bevágták a konyhába, mint két versenyló, és valamilyen fogadásról ordítottak. Justin a Herb fejét és vállát csapkodta, és azt bömbölte: *Fizess, kutyafi, fizess csak!* Herb hasonlóan válaszolt: *Csak viccelődtünk, tudod, hogy nem fogadok, amikor zsugázunk, szállj le rólam!* De mindketten nevettek. Mint a bolondok. Justin félig fölmászott Herb hátára, megfogta a nyakát, úgy tett, mintha fojtogatná. Herb igyekezett lerázni, egyikük sem nézett rám, még csak nem is látták, hogy ott állok Mr. Kávéfőző mellett vadonatúj szoknyámban. Pasternak rendőr voltam, tudjátok, a berendezés része.

- Nézzetek körül, hülyék! - kiáltottam, de elkéstem. Nekem rontottak, mielőtt a kávécsészét letehettem volna, és leöntöttem magam a kávéval. Ami a blúzra került, nem zavart, az régi volt, de a szoknyám vadonatúj. És szép. Előző este fél óráig igazítottam a szegélyét.

Felsikoltottam, mire végre abbahagyták a dobrolást és egymás lökdösését. Justin félig még mindig Herben lovagolt, és a nyakát szorongatta. Herb tátott szájjal meredt rám. Elég rendes fickó volt (Islingtonról nem tudok nyilatkozni, mert átvezényelték Mediába a K egységhez, mielőtt alaposabban megismertem volna), de így, tátott szájjal Herb Avery olyan butának látszott, mint a tők.

- Shirley, naháát! - mondta. Hát, tudjátok, most, hogy visszagondolok, ez úgy hangzott, mintha Arky mondta volna - ugyanaz a kiejtés, csak talán nem olyan zsíros. - Nem is láttam, hogy itt vagy.

- Nem lep meg - mondtam -, mivel ezzel a másikkal úgy dobroltatok be, mint a lovak a Kentucky Derbin.

- Most dühös vagy? - kérdezte Justin.

- Lefogadhatod - válaszoltam. - Ez a szoknya harmincöt dollár volt a JC Penneyben, először vettem föl munkába, és most tönkrement. De mennyire hogy dühös vagyok!

- Nahát, nyugi, sajnáljuk! - mondta Justin. Még arra is volt pofája, hogy a hangja sértődött legyen. Ez megint olyasmi, ami a férfiakra jellemző, amennyire én ismerem őket, már bocsánat a filozófiámért. Ha azt mondják, hogy sajnálják, akkor elvárják, hogy elolvadj, mert ezzel minden el van intézve. Nem számít, ha betörik az ablak, tönkremegy a motorcsónak, vagy eljártsszák a gyerek tandíját Atlantic Cityben huszonegyesen. Aszongyák, Hé, mondtam, *hogy sajnálom, vagy szövetségi bíróság elé akarod vinni az ügyet?*

- Shirley - szólalt meg Herb.

- Ne most, mézes cukorkám, ne most! - mondtam. - Csak tünjetek el innen. Ne is lássalak benneteket.

Islington rendőr eközben lekapott a polcra egy marék szalvétát, és törülgetni kezdte a szoknyám elejét.

- Hagyd abba! - megragadtam a csuklóját. - Mit képzelsz, mi ez, Szabad Tapi Péntek?

- Én csak azt gondoltam... ha még nem szívta föl...

Megkérdeztem, hogy vannak-e még az anyjának élő gyermekei, mire ő, hogy *Jézusom, ha te így érzel*, és még ő van megsértve.

- Tégy meg magadnak egy szívességet - mondtam -, és tűnj el rögtön, mert még a nyakadba akasztom ezt a rohadt kávéskannát!

Kimentek, vagyis inkább osontak, és ezután jó darabig nagy ívben elkerültek, Herb szégyenlősen, Justin Islington még mindig sértődött értetlenséggel - *De hát mondtam, hogy sajnálom, mit akarsz még, boruljak térdre?*

Azután, egy héttel később - más szóval, azon a napon, amikor szar került a palacsintába -, délután felbukkantak a forgalomirányítóban, elől Justin, kezében a csokrétaival, mögötte Herb. Csaknem elrejtőzött Justin mögött, mintha legalábbis attól tartott volna, hogy elkezdem papírnehézekkel bombázni őket.

Az a helyzet, hogy nem vagyok képes haragot tartani. Bárki, aki ismer, tanúsíthatja. Egy-két napig megy a dolog, azután valahogy elolvad a haragom. Ezek ketten pedig olyan kedvesek voltak, mint két kisserác, akik bocsánatot akarnak kérni a tanító nénitől, amiért disznólkodtak mögötte az osztályfőnöki órán. Ez is egy olyan dolog, amivel a férfiak hatni tudnak rád, hogy egyetlen szempillantás alatt változnak át nagypofájú csibészekből, akik a legkisebb dolgok miatt is egymásnak esnek a kocsmában - baseballeredmények miatt, az ég szerelmére! - a legaranyosabb lényekké. A következő pillanatban pedig rájössz, hogy csak a bugyidat akarják lehízelegni rólad.

Justin fölemelte a csokrétaival. Csak egyszerű virágok voltak, amelyek az épület mögött nőnek. Százszorszép, boglárka, ami a természetben megtalálható. Még pitypang is akadt közöttük, ha jól emlékszem. De a csokor épp ezért volt olyan kedves, lefegyverző. Ha belvárosban vett melegházi rózsák, nem pedig ez a kis csokor, akkor lehet, hogy kicsivel tovább haragszom rájuk. Végül is az egy jó szoknya volt, és melleleg utálok szegni.

Justin Islington jött elől, mert ő az a jóképű, égszínkép szemű focistatípus, amit még tetéz a homlokába hulló sötét, göndör tincs. Ettől, úgy gondolta, el kell lágyulnom. Meg is történt. Nyújtotta a csokrot. Ezer bocs és egy anyamedve, tantó néni. A virágok közé egy kis fehér boríték volt dugva.

- Shirley - szólalt meg Justin, elég ünnepélyesen, de szemében aranyos kis tüzek villogtak -, szeretnék kárpótolni téged.

- Így igaz - tette hozzá Herb. - Gyűlölöm, hogy haragszol ránk.

- Én is - mondta Justin. Nem egészen értettem, hogy gondolja, de úgy véltem, Herb csakugyan bánkódik, és ez éppen elég nekem.

- Jól van - bólintottam, és átvettem a csokrot. - De ha még egyszer...

- Dehogysis! - kiáltotta Herb. - Szó se lehet róla! Soha! - Természetesen mind ezt mondják. És ne vádoljanak keményszívűséggel. Csak realista vagyok.

- Ha megteszitek, kupán váglak! - Felvont szemöldökkel néztem Islingtonra. - Van valami, amit anyukád valószínűleg sohasem árult el neked: sajnós, a kávé nem megy ki a lenvászonból.

- Kukkants bele a borítékba - mondta Justin, aki még mindig a ragyogó kék szemével próbált bűvölni.

Letettem a vázát az asztalra, kikaptam a borítékot a százszorszépek közül. - Ugye nem fog tüsszentőport fújni a képembe, vagy ilyesmit? - kérdeztem Herbtől. Csak vicceltem, de ő komolyan megrázta a fejét. Ha így nézett, az ember elcsodálkozott, hogyan képes sajnálkozás nélkül megállítani bárkit is, hogy megbüntesse gyorshajtásért vagy gondatlan vezetésért. De a rendőrök természetesen egészen mások az országúton. Másoknak kell lenniük.

Kinyitottam a borítékot, azt várva, hogy valami kártya lesz benne a *bocsánatot kérek* egy változatával, ez alkalommal csacsogó rímekbe szedve, de ehelyett egy összehajtott papírlap volt. Kivettem, széthajtogattam, és láttam, hogy JC Penney ajándékkupon, ötven dollár értékben.

- Hé, ezt nem kell - mondtam. Hirtelen úgy éreztem, mindjárt elsírom magam. Hát ez a másikat furcsaság a férfiakban - amikor az ember a legjobban utálja őket, akkor kibillentenek az egyensúlyodból valami váratlan nagylelkűséggel, és noha hülyeség, mégis így igaz, ahelyett hogy hara-

gudnánk rájuk, inkább szégyelljük magunkat, hogy haragudtunk rájuk, és rosszindulatú, cinikus gondolataink támadtak velük kapcsolatban. - Srácok, ezt nem kellett volna...

- De kellett - vágott közbe Justin. - Kétszeres hülyeség volt körbedobrokolni a konyhában.

- Háromszoros hülyeség - tódította Herb. Szaporán bólogatott, le nem vette rólam a szemét.

- De hát ez túl sok!

- A mi számításaink szerint nem - szólt Islington. - Tudod, hozzászámítottuk a bosszúságot, meg a fájdalmat és a szenvedést...

- De hát nem égetett meg, az a kávé csak...

- El kell fogadnod, Shirley - mondta sziklaszilárdan Herb. Ha nem is festett úgy, mint a Marlboro Man állami rendőr változatban, de a legjobb úton volt afelé. - Ez már el van döntve.

Igazán boldog vagyok, hogy ezt csinálták, soha nem is felejttem el. Tudjátok, ami később történt, az olyan borzalmas volt. Jó, hogy akadt valami kedvesség, ami valamicskét kiegyensúlyozta azt az iszonyatot, egy kis hétköznapi kedvesség, hogy két süket nem csupán a tönkretett szoknyára gondol, hanem a kényelmetlenségre és az elkeseredésre is. Ráadásul még virágot is hoztak. Amikor eszembe jut a másik rész, ezekre a pasikra is próbálok emlékezni. Különösen az épület mögött szedett virágra.

Megköszöntem nekik, ők pedig fölmentek, valószínűleg azért, hogy sakkozzanak. Minden nyáron bajnokságot rendeztek, a győztes pedig egy apró bronz véccésészét kapott, amelyet Scranton-kupának hívtak. Ez is elmaradt, miután Schoondist hadnagy nyugdíjba ment. Ezek ketten úgy vonultak el, mint akik teljesítették a kötelességüket. Úgy gondolom, hogy bizonyos mértékben így is volt. Mindenesetre én úgy éreztem, és én se adom alább, vehetek nekik egy nagy doboz csokoládét, vagy téli kesztyűt, ha marad rá pénz, miután megvásároltam az új szoknyát. A kézmelegítő sokkal gyakorlatiasabb, viszont talán kissé túlságosan közvetlen dolog. Végére is a forgalomirányítójuk vagyok, nem a mamájuk. Van feleségük, aki vehet nekik kézmelegítőt.

Szépen elrendezték a csacsi kis békítőcsokrot, még néhány tavaszi zöld ág is volt közte, hogy megadja a mindennél fontosabb városi virágáruda-benyomást, azonban elfelejtettek a növényeknek vizet adni. Összeállították a csokrot, azután megfeledeztek a vízről: jellegzetes férfi gondolkodásmód. Fölkaptam a vázát, és elindultam a konyha felé, de ekkor George Stankowski jelentkezett be a rádión, halálra rémülten, köhögve. Meg kell mondanom nektek valamit, amit iktathatok az élet nagy igazságai közé: egy dolog van, amitől egy rendőrségi forgalomirányító még annál is jobban fél, mint ha a terepen tartózkodó rendőr hangjában hallja a rémületet, ez pedig az, ha a 2999-en hívják. A 99-es kód azt jelenti *A szokásos választ kérem*. A 29-es kód... nézzetek bele a könyvbe, csak egy szót láttok a 29-es kód után. Ez a szó a *katasztrófa*.

- KÖZPONT, ITT 14. 29-99-es kód, vetted? Kettőkilenc-kilenc-kilenc!

Nagyon óvatosan visszatettem a vázát az asztalomra, és közben késélesen rajzolódott ki az agyamban az emlék: hallom a rádióban, hogy meghalt John Lennon. Aznap én csináltam apunak a reggelit. Éppen bevittem volna, aztán uccu neki, mivel késésben voltam az iskolából. A hasamnak szorítottam egy üvegtálat, úgy kavargattam habverővel a benne levő tojást. Amikor a férfi a rádióban bement, hogy Lennont lelőtték New Yorkban, ugyanilyen óvatosan tettem le az üvegtálat, mint most a vázát.

- Tony! - kiáltottam ki a fülkéből, és a hangomra (vagy attól, ami a hangomban volt) mindenki megtorpant. Fönt is elhallgatott a társalgás. - Tony, George Stankowski 29-99-et mondott! - Majd azonnal fölvettem a mikrofont, és közöltem George-dzsal, hogy vettem az adását, minden rendben, folytassa.

- Poteenville-ben vagyok a 20-as kocsival, a 46-os megyei úton! - mondta. A szavait szaggatott ropogás festette alá. Mintha tűz pattogott volna. Tony addigra az ajtómban állt, mellette Sandy Dearborn civil ruhában, kezében lógatva az egyencipőjét. - Egy tartálykocsi összeütközött egy iskolabuszsal, és kigyulladt! Mármost a tartálykocsi ég, de az iskolabusz elejére is átterjedtek a lángok, érted?

- Vettem - feleltem. A hangom rendben volt, de az ajkam elzsibbadt.

- Vegyi anyagot szállító tartálykocsi a Norco Westtől, érted?

- Vettem, Norco West, 14-es. - Nagy, nyomtatott betűkkel írtam föl a vörös telefon melletti jegyzetömbre. - *Öntapi?* - Az öntapi a matricát jelenti, azokat a rombusz alakú lapokat, amelyeken képjelek tüntetik föl a tűzveszélyt, sugárzást, mérges gázt és más ilyen kellemetességeket.

- Á, nem tudom kivenni, túl sűrű a füst, de valami fehér anyag ömlik belőle, és lángra kap, amint befolyik az árokba, és átcsurog az úttesten, vetted?

George ismét köhögni kezdett a mikrofonba.

- Vettem - feleltem. - Füstöt lélegeztél be, 14-es? Nem valami szép a hangod, vége.

- Igen, megerősítem, ez füst, de én jól vagyok. A gond... - de nem tudta befejezni, ismét köhögni kezdett.

Tony átvette tőlem a mikrofont. Megveregette a vállam, jelezve, hogy jól szerepeltem, csak nem bír tovább ott állni és hallgatózni. Sandy fölhúzta a cipőjét. Az egész kaszárnya a forgalomirányítóhoz csődült. Jó páran voltak, mert közeledett a műszakváltás. Még Mister Dillon is kijött a konyhából, hogy lássa, mi ez az izgalom.

- A gond az *iskola!* - folytatta George, amikor ismét meg bírt szólalni. - A poteenville-i általános iskola alig kétszáz méterre van!

- Még csaknem egy hónapig nincs tanítás, 14-es. Te...

- Állj, állj! Lehet, hogy nincs, de én gyerekeket látok.

Mögöttem valaki azt suttogta: - Augusztusban van arrafelé az Ügyességi Hónap. A húgom korongozást tanít kilenc- és tízéveseknek. - Máig emlékszem, milyen borzalmasan liftezett a gyomrom, amikor ezt hallottam.

- Akármi ömlött is ki, én a szél felőli oldalon vagyok - folytatta George, amikor tudta. - Az iskola azonban nem. Ismétlem, az iskola nem! Vetted?

- Vettem, 14-es - felelte Tony. - Hívtad a tűzoltóságot?

- Nem, de hallom a szirénákat. - Újabb köhögés. - Gyakorlatilag pont akkor értem ide, amikor a baleset történt, elég közel voltam, hogy halljam a csattanást. A fű tüzet fogott, a tűz tovaterjedt az iskola felé. Látom a gyerekeket, a játszótéren állnak, és figyelnek. Azt nem tudom megmondani, hogy a füst elér-e odáig, de ha nem, majd fog. Küldj ki mindenkit, főnök! Ez törvényes 29-es!

Tony: - Sebesültek vannak a buszon, 14-es? Láttál sebesülteket, vétel?

Az órára néztem. Háromnegyed kettő volt. Ha szerencsések vagyunk, a busz éppen jött és nem ment - megérkezett, hogy hazavigye a srácokat, miután megcsinálták a köcsögeiket és bögréiket.

- A busz üresnek tűnik, csak a vezető van benne. Látom, a volánra borul. Ez a fele ég a busznak, és mondanám, hogy a vezető HSZH, vetted?

A HSZH egy rövidítés, amit a rendőrség a hetvenes években vett át a *Vészhelyzet-sorozatból*. Azt jelenti, hogy a „helyszínen szörnyethalt”.

- Vettem, 14-es - felelte Tony. - Oda tudsz menni, ahol a gyerekek vannak?

Khe-khe-khe. Csúnyán hangzott. - Vettem, központ, van egy összekötő út, a focipálya mentén. Éppen az épület felé vezet, vétel.

- Na, akkor tedd sebességbe a kocsit - mondta Tony A legjobb formáját hozta azon a napon, olyan határozott volt, mint tábornok a csatatéren. A füstől kiderült, hogy nem is olyan mérgező, a tüzet főleg a kiömlött benzin okozta, de természetesen ezt akkor egyikünk sem tudta. Amennyit akkor George Stankowski tudott, attól Tony a halálos ítéletét is aláírhatta volna. És néha ezt is meg kell tennie valakinek, az ám.

- Vettem, központ, indulok.

- Ha eléri őket a füst, akkor gyömszöld be őket a kocsiba, ültess föl a motorházra és a csomagtartóra, rakd föl a tetőre, kapaszkodjanak a villogókon! Vigyél el magaddal annyit, ahányat csak bírsz, érted?

- Vettem, központ, 14-es kikapcs.

Katt. Ez a kattanás nagyon hangosnak tűnt.

Tony körülnézett. - 29-99, mindnyájan hallottátok. Kijelölt egységek máris indulnak. Akik a három órai váltásra várnak, kapják elő a sifonérből a Kojak-lámpákat, föl a saját kocsik tetejére, és nyomás. Shirley, riassz minden ügyeletest, akit csak elérsz.

- Igenis, uram. Fölhívjam a parancsnokokat is?

- Még ne. Huddie Royer, hol vagy?

- Itt, őrmester.

- Itt maradsz.

Nem volt hőzöngés, mint a filmekben, Huddie nem tiltakozott, szó sem volt arról, hogy ő is szeretne kimenni a többiekkel, küzdeni a tűzzel és mérges gázokkal, gyermekeket menteni. Csak annyit mondott, hogy igenis.

- Vedd föl a kapcsolatot a Pogus City-beli tűzoltósággal, tudd meg, mit küldtek, érdeklődj, hogy mi ment ki Lassburgból és Statlerből, hívd föl a pittsburghi parancsnokságot, és mindenkit, aki csak az eszedbe jut.

- Mi legyen a Norco Westtel?

Tony nem csapott a homlokára, de nem sok választotta el tőle. - Ja, azt is. - Azután az ajtóhoz indult, Curt mellette, a többiek a sarkukban, Mister Dillon zárta a sort.

Huddie megragadta a kutya nyakörvét. - Ma nem mész, fiam. Itt maradsz velem és Shirleyvel. - Mister D azonnal leült; jól idomított állat volt. Vágyakozva figyelte a távozó embereket, de ez volt minden.

A helyiség hirtelen nagyon üres lett, amikor csak ketten maradtunk - illetve hárman, ha D-t is számítjuk. Nem mintha lett volna időnk ücsörögni; tele voltunk munkával. Lehet, hogy észrevettem, ahogy Mister Dillon felugrik, odakocog a hátsó ajtóhoz, szimatolgatja a szűnyoghálót, és hal-kan, torokból vinnyogni kezd. Szerintem észrevettem, bár lehet, hogy ez csak olyan utólagos okosság. De úgy vélem, ha észrevettem is, a csalódottságának tudtam be, mivel itthon kellett kuksolnia. Most azt gondolom, megérezte, hogy valami történik odakint a B garázsban. Sőt azt is gondolom, hogy még velünk is megpróbálta tudatni.

Nem volt időm, hogy a kutyával foglalkozzam még annyi sem, hogy fölkeljek és bezárjam a konyhába, ahol iszik a vízestájkájából, és megnyugszik. Bár lett volna időm; szegény öreg Mister D még élélhetett volna néhány évet. De hát természetesen ezt nem tudhattam. Akkor csak annyit tudtam, hogy ki kell derítenem, ki van kinn az országúton és merre. Nyugat felé kellett térítenem őket, ha módomban, illetve módjukban áll. És miközben ezen ügyködtem, Huddie a parancsnoki irodában volt, az asztal fölé hajolt, és olyan intenzitással telefonált, mint aki életének legfontosabb ügyét intézi.

Minden kint levő kocsit elértem a 6-os kivételével, amely már csaknem megérkezett hozzánk („egy vonásnyira a 20-as központtól”, ezek voltak az utolsó szavaik, amelyeket hallottam). George Morgannek és Eddie Jacubois-nak volt még egy fuvarja, mielőtt elindultak volna Poteenville-be. Csak persze a 6-os nem jutott el Poteenville-be aznap. Nem, Eddie és George egyáltalán nem ment Poteenville-be.

Eddie

FURI, HOGY működik az ember emlékezete. Először is nem ismertem föl azt a fickót, aki kiszállt a spéci Ford kisteherből. Nekem csak egy újabb gyulladt szemű punk volt, akinek egy lefelé fordított kereszt a fülbevalója, a nyakában pedig ezüst horogkereszt lóg. Emlékszem az öntapadóra. Az ember rászokik, hogy elolvassa ezeket; sokatmondó darabok. Csak kérdezzenek meg bármilyen motoros rendőrt. AZT TESZEM, AMIT A KIS HANGOK MONDANAK. Ez volt a hátsó lökhárítón, baloldalt, a jobb oldalon pedig: AMISHT KAJÁLOK. Bizonytalanul állt a lábán, és valószínűleg nem azért, mert extra magasított sarkú, vasalt cowboycsizmát viselt. A loncsos fekete haja alól pislogó, vérben úszó szem azt sugallta, hogy odafönt nagy a nyomás. A vér a jobb kezén és a pólója jobb ujján arra utalt, hogy valami komisz dolog okozta. Angyalporra gyanakodtam. Abban az időben ez volt a menő a világnak a felénk eső végén. Aztán jött a kristály. Most van az ecstasy, amit magam osztogatnék, ha hagynák, mert ez legalább puha. Szerintem ragasztózhatott is - szipuzhatott, ahogy a mai srácok mondják. De nem hittem volna, hogy ismerem, amíg azt nem mondta: - Nahát, dögöljek meg, ha ez nem Kövér Eddie!

Rögtön leesett a tantusz. Brian Lippy. A statleri gimiben találkoztunk, ahol egy évvel fölöttem járt. Már akkor is a Drog és Pia volt a fő tantárgya. Itt volt hát ismét, állt az út szélén, imbolygott cowboycsizmája magas sarkán, a füléből fejjel lefelé lógott Krisztus, a nyakában kifacsarodott náci horogkereszt, idióta öntapadók a kocsija lökhárítóján.

- Nahát, Brian, nem akarnál arrébb lépni a kocsitól? - kérdeztem.

Amikor azt mondtam, hogy spéci, akkor úgy értem, hogy egy olyan jókora darab volt. A Humboldt út puha padkáján parkolt, kevesebb mint másfél mérföldnyire a kereszteződéstől, a Jenny benzinkúttól... bár idén nyáron a Jenny már két-három éve zárva tart. Igazság szerint a Ford majdnem az árokban állt. Régi cimborám, Brian Lippy túl nagyot kanyarodott, amikor George rávillagott, ami újabb jele annak, hogy nem egészen kóser.

Örültem, hogy aznap George Morgannel voltam. Legtöbbször persze egyedül vagyok, de ha történetesen olyan fickóval találkozok az ember, aki az egész utat bekacsázza, mert szenvedélyesen püföli a kisteher kabinjában mellette ülő személyt, akkor jó, ha van az embernek egy társa. Ami a pofozást illeti, tényleg láttuk. Először akkor, mikor Lippy elhúzott a 20-as előtt, azután pedig, amikor mögé kanyarodtunk, és a vezető árnyképének jobb keze le-lecsapott, mint a dugattyú, jobb ökle újra és újra találkozott az utas árnyképének fejével, olyan szorgosan, hogy észre se vette a mögötte haladó kocsit, amíg George be nem kapcsolta a vörös villogót. Ezután öreg Brian cimborám megállt az útpadkán, félig az árokban, mintha egész életében erre várt volna, ami bizonyos szinten valószínűleg így is volt.

Ha fű vagy pia, akkor nem aggódom annyira. Az olyan, mint az ecstasy. Akkor az van: „Hé, haver, há mibaj? Csinátam valami rosszat? Komállak.” De az olyan anyagok, mint az angyalpor vagy a PCP, megőrjítik az embereket. Még akinek megalszik a szájában a tej, az is megkompolyodik tőle. Láttam már ilyet. A másik dolog az utas. Nő volt, és ez sokkal rosszabbá tette a dolgokat. Lehet, hogy a szart is kiverik belőle, de ez nem jelenti azt, hogy ne válhatna veszélyessé, ha látja, amint vasra verjük a kedvenc marslakóját.

Közben öreg cimborám, Brian nem lépett távolabb a teherautótól, ahogy kértem. Csak állt ott, vigyorgott rám, és rejtély, hogy az ördögbe nem ismertem föl azonnal, mivel a statleri gimnáziumban ő volt az egyike azoknak a srácoknak, akik pokollá tették az ember életét, ha kiszúrták. Különösen, ha az illető kicsi, kövérkés, pattanásos volt, mint én. A sereg elvette a túlsúlyt - ez az egyetlen fogyiprogram az általam ismertek közül, amelyik megéri a pénzét -, a pattanások pedig maguktól is elmúltak időben, ahogy szokták, de a gimiben én voltam ezeknek a hapsiknak a délutáni uzsonnája, valahányszor kedvük szottyant ilyesmire. Ez volt a másik oka annak, hogy örültem George társaságának. Ha egyedül vagyok, és öreg cimborámnak, Brinek talán az az ötlete támad, hogy csúnyán néz rám, hát még mindig összezsugorodok. Minél jobban be van löve, annál hajlamosabb az ilyesféle gondolatra.

- Lépjén távolabb a járműtől, uram - mondta George színtelen, monoton rendőrhangon. Az ember sose hinné, ha hallja, amint valami autóssal tárgyal az útpadkán, milyen hatalmasakat kiabál a Kicsik Ligájában, ahogy ordít a kölykökre, hogy csapjanak már bele abba az átkozott labdába, és hajtsák le a fejüket, miközben az alap felé futnak. Vagy amikor viccelődik a kispadon, játék előtt.

Lippy sohase tépte el semmiféle George ingét a gimiben, talán ezért lépett távolabb a kocsitól, amikor George utasította. Közben lenézett a csizmájára, és eltűnt a vigyora. Ha az ilyen Brian Lippy-szerű alakokról lehervad a mosoly, akkor a helyét valami buta duzzogás foglalja el.

- Valami baj van, uram? - kérdezte George. Nem húzta ki a pisztolyát, de rajta tartotta a kezét. - Ha igen, most mondja el. Mindketten megtakarítunk némi kellemetlenséget.

Lippy nem mondott semmit. Csak a csizmáját nézte. - A neve Brian? - kérdezte George.

- Brian Lippy. - A kocsit néztem. Noha a hátsó ablakon át láthattam az utast, aki középen ült, ő nem nézett rám. Lehajtotta a fejét. Gondoltam, Bri talán eszméletlenül verte. Azután egyik kezét a szájához emelte, majd kieresztette a cigarettafüstöt.

- Brian, tudni akarom, lesz-e gondunk. Válaszoljon, hogy halljam, viselkedjen úgy, mint egy nagyfiú.

- Az attól függ - mondta Brian, és vicsorítva elvigyorodott. Elindultam a kocsi felé, hogy ki vegyem a magam részét a munkából. Amikor az árnyékom seprte a csizmája orrát, Brian visszahőkölt, még hátrált is egy lépést, mintha nem árnyék, de kígyó lett volna. Tényleg el volt szállva, ami egyre inkább az angyalpor vagy a PCP hatásának tűnt.

- Hadd lássam a vezetői engedélyét és a kocsi papírjait - mondta George.

Brian nem reagált azonnal. Ismét engem nézett. - Eddie TA-kony-PÓC! kántálta, ahogy a haverjaival szokta a gimiben. Bár ott nem hordott keresztet fejjel lefelé, sem horogkeresztet; ha megpróbálkozik ilyen szarral, hazaküldték volna. Mindenesetre a nevemet ugyanúgy mondta. Ezzel

sikerült is megrúgnia. Mintha rátalált volna egy régi villanykapcsolóra, amely porosan, elfeledetten lapul egy ajtó mögött, de még mindig van benne áram, és ráz.

Ezt ő is tudta. Láta, és vigyorogni kezdett. - Kövér EDDIE TA-kony-PÓC! Hány srácnak verted ki, Eddie? Hánynak ragáztál a zuhanyozóban? Vagy egyből letérgyeltél és leszoptad őket? Egyenest a tárgyra. Misztér Céltudatos!

- Nem akarod befogni a pofádat, Brian? - érdeklődött George. - Beleszáll egy légy. - Levette a bilincset a szolgálati övéről.

Brian Lippy látta ezt, és a vigyor lehervadt az arcáról. - Mit akar azzal?

- Ha nem adja át a papírjait rögtön, akkor magára teszem, Brian. És ha ellenáll, akkor két do-logról kezeskedem: egy törött orról és tizenhét hónapról Castlemorában, mivel nem engedelmese-kedett. Lehet az még több is, attól függően, hogy milyen bírót fog ki. Nos, mit gondolsz?

Brian elővette a farzsebéből a levéltárcáját. Zsíros, öreg jószág volt, amibe valami együttes - azt hiszem, a Judas Priest - nevét égették ügyetlen kézzel. Valószínűleg forrasztópáka hegyével. El-kezdett turkálni a zsebekben.

- Brian - szólaltam meg. Fölnézett.

- A nevem Jacubois, Brian. Szép, francia név. És jó ideje nem vagyok kövér.

- Majd visszahírod - mondta. - A kövér gyerekek mindig visszahízzák.

Nevetésben törtem ki. Nem tehettem róla. Úgy beszélt, mint egy félnadrág vendég egy teleferében. Csúnyán nézett rám, de volt benne valami bizonytalanság. Elveszítette az előnyét, és ezt tudta is.

- Elárulok egy titkot - mondtam. - Vége a giminek, haver. Ez itt a te valódi, tényleges életed. Tudom, hogy nehéz elhinned, de jobb, ha hozzászoksz. *Ez számít.*

Ostoba szájtátás volt a válasz. Nem fogta föl, mit mondom. Ritkán szokták.

- Brian, késlekedés nélkül látni szeretném a papírjait - szólalt meg George. - Ide tegye a te-nyerembe. - Nyújtotta a kezét. Nem valami bölcs dolog, mondhatná az ember, de George Morgan már hosszú ideje volt állami rendőr, és az ő megítélése szerint ez a helyzet most már a megfelelő irányba haladt. Ahhoz legalábbis eléggé, hogy úgy döntsön, nem bilincseli meg öreg Brian havero-mat, mindössze tájékoztatja, ki parancsol.

Odamentem a kisteherhez, közben az órára pillantottam. Délután fél kettő volt. Kánikula. Tücskök ciripelték száraz danájukat az út menti fűben. Időnként kocsik húztak el mellettünk, a ve-zetők lelassítottak, hogy lássák, mi történik. Mindig öröm látni, amikor a zsaruk megállítanak vala-kit, és az nem te vagy. Felderül az ember szíve tőle.

A nő a kisteherben a krómozott Hurst sebváltóhoz nyomta a bal térdét. A Brian-félék, úgy vélem, csak azért használnak ilyen sebváltót, hogy kiragaszthassák az ablakra a Hurst matricát, a Fram és a Pennzoil mellé. A lány húszéves lehetett, és vállig érő, sütvással göndörített, nem vala-mi tiszta, barnás haja volt. Farmert és fehér topot viselt, melltartót viszont nem. Kövér pattanások piroslottak a vállán. Az egyik karjára azt tetoválták: AC/DC a másikra, hogy SZERETEM BRIJANT. A körmét cukorrózsaszínre festette, de tövig rágta. És igen, véres is volt. Vér és takony lógott az orrából. Vér fröccsent szét az arcán, mint megannyi apró anyajegy. Véres volt a felrepedt szája, az álla, a felsője. A fejét lehajtotta, így a haja függőnként takarta az arca egy részét. A ciga-retta ki-be járt, tikk-takk, Marlboro vagy Winston, azokban az időkben, mielőtt fölmentek az árak, és a lumpenek áttértek az olcsó márkákra, fixen ezekre lehetett számítani. Ha Marlboro, akkor ok-vetlenül kartondobozos. Sokat láttam belőlük. Néha van egy baba, és az egyenesbe hozhatja a fic-kót, de inkább csak a babának lesz pechje.

- Itt la - mondta, és megemelte kissé a jobb combját. Alatta kanárisárga papírlap hevert. -A kocsipapír. Mondtam neki, hogy tarcsa a brifkójába vagy a kesztyűtartóba, de mindig leejti valaho-va a cukorkáspapírok közé és a dzsuvába.

Nem úgy hangzott, mint aki be van löve, és a fülkében nem hányódtak sörösdobozok vagy pálínkáspalackok. Ettől még nem biztos, hogy józan, de mindenesetre ez egy lépés a helyes irányba. Drogosnak sem tűnt, de persze ez változhat. Villámgyorsan.

- A nevét, hölgyem.

- Sandra?

- Sandra mi?

- McCracken?

- Van valami igazolványa, Ms. McCracken?

- Ja.

- Mutassa meg, kérem.

Mellette az ülésen kicsiny, csatos bőrtáska hevert. Kinyitotta, és turkálni kezdett benne. Lassan csinálta, és mivel a fejét a táska fölé hajtotta, az arca teljesen eltűnt. Még mindig látni lehetett a vért a trikóján, de az arcán nem; nem láthattam a dagadt ajkakát, amelyektől olyan lett a szája, mint a kettévágott szilva, vagy az egyik szeme körül a halványuló monoklit.

Mögöttem megszólalt egy hang: - Francokat ülök én be oda. Miből gondolja, hogy joga van engem oda berakni?

Körülnéztem. George a járőrközi hátsó ajtaját fogta. Egy limuzin sofőrje sem tehetne volna udvariasabban. Nem számítva, hogy a limuzin hátuljában nincs olyan ajtó, amelyet belülről nem tudsz kinyitni, olyan ablak, amelyet belülről nem lehet leeresztetni, és nem választja el drótháló az első és hátsó üléseket. Na és persze hiányzik az enyhe hányásszag. Még sosem vezettem olyan járőrkozit - jó, kivéve egy hetet, amikor kaptunk egy új Capricest -, amelyik ne szaglott volna így.

- Abból gondolom, hogy jogom van rá, mivel le van tartóztatva, Brian. Hallotta, amikor fölolvastam a jogait?

- *Menjen a sunyiba!* Nem is mentem túl gyorsan!

- Ez igaz, túlságosan el volt foglalva a barátnőjével ahhoz, hogy ténylegesen padlóig nyomja a gázpedált, viszont figyelmetlenül, másokat veszélyeztetve vezetett. Valamint volt erőszakcselekmény, hogy el ne felejtsem. Szóval befelé.

- Haver, nem teheted...

- Befelé, Brian, különben a kocsinak döntelek, és megbilincsellek! Keményen, hogy fájjon.

- Szeretném én aztat látni!

- Csakugyan? - kérdezte George, és a hangja már-már túl halk volt még ezen a szundikáló, nyári délutánon is.

Brian Lippy két dolgot látott. Az egyik, hogy George képes megtenni, amit ígér. A másik, hogy alig várja, mikor teheti meg. És ezt Sandra McCracken is láthatja. Nem jó dolog hagyni, hogy a spinéd szeme láttára bilincseljenek meg. Már az is elég baj, hogy lecsuknak.

- Hallani fog még az ügyvédemről - közölte Brian Lippy, és beszállt a járőrközi hátsó ülésére.

George bevágta az ajtót, és rám nézett. - Hallani fogunk az ügyvédjéről.

- Remélem, megijedtél - feleltem.

A lány megbökdöste a karomat. Megfordultam, láttam, hogy a jogosítvány sarkával bökdös. - Tessék - mondta. Rám nézett. Csak egy pillanatig tartott, mielőtt elfordult volna, hogy tovább turkáljon a táskájában, ez alkalommal két papír zsebkendőért, de ennyi idő alatt is eldöntöttem, hogy nincs belőve. Köagyú, de józan.

- Jacubois rendőr, a jármű vezetője azt állítja, hogy a kocsni okmányai a kisteherben vannak - mondta George.

- Igen, megvan.

A kisteher nevetséges hátsó lökhárítójánál találkoztunk - AZT TESZEM, AMIT A KIS HANGOK MONDANAK, AMISHT KAJÁLOK -, s odaadtam George-nak a papírokat.

- Tanúskodik? - kérdezte halkán.

- Nem - feleltem.

- Biztos?

- Igen.

- Próbálkozz - mondta George, és visszament a kocsihoz. Régi iskolatársam ordítani kezdett abban a pillanatban, hogy George behajolt a vezetőülés felőli ablakon, és lekasztotta a mikrofont. George nem törődött velem, teljes hosszában kihúzta a kábelt, így megállhatott a napfényben. - Központ, itt 6-os, vétel!

Visszatértem a kisteher nyitott ajtajához. A lány elnyomta cigarettáját a kicsorduló hamutartóban, és rágyújtott egy másikra. Ki-be járt a friss cigaretta. Hajának lógó függőnye mögül füstfelhők bodorodtak.

- Ms. McCracken, most elvisszük Mr. Lippy az őrszobára - a D egységhez a dombon. Kérem, kövessen.

Megrázta a fejét, és munkálkodni kezdett a papír zsebkendővel, s mivel inkább előrehajtotta a fejét, mintsem a zsebkendőt fölemelve tisztogassa az arcát, a hajfüggöny még jobban összezárult. Keze, amelyben a cigarettát tartotta, most farmeres combján pihent, a füst egyenesen fölfelé szállt.

- Legyen szíves követni minket, Ms. McCracken. - Olyan szelíden beszéltem, amennyire tudtam. Igyekeztem jóindulatú és értelmes lenni, jelezve, hogy mindez közöttünk marad. A lélekgyógyászok és a családorvosok is így viselkednek, pedig hát mit tudnak? Az a rút igazság, hogy gyűlölöm a kurafikat. Előjönnek a középosztályból, bűzlenek a hajlaktól és a dezodortól, és beszélnek nekünk a házasságon belüli erőszakról, az alacsony önbecsülési szintről, de fogalmuk sincs az olyan helyekről, mint Lassburg megye, amely kiesett a játékból, amikor elfogyott a szén, azután másodszor is, amikor a nagy acélművek elköltöztek Japánba és Kínába. Egy ilyen nő, mint Sandra McCracken, hallott-e valaha is szelíd, figyelmes, nem fenyegető szavakat? Valaha talán. De nem nagyon hittem ebben. Viszont ha kimarkolom a haját az arcából, hogy rám kelljen néznie, és ráordítok: JÖSSZ! JÖSSZ, ÉS FELJELENTED BÁNTALMAZÁS MIATT! JÖNNI FOGSZ, TE OSTOBA, ÖSSZEVERT SZUKA! TE ALÁZATOS PICSA! DE MENNYIRE HOGY JÖSSZ, BASZDMEG! DE MENNYIRE FELJELENTED!, azt talán értené. Az talán működne. Az ő nyelvéket kell beszélni. A lélekgyógyászok, a terapeuták nem akarják meghallani ezt. Nem akarják elhinni, hogy van nyelv, amely nem az övék.

Ismét megrázta a fejét. Nem nézett rám. Cigarettázott, és nem nézett rám.

- Szíveskedjék feljönni, és panaszt emelni Mr. Lippy ellen bántalmazás miatt. Tanácsos lenne ezt tennie. Láttuk, hogy veri önt, a társam és én közvetlenül önök mögött jöttünk, és jól láthatunk mindent.

- *Nem* vagyok köteles - felelte a lány -, és maga nem kényszeríthet. - Még mindig elbújt a csapzott, filces, barnás hajfüggöny mögé, ugyanakkor bizonyos nyugodt fensőbbiséggel beszélt. Tudta, nem kényszeríthetjük, hogy vádat emeljen azért, ami ezen az úton történt.

- Na és meddig akarod túrni? - kérdeztem. Semmi. Lehajtotta a fejét. Elrejtette az arcát. Éppen így hajtotta le a fejét és rejtette el az arcát tizenkét éves korában, amikor a tanár nehéz kérdést tett föl az órán, vagy amikor más lányok kicsúfolták, mert előbb nőtt meg a melle, mint a többieknek, és ezért olyan trampinak tűnt. Az ilyenek ezért szeretik megnövesztetni a hajukat, hogy elrejtőzhessenek mögötte. De az, hogy ezt tudtam, még nem tett türelmesebbé. Ha egyáltalán volt valami hatása, inkább türelmetlenebb lettem. Mert tudják, az embernek adnia kell magára ebben a világban. Különösen, ha nem elég mutató.

- Sandra.

Ahogy a keresztnévén szólítottam, megrezzent a válla. Csupán ennyi volt a reakció. Hát, haverok, ez feldühített. Ilyen könnyen föladni. Hogy ilyen élehetlenek legyenek.

- Sandra, nézz rám.

Nem akart rám nézni, mégis megtette. Hozzászólt, hogy azt tegye, amit a férfiak mondanak. Életcélja volt, hogy azt tegye, amit a férfiak mondanak.

- Fordítsd ide a fejed, és nézz rám.

Odafordította a fejét, de a szemét lesütötte. A vér nagyja még mindig az arcán száradt. Nem volt csúnya arca. Valószínűleg egész csinos lehetett, amikor valaki éppen nem gyepálta. Nem is nézett ki olyan butának, mint ahogy az ember gondolta volna. Olyan butának, mint amilyen lenni akart.

- Szeretnék hazamenni - mondta halk gyermekhangon. - Vérzik az orrom, le kék mosnom.

- Ja, tudom, hogy ezt kell tenned. De mi történt? Nekimentél egy ajtónak? Lefogadnám, hogy ez történt, igaz?

- Így is van. Egy ajtónak. - Még kihívás sem volt a hangjában. Semmi nyoma fiúja AMISHT KAJÁLOK indulatának. Csak arra várt, hogy mindennek vége legyen. Ez az útszéli csevegés nem tartozott az élethez. Ha megverik az embert, az a való élet. Visszaszívni a taknyot, a vért és a könyvet, és az egészséget együtt lenyelni, mint valami köhögés elleni szirupot. - Gyöttem végig a folyosón, a budiba akartam menni, és Bri, nem is tudom, de bent vót, és gyorsan gyött ki, és az ajtó...

- Meddig, Sandra?

- Meddig mit?

- Meddig eszed még meg a szarát?

A szeme kicsit kitágult. Ez volt minden.

- Amíg valamennyi fogadat kiveri?
- Szeretnék hazamenni.
- Ha utánanéznék a statleri kórházban, hányszor találám meg benne a nevedet? Mert már egy csomó ajtónak nekimentél, igaz?
- Mér nem hagy békén? Nem bántottam magát.
- Amíg be nem töri a fejedet? Amíg meg nem öl?
- Haza akarok menni, biztos úr.

Szeretném azt mondani, hogy *Ekkor már tudtam, hogy elveszítettem őt*, de ez hazugság lenne, mert nem veszíthetsz el valamit, ami sose volt a tiéd. Ülne itt, amíg a löcs ki nem virít, vagy amíg annyira be nem gurulok tőle, hogy olyat tegyek, amit később megbánnék. Például megütöm. Mert kedvem lett volna. Ha megütöm, akkor legalább tudomásul vette volna, hogy ott vagyok.

A farzsebemben egy névjegyekkel teli tárcát tartok. Elővettem, átfutottam a névjegyeket, és megtaláltam azt, amelyiket kerestem. - Ez a nő Statler városában lakik. Sok száz hozzád hasonló ifjú hajadonnal beszélt már, és sokat segített nekik. Ha pro bono akarod, vagyis ingyenes tanácsadást, akkor úgy lesz. Együtt dolgozik majd veled. Rendben?

Jobb kezem mutató- és hüvelykujja közé fogva, az arca elé tartottam a névjegyet. Amikor nem vette el, az ülésre pottyantottam. Azután visszamentem a mi autónkhoz, hogy elhozzam a kocsipapírjait. Brian Lippy a hátsó ülés közepén ült, az állát leszegte trikós mellére, és a szemöldöke alól sandított föl rám. Úgy nézett ki, mint egy elbaszott, felspécizett Napóleon.

- Sikerült? - kérdezte George.

- Dehogyan - feleltem. - Még nem mulatott eleget. - Visszavittem a kocsirátait a kisteherhez. A lány a volán mögé ült. A járgány nagy V8-as motorja dorombolt. Kinyomta a kuplungot, jobb keze a sebváltó gombját fogta. Lerágott rózsaszín körmök krómalapon. Ha az ilyen helyeknek, mint a vidéki Pennsylvania, lenne zászlaja, ezt a képet kellene rárakni. Esetleg egy hatos doboz Iron City sört, és egy csomag Winstont.

- Biztonságosan vezessen, Ms. McCracken - mondtam, és odaadtam a forgalmi.

- Ja - mondta, és kikanyarodott az útra. Szeretett volna szemtelenkedni, de nem mert, mivel jól beidomították. A kisteher először rángatózott egy kicsit - Sandra nem értett annyira a kézzel való sebváltáshoz, mint képzelte -, és ő is vele zötyögött. Előre-hátra, a haja röpködött. Hirtelen ismét láttam magam előtt a pasast az úton, amint az egyik kezével az egyik tulajdonát hajtja, a másik kezével a szart is kiveri másik tulajdonából, és fölkeveredett a gyomrom. Mielőtt sikerült volna végre kettesbe tennie a sebváltót, valami fehér libbent ki a vezetőülés felőli ablakon. A névjegy, amit adtam.

Visszamentem a járőr kocsihoz. Brian még mindig leszegte az állát, és egy elbaszódott Napóleon pillantásával méregetett. De az is lehet, hogy Raszputyin-pillantások voltak. Beültem az anyósülésre, melegem volt, elfáradtam. Hogy kerek legyen a világ, Brian kántálni kezdett a hátam mögött: - Kövér ED-die, TA-kony-PÓC! Hány fiút...

- Fogd már be a pofádat! - mondtam.

- Gyere hátra, és fogd be te, Kövér Eddie. Miért nem jössz hátra és próbálsz meg?

Más szóval, ismét egy nagyszerű nap a pennsylvaniai rendőrségen. Ez a hapsi este hétre otthon lesz abban a disznóólban, amelyet az otthonának nevez, sörözik, miközben Vanna a Szerencsekereket forgatja. Az órára néztem - 13.44 -, azután fölvettem a mikrofont. - Központ, itt 6-os.

- Vétel, 6-os - felelte azonnal Shirley, nyugodtan, mint a hűvös szellő. Mindjárt virágot fog kapni Islingtontól és Avertytól. Kint a 46-os úton Poteenvillenél, úgy húszmérföldnyire a mi 20-asunktól, egy Norco West tartálykocsi éppen akkor ütközött egy iskolabuszszal, megölve a vezetőt, Mrs. Esther Mayhew-t. George Stankowski elég közel járt hozzájuk, hogy meghallja a karambol csattanását, ki mondhatja, hogy soha nincs rendőr, amikor szükség lenne rá?

- 15 és 17 kód, központ, vetted?

- Egy személy, vége.

- Itt a Kövér Fing Egy, vétel és vége - mondta Brian a hátsó ülésről. Nevetni kezdett, azzal a magas nyihogással, ahogy a veterán piások szoktak. És dobogni is kezdett a cowboysizmájával. Még fél óra, mire bevisszük az őrszobára. Volt egy olyan érzésem, hogy hosszú út lesz.

Huddie

LETETTEM A FŐNÖK telefonját, és már csaknem elügettem a forgalomirányítás előtt, ahol Shirley még mindig keményen dolgozott, nyugat felé terelve a rendőröket. - A Norco azt mondja, hogy folyékony klór - tájékoztattam. - Ez jó. A klór ocsmány dolog, de rendszerint nem végzetes.

- Biztosan tudják, hogy mi volt a tartályban? - kérdezte Shirley.

- Kilenccven százalék. Azt indítottak útnak. Láthatod azokat a teherautókat, amelyek egyfolytában úton vannak a víztisztító állomás felé. Add tovább, kezd George S.-el. Az isten szerelmére, mi baja ennek a kutyának?

Mister Dillon a hátsó ajtónál volt, az orrát a szűnyogháló tövébe nyomta, és ide-oda járkált. Szinte szökdécselt, közben vinnyogott. A fülét lesunyta. Miközben figyeltem, olyan erővel ütötte az orrát a szűnyogháléhoz, hogy az behorpadt. A kutya megnyikkant, mintha csak azt mondta volna: Öregem, ez fáj!

- Fogalmam sincs - mondta Shirley olyan hangon, ami azt sugallta, hogy nincs ideje Mister Dillonra. Ha szigorúan vesszük, nekem sem volt. Mégis bámultam még egy percig. Láttam már vadászkutyaikat így viselkedni, amikor a közeli erdőben kerestek valami nagyvad nyomát - medvét vagy timberfarkasét. De hát a Short Hills környékéről már Vietnam előtt eltűntek a farkasok, csupán néhány értékes medve maradt. Semmi sem volt az ajtó mögött, csak a parkoló. És természetesen a B garázs. Főlnéztem a konyhai órára. 14.12-t mutatott. Nem is emlékszem, láttam-e már ilyen kihaltnak a körletet.

- 14-es egység, 14-es egység, itt a központ, hallasz? - George szólt vissza, még mindig köhögve. - Itt 14-es egység.

- Klór, 14-es, a Norco West azt mondja, nem kell aggódni. Folyékony klór. - Rám nézett, én meg az ég felé bökttem a hüvelykujjamat.

- Zavaró, de nem...

- Vettem, vettem.

- És khe, khe.

- Tarts ki, 14-es.

- Talán klór, talán nem, központ. Akármi is, ég, és nagy fehér felhők gomolyognak erre. A 20-as a foci pályával melletti bekötőút végén áll. A gyerekek csúnyábban köhögnek, mint én, jó néhányan fekszenek, köztük egy felnőtt nő is. Az út mellett két iskolabusz parkol. Megpróbálom kihozni onnan az embereket. Vége.

Átvettem a mikrofont Shirleytől. - George, itt Huddie. A Norco aszongya, hogy a tűz valószínűleg csak a klór tetején szétfolyt üzemanyag. Óvatosan mozogj a lábon álló srácok között, vétel.

Klasszikus George S-válasz következett, tömör és egykedvű. Végül dicséretet kapott szolgálati és állampolgári kötelességének példás teljesítéséért - gondolom, a kormányzótól -, és a képe bekerült az újságba. A felesége bekereteztette a dicséretet, és kiakasztotta a rumliszoba falára. Szerintem George még azt se értette, mire fel van az egész felhajtás. Meglátása szerint csak azt tette, amit az óvatosság és az ésszerűség diktál. Ha létezik olyan, hogy a megfelelő ember a megfelelő helyen, akkor az George Stankowski volt aznap a poteenville-i általános iskolában.

- A busz jobb - mondta. - Gyorsabb. Itt 14-es. 7 vagyok.

Shirley és én ugyancsak hamar megfeledkeztünk egy időre Poteenville-ről; megvolt a magunk baja. Ha kíváncsiak, George Stankowski rendőr odament az első buszhoz, amit látott, az ajtót betörte egy kövel. Beindította a negyvenüléves Blue Birdöt a tartalék kulccsal, amelyet a vezető a napellenzőre erősített, bepakolt huszonnégy köhögő, síró, vörös szemű gyereket és két tanárt. Sok kicsi még mindig markolta a délután gyúrt formátlan kancsót, levélnehezéket, hamutartót. Három gyerek elvesztette az eszméletét, az egyiknek allergiás reakciói voltak a klórgőztől. A másik kettő egyszerűen elájult a félelemtől és az izgalomtól. Az egyik kézműves-oktató, Rosellen Nevers komolyabb eset volt - George a járdán találta meg az oldalán fekve, félájultan kapkodott levegő után, gyengülő ujjakkal szorongatta felpuffadt nyakát. Kidagadó szeme olyan volt, mint két főtt tojás.

- Ő a mamám - mondta az egyik kislány. Könnyek peregtek hatalmas, barna szeméből, de egy pillanatra sem tette le az agyagvázát, még csak meg se billentette, nehogy kiessen belőle a sárga százsorszép. - Azmárja van.

George addigra letérdelt az asszony mellé, és az alkarjára fektette a tarkóját, hogy megköny-nyítse számára a légzést, amennyire lehetséges. A tanítónő haja a betonra lógott. - Mondd csak, drágám, van valami nála, amit az asztmájára használ olyankor, mikor ennyire rosszul van?

- A zsebében - felelte a kislány. - Meg fog halni a mami?

- Á- felelte George. Elővette a Flovent sprayt Mrs. Nevers zsebéből, és egy derekas adagot nyomott a torkába. Az asszony felhördült, összerázkódott, és felült.

George a karján vitte a buszhoz, maga előtt terelve a köhögő, síró gyerekeket. Rosellent lerakta a lánya mellé egy ülésre, azután beült a volán mögé. Sebességbe tette a buszt, keresztüldöcögött a foci pályán, el a járőr kocsija mellett, fel a bekötőútra. Mire fölkanyarította a Blue Bird orrát a 46-os országútra, a gyerekek már az „Evezz, evezz, evezz a csónakkal” című dalocskát énekelték. És így lett George Stankowski rendőr igazi hős, miközben mi néhányan, akik az őrszobán maradtunk, csupán az ép eszünket igyekeztünk megőrizni.

Na és az életünket.

Shirley

GEORGE UTOLJÁRA ezt jelentette a forgalomirányításnak: - 14-es, 7 vagyok - itt a 14-es egység, leteszem a szolgálatot. - Beírtam a naplóba, fölnéztem az órára, hogy följegyezzem az időt. 14.23 volt. Pontosan emlékszem, mint ahogy arra is, hogy a mellettem álló Huddie kicsit megszorította a vállam - gondolom, szavak nélkül azt igyekezett sugallni, hogy George és a gyerekek jól vannak. 14.23 lehetett, amikor elszabadult a pokol. És ez a szó szoros értelmében veendő.

Mister Dillon ugatni kezdett. Nem mély torokhangon, ahogy a mezőn futkosó szarvasokat vagy a tornácnál szimatoló mosómedvéket jelezte, hanem éles, nyüszítő sorozatban, amit még soha sem hallottam tőle. Mintha beleszaladt volna valami szűrősba, és nem tudna szabadulni.

- Mi az *ördög*? - szólalt meg Huddie.

D merev lábbal hátrált öt-hat lépésnyit az ajtótól, úgy, ahogy a rodeós lovak szokták a borjúlasszózó népünnepélyen. Azt hiszem, tudtam, mi következik, és úgy gondolom, Huddie is így volt ezzel, de egyikünk sem hitte el, amit gondolt. De még ha elhisszük, akkor sem tudtuk volna visszatartani a kutyát. Akármilyen kezes volt, szerintem Mister Dillon megharapott volna, ha próbálkoztunk. Még mindig olyan élesen, fájdalmasan nyítt, és a szája szöglete habzani kezdett.

Emlékszem, visszavert fény vakított a szemembe. Pislogtam, és a fény lefutott rólam, végig a falon. Ez a 6-os egység volt, Eddie és George érkezett meg a gyanúsítottjokkal, de alig vettem észre. Mister Dillonra figyeltem.

Nekirontott a szűnyoghálónak, és miután beindult, már nem lehetett leállítani. Még csak nem is lassított. Csak leszegte a fejét, és áttörte a szűnyoghálót, letépte zsanérjairól az ajtót, és maga után vonszolta, de közben is egyfolytában ugatott, vagyis inkább visított. Ugyanakkor valami nagyon erős szagot éreztem: tengervíz és rothadó növények keverékét. Fékek és gumik csikorogtak, autóduda túlkölt, valaki felordított: - Vigyázz! Vigyázz! - Huddie odafutott az ajtóhoz, én pedig követtem.

Eddie

TÖNKRETETTÜK a napját azzal, hogy bevittük az őrszobára. Megakadályoztuk abban, legalábbis átmenetileg, hogy a barátnőjét verje. Be kellett ülnie a hátsó ülésre, ahol a rugó szúrta a fenekét, és rá kellett lépnie puccos csizmájával a mi különleges, hányásálló lábszönyegünkre. De Brian bosszút állt rajtunk. Elsősorban velem fizettette meg, de természetesen George-nak is végig kellett hallgatnia.

A nevem áthangszerelt változatát kántálta, és olyan hangosan dobokolt szarrugdosójának vasalt sarkával, ahogy csak bírt, vagyis pont úgy viselkedett, mint egy futbalszurkoló. És egész idő alatt engem bámult a rácson át. Leszegte az állát, apró szeme elszálltan villogott. Láttam a napellenzőre rögzített tükörben.

- TA-kony-PÓC! *Dobb-dobbdobb!* TA-kony-PÓC! *Dobb-dobbdobb!*

- Nem akarod abbahagyni, Brian? - kérdezte George. Már közeledtünk a központhoz. A csaknem üres központhoz; addigra tudtuk, mi történt Poteenville-ben. Valamennyit Shirley is me-

sélt, a többit pedig kivettük a Poteenville-hez közeledő egységek rádiózásából. - Már fáj tőle a fülem.

Több bátorítás nem is kellett Briannek.

- TA-kony-PÓC! *DOBB-DOBBDOBB!*

Ha erősebben dobrokol, átszakítja a lába a kocsipadlóját, de George nem kérte többé, hogy hagyja abba. Amikor az ember a járőr kocsi hátuljába bevarrja őket, mindent elkövetnek a bosszantásodra. Korábban is tapasztaltam, de ez a dilinyós, aki valaha a gimnázium ebédlőjében kiverte a könyveket a hónom alól, és letépte az ingem akasztóját az osztályban, miközben gyűlöletes módon kifacsart nevémet kántálta... hát ez kísérteties volt. Mint egy utazás Peabody professzor időgépén.

Nem szóltam, de biztosra vettem, hogy George tudja. Amikor fölvette a mikrofont, és bele szólt „20-as, központ, egy vonásnyira vagyunk”, ezt mondta -, tudtam, hogy sokkal inkább nekem beszél, mint Shirleynek. Beláncoljuk Briant a Rosszfiúk Sarkába, ha akarja, bekapcsoljuk neki a tévét, és elkezdjük az előzetes papírmunkát. Azután irány Poteenville, hacsak a helyzet hirtelen jobbra nem fordul. Shirley fölhívhatja a statleri megyei fogházat, és tájékoztathatja őket, hogy indítjuk kedvenc bajkeverőjüket. Időközben azonban...

- TA-kony-PÓC! *Dobb-dobbdobb!* TA-kony-PÓC! - Most már olyan hangosan üvöltött, hogy a képe kivörösödött, és az inak kiálltak a nyakából. Nem játszott többé; Brian igazi szarháziává vedlett át. Micsoda öröm lesz megszabadulni tőle!

A Bookin's Hill mellett mentünk el, George a szükségesnél valamivel gyorsabban vezetett, miközben a dombtetőre tartottunk, a D egység központja felé. Bekapcsolta az irányjelzőt, befordult, talán most is egy kicsivel gyorsabban, mint amennyi ehhez a manőverhez feltétlenül kell. Lippy megértette, hogy fogy az idő, amelyben székálhat minket, így rázni kezdte a rácsot, miközben John Wayne-csizmájával a padlón dörömbölt.

- TA-kony-PÓC! *Dobb-dobbdobb! Ráz-rázz!*

Végigmentünk a bekötőúton a hátsó parkoló felé. George az épület sarkánál kis ívben balra kanyarodott, hogy a barakk lépcsője mellé állhasson le a hatossal, mert így a jó öreg Brit egyenesen kiemelhetjük és bevihetjük, minden zűrzavar és ceremónia nélkül.

Ahogy bekanyarodott a sarkon, közvetlenül előttünk felbukkant Mister Dillon.

- *Vigyázz, vigyázz!* - kiáltotta George, hogy nekem-e vagy a kutyának, esetleg magának, arról fogalmam sincs. Ha visszagondolok, döbbenetes volt, mennyire hasonlítottak a körülmények arra, amikor elütötte azt az asszonyt Lassburgban. Mondhatnám, jelmezes főpróba volt, egy nagy különbséggel. Kíváncsi vagyok, vajon az utolsó heteiben, mielőtt leszopta volna a pisztolya csövét, vajon az járt-e az eszében: *Elvételtem a kutyát, és eltrafáltam az asszonyt.* Lehet, hogy nem így volt, de azt tudom, ha velem történik, nekem eszembe jutott volna. *Elvételtem a kutyát, és eltrafáltam az asszonyt. Hogyan hihetnék Istenben, amikor a dolgok így történtek és nem másképp?*

George két lábbal taposott a fékre, bal kézzel túlkölt. Előredőltem. A heveder fékezett le. Hátul is volt biztonsági öv, de foglyunk nem bajlódott vele, hogy bekösse magát - túlságosan lefoglalta, hogy a Jacubois névvel szórakozzon -, és az arca a rácsnak csapódott, amelybe kapaszkodott. Valami pattant, mint amikor az ember az ujjait ropogtatja. Aztán recsent. A recsenés valószínűleg valamelyik ujjá lehetett. A pattanás kétségtelenül az orra volt. Korábban is hallottam ilyesmit, mindig olyan a hangja, mint amikor csirkecsont törik. Brian döbbenetesen visított. Vérzuhatag loccsant egyenruhás vállamra, forró, mint a melegítőpalack oldala.

Mister Dillont tizenöt centi választhatta el a haláltól, de az is lehet, hogy csak öt, ő azonban továbbrohant anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna ránk. Fülét lesunyva, ugatva, csaholva inalt a B garázs felé. Az árnyéka feketén, élesen rohant utána az aszfalton.

- *Anyavalyába, ez vájd!* - visította a bedugult orrú Brian. - *Mindenüdd vérzeg!* - És üvöltözni kezdett a rendőri brutalitásról.

George kinyitotta a vezetőülés ajtaját. Én csak ültem, egy pillanatig figyeltem D-t, azt vártam, hogy megáll, amint eléri a csúrt. Nem állt meg. Nekivágódott az ajtónak, az oldalára esett és felvonított. Addig a napig nem is tudtam, hogy a kutyák tudnak sikoltásszerűen vonítani, pedig tudnak. Nem fájdalomkiáltásnak tűnt, inkább a csalódottságénak. A karom lüdbörzött. D fölállt, forogni kezdett, mintha a farkát üldözné. Kettőt pörgött, megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani, és ismét nekirohant a felhúzható ajtónak.

- *D, ne!* - ordította Huddie a hátsó tornácra. Shirley mellette állt, a kezével elárnyékolta a szemét. - *Hagyd abba, D, hallgass rám, azonnal...*

Mister D rájuk se hederített. Szerintem Orville Garrettet se vette volna észre, ha aznap ott van, pedig D szemében Orv állt a legközelebb az alfa hím fogalmához. Eszeveszetten ugatva újra és újra nekivetette magát a fölhúzható ajtónak, mindannyiszor hallatva azt a félelmetes, csalódott sikolyvonítást, valahányszor a szilárd felszínnek csapódott. Amikor harmadszor csinálta, véres nyom maradt a fehérre festett fán.

Ezalatt öreg haverom, Brian majd' szétordította a hülye fejét. - *Zsegídzs, Zsagubó, vérzeg, mind egy lezúrdiznó, hun danuld vezedni a hülye haverod? Zeggyé má ki, a gibazod órom!*

Nem törődtem vele, így kiszálltam a járőr kocsiából, meg akartam kérdezni George-ot, szerinte D megveszett-e, de mielőtt kinyitottam volna a számat, megcsapott a bűz: tengervíz, poshadt káposzta és még valami más, valami sokkal rémesebb.

Mister D hirtelen megfordult és elrobogott jobbra, a csűr sarka felé.

- Ne, D, ne! - sikoltotta Shirley. Ő látta, amit én csak később vettem észre - az oldalajtó, amelyet közönséges kilinccsel lehetett nyitni, és nem sín páron csúszott fölfelé, néhány hüvelyknyire nyitva volt. Nem tudom, hogy nyitva hagyta-e valaki - talán Arky...

Arky

- NEM ÉN VÓTAM, én mindig zárva tartottam azt az ajtót! Ha elfelejtettem vón, az öreg őrmester új segglyukat csinál nekem! Tán Curt is. Azt akarták, hogy az a hely szorosan zárva legyen!

Ehhez ragaszcottag!

Eddie

...VAGY VALAMI belülről nyitotta ki. Valami erő, amelyet a Buick gerjesztett, azt hiszem, ilyesmiről lehetett szó. Nem tudom, hogy ez volt-e a helyzet vagy sem; csak annyit tudok, hogy az ajtó nyitva állt. Innen áradt a sűrű bűz, és Mister Dillon éppen oda tartott.

Shirley lerohant a lépcsőn. Huddie követte, mindketten Mister D után kiabáltak, hogy jöjjön vissza. Elfutottak mellettünk. George követte őket, én mögötte loholtam.

Két-három nappal korábban volt egy fényjáték a Buick rendezésében. Nem voltam ott, de valaki mesélt róla, és a hőmérséklet már kábé egy hete alacsony volt a B garázsban. Nem nagyon hideg, legföljebb négy-öt fokkal maradt a külső hőmérséklet alatt. Más szóval, akadt néhány jel, de semmi igazán látványos. Semmi olyasmi, ami miatt fölkel az éjszaka közepén, és levelet írsz a mamának. Semmi olyasmi, ami miatt gyanakodhattunk volna arra, amit bent találtunk.

Shirley volt az első, D nevét kiáltotta... azután már csak sikoltozott. Egy másodperccel később Huddie is üvölteni kezdett. Mister Dillon addigra mélyebb hangon csaholt és morgott. Ilyen hangot akkor ad egy kutya, ha valami fenyegeti, vagy sarokba szorították. George Morgan felordított: - Uramisten! Szentséges Jézus! Mi ez?

Beléptem a garázsba, de nem jutottam messzire. Shirley és Huddie egymás mellett állt, George közvetlenül mögöttük. Valamennyien a földre gyökereztek. Olyan orrfacsaró bűz volt, hogy az ember szeme könnyezett, a toroka összeszorult tőle, de alig vettem észre.

A Buick csomagtartója ismét felnyílt. A kocsni mögött, a garázs túlsó sarkában egy vékony, ráncos, sárga lidércnyomás állt, akinek a feje valójában nem is fej volt, hanem rózsaszín szálak laza gubanca, és minden egyes szál vonaglott és rángatózott. A rojtok alatt is sárga volt és ráncos. Nagyon magas volt, legkevesebb két méter tíz centi. Néhány rózsaszín szála hozzáért az egyik mennyezeti gerendához, és úgy surrogott, mint a lepkék, amikor éjszaka az ablak üvegénél csapkodnak, mert be akarnak jönni a fényre. Máig hallom azt a hangot. Néha visszatér álomban.

Ott, ahol a szálak vastag csomóba futottak össze, valami nyílt és zárult a sárga bőrben. Valami kerek, fekete. Akár száj is lehetett. Talán sikoltani próbált. Nem tudom leírni azt, ami ott állt. Mintha az agyam nem fogná fel azt, amit a szemem érzékelt. Lába biztosan nem volt, illetve mintha inkább három lett volna kettő helyett, és ezek görbe, fekete karmokban végződtek. A karmok körül csomókban nőtt a sörte, és mintha bogarak szökdécseltek volna a szálak között, olyasfélék, mint a

tetű vagy a bolha. A lény melléről rángatózó, szürke cső lógott, amelyet fényes, kerek, fekete foltok borítottak. Talán hólyagok. De az is lehet, Isten irtalmazzon nekem, hogy szemek!

A lény előtt ugatva, acsarogva, habot fröcskölve állt a kutyánk. Úgy tett, mintha ugrani akarna, mire a lény fölsivített; a fekete lyukból tört elő a hang. A szürke cső rángott, mint egy csonttalan kar vagy a galvanizált békaláb. Cseppek röppentek ki belőle, s a padlóra hullottak, ahol a föld azon nyomban füstölni kezdett, és láttam, hogy az anyag eszi a betont.

Mister D kicsit meghátrált, amikor a lény rásivított, de továbbra is ugatott és acsargott, a fülét lesunyta, a szeme kidülledt. A lény ismét sivített. Shirley fölsikoltott, és befogta a fülét. Ösztönösen tette persze, de nem hinném, hogy sokra ment vele. A sivítés mintha a fejből indult volna el a fül felé, és nem fordítva: mintha az agyban keletkezve kifelé tartana, hogy a fülön távozzon, mint a gőz. Úgy éreztem, szólnom kell Shirleynek, hogy ne tegye, ne fogja be a fülét, mert agyvérzést kaphat vagy ilyesmit, ha azt a félelmetes sikolyt bent tartja, de akkor magától is lekapta a kezét.

Huddie átkarolta Shirleyt, a lány pedig...

Shirley

...ÉREZTEM, hogy Huddie átkarol, és megragadtam a kezét. Muszáj volt. Fognom kellett valami emberit. Ahogy Eddie beszámolt róla, a Buick első elevenszületője túlságosan hasonlított az emberre: volt szája a vonagló, rózsaszín dolgok között, melle, valamije, ami szemként szolgált. Nem tudom, rossz volt-e ez, de azt se mondhatom, hogy nem volt az. Még abban sem vagyok biztos, hogy mindent láttunk-e, úgy bizonyosan nem, ahogy a rendőröket kiképzik a látásra. Ez a dolog túlságosan idegen volt, túlságosan távol esett, nem csupán a tapasztalatainktól, de minden viszonyítási ponttól is. Vajon emberféle volt? Egy kicsit - legalábbis ilyennek érzékeltük. Netán *ember*? Nem, a legkisebb mértékben sem, ne higgyétek. Értelmes, tudatos lény volt? Ezt nem lehet biztosan állítani, de igen, azt hiszem, valószínűleg az volt. Nem mintha számított volna. A rettegésnél is több volt, amit az idegensége keltett bennünk. A borzalom mögött (vagy talán azon belül, úgy értem, mint a mogyoró a héjában) ott lapult a gyűlölet. Énem egy része Mister Dillon módjára ugatni és acsarogni szeretett volna. Éppen annyira gerjesztett bennem haragot, ellenségességet, mint félelmet és undort. A többi dolog holtan érkezett. Ez nem, de azt *akartuk*, hogy halott legyen. De mennyire akartuk!

Amikor másodszor felsüvített, úgy rémlett, egyenesen ránk néz. A közepén lógó cső föl-emelkedett, mint egy kinyújtott kar, talán azt igyekezett jelezni: *Segítsetek, hívjátok vissza ezt az ugató szörnyeteget!*

Mister Dillon ismét előreszökkent. A lény a sarokban harmadszor is felsivített, és hátrahúzódott. Még több folyadék fröccsent ki az ormányán, karján vagy hímvesszőjén vagy mijén. Néhány csöpp eltalálta D-t, akinek az irhája azonnal füstölni kezdett. A kutya keservesen nyítt, de nem hátrált, hanem előrevetette magát.

A lény kísérteties gyorsasággal, síkosan mozgott. Mikor Mister Dillon elkapta a ráncos, laza bőr egyik fodrát, az már ott sem volt, végigszáguldozott a Buick mögötti fal mentén, sivített abból a sárga bőren tátongó lyukból, a cső lengett. Fekete trutumó buggyant elő a sebből, amelyet D fogai ütöttek, olyasféle, mint amilyen a halból és a denevérből folyt.

Nekiment a felhúzható ajtónak, és felnyikordult fájdalomában vagy kétségbeesésében, vagy mindkettő miatt. Azután Mister Dillon ismét rátámadt. Felszökkent, és megragadta az egyik laza lebenyét, amit mi, azt hiszem, hátnak nevezhetnénk. A hús émelyítő könnyedséggel szakadt. Az összeszorított állkapcsú Mister Dillon a padlóra pottyant. A lény bőre lazán tekeredett le, mint a vé-cépapír. Fekete nyálka... vér... vagy akármicsoda... ömlött D fölemelt pofájába. Felüvöltött a folyadék érintésétől, de nem engedte el, a zsákmányt, ide-oda rázta a fejét, még nagyobb darabot tépett ki, úgy rázta a lényt, ahogy a terrier a patkányt.

A lény felsikoltott, azután huhogó hangokat hallatott, már-már szavaknak tűntek. És igen, a sikolyok és a szavakra emlékeztető hangok mintha az agyunk közepéből érkeztek - mintha ott keletkeztek - volna. A lény a testével csapkodta a felhúzható ajtót, mintha azt követelné, hogy engedjük ki, mert a kijutáshoz nem volt benne elég erő.

Huddie előhúzta a fegyverét. Egy pillanatig tiszta célpontot kínált a rózsaszín csomó és az alatta levő sárga göb, de azután a lény, miközben még mindig jajongott azon a lyukon keresztül,

megperdült, és rázuhant Mister D-re. A melle közepéből kinőtt szürke nyúlvány D torkára csavarodott. D nyüszített és üvöltött fájdalomában. Láttam, hogy füst gomolyodik onnan, ahol a lény megérintette, és egy pillanattal később éppen olyan erős lett az égett szőr szaga, mint a tengervíz és a rothadó növények büze. A behatoló sikoltva, hánykolódva elterült a kutyánkon, lábai (ha voltak neki) az ajtót verték, olyan foltokat hagyva, mint a nikotin. Mister Dillon hosszan, kínlódva felüvöltött.

Huddie célzott. Megragadtam a csuklóját, és lenyomtam a kezét. - Ne! Eltalálsz D-t! - Akkor Eddie rohant el mellettem, és kis híján fellökött. Az ajtó mellett, valami csomag tetején talált egy pár gumikesztyűt, és felhúzta.

Eddie

MEG KELL ÉRTENED, hogy mindezt nem úgy emlékszem vissza, ahogy az emberek a dolgokra szoktak. Számomra sokkal inkább olyan, mint egy pocskék ital förtelmes utóíze. Nem Eddie Jacubois volt az, aki lekapta a gumikesztyűt az ajtónál halmozódó műtrágyás zacskókról. Olyasvalaki volt, aki azt álmodta, hogy ő Eddie Jacubois. Legalábbis most így tűnik.

Hogy Mister Dillon járt-e az eszemben? Szeretném ezt hinni, fiacskám. Ez a legtöbb, amit mondhatok. Mert nem igazán emlékszem. Azt hiszem, legvalószínűbb, hogy el akartam hallgattatni azt a sivító sárga lényt, ki akartam vetni a fejem közepéből. Gyűlöltem, hogy ott van. Undorodtam tőle. Úgy éreztem magam, mintha megerőszkolnának.

Tudod, mégiscsak gondolkodnom kellett. Valamilyen szinten bizonyosan, mert fölhúztam a gumikesztyűt, mielőtt lekaptam volna a csákányt a falról. Emlékszem, a kesztyű kék volt. Legalább tucatszámú kesztyű pompázott a zsákokon a szivárvány minden színében, de én a kéket kaptam föl. Felrántottam. Olyan gyorsan, mint a doktorok a *Vészhelyzet*-ben. Azután lekaptam a csákányt a falba vert szögéről. Olyan keményen löktem félre Shirleyt, hogy majdnem elesett. Azt hiszem, *fellöktem volna*, ha Huddie el nem kapja.

George kiáltott valamit. Nyilván azt, hogy „Vigyázz a savra!”. Nem emlékszem, hogy megijedtem volna, bár bátornak bizonyosan nem éreztem magam. Haragra és undorra emlékszem. Így érez az ember, ha pióccával a szájában ébred, amelyik a nyelvéből szívja a vért. Egyszer elmondtam Curtisnek, és ő olyan kifejezést használt erre, amit sohasem felejték el: *a bűn borzalma*. Erről volt szó, a bűn borzalmáról.

Mister D üvöltött, hánykolódott, acsargott, menekülni igyekezett; a lény rajta hevert, a tetején nőtt rózsaszín szálak úgy csapkodtak, mint hínár a hullámverésben; érződött az égő szőr szaga, a só és a káposzta büze; a kutya harapta sebből ömlött a fekete folyadék, végig a ráncok barázdáiban, lefutott a sárga bőr redőin, mint az iszap, és lepergett a padlóra; éreztem, hogy ölnöm kell, el kell törölnöm, el kell tüntetnem a világból: mindez ott forgott a fejemben forgott, annyit mondhatok, hogy az iszonyat, amit a B garázsban találtunk, mintha felkorbácsolta, péppé verte volna az agyamat, hogy azután beletöltse egy centrifugába, amelynek semmi köze az ép észhez, vagy az örülethez, vagy a rendőri munkához, vagy a polgárőri munkához, vagy Eddie Jacubois-hoz. Ahogy mondtam, emlékszem, de nem úgy, ahogy az ember a normális dolgokra emlékezik. Sokkal inkább mint ha álom lenne. És ennek örülök. Éppen elég rossz maga az emlékezés. És nem tudok nem emlékezni. Még az ivás sem akadályozza meg az emlékezést, csak egy kicsit enyhíti, és amint leállsz, azonnal minden előront. Mintha egy vérszívóval a szádban ébrednél.

Elértem, meglendítettem a csákányt, a hegye beleszaladt a középső részébe. A lény felsivított, hátravetette magát, neki a felhúzható ajtónak. Mister Dillon kiszabadult, hason csúszva kúszott arrébb. Dühösen ugatott és vonított a fájdalomtól, a két hang összekeveredett. Égett árok futott körbe a kutya nyakán, a nyakörv mögött. Az orra félig feketére égett, mintha táborúzbe dugta volna. Apró füstcsíkok bodorodtak a cimpákból.

A lény nekidőlt az ajtónak, fölemelte a mellén lógó szürke csövet, és csakugyan szemek ültek benne. Rám néztek, és ezt én nem bírtam elviselni. Megfordítottam a csákányt, és lecsaptam. Hangos cuppanás hallatszott, és a cső egy darabja a betonra esett. Belehasítottam a mellső részébe is. A lyukból rózsaszín borotvakrémre emlékeztető anyag duzzadt ki, habzott, mintha nyomás alatt lenne. A szürke ormány hosszában - a levágott, sérült darabról beszélek - a szemek összevissza fo-

rogtak, mintha egyszerre több irányba néznének. Átlátszó cseppekben bugyogott belőle a lény mérge, megperzselve a padlót.

Ekkor utolért George. Ásó volt nála. Lechapott a teremtmény fején meredező szálak tövére. Az ásó belemerült a sárga húsba, egészen a kőrisfa nyélig. A teremtmény felsikoltott. Olyan hangosan rikoltott belül, az elmében, hogy úgy éreztem, a szemem kiugrik az üregéből, ahogy a békáé dülled ki, ha az ember megszorítja a petyhüdt testét.

Huddie

MAGAS IS kesztyűt rántottam, és fölkaptam egy szerszámot - azt hiszem, gereblyét. Akármilyen volt is, fölkaptam, azután csatlakoztam Eddie-hez és George-hoz. Néhány másodperccel később (akár percek is lehetek, nem tudom, az időnek nem volt többé jelentése), amikor körülnéztem, Shirley is ott volt. Ő is kesztyűt húzott, azután megragadta Arky ültetőlapátját. A haja kibomlott és az arcába lógott. Olyan volt, mint Sheena, a dzsungel királynője.

Egyikünk sem felejtett el kesztyűt húzni, de mindnyájan örjöntünk. Teljesen elment az eszünk. A látvány, a makogó, sivító, csikorgó hang, ráadásul Mister D üvöltése és nyüsztése - mindez megörjített. Elfelejtettem a felfordult tartálykocsit, George Stankowskit, aki az iskolabuszba tereli a srácokat, úgy próbálja biztonságba helyezni őket, a dühös fiatalembert is, akit Eddie és George Morgan hozott be. Azt hiszem, azt is elfelejtettem, hogy van még világ ezen a bűdös csűrön kívül is. Ordítottam, meglendítettem a gereblyét, a fogak újra és újra belemartak a padlón fetrengő lénybe, aztán megint, és megint, és megint. A többiek is ordítottak. Körbeálltuk, vertük, csépeztük, darabokra vagdostuk; üvöltöttünk, hogy döggöljön meg, de *nem akart*, úgy tűnt, sohasem fog elpusztulni.

Ha bármit el tudnék felejteni, bármelyik epizódot, akkor ezt szeretném: a legvégén, mielőtt tényleg kimúlt volna, fölemelte a melléből nőtt valaminek a csonkját. A csonk reszketett, mint egy öregember keze. Szemek voltak rajta, némelyik akkor már fénylő, porcos csíkokon lógott. Talán azok voltak a látóidegek. Nem tudom. Mindenesetre a csonk fölemelkedett, és egy pillanatig a fejem közepében *láttam magamat*. Láttam, ahogy körbeálljuk és lenézünk rá, úgy, ahogy a gyilkosok tekintenek le áldozatuk sírjába, és azt is láttam, milyen furcsák és idegenek vagyunk. *Milyen borzalmasak* vagyunk. Ebben a pillanatban megéreztem iszonyú zavarát. Nem a félelmét, mert nem félt. Nem az ártatlanságát, mert nem volt ártatlan. Bár bűnös sem. Zavart volt. Tudta, hogy hol van? Nem hinném. Tudta, hogy Mister Dillon rátámadt, és most megöljük? Igen, ezt tudta. Azért tettük, mert olyan mások vagyunk, olyan mások és iszonytatók, hogy nézni is alig bírt minket, a sok szeme alig bírta a látásunkat, ahogy körül vesszük, üvöltve, csapkodva, vagdosva és püfölve. Azután nem mozdult többé. A melléből nőtt csonk visszazuhant. A szemei már nem forogtak, csak bámultak.

Ott álltunk lihegve, Eddie és George egymás mellett, Shirley és én velük szemben - a lény másik oldalán -, Mister Dillon mögöttünk zihált és vonított. Shirley leejtette a lapátot, és amikor az a betonra koppant, láttam, hogy fertőzött földként lóg róla a halott lény sárga húsának foszlánya. Shirley arca lisztféhér volt, csak két folt vöröslött a pofacsontján, egy pedig a torkán, akár egy lángfolt. - Huddie - suttozta.

- Tessék! - kérdeztem. Alig bírtam szólni, kiszaradt a torkom.

- Huddie!

- Mi van, a nyavalyába is!

- Ez tudott *gondolkodni* - suttozta. A szeme nagy volt és rémült, és könnyben úszott. - Megöltünk egy *gondolkodó lényt*. Ez gyilkosság.

- Egy szart! - szólt közbe George. - De még ha az is, mi a nyavalya következik ebből?

Nyüsztítve - de korántsem olyan élesen, mint korábban - Mister Dillon közém és Shirley közé nyomakodott. Nyakán, hátán, mellén kopasz foltok voltak, mintha rühös lenne. Az egyik fülének a hegye is lepörkölődött. Kinyújtotta a nyakát, úgy szimatolta az ajtó mellett heverő lény tetemét.

- Vigyétek ki! - mondta George.

- Hagyjuk, jól van - válaszoltam.

D megszimatozta a lény fején az immár mozdulatlan rózsaszín kacsok bozontját, és ismét nyüsztíteni kezdett. Azután fölemelte a lábát, és levizelte a sérült csövet, vagy ormányt, vagy mifenét. Ahogy ezzel végzett, még mindig vinnyozva elhátrált.

Halk sziszegést hallottam. A káposztaszag erősödött, a teremtmény bőrének sárga színe megfakult, kifehéredett. Apró, szinte láthatatlan páracsikok nyúltak a magasba. A bűz volt benne a legförtelmesebb. A lény bomlani kezdett, mint az összes többi, amelyik átkerült ide.

- Shirley, menj be! - mondtam. - Van egy 99-esünk, intézkednünk kell.

Sűrűn pislogott, mint akinek most jut eszébe valami.

- A tartálykocsi! - mondta. - George S! Ó, Istenem, el is felejtettem!

- Vidd magaddal a kutyát - folytattam.

- Igen. Rendben van. - Elhallgatott. - Mi lesz...? - A padlón szétszórt szerszámokra mutatott, amelyekkel megöltük az ajtó mellett heverő, megcsonkított és sikoltozó lényt. Miért sikoltott? Kegyelemért? Vajon ő (vagy a fajtája) kegyelmet adna nekünk fordított helyzetben? Nem hinném... de én vajon adnék-e? Természetesen nem. Mert először át kell jutnod egy éjszakán, azután még egyen, azután egy évnyi éjszakán, azután tíz év éjein. Tudnod kell lekapcsolni a lámpát és feküdni a sötétben. El kell hinned, hogy csak azt tetted, amit tenned kellett. El kell rendezned a gondolataidat, mert tudod, hogy csak akkor bírod megőrizni hosszú távon az ép eszedet.

- Nem is tudom, Shirley - mondtam. Nagyon elfáradtam, és a rothadó káposzta szagától émelygett a gyomrom. - Mi a francot számít, ez nem olyasmi, mintha bíróság elé mennénk, vagy nyomozás lenne, vagy bármilyen hivatalos eljárás. Eredj be. Te vagy a rendőrség forgalomirányítója. Úgyhogy irányítsd a forgalmat.

Mereven biccentett. - Gyerünk, Mister Dillon. - Nem voltam biztos benne, hogy vele megy-e Mister D, de ment, szépen besorolt Shirley barna, lapos sarkú cipőjének nyomába. Továbbra is nyűszített, és mielőtt kiment volna az oldalsó ajtón, egész testében összeborzongott, mintha a hideg rázná.

- Nekünk is ki kellene menni - mondta George Eddie-nek. Megdörgölte a szemét, rájött, hogy még mindig kesztyűben van, úgyhogy lehúzta. - Van egy foglyunk, akire vigyáznunk kell.

Eddie éppen olyan meglepetten nézett rá, mint Shirley, amikor emlékeztettem, hogy van egy kis dolga Poteenville-ben. - Felejts el azt a nagypofájú kurafit - mondta. - Betört az orra, George. Hallottam.

- Csakugyan? - mondta George. - De borzasztó! - Eddie elvigyorodott. Látszott, hogy igyekszik visszafojtani, de ettől a vigyor még szélesedett is. Az ember hajlamos erre, még a legrosszabb körülmények között is. *Főleg* a legrosszabb körülmények között.

- Indíts - mondtam. - Foglalkozzatok vele.

- Gyere velünk - mondta Eddie. - Nem kéne itt maradnod egyedül.

- Miért? Halott, nem?

- Az ott nem. - Eddie állával a kocsi felé bökött. - Az az átkozott kamu autó ébren van, még mindig ébren van, még hozzá maximálisan. Nem érzed?

- Érzek valamit - mondta George. - De ez valószínűleg csak a reakció arra, hogy ezzel - a halott lényre mutatott -, ezzel az akármivel kellett foglalkozni.

- Nem - vitatkozott Eddie. - Amit érzel, abból a rohadt Buickból jön, nem a halottból. Én azt gondolom, hogy lélegzik. Akármilyen is ez az autó, *ez lélegzik*. Nem hinném, hogy idebent biztonságban lennél, Hud. És egyikünk sincs.

- Túl érzékeny vagy.

- Egy francot. *Ez lélegzik*. Ezt a rózsaszín fejű izét akkor fújta ide, amikor kilélegzett, ahogy az ember a taknyot kifújja tüszentéskor. Most arra készül, hogy belélegezzen. Én mondom nektek, hogy érzem.

- Figyelj - mondtam -, csak gyorsan körül akarok nézni, rendben? Azután megfogom a ponyvát, és leborítom... azt. - Hüvelykujjammal az általunk meggyilkolt lényre böktém. - Minden, ami ennél bonyolultabb, az várhat Tonyra és Curtra. Ők a szakértők.

De lehetetlen volt megnyugtatni. Felhergelte magát. - Nem engedheted őket ennek a közelébe, amíg ismét ki nem lélegzik! - Eddie komoran nézett a Buickra. - És készüljetez föl egy vitára ezzel kapcsolatban. Az őrmester be akar majd jönni, Curt pedig még nálánál is inkább be akar jönni, de nem engedheted be őket. Mert...

- Tudom - mondtam. - Készül belélegezni, és te ezt érzed. Meg kéne játszanunk a számaidat, Eddie. Telefonos tenyérjós-lással egy vagyont kereshetnél.

- Jó, csak ne vess. Gondolod, hogy Ennis Rafferty nevet, akárhol van is? Elmondom neked, amit tudok, akár tetszik, akár nem. Ez lélegzik. Egész idő alatt ezt csinálta. Ez alkalommal, amikor beszívja a levegőt, az kemény lesz. Mondok valamit, hadd segítsünk George-dzsal, hogy fölrakd a ponyvát. Együtt letakarjuk a kocsit, azután együtt megyünk ki.

Ezt rossz ötletnek találtam, nem is tudom, miért. - Eddie, el tudok én bánni ezzel. Istenre esküszöm. Továbbá szeretnék néhány képet készíteni Mr. E. T-ről, mielőtt semmivé rothad, és nem marad belőle más, csak egy adag rákleves.

- Hagyd abba! - szólt rám George. Kicsit zöldnek tűnt.

- Bocs. Két másodperc, és kint vagyok. Most menjetek, srácok, foglalkozzatok a fogollyal.

Eddie a Buickot bámulta, ahogy áll nagy, fehér betétes kerekein, a csomagtartó nyitva van, amitől a hátulja úgy fest, mint egy krokodil eleje. - Gyűlölöm ezt a vacakot! - mondta. - Két centért...

George akkor már az ajtó felé ment, és Eddie követte, nem mondván meg, mit csinálna két centért. Azért nem volt nehéz kitalálni.

A rothadó lény percről percre pocsekábbul bűzlött. Eszembe jutott a légzőkészülék, amelyet Curtis viselt, amikor bejött, hogy megvizsgáljon egy növényt, amely liliumhoz hasonlított. Úgy véltem, még mindig a konyhóban van. Volt ott egy Polaroid kamera is, legalábbis ott láttam, amikor utoljára benéztem.

A parkolóból nagyon halkán odahallatszott, amint George megkérdezi Shirleytől, jól van-e. A lány visszaszólt, hogy minden rendben. Egy-két másodperc múlva Eddie teli torokból felordított: „*BASSZA MEG!*” Egy másik világból hallottam. A hangja után ítélve ugyancsak mérges lehetett. Úgy gondoltam, hogy a fogoly, akiben valószínűleg nagy volt a nyomás, ráadásul az orra is betört, telehányta a 6-os egységet. Na és akkor mi van? Vannak rosszabb dolgok is annál, mint hogy egy fogoly beletaccsol az ember kocsijába. Egyszer, mikor hármas karambolnál segédkeztem Patchinban, az ittas vezetőt, aki az egészet okozta, bedugtam hátulra, én meg visszamentem helyszínre, hogy lerakjak néhány jelzőfáklyát. Arra tértem vissza, hogy a fogoly levette az ingét, és beleszart. Azután az egyik ingujjat festéktubusnak használva - amit itt leírok, úgy képzeljék, ahogy a szakács díszíti a tortát -, fölírta a nevét mindkét oldalablakra. A hátsó ablakkal is próbálkozott, de kifogyott a díszítő csokoládéból. Amikor megkérdeztem, hogy miért csinált ilyen rohadt ocsmány-ságot, csak nézett rám azzal az abszurd göggel, amely a megrögzött piások sajátja, és azt mondta: - Ez egy rohadtul ocsmány világ, biztos úr.

Mindenesetre úgy döntöttem, hogy Eddie kiáltásának nincs jelentősége, és kimentem a konyhához, ahol a tartalék holmikát tároltuk, és eszemben sem volt, hogy megnézzem, mi a baj. Majdnem biztos voltam benne, hogy a légzőkészülék eltűnt, de még mindig ott volt a polcon, beszorítva egy doboz videokazetta meg egy rakás *Mező & Patak* magazin közé. Valami jótét lélek még egy műanyag bizonyítékos tasakot is ráhúzott, nehogy beporosodjék. Miközben levettem, eszembe jutott, hogy Curt milyen bolondosan festett azon a napon, amikor ezt a szerkentyűt először fölvette, mivel egy műanyag borbélyköpenyt és egy kék fürdősapkát, továbbá egy pár vörös kalucsnit is magára húzott. *Gyönyörű vagy, a híveid imádni fognak*, mondtam neki.

A szám és az orrom elé igazítottam a légzőmaszkot. Úgyszólván biztos voltam benne, hogy ami kijön belőle, azt nem fogom tudni beszívni, de rendes levegő jött - állott, mint az egyhetes kenyér, de nem igazán dohos, ha értik, mire gondolok. Okvetlenül jobb, mint a szag, ami a csűrben terjengett. Lekaptam a szőgről a szíjánál fogva fölakasztott Polaroidot. Kihátráltam a konyhából, és akkor - lehet utólagos belemagyarázás, én lennék az első, aki elismeri - mintha mozgást észleltem volna. Csak egy villanásnyit. De nem a garázs irányából, mivel éppen arra néztem; ez pedig alig volt több annál, mint mikor a szemünk sarkából észreveszünk egy mozdulatot. Amikor valami megmoccan mögöttünk. A magas fűben. Valószínűleg azt hittem, hogy Mister Dillon az, talán ott hentereg, hogy elnyomja azt a szagot. Nem ő volt. Mister Dillon akkorra már nem hentergett. Szegény öreg D szorgalmasan haldokolt.

A készülékkel lélegezve visszamentem a csűrbe. Korábban nem tapasztaltam, amiről Eddie beszélt, de ez alkalommal tisztán és világosan éreztem. Mintha a csűrön kívül töltött néhány perc felfrissített vagy ráhangolt volna. A Buickban nem villantak bíbor villámok, nem izzott, nem züm-mögött, csak állt, mégis cáfolhatatlanul elevennek rémlett. Úgy lehetett érezni, mintha ott lopakodna közvetlenül a bőr fölött, mint a leheletnyi szellő, amely éppen csak meglibbenti az alkar pihéit.

És azt gondoltam... ez örülség, mégis azon töprengtem: Mi van, ha a Buick semmi más, mint annak egy változata, amit éppen az arcomon viselek? *Mi van, ha nem más, mint egy légzőkészülék? Mi van, ha az a valami, ami viseli, kifújta a levegőt, és a mellkasa most lapos, de egy-két másodperc múlva...*

A halott teremtmény szaga még a készüléken keresztül is elég erős volt, hogy a szemem könnyezni kezdjen. Brian Cole és Jackie O'Hara, az állomány két ezermestere már egy éve fölszerelt a mennyezetre egy ventilátort, és ezt én elhaladtomban bekapcsoltam.

Három képet készítettem, azután a gépből kifogyott a film - meg sem néztem, mennyi van benne. Hülye voltam. A képeket a farzsebembe dugtam, a gépet letettem a padlóra, azután odamentem a ponyvához. Ahogy lehajoltam és megragadtam, rájöttem, hogy elhoztam ugyan a fényképezőgépet, de egyszerűen elmentem a rikító sárga kötéltekercs mellett. Le kellett volna vennem, hogy a derekamra hurkoljam. A másik végét ráköthettem volna arra a nagy kampóra, amelyet Curtis pontosan ezért szerelt föl a B garázs oldalsó ajtajának bal oldalára. De nem tettem. A kötél piszkosul rikító ahhoz, hogy eltévesszem, mégsem vettem észre. Fura, mi? És itt voltam, ahol nem is lenne szabad egyedül lennem, mégis *egyedül* vagyok. És nincs is rajtam biztosító kötél. Közvetlenül mellette mentem el, talán mert valami azt *akarta*, hogy elmenjek mellette. A padlón egy halott E.T hevert, a levegő tele eleven, borzongató, *gyülekező* érzéssel. Azt hiszem, keresztülfutott az agyamon, hogy ha eltűnök, akkor a feleségem és Ennis Rafferty nővére egyesíthetik erőiket. Azt hiszem, ezen hangosan fölnevettem. Nem emlékszem biztosan, de arra igen, hogy valami rendkívül humorosnak tűnt. Talán a helyzet globális képtelensége.

A lény, amelyet megöltünk, időközben teljesen kifehéredett. Gőzölgött, akár a szárazjég. A leszelt ormány szemei mintha még mindig engem bámultak volna, noha addigra már kezdett olvadni és szétfutni. Úgy félttem, mint még soha, az ember olyan helyzetben fél ennyire, amelyben tényleg meghalhat, és ezzel tisztában is van. Az érzés, hogy valami most mindjárt lélegzik, beszív, olyan erős volt, hogy libabőrös lettem. Ugyanakkor vigyorogtam is. Jó öreg vigyor. Nem nevettem éppen, de majdnem. Viccesnek éreztem. Rádobtam a ponyvát Mr. E. T.-re, és hátrálni kezdtem kifelé. Teljesen megfeledkeztem a kameráról. Ott csücsült a betonon.

Már az ajtónál voltam, amikor a Buickra pillantottam. Valamilyen erő felé vonzott. Biztos voltam benne, hogy ez az ő ereje? Igazából nem. Lehet, hogy csak a végletes dolgok bűvölete volt ez: a perem és a csepp, ahogy a fegyvercső néz ránk, mint egy szem, amely hol erre, hol arra fordul. Még egy kés hegye is másképpen fest kései órán, amikor a ház többi lakója már alszik.

Mindez azonban a gondolkodási szint alatt zajlott. A gondolkodás szintjén elhatároztam, hogy nem megyek ki, nem hagyom itt a Buickot nyitott csomagtartóval. Úgy nézett ki... nem tudom, mint ami éppen lélegezni készül. Valami ilyesmi: Még mindig mosolyogtam. Lehet, hogy kicsit fel is nevettem.

Nyolc lépést tettem meg - de lehet, hogy tucatnyit, azt hiszem, inkább annyi volt. Azt mondtam magamnak, hogy nincs semmi bolondság abban, amit teszek, Eddie J csak egy mámi, aki össze téveszti az érzéseket a tényekkel. Kinyújtottam a kezem a csomagtartó fedele felé. Csak le akartam csapni, hogy aztán elhúzzak onnét (legalábbis ezt mondtam magamnak), de ekkor belenéztem, és olyasmit mondtam, amit akkor szokott az ember, amikor meglepődik, nem emlékszem pontosan, hogy mit, *Nahát, a mindenit*, vagy *Nicsak*. Mert volt ott valami, ott hevert a csomagtartó egyszerű, barna kárpitozásán. Úgy festett, mint egy tranzistoros rádió az ötvenes évek végéről, a hatvanasok elejéről. Még egy fényes csutak is kiállt belőle, ami az antenna lehetett.

Benyúltam a csomagtartóba, kivettem a kutyüt. Közben jót nevettem. Úgy éreztem magam, mintha álmodnék, vagy valamilyen vegyszer hatására utaznék. Egész idő alatt tudtam, hogy a dolog ott van a közelemben, készen rá, hogy elkapjon. Nem tudtam, hogy Ennist is így csípte-e el, de valószínűleg igen. Ott álltam a nyitott csomagtartónál, kötél sem volt rajtam, senki sem állt készen, hogy visszahúzzon, valami pedig arra készül, hogy berántson, letüdözzön, mint a cigarettafüstöt. Én meg le se szartam. Csak az érdekelt, amit a csomagtartóban találtam.

Valami távközlési szerkentyű lehetett - úgy nézett ki -, de az is lehet, hogy egész más volt: a szörnyeteg talán a gyógyszereit tartotta benne, talán valamiféle zeneszerkezet, de akár fegyver is lehetett. Akkora volt, mint egy cigarettadoboz, csak sokkal nehezebb. Súlyosabb volt egy tranzistoros rádiónál vagy walkmannél is. Nem volt rajta számtárca, gomb vagy kapcsoló. Az anyag, amiből készült, nem tűnt sem műanyagnak, sem fémnek. Finom szemcsés szerkezete volt, a tapintá-

sa nem kellemetlen, de szerves anyagnak tűnt, mint a kikészített tehénbőr. Megérintettem a rudat, mire visszacsúszott a szerkezet tetején levő lyukba. Megérintettem a lyukat, mire a rúd ismét kibújt. Megint hozzáértem a rúdhoz, de ez alkalommal semmi sem történt. Sem akkor, sem máskor. Noha ez a *máskor* ennek a szerkezetnek az esetében nem sok időt jelentett; úgy egy héttel később a felszín lyukacsos lett, korrodálódni kezdett. Egy bizonyítékos tasakban volt, nejlonzacskóban, de ez nem számított. Egy hónappal később a „rádió” úgy festett, mint ami kábé nyolcvan évig állta a szelet és az esőt. Következő tavaszra semmi sem maradt, csak egy halom szürke töredék a zacskó alján. Az antenna, ha ugyan az volt, nem mozdult többé. Egy árva millimétert sem.

Arra gondoltam, amit Shirley mondott: *Egy gondolkodó lényt öltünk meg*, amire George azt mondta, micsoda marhaság. Pedig nem volt az. A denevér és a hal nem voltak fölszerelve olyan holmival, ami tranzistoros rádióknak tűnt, mivel állatok voltak. A mai látogató - akit szétvertünk a szögekről lekasztott szerszámokkal - egészen más tészta. Noha förtelmesnek tűnt, habár ösztönösen - mi is volt az a szó? visszautasítottuk, Shirleynek mégis igaza volt: ez egy gondolkodó lény. De akkor is megöltük, darabokra téptük, még akkor is kaszaboltuk, amikor a betonon hevert, megadóan kinyújtotta sérült ormányát, és kegyelemért könyörgött, noha tudnia kellett, hogy tőlünk nem számíthat kegyelemre. *Nem adhattunk neki*. És ez nem is borzasztott el. Ami elborzasztott, az ennek a képnek a fordítottja. Ennis Rafferty, ahogy ehhez hasonló lények közé hullik, lények közé, akiknek sárga gumó a feje, egy nagy, kusza rózsaszín csutak alatt, ami akár haj is lehet. Láttam, ahogy haldoklik savval töltött ormányaik ütése, horgas karmaik csapása alatt, miközben próbál kegyelemért sikoltozni, de fuldoklik a levegőben, amelyet alig tud beszívni, és amikor holtan hever előttük, már is oszlani kezd. Vajon akkor kihúzta-e valamelyikük Ennis revolverét a tokjából, miközben őt nézték, egy elképzelhetetlen színű idegen ég alatt? Éppúgy meghökkent a pisztolytól, mint én a „rádiótól”? Vajon elmondta valamelyikük: *Éppen most öltünk meg egy gondolkodó lényt*, amire egy másik azt felelte: *Ez marhaság?* Ahogy mindezt végiggondoltam, az jutott az eszembe, hogy rögtön ki kell mennem. Hacsak nem akarom ezt a kérdést személyesen is tanulmányozni. Hogy ezután mi következett? Ezt még senkinek nem mondtam el, de most elmesélem; bolondság, hogy idáig eljutottunk, és éppen most hallgassak el valamit.

Elhatároztam, hogy bemászok a csomagtartóba. Láttam magam, ahogy megcsinálom. Bőségesen volt hely; tudjátok, hogy ezeknek az öreg kocsiknak milyen nagy a csomagtartó tere. Amikor gyerek voltam, azzal viccelődünk, hogy a Buickok, Cadillacek és Chryslerek a gengszterkocsik, mert elég hely van a csomagtartójukban két lengyelnek vagy három tengerimalacnak. Sok a hely. Az öreg Huddie Royer bemászik, az oldalára fekszik, felnyúl, és behúzza a csomagtartót. Halkan. Hogy a legkisebbet kattanjon. Azután fekszik a sötétben, belélegzi a készülék állott levegőjét, miközben a „rádiót” a melléhez szorítja. Nem sok levegő maradt a kis tartályban, de elég lesz. Az Öreg Huddie összegömbölyödik, így fekszik, mosolyog, azután... hamarosan...

Valami érdekes történik.

Évek óta nem gondoltam erre, hacsak olyan álmaimban nem, amelyekre nem emlékszik az ember az ébredés után, amelyekről tudja, hogy rosszak voltak, mivel a szíve még mindig vadul ver, kiszáradt a szája, a nyelvének meg olyan az íze, mint egy elégett gyutacsnak. Utoljára akkor gondoltam rá szándékosan, hogy állok a Buick Roadmaster csomagtartója előtt, amikor meghallottam, hogy George Morgan eldobta az életét. Elgondoltam, ahogy kint van a garázsában, ül a padlón, talán hallgatja, amint a gyerekei baseballt játszanak a McClurg Stadion fényszórói alatt a háztömb másik oldalán, majd amikor végzett a sörével, előveszi a pisztolyát, és ránéz. Addigra kicseréltük Berettára, de ő megtartotta a Rűgerét. Azt mondta, jó érzés a kezében tartani. Elgondoltam, ahogy erre-arra forgatja a fegyvert, a szemébe néz. Minden fegyvernek van szeme. Mindenki, aki valaha is szembenézett eggyel, tudja ezt. Végiggondoltam, ahogy a csövet a fogai közé harapja, és érzi a kis, kemény ütést, ahogy a célgömb a szájpadrálásának nyomul. Megkóstolja az olaj ízét. Talán még bele is dugja a nyelve hegyét a csőbe, ahogy az ember egy trombita fúvókájába dugja bele, amikor készül, hogy belefújjon. Ül a garázs sarkában, még mindig a szájában az utolsó sör íze, meg a fegyverolajé és az acélé, belenyal a cső végébe, ahol a szem van, amin át kétszeres hangsebességgel röppen ki a golyó a kitáguló, forró gázok szőnyegén. Ott ül, érzi a Lawnboyra száradt fű és egy kevés kiömlött benzín szagát. Hallja, amint a gyerekek éljeneznek valamit, alig egy saroknyira. Elgondolja, milyen érzés volt elütni egy asszonyt a kéttonnás járőr-kocsival, a puffanást, a rázkódást, látni, ahogy vércseppek tarkítják a szélvédőt, mint valami bibliai átok előszele, hallani a sárhányóra

akadt valaminek a száraz csörgését, ami az asszony egyik cipőjének bizonyult. Mindezt végig gondoltam, és úgy véltem, tudom, milyen hatással volt rá, mert én is hasonlóan mentem keresztül. Tudtam, hogy borzalmas volt, de nem törődtem vele, mert ugyanakkor bizonyos értelemben szórakoztató is volt. Ezért mosolyogtam. Nem akartam elmenekülni. Azt hiszem, George sem akart. A végén, amikor az ember dönt, az olyan, mintha szerelmes lennél. Olyan, mint a nászéjszaka. És én eldöntöttem, hogy megteszem.

A csengő mentett meg, ezt szokták mondani, de engem egy sikoly mentett meg: Shirleyé. Először csak egy éles sikoly, azután már a szavakat is értettem: - *Segítség! Kérlek! Segítsetek! Kérlek, kérlek, segítsetek!*

Mint amikor a transzba esett embert pofon ütik. Két jókora lépést hátráltam a Buick csomagtartójától, tántorogtam, mint egy részeg. Alig tudtam elhinni, milyen szakadék szélén álltam. Azután Shirley ismét sikoltott, és hallottam, amint Eddie kiált: - *Mi a baja, George? Mi történik veled?*

Megfordultam, és kirentottam a csűr ajtaján. Igen, a sikoly megmentett. Hát ennyi.

Eddie

ODAKINT JOBB VOLT, annyival jobb, hogy majdnem azt éreztem, miközben George után loholtam, hogy csak álom volt, ami a B garázsban történt. Bizonyosan nem léteznek olyan szörnyek, amelyeknek rózsaszín szálak nőnek a fejükből, a szemük egy ormányon ül, és szőrös karmaik vannak. A valóság: a foglyunk a 6-os kocsis hátsó ülésén, hölgyeim, uraim, az a drága ember, a lányverő, a taccsoló, nagy tapsot kérek Brian Lippynek! Még mindig félttem a Buicktól - annyira félttem, mint se addig, se azóta -, és biztos voltam benne, hogy erre az érzésre abszolút jó okom van, de arra már nem emlékeztem, hogy mi is ez a jó ok. Ami azért megkönnyebbülést jelentett.

Üggettem, hogy utolérjem George-ot. - Hé, haver, lehet, hogy odabent kicsit elragadtattam magam. Ha így volt...

- Francot - mondta színtelenül, viszolyogva, és olyan hirtelen fékezett le, hogy kis híján nekimentem a hátának. A parkoló szélén állt, ökölbe szorított kezét a csípőjére tette. - Azt nézd! - Azután felkiáltott: - Shirley! Jól vagy?

- Jól - felelte a lány. - De Mister D... ó, drágám, szól a rádió. Mennem kell.

- Nem semmi - mondta halkán George.

Mellé léptem, és megláttam, mi dülta fel. A 6-os kocsis hátsó ablaka ki volt verve a keretéből, valószínűleg a vasalt sarkú cowboycsizma segítségével. Két-három rügással ezt nem lehet megcsinálni, talán még tucatnyival sem, de öreg iskolatársamnak, Briannek elég időt adtunk, hogy elmenjen a városba. Hopszasza, hopszasza, ahogy öreganyám mondogatta. A nap sugara tüzesen sziporkázva verődött vissza az ezernyi üvegmozsárról, amely halomban hevert az aszfalton. Magának Monsieur Brian Lippynek semmi nyoma. - *BASSZA MEG!* - ordítottam, és frankón az öklömet ráztam a 6-os kocsis felé.

Volt egy égő tartálykocsink Pogus megyében, egy halott szörnyeteg bomlott a csűrünkben, most meg elmenekült ez a neonáci seggfej. Ráadásul összetört a kocsis ablaka. Azt gondolnád, mindez semmi a többi eseményhez képest, de ez csak azért van, haver, mert sose töltöttél még ki úrlapot, amely úgy kezdődik, hogy 24-A-24, Sérült tulajdon, Pennsylvaniai Rendőrség, és azzal ér véget, hogy Teljes baleseti jelentés, Kérjük kitölteni a megfelelő rovatokat. Csak azt szeretném tudni, hogy miért nincs az embernek egy sorozat jó napja, és naponta csak egyetlen rossz. Mert a dolgok nem így működnek, legalábbis tapasztalatom szerint. Tapasztalatom szerint a szart tárolják, és egy napon egyszerre zúdul ki az egész. Ez is egy ilyen nap volt. Az ilyen napok öregapja.

George elindult a 6-os felé. Mellette mentem: Lekuporodott, kivette az adó-vevőt a zsebéből, és a gumírozott antennával beletúrt a biztonsági üveg cserepei közé. Azután fölemelt valamit. Haverunk keresztresztes fülbevalóját. Bizonyára akkor vesztette el, amikor kimászott a törött ablakon.

- Bassza meg - mondtam halkabban. - Mit gondolsz, hova ment?

- Hát, nincs Shirleyvel. Ami jó. Máskülönben? Lefelé az úton, fölfelé az úton, az út túlsó oldalán, túl a mezőn, az erdőben. Ezek közül valamelyik. Válassz. - Fölállt, és az üres hátsó ülésre nézett. - Ebből baj lehet, Eddie. Valódi balhé. Ezt te is tudod, igaz?

Egy fogoly elvesztése sohasem jó dolog, de azért Brian Lippy mégsem egy John Dillinger.

George a fejét rázta, mintha nem értettem volna meg. - Nem tudjuk, *mit láthatott*. Igaz?

- He?

- Talán semmit - folytatta, és cipőjével beleturkált az üvegkupacba. A cserepek zörögtek, csengtek. Némelyiken vércseppek ültek. - Talán éppen a garázzsal *ellentétes* irányba iszkolt. De ha arra ment, akkor ki kellett jutnia az útra, márpedig akármennyire el van szállva, akkor sem akarhat arra menni, hiszen valamelyik rendőrnek a 20-asból szúrhat egy csurom vér pasas, a hajában üvegszilánkokkal, és megint letartóztathatja.

El kell ismernem, aznap lassú voltam. Vagy lehet, hogy még mindig sokkos állapotban voltam. - Nem értem, hogy mire...

George lehajtott fejjel állt, a karját keresztbe fonta. Még mindig ide-oda húzgálta a lábát, az üveget kevergette, mintha leves volna. - Ami engem illet, én a hátsó mezők felé indultam volna. Az erdőben kanyarogva elérem az országutat, talán az egyik patak mentén; és ott megpróbálnék stoppolni. Csak mi van, ha megzavarnak, miközben éppen lelépek? Mi van, ha kiabálást, mozgást hallok a csűrből?

- Ó! - mondtam. - Istenem! Csak nem gondolod, hogy tényleg abbahagyta, amit csinált, pusztán azért, hogy meglesse, mit csinálunk?

- Valószínűleg nem. De megtehetette? A fenébe is, igen. A kíváncsiság hatalmas erő.

Erről eszembe jutott, amit Curt szeretett mondogatni a kíváncsiságról. - Igen, de ki az isten fog hinni neki?

- Ha ez valaha is bekerül az *American*-be - mondta súlyosan George -, akkor Ennis nővére hihet benne. És ez csak a kezdet. Nem igaz?

- A francba - mondtam. Átgondoltam a dolgot. - Jobb, ha kiadatunk Shirleyvel egy körözést Brian Lippy ellen.

- Először hagyjuk, hogy az emberek egy kis rendet csináljanak a poteenville-i tűznél. Azután, ha megjön, mindent elmesélünk az őrmesternek - beleértve azt is, amit Lippy láthatott -, és megmutatjuk neki, ami a B garázsban maradt. Ha Huddie legalább félig-meddig használható képet csinált... - Hátranézett. - Mondd csak, hol van Huddie? Már itt kéne lennie. Krisztusom, remélem...

Eddig jutott, amikor Shirley sikoltozni kezdett. - *Segítség! Kérlek! Segítsetek! Kérlek, kérlek, segítsetek!*

Mielőtt bármelyikünk akár egy lépést is tehetett volna a főépület felé, Mister Dillon bújt elő a lyukból, amelyet korábban szakított a szúnyoghálón. Részegen tántorgott, a fejét lógatta. Füstölt a bundája. Legjobban mintha a feje füstölt volna, noha először nem lehetett látni, honnan is jön a füst; első benyomásom az volt, hogy *mindenünnen*. Mellső mancsával rálépett az első lépcsőfokra a három közül, amelyek a hátsó tornácról a parkolóba vezetnek, azután elveszítette az egyensúlyát, és elesett. Közben úgy rángott a feje, ahogy az emberek mozognak a régi némafilmekben. Láttam, hogy két füstbodor emelkedik az orrlíkából. A lány jutott eszembe, aki ott ült Lippy fölspécizett kisteherjében, és pántlikaként pöndörödött a cigarettájából a füst, aztán semmivé foszlott, mielőtt elérte a mennyezetet. Füstölt a szeme, amelyet különös, redős, fehér hályog takart. Füstölgő vért, félig elfolyósodott szövetet, és háromszögletű, fehér dolgokat hányt. Csak egy-két pillanat múlva jöttem rá, hogy ezek a fogai.

Shirley

ZÚRZAVAROS karattyolás fogadott, de egyik adás sem a központnak szólt. Miért is szólt volna, amikor az akció a poteenville-i általános iskolánál volt, vagy arrafelé tartott? Annyit legalább megtudtam, hogy George Stankowski elvitte a gyerekeket a füstből. A Poteenville-i Egyes Önkéntesek, akikhez csatlakoztak a Statler megyei szivattyúsok, már kezelésbe vették az iskola körül meggyulladt füvet. A tűzoltóegységek a benzinen kívül csakugyan nem találkoztak más éghető anyaggal a lángok között. Most már azt is megerősítették, hogy a tartálykocsi folyékony klórt szállított. Nem jó hír, de messze nem olyan rossz, mint lehetett volna.

George beszólt, azt akarta tudni, rendben vagyok-e. Azt gondoltam, milyen kedves tőle, és visszaszóltam, hogy rendben. Egy-két másodperccel később Eddie dühösen ordította a b betűs szót. Egész idő alatt valami furcsát éreztem, nem magamban, hanem mint olyasvalaki, aki hatalmas változás sodorvizén végzi a mindennapi robotot.

Mister D állt a forgalomirányító ajtajában, és a fejét lehajtva nyüszített. Azt hittem, az irhájába égett lyukak fájnak neki. Az orra két oldalán is kerek foltokban hiányzott a szőr. Eszembe jutott, hogy valakinek - Orv Garrett volt a logikus választás - el kéne vinnie az állatorvoshoz, amint a dolgok végre megnyugszanak. Ez azt jelenti, hogy ki kell agyalni valamilyen mesét az égésre magyarázatul, nyilván valami bődületes hazugságot.

- Kérsz egy kis vizet, nagyfiú? - kérdeztem. - Lefogadom, hogy igen, igaz?

Ismét vinnyogni kezdett, mintha azt mondaná, hogy a víz nagyon jó ötlet. Bementem a teakonyhába, fogtam a tálját, és megtöltöttem a mosogatónál. Hallottam, hogy a körme kopog mögöttem a linóleumon, de nem fordultam meg, amíg az edény tele nem lett.

- Tessék te...

Eddig jutottam, azután alaposabban megnéztem, és elejtettem a tálkát, lelocsolva a lábamat. Ott állt, egész teste reszketett - nem úgy, mintha fázott volna, hanem mint akin elektromos áramot vezetnek keresztül. És hab csöpögött mindkét orrlukából.

Megveszett, gondoltam. Akármi volt is ez a dolog, D megveszett tőle.

De nem látszott veszettnek, csak értetlennek és nyomorultnak. A szeme mintha azt kérte volna, hogy gyógyítsam meg, akármi is a baja. Én vagyok az ember, én parancsolok, nekem kell meggyógyítanom.

- D! - Fél térdre ereszkedtem, és kinyújtottam felé a kezem. Tudom, hogy ez hülyén - veszedelmesen hangzik, de akkor megfelelő mozdulatnak tűnt. - D, mi az? Mi a baj? Szegény öregem, mi bajod?

Odajött hozzám, de nagyon lassan, nyüszített és reszketett minden lépésnél. Amikor közelebb ért, borzalmas dolgot vettem észre: vékony füstcsíkok bodorodtak az orra melletti madársörétnyi lyukakból. Füstölt a bundája is, meg a szeme sarka. És a szeme kezdett kivilágosodni, mintha belülről pára lepné be.

Kinyújtottam a kezem, megérintettem a feje búbját. Olyan forró volt, hogy halkán felsikoltottam, és visszarántottam a kezem, ahogy akkor szokta az ember, ha hozzáér a kályhához, amelyről azt hiszi, hogy nincs begyújtva, de téved. Mister D úgy tett, mintha felém kapna, de azt hiszem, nem gondolta komolyan; csak nem jutott eszébe más. Azután megfordult és kitámolygott a konyhából.

Fölálltam, és egy pillanatra fejre állt körülöttem a világ. Ha nem markolom meg a pultot, azt hiszem, elestem volna. Azután utánamentem (kicsit magam is tántorogva), és hívtam: - D! Gyere vissza, aranyom!

A szolgálati helyiség közepén járt. Egyszer megfordult, visszanézett rám - a hangom irányába -, és láttam... ó, láttam, hogy füst gomolyog a szájából és az orrából, sőt a füléből is. Felhúzta a szája szélét egy pillanatra, mint aki rám akar mosolyogni, ahogy akkor szoktak a kutyák, amikor boldogok. Aztán hányt. De ami kijött belőle, annak a zöme nem étel volt, hanem a saját zsigerei. És füstöltek.

Ekkor sikoltottam föl. - *Segítség! Kérlek! Segítsetek! Kérlek, kérlek, segítsetek!*

Mister D elfordult, mintha a sikoltás fájna szegény, forró fülének, és tovatántorgott. Látnia kellett a lyukat a szűnyoghálón, ennyi látása maradhatott, mert elindult felé, és kisiklott rajta.

Mentem utána, és még mindig sikoltoztam.

Eddie

- *MI VAN VELE, George?* - kiáltottam. Mister Dillonnak ismét sikerült feltápászkodnia. Lassan megfordult, füst szállt föl a bundájából, szürke gomolyagokban tört elő a szájából. - *Mi történik vele?*

Kijött Shirley, arcán csorgott a könny. - Segítség rajta! - kiáltotta. - Megég!

Ekkor csatlakozott hozzánk Huddie, és lihegett, mintha versenyt futott volna. - Mi az ördög ez? - Azután meglátta. Mister Dillon ismét összerogyott.

Óvatosan, oldalról közelítettük meg. A másik oldalon Shirley jött le a lépcsőn. Közelebb volt, elsőnek ő nyúlt a kutyaért.

- Ne érintsd meg! - figyelmeztette George.

Shirley nem törődött vele, rátette a kezét D nyakára, de nem bírta ott tartani. Ránk nézett könnyben úszó szemével. - Belülről ég - mondta.

Mister Dillon nyüszítve igyekezett feltápászkodni. Félig sikerült neki, az első fele fölemelkedett, és lassan elindult a parkoló túlsó végébe, ahol Curt Bel Airje parkolt Dicky-Duck Eliot Toyotája mellett. Addigra bizonyára megvakult; a szeme fött tojás volt az üregében. Úgy vánszorgott, hogy mellső mancsain húzta maga után a hátsó felét.

- Krisztusom! - suttogta Huddie.

Shirley szeméből kicsordult a könny, a hangja annyira fojtott volt, hogy alig lehetett kivenni, mit mond. - Az isten szerelmére, nem tud segíteni valamelyikötök?

Ekkor nagyon tiszta és ragyogó kép jelent meg előttem. Láttam magam, amint előveszem a tömlőt, amelyet Arky mindig a csap alatt tárolt összetekerve, az épület oldalán. Láttam magam, amint elforgatom a csapot, azután odarohanok Mister D-hez, a szájába nyomom a hideg, réz tömlővéget, és leeresztem a torkán a vizet. Láttam magam, amint eloltom.

De George már elindult a haldokló roncs felé, amely valaha az őrs kutyája volt, menet közben előhúzta tokjából a pisztolyát. D csak vonszolta magát a semmi egy foltja felé, amely Curt Bel Airje és Dicky-Duck Toyotája között volt. Egyre vastagodó füstfelhőben haladt. Vajon meddig tart, tűnődtem, amíg a tűz áttör, és a kutya lángba borul, mint azok az öngyilkos buddhista szerzetesek, akiket a vietnami háború idején mutatott a televízió?

George megállt, fölemelte a pisztolyát, hogy Shirley láthassa. - Ez az egyetlen dolog, drágám. Nem gondolod?

- De igen, siess! - hadarta a lány.

Most: Shirley

NED FELÉ fordultam, aki lehajtott fejjel ült, a haja a homlokába lógott. Álla alá tettem a kezem és fölemeltem, hogy a szemembe nézhessen. - Semmi mást nem tehattünk - mondtam. - Megérted, ugye?

Egy pillanatig semmit sem szólt, és én féltem. Azután bólintott.

Sandy Dearbornra néztem, de ő nem pillantott rám. A Curtis fiút nézte, és én ritkán láttam ilyen gondterheltnak.

Azután ismét Eddie kezdett beszélni, én pedig leültem, hogy meghallgassam. Fura, hogy milyen közel van néha a múlt. Néha úgy tűnik, mintha elég lenne kinyújtani a kezéd, hogy megérintsed. Csak...

Csak ki akarná ezt igazán?

Akkor: Eddie

A VÉGÉN NEM VOLT több melodráma, csupán egy szürke egyenruhás rendőr, akinek nagy kalapja árnyékot vet a szemére. Lehajol, úgy nyújtja ki a kezét, mintha síró gyermeket akarna vigasztalni. Odaillesztette Rügerének csövét a kutya füstölgő füléhez, és meghúzta a ravaszt. Hangos *bum!* döbrent, és D holtan zuhant az oldalára. A bundájából még mindig tekergőztek a füstpántlikák.

George eltette a pisztolyt, és fölállt. Azután eltakarta a kezével az arcát, és valamit kiáltott. Nem tudom, mi volt az. Túlságosan fojtott volt, hogysem meg lehessen érteni. Huddie és én oda mentünk hozzá. Shirley is velünk jött. Valamennyien átkaroltuk. Ott álltunk a parkoló közepén, mögöttünk a 6-os kocsi, jobbra a B garázs, az egység kedves kutyusa pedig, aki sose bántott senkit, holtan hevert előttünk. Éreztük a szagát, ahogy fő, és egy szó nélkül valamennyien léptünk egyet jobbra, szélirányba, inkább csoszogtunk persze, mint léptünk, mivel még nem álltunk készen rá, hogy elengedjük egymást. Egy szót se szóltunk. Azt vártuk, hogy tényleg lángra kap, mert úgy gondoltuk, csakugyan ez történik, de úgy látszott most, holtan, nem kell a tűznek, vagy nem tudja így hasznát venni. Kicsit felpuffadt, és félelmetes, halk hang hallatszott belőle, csaknem olyan, mint amikor az ember kipukkan az üres papírzacskót. Ez lehetett az egyik tüdeje. Mindenesetre ezután a füst vékonyodni kezdett.

- Az a lény a Buickból megmérgezte, igaz? - kérdezte Huddie. - Megmérgezte, amikor beleharapott.

- A seggemet mérgezte meg - mondtam. - Az a rózsaszín hajú anyaszomorító tűzbombát nyomott bele. - Azután eszembe jutott, hogy Shirley is ott van, ő pedig sohasem méltányolta az efféle beszédet. - Bocs - mondtam.

Úgy tűnt, nem hallja. Még mindig Mister D-re meredt - Mit tegyünk most? - kérdezte. - Van valakinek valami ötlete?

- Nekem nincs - mondtam. - A helyzet teljesen kicsúszott az ellenőrzésünk alól.

- Talán nem - mondta George. - Hud, letakartad azt a lényt odabe?

- Ja.

- Kezdetnek ez is megteszi. Na, és hogy áll Poteenville, Shirl?

- A gyerekek nincsenek veszélyben. Van egy halott buszvezetőnk, de tekintve, hogy kezdetben milyen rosszul festettek a dolgok, azt mondanám... - elhallgatott, annyira összeszorította az ajkát, hogy szinte eltűnt, és nyeldekelt. Azután azt mondta: - Bocs, srácok.

Merev léptekkel indult a sarok felé, miközben a kezét a szájára szorította. Tartotta magát, amíg el nem tűnt, és mikor már csak az árnyékát láthattuk, három hangos, nyálkás csuklás hallatszott. Mi hárman szó nélkül álltunk a kutya füstölgő teteme fölött, néhány perc múlva Shirley is visszajött, mészfehér volt, a száját törölgette egy papír zsebkendővel, és ugyanott folytatta, ahol abbahagyta. Mintha annyi időre ment volna el, hogy kikrágogja magát, vagy agyoncsapjon egy legyet. - Azt mondanám, hogy meglehetősen csekély eredmény. Ezután az a kérdés, hogy mi az eredmény itt.

- Keressük meg Curtot vagy az őrmestert rádión keresztül - mondta George. - Curt is megteszi, de Tony jobb, mert megfontoltabb Buick-ügyben. Egyetértetek?

Huddie és én bólintottunk. Shirley is. - Mondd meg neki, hogy D kód, és olyan gyorsan jöjjön, ahogy bír. Tudnia kell, hogy ez nem vész hívás, de azt is, hogy fenemód közel áll hozzá. Azt is mondd meg, hogy lehet, van egy Kubrickunk is. - Ez is része az egységünkben dívó sajátos tolvajnyelvnek. A Kubrick a 2001, az pedig a pennsylvaniai rendőrség kódrendszerében azt jelenti, hogy „szökött fogoly”. Hallottam már emlegetni, de még sohasem találkoztam ilyen rádióhívással.

- Kubrick, vettem - mondta Shirley. Most, hogy utasításokat kapott, mintha összeszedte volna magát. - És te...

Hangos dörrenés hallatszott. Shirley halkán felsikoltott, mi hárman kirántott pisztollyal fordultunk a csűr felé. Azután Huddie elnevette magát. A szellő bevágta a kunyhó ajtaját.

- Gyerünk, Shirley - mondta George. - Hívd az őrmestert. Hadd legyen itt.

- Na és Brian Lippy? - kérdeztem. - Nem körözzük?

Huddie felsóhajtott. Levette a kalapját. - Nem tudom - mondta. - De ha egyszer valaki lelépett, miért mi kapjuk el? Ez az őrmester dolga. Ezért kapja a nagy pénzt.

- Helyes álláspont - bólintott George. Most, amikor látta, hogy a felelősség arrébb vándorolt, kicsit nyugodtabbnak tűnt.

Shirley a főépület felé fordult, azután visszanézett. - Takarjuk le, jó? - mondta. - Szegény öreg Mister D. Tegyük rá valamit. Fáj a szívem, ha ránézek.

- Jól van - mondtam, és elindultam a csűr felé.

- Eddie! - szólalt meg Huddie.

- Igen?

- Van a kunyhóban egy ponyva, ami elég nagy ehhez. Használd azt. Ne menj be a csűrbe.

- Miért ne?

- Mert valami még mindig történik a Buickkal. Nehéz pontosan megmondani, hogy mi az, de ha bemész, lehet, hogy nem jössz ki többé.

- Jól van - mondtam. - Nem kell erőltetned.

Kihoztam a ponyvát a kunyhóból - csak egy vékony, kék darab volt, de megfelelt. Ahogy visszafelé tartottam D testéhez, megálltam a felhúzható ajtónál, és egy pillantást vettem a garázsba, egyik kezemet az arcom mellé téve, hogy elzárjam a fényt. A hőmérőt akartam látni; arról is meg akartam győződni, hogy régi iskolatársam, Brian nem lappang-e itt. Nem volt bent, a hőmérséklet egy-két fokot emelkedett. Csupán egy dolog változott. A csomagtartó be volt zárva.

A krokodil becsukta a száját.

Most: Sandy

SHIRLEY, HUDDIE, EDDIE: összefonódó hangjuk különös szépséggel csengett a fülemben, mint a szereplők, akik egy furcsa színdarab sorait szavalják. Eddie azt mondta, hogy a krokodil becsukta a száját, azután elhallgatott, és én vártam, hogy újabb hangok szólaljanak meg, és amikor ez nem történt meg, és maga Eddie sem folytatta, tudtam, hogy vége. Én tudtam, de Ned Wilcox nem tudta. Vagy az is lehet, hogy tudta, de egyszerűen nem akarta tudomásul venni.

- Na és? - kérdezte, alig palástolt türelmetlenséggel.

Mi történt, amikor felvágátok a denevérlényt? Mesélj nekem a halról. Mesélj nekem mindenről. De - és ez fontos - mesélj nekem egy történetet, amelynek van kezdete, közepe és vége, ahol minden megmagyaráztatik. Mert megérdemlem. Ne rázd nekem az ambivalencia csörgőjét, Tagadom a létezését. Nem vállalom. Történetet akarok.

Fiatal volt, ami részben magyarázat, olyasvalamivel nézett szembe, ami, ahogy mondják, nem ennek a Földnek a színéről való, és ez is sok mindent megmagyaráz... de volt még valami más is, és az nem volt szép. Egyfajta önző, öncélú vájkálás volt. És azt gondolta, hogy joga van hozzá. Észrevették már, hogy a gyászolókat hajlamosak vagyunk kényeztetni? Ők pedig megszokják.

- Na és mi? - kérdeztem. A lehető legkevésbé bátorító hangomat használtam. Nem mintha sokat segített volna.

- Mi történt, amikor Schoondist őrmester és az apám visszajöttek? Elkaptátok Brian Lippy-t? Látott valamit? *Beszélt?* Jézusom, srácok, nem hagyhatjátok abba!

Ebben tévedett, akárhol abbahagyhattuk, ha kedvünk tartotta, de ezt a tényt megtartottam magamnak (legalábbis egyelőre), és azt feleltem, hogy nem, sohasem kaptuk el Brian Lippy-t; a mai napig Kubrick kód maradt.

- Ki írta meg a jelentést? - kérdezte Ned. - Te, Eddie? Vagy Morgan rendőr?

- George - mondtam fél szájjal vigyorogva. - Mindig jobb volt az ilyesmiben. Még regényírói tanfolyamon is részt vett az egyetemen. Amikor az a nap kezdett szétesni, George volt az egyetlen, aki összetartott minket. Nem így volt, Huddie?

Huddie bólintott.

Eddie fölállt, kezét a keresztcsontjára szorította, és addig nyújtózott, amíg meg nem hallottam a csontjai ropogását. - Haza kell mennem, cimborák. Lehet, hogy útközben megállok egy sörre a Söntésben. Végtére is elég száraz volt ez a beszélgetés, és ezen nem sokat segít az üdítő.

Ned meglepetten, haragosan, megbántva nézett rá. - Nem hagyhatsz itt csak így! - kiáltotta. - Az egész hallani akarom!

Eddie, aki lassan alulmaradt a küzdelemben, amelyet azért folytatott, hogy ne változzon vissza Kövér Eddie-vé, kimondta, amit én is tudtam, amit mindnyájan tudunk. Kimondta, miközben nem túl barátságosan nézett Nedre. - Hallottad, öcskös. Csak nem vetted észre.

Ned figyelte, ahogy távozik, azután felénk fordult. Csak Shirley nézett rá őszinte együttérzéssel, és azt hiszem, igazán sajnálta a fiút.

- Hogy értette, hogy mindent hallottam?

- Nem maradt más, csak néhány anekdota - feleltem -, és azok is csupán változatok ugyanarra a témára. Olyan érdekesek, mint a pattogatott kukoricás tál alján maradt néhány szem.

- Ami Brian Lippy-t illeti, a jelentés, amelyet George írt, annyit mond erről: „Morgan és Jacubois rendőr beszéltek a gyanúsítottal, tisztázták, hogy józan-e. A gyanúsított tagadta, hogy bántalmazta volna barátnőjét, Jacubois rendőr ellenőrizte, de a barátnő alátámasztotta a kijelentést. Ezért elengedték.”

- De hát Lippy kirúgta a kocsit ablakát!

- Ez így van, és tekintve a körülményeket, George és Eddie nem jelenthette be a kárt.

- Tehát?

- Tehát a javításra való pénzt a bumkasszából kerítettük elő. Ha mindent pontosan akarsz tudni, a Buick 8-as bumkasszájából. Ma is ott tartjuk ezt a pénzt, mint akkor, egy kávésdobozban, a konyhában.

- Ja, onnajt jött a pénz - mondta Arky. - Szegény öreg kávésdoboz, jó néhányszor kiürült az éveg során. - Fölállt, ugyancsak nyújtózott egy jóízűt. - Mennem kék, fiúk, lányok. Veletek ellen-

tétbe, nekem vannak barátaim - meg ollasmi, hogy magánélet, ahogy a nappali tócsókba mongyák. De mielőtt elmennék, akarsz tudni még valamit, Neddie? Arról a napról.

- Bármit, amit el akarsz mondani.

- Eltemették D-t - mondta. - Mingyár mellé ragták a földbe a szerszámokat, amékeket a mérges lény ellen használtak. Az egyik az én saját ültetőlapátom vót, és azér bezzeg nem járt kárpótlás a kávésdobozbul!

- Nem töltöttél ki hozzá egy BM 1-es úrlapot, azért - mondta Shirley. - Tudom, hogy a papírmunka kinszenvedés, de hát... - vállat vont, mint aki azt mondja, *így működik a világ*.

Arky elkomorodott, gyanakodva nézett rá. - BM 1? Miféle úrlap az?

- Hát a saját Bassza Meg listád - mondta Shirley komoly arccal. - Az, amelyiket minden hónapban kitöltesz, és elküldesz a lelkésznek. Jóságos ég, még sosem láttam ilyen fafejű svédet. Egyáltalán *semmit* sem tanítottak meg neked a hadseregben?

Arky legyintett, de közben mosolygott. Elhíhetik, éppen eleget ugratták az évek során - a kiéjtése miatt. - Ereggyé má!

- Ebbe magadtól sétáltál bele, Arky - mondtam. Én is mosolyogtam. Ned azonban nem. Mintha a tréfálkozás és ugratás - amellyel rendszerint visszatérünk a normális kerékvágásba - meg sem érintette volna.

- Hol voltál, Arky? - kérdezte. - Hol voltál, mialatt mindez lezajlott? - Szemközt Eddie Jacubois elindította a kisteherjét, a fényszórók végigsöpörtek rajtunk.

- Szabadságon - felelte Arky. - A tezsvérem tanyáján Wisconsinba. Ezér aztán a disznóságot másnak kellett összetakarítania - mondta roppant elégedetten.

Eddie mellettünk gurult el, és integetett. Visszaintettünk, hogy minden rendben, és Ned is intett. De továbbra is borúsán bámult.

- Na, én is indulok - szólalt meg Phil. Elnyomta a cigarettáját, fölállt, megrántotta az övét. - Öcsém, hagyd ennyibe a dolgot: a papád kiváló rendőr volt, és a statleri D egység nagyra becsülte.

- De én tudni akarom...

- Nem számít, hogy mit akarsz tudni... - mondta gyengéden Phil. - Halott, te pedig élsz. Ezek tények, ahogy Joe Friday szokta volt mondani. Jóccakát, őrmester.

- 'cakát - feleltem, és figyeltem, ahogy Arky és Phil együtt ballagnak keresztül a parkolón. Addigra olyan erős lett a holdfény, hogy láthattam, egyikük sem fordítja a fejét a B garázs felé.

Huddie, Shirley és én még maradtunk. Na meg természetesen a srác. Curtis Wilcox fia, aki eljött, hogy lenyírja a füvet, összegereblyézza a leveleket, eltüntesse a hótörleszokat, amikor túl hideg volt ahhoz, hogy Arky kimenjen; Curt fia, aki otthagya a focicsapatot, és helyette idejött, hogy még egy kicsit életben tartsa az apja képét. Emlékszem, úgy hozta el az egyetemi felvételi értesítőt, ahogy a bírók mutatják föl az eredményt az olimpián, és szégyelltem magam, hogy haragudtam rá, ha meggondoltam, mi mindenben ment keresztül, és milyen sokat veszített. De hát nem ő volt az egyetlen fiú a világtörténelemben, aki elveszítette a papáját, és neki legalább járt egy temetés, az apja neve ott van a márvány emlékkövön a főépület előtt Brady Paul tizedessel, Albert Rizzo rendőrrel és Samuel Stamson rendőrrel együtt, aki a hetvenes években halt meg, és akit a pennsylvaniai rendőrségnél néha Puskás Rendőrként emlegettek. Stamson haláláig a puskáinkat a tetőre szerelt tartóba raktuk - ha szüksége van rá az embernek, akkor csak hátranyúl a vállá fölé, és megragadja. Stamson rendőrbé hátulról rohantak bele, miközben egy mellékút kereszteződésénél egy leállított jármű adatait írta. Aki belerohant, részeg volt, a becsapódás pillanatában a kocsit legalább százkilencvennel robogott. A járőrközi összement, mint a harmonika. A benzintartály nem robbant föl, viszont Stamson rendőrt lefejezte a saját puskatartó állványa. 1974 óta a puskát a műszerfal alá tesznek, és 1973 óta Sam Stamson neve ott van az emlékművön. „A sziklán” ahogy mi mondjuk. Ennis Rafferty eltűntként szerepel a feljegyzésekben, ezért nincs rajta a sziklán. George Morgan rendőr a hivatalos történet szerint fegyvertisztítás közben halt meg (ez ugyanaz a Rűger volt, amelyik Mister Dillon nyomorúságának vetett véget), és mivel nem munka közben halt meg, az ő neve sincs rajta a sziklán. Az ember nem kerülhetett föl a sziklára, amennyiben a halál a foglalkozás miatt következett be; Tony Schoondist volt az, aki rámutatott erre egy napon, amikor látta, hogy a nevet nézegetem.

- Valószínűleg így a jó - mondta. - Mert különben tucatnyi sziklára lenne szükségünk.

Pillanatnyilag Curtis K. Wilcox neve az utolsó a kövön. 2001. július. Szolgálateljesítés közben. Nem valami szép dolog, hogy az ember apjának a nevét egy kőlapra vésik, amikor neki az

apa kell - *rá van szüksége* -, de ez is valami. Ennis nevét is oda kellett volna vésni, hogy az a nyavalyás nővére eljöhessen és megnézhesse, ha akarja, de hát nem így történt. És *mi jutott* neki e helyett? Az a hírnév, hogy ronda vénasszony, az a fajta, aki ha meglátja, hogy kigyulladsz az utcán, akkor sem hajlandó levizelni. Éveken át volt tüske a körmünk alatt, és noha szeretni lehetetlenség volt, azért sajnálni lehetett. Neki még kevesebb jutott, mint ennek a fiúnak, aki legalább biztosan tudja, hogy az apjának vége, és sohasem fordulhat elő, hogy egy napon visszajön szégyenlős vigyorral és valami vad történettel, amellyel megmagyarázza, miért üres a zsebe, miért vannak rajta pörsenések, és miért vizek olyan pokoli nehezen.

Nem volt jó érzésem ezzel az éjszakai műszakkal kapcsolatban. Azt reméltem, az igazság jobbra teszi a dolgokat (vannak, akik azt mondják, hogy felszabadít, ezek nyilván bolondok), de gyanúm szerint inkább rosszabbak lettek. Ned Wilcox arcán nyomát sem láttam elégedettségnek, csak valami konok, fáradt kíváncsiság ült rajta. Ugyanezt a pillantást láttam Curtis arcán időről időre, leggyakrabban akkor, amikor ott állt a B garázs felhúzható ajtaja mellett, azzal a járdakoptató főokos testtartással - láb terpeszben, homlok az üvegen, a szemek kicsit összehúzva, száj elgondolkodva legörbül. De hát a vér a legszorosabb kötelék, igaz? Az továbbit ezt-azt egyik nemzedékről a másikra, jó hírt ide, rosszat oda, teljes katasztrófát amoda.

AZT MONDTAM: - Mindenki úgy tudja, hogy Brian Lippy elpályázott zöldebb vadászmezők felé. Ez akár igaz is lehet; nagy bizonyossággal senki sem mondhat mást. És nem minden rossz jó ártalomra; az eltűnése valószínűleg megmentette a barátnője életét.

- Na, ezt kétlem - morgott Huddie. - Lefogadom, hogy a következő pasija ugyanolyan Brian Lippy volt, legföljebb a haja színe más. Ezek nem is szednek föl olyan hapsit, aki nem veri őket. Mintha az arcukon és karjukon levő zúzódásokkal határoznák meg magukat.

- Annyit mondhatok, hogy nem jelentette be az eltűnését - szólalt meg Shirley. - Mindenestre sehol sem szerepelt azokban az ügyekben, amelyek az én asztalomon átmentek, márpedig én látom a városi és megyei jelentéseket is a magunkéin kívül. Még a családja sem kerestette. Nem tudom, hogy a lánnyal mi történt, de tipikus esete volt annak, amikor valaki olcsón ússza meg a dolgokat.

- *Te* nem hiszed, hogy egyszerűen kimászott a törött ablakon és meglépett, igaz? - kérdezte Ned Huddie-t. - Hiszen *te ott voltál*.

- Nem - felelte Huddie -, nem hiszem. - De az, hogy én mit gondolok, nem számít. Azonban ugyanaz a véleményem, mint amit az őrmester igyekszik belevetni abba a kemény koponyádba: *nem tudjuk, mi történt*.

Mintha meg sem hallotta volna. Hozzám fordult. - És az apám, Sandy? Ő mit hitt erről a Lippy-ügyről?

- Ő és Tony úgy vélték, hogy Brian ugyanoda került, ahol Ennis Rafferty és Jimmy, a versenyegér tartózkodik. Ami annak a lénynek a tetemét illeti, akit aznap öltünk meg...

- A kurafi gyorsan szétrothadt - szólalt meg Shirley érdes ezzel-vége hangon. - Vannak képeink, megnézheted valamennyit, ha akarsz, de a legtöbb képen olyasmit látsz, ami bármi lehet, még csalás is. Nem mutatja meg, hogy nézett ki, amikor Mister D elől próbált menekülni - milyen gyorsan mozgott, vagy milyen hangosan sikoltott. Valójában semmit sem mutatnak. És nem is vagyunk képesek úgy elmagyarázni, hogy megértsd. Tudod, hogy miért múlt a múlt, drágám?

Ned megrázta a fejét.

- Mert nem működik. - Belenézett a cigarettadobozába, és akármit látott is, meglegedésére szolgálhatott, mert bólintott, betette a táskájába, és fölállt. - Hazamegyek. Két macskám van, már három órája meg kellett volna etetnem őket.

Hát ez volt Shirley - Shirley, az Összamerikai Leány, ahogy Curt hívta, amikor úgy érezte, hogy kezd az agyára menni. Férj nincs (volt egyszer, amikor még alighogy leérettségizett), gyerek nincs, viszont van két macska, és nagyjából 10 000 dezső a bankban. Hozzám hasonlóan a D egy-séggel kötött házasságot. Más szóval, egy járkáló klisé, és ha nem tetszik, ne figyelj ide.

- Shirl!

Megfordult a panaszos hangra. - Mi van, drágám?

- Kedvelted az apámat?

Shirley a fiú vállára tette a kezét, lehajolt, és egy csókot helyezett el a homlokán. - Szerettem, öcskös. Ahogy téged is. Mindent elmondtunk neked, amit tudtunk, és ez nem volt könnyű. Remélem, segít rajtad. - Pillanatra elhallgatott. - Remélem, ennyi elég.

- Én is remélem - felelte a fiú.

Shirley egy pillanatra megszorította a vállát. Azután elengedte, és fölegyenesedett. - Hudson Royer, elkísérsz egy hölgyet a kocsijáig?

- Boldogan - felelte Huddie, és a karját nyújtotta. - Holnap találkozunk, Sandy? Még nappalos vagy?

- Itt leszek teljes életnagyságban - feleltem. - Végigcsináljuk a nappalt.

- Akkor jobb, ha hazamész, és alszol egy keveset.

- Azt fogom tenni.

Elvonultak Shirleyvel. Ned meg én ülve maradtunk a padon, és figyeltük a távozásukat. Intettünk, mikor elhúztak mellettünk - Huddie nagy, öreg New Yorkerével, Shirley kicsiny Subaru-jával, amelynek a lökhárítóján A KARMÁM MEGHALADJA A DOGMÁM feliratú öntapadó díszlett. Amikor hátsó lámpáik fénye eltűnt a főépület sarka mögött, elővettem a cigarettát, és magam is belekukkantottam a dobozba. Egy maradt. Ezt még elszívom, azután leszokom. Ezt az aranyos mesketét legalább tíz éve hajtogatom magamnak.

- Tényleg nincs semmi, amit még elmondhatsz nekem? - kérdezte Ned halk, kiábrándult hangon.

- Nincs. Ez nem színdarab volt, érted? Hiányzott a harmadik fölvonás. Tony és a papád a következő öt évben elvégzett néhány kísérletet, végül még Bibi Rothot is visszahozták. Ez úgy zajlott, hogy az apád rábeszélte Tonyt, én pedig belecseppentem a közepébe, mint rendesen. Meg kell mondanom neked az igazat: miután Brian Lippy eltűnt, és Mister Dillon elpusztult, én ellene voltam annak, hogy bármit is csináljunk a Buickkal azon túl, hogy szemmel tartjuk, és alkalmanként azért fohászokodtam, hogy essen szét, vagy tűnjön el oda, ahonnan származik. Ja, és hogy öljön meg mindent, ami onnan jön, és elég eleven ahhoz, hogy fel tudjon állni, és körbe tudja futni a csúrt, hogy hol a kijárat.

- Na és megtörtént?

- Úgy érted, jött-e még egy rózsás fejű E. T? Nem.

- És Bibi? Mit mondott?

- Meghallgatta Tonyt és a papádat, ismét megnézte a kocsit, azután elment. Azt mondta, öreg már ahhoz, hogy olyasmivel foglalkozzék, ami ennyire túl van a világról és annak működéséről való ismeretein. Azt mondta, neki szándékában áll kitörölni az emlékezetéből a Buickot, és felszólította Tonyt és Curtot, hogy kövessék a példáját.

- Ó, az isten szerelmére! És ez az alak tudós? Jézusom, inkább el kellett volna hogy *bűvölje* ez a dolog!

- Az *apád* volt tudós - mondtam. - Igen, amatőr, de jó tudós. Azok a dolgok, amelyek kijöttek a Buickból, továbbá a Buick iránti érdeklődése csinált belőle tudóst. Ott van például a denevérlény boncolása. Órültség volt, de volt valami nemes is benne, mint amikor a Wright testvérek felszálltak kicsiny, ragasztóval összegányolt járgányukon. Másrészt Bibi Roth... ő egy mikroszkóptechnikus. Néha ő nevezte így roppant büszkeséggel magát. Olyan személyiség, aki óvatosan és tudatosan szűkítette ismereteit a tudás egyetlen sávjára, izzó fényt vetve egy kis területre. A technikusok gyűlölik a rejtélyeket. A tudósok - különösen az amatőr tudósok - átölelik a titkokat. Apád két személy volt egyszerre. Rendőrként gyűlölte a rejtélyeket. A Roadmaster tudósaként... nos, mondjuk úgy, hogy apád egy teljesen más személyiség volt.

- Melyik változatot kedvelted jobban?

Fontolóra vettem a kérdést. - Olyasmi ez, mint amikor egy kisgyerek megkérdezi a szüleit, kit szeretnek jobban, őt vagy a húgát. Ez nem tisztességes. De az amatőr Curt rendszerint megijesztett. Egy kicsit Tonyt is.

A srác a padon ülve töprengett.

- Néhány további tárgy még felbukkant - mondtam. - 1991-ben egy négyszárnyú madár került elő.

- *Négy*...?

- Így van. Röpködött egy kicsit, nekiment az egyik falnak, azután holtan zuhant le. 1993 őszén az egyik fényrengés után kipattant a csomagtartó, és félig volt földdel. Curt ott akarta hagyni, hogy lássa, mi történik, és Tony először egyetértett vele, de azután bűzleni kezdett. Nem is tudtam, hogy a föld is le tud bomlani, de gyanítom, ez is lehetséges, ha nem a megfelelő helyen van. És ezért... ez így örülség, de eltemettük a földet. Fel tudod fogni?

A fiú bölintott. - Papa pedig fél szemmel leste a helyet, ahova eltemettétek? Bizonyosan így volt. Csak hogy lássa, mi nő ki ott.

- Azt hiszem, reménykedett benne, hogy néhány olyan fura lilium bújik ki belőle.

- Szerencsével járt?

- Attól függ, mit nevezel szerencsének. Semmi sem bújik ki, ennyit mondhatok. A csomagtartóból származó földet Mister D és a szerszámok közelében temettük el. Ami a szörnyeteget illeti, ami nem vált ragaccsá, azt elégettük a kazánban. A hely, ahová a földet temettük, ma is kopár. Valami minden tavasszal megpróbál kibújni, de mindig elpusztul. Végül, azt hiszem, ez is meg fog változni.

Számba tettem az utolsó cigarettát, és meggyújtottam.

- Másfél évvel a föld után egy újabb vörös gyík érkezett. Holtan. Ez volt az utolsó. Még mindig földrengéses vidék az ott, de mostanában sohasem reng túl erősen. Továbbra sem hanyagolom el a Buickot, ahogy egy öreg puskával sem tenném, csak azért, mert rozsdás, és a csövét eltömte a föld, de most elegendőek az ésszerű biztonsági intézkedések. Egy napon - apád hitt benne, Tony is, én is - az öreg kocsit tényleg szét fog esni. Hirtelen történik meg vele, mint a csodálatos egyfogatú bricskával a versben.

Bizonytalanul nézett rám, és rájöttem, hogy fogalma sincs, milyen versről beszélek. Korcs időket élünk. Azután azt mondta: - Érzem.

Volt valami nagyon mehökkentő a hangjában. Szúrósan néztem rá. Még mindig nem látzik tizenhét évesnek, gondoltam. Csak egy fiú, aki tornacipős lábát keresztbe vetve ült a padon, arcát megfestette a csillagok fénye. - Tényleg? - kérdeztem.

- Igen. Te nem?

Azt hiszem, minden rendőr, aki az évek során megfordult a D egységben, megérezte a húzást. Ugyanúgy, ahogy a tengerparton élő emberek megérik a víz mozgását, szívük az árapály ütemére dobban. A legtöbb napon és éjjelen nem figyelünk oda, mint ahogy tudatosan nem figyelünk az orrunkra sem, amely egy körvonal a látómezőnk alján. Néha azonban erősebb a húzás, valószínűleg fáj.

- Jól van - feleltem -, mondjuk, hogy igen. Huddie biztosan érezte - mit gondolsz, mi történt volna vele azon a napon, ha Shirley nem sikolt? Mit gondolsz, mi lett volna vele, ha bemászik a csomagtartóba, ahogy tervezte?

- Sandy, te tényleg nem hallottad ezt korábban?

Megráztam a fejem.

- Akkor sem látszottál valami meglepettnek.

- Engem többé semmi sem lep meg, ami a Buickkal kapcsolatos.

- Gondolod, hogy tényleg ez volt a szándéka? Hogy bemászik a csomagtartóba, és magára zárja a tetejét?

- Igen. Csak nem hinném, hogy ő maga akart volna bármit is. A húzás tette - az a vonzás. Akkor erősebb lehetett, de most is érződik.

Erre nem válaszolt. A B garázs felé nézett.

- Ned, nem válaszoltál a kérdésekre. Mit gondolsz, mi történt volna vele, ha bemászik?

- Nem tudom.

Azt hiszem, ez ésszerű válasz - minden bizonnyal napjában tucatszor válaszol így egy gyerek -, de azért utáltam érte. Otthagyta a focicsapatot, de láthatóan nem felejtett el mindent, amit a kitérésről és a cselezésekről tanult. Beszívtam a füstöt, amelynek olyan íze volt, mint a forró szénának, azután kifújtam. - Nem tudod.

- Nem.

- Azután, ami Ennisszel, Jimmyvel és - valószínűleg - Brian Lippyvel történt, nem tudod.

- Nem minden ment el valami más helyre, Sandy. Csak nézd meg például a másik versenyeget. Rosalie-t vagy Rosalynnt, vagy hogy hívták.

Felsóhajtottam. - Ha gondolod. Én most lemegyek az Országútba, benyomok egy sajtburgert. Szívesen látlak, ha csatlakoznál, de csak akkor, ha ejtjük ezt a témát, és valami másról beszélünk.

Megfontolta az ajánlatot, azután megrázta a fejét. - Inkább hazamegyek. Gondolkodnom kell.

- Jó, de anyáddal ne oszd meg a gondolataidat.

Csaknem mulatságos volt a döbbenet, amivel rám nézett. - Az Istenért, dehogysis!

Elnevettem magam, és a vállára csaptam. Az árnyak eltűntek az arcáról, és hirtelen ismét lehetett szeretni. Ami a kérdéseket és azt a gyermekes konokságot illeti, amivel elvárta, hogy a történetnek mindenképpen legyen vége, és ez a vég valamiféle választ hordozzon, az idő majd eltűnteti. Talán túl sokat vártam a saját válaszaimtól. Az életutánzat, amit a tévében és a moziban látunk, azt sugallja, hogy az emberi lét meglepetéseket, hirtelen változásokat tartogat; azt hiszem, mire az ember eléri a felnőttkort, ez olyan eszmévé válik, amit bizonyos szinten elfogadunk. Ilyen dolgok időről időre megtörténnek, de úgy vélem, legnagyobb részben hazugság. Az élet változásai lassan következnek el. Úgy jönnek, ahogy a legfiatalabb unokaöcsém lélegzik legmélyebb álmában; néha szeretném a mellkasára tenni a kezem, hogy él-e még. A világban ritkán fejeződnek be a beszélgetések. Ennyit biztosan megtanultam, ha másra nem is tanított volna meg a huszonhárom évi együttélés a Buick 8-assal. Ebben a pillanatban úgy tűnt, Curt fia tett egy lépést afelé, hogy ezt jobban megértse. Talán még kettőt is. Az én bajom, ha ezt nem tartom elegendőnek egy estére.

- Holnap bejössz, igaz? - kérdeztem.

- Mint a pinty, őrmester. Folytatjuk.

- Akkor talán elhalaszthatnád a gondolkodást, és inkább aludhatnál egy kicsit.

- Megpróbálom. - Megérintette a kezem. - Kösz, Sandy.

- Nincs mit.

- És ha netán undok voltam bármivel kapcsolatban...

- Nem voltál - feleltem. Csakugyan undok volt bizonyos kérdésekkel kapcsolatban, de nem tehetett róla. Ráadásul ebben a korban én valószínűleg sokkal rámenősebb lettem volna. Figyeltem, ahogy elindul az apjától rámaradt, helyrepopozott Bel Air felé; a járgány nagyjából ugyanabba az évjáratba tartozott, mint az, amelyik a csűrben lapult, de jóval kevésbé volt eleven. A parkolóban félúton megtorpant, a B garázsra nézett. Kezemben megállt az ajkam felé tartó cigaretta, úgy figyeltem, mit csinál.

Továbbindult, nem fordult arra. Helyes. Még egy jóízűt szippantottam koporsószőgemből, arra gondoltam, hogy keresztülpöccintem az aszfalton, azután inkább kerestem neki egy helyet a hamutartóban, amelyből körülbelül kétszáz korábbi, eltemetett csikk vége meredezett. A többiek elnyomhatták a bagót a kövezeten, ha akarták - Arky zokszó nélkül összesöpörte -, de nekem okosabb volt nem tennem. Végére is én voltam az őrmester, az a fickó, aki a nagy székből ül.

Bementem a főépületbe. Stephanie Colucci volt a forgalomirányítóban, kólát ivott, és egy magazint lapozgatott. Letette a kólát, és lesimította a szoknyáját, amikor megpillantott.

- Mi van, aranyom? - kérdeztem.

- Nem sok. A távközlés feltisztult, noha nem olyan gyorsan, mint szokott az... ilyesmi után. Eleget hallok, hogy nyomon követhessem az eseményeket.

- Milyen eseményeket?

- A 9-es autótűzet jelentett az I-89-es 9-es számú bekötőútjáról. Mac azt mondja, a vezető kereskedelmi ügynök, aki Clevelandbe tartott, a kocsit világítja, mint egy neonreklám, a pasas vissza-utasította a szondázást. A 16-os egy lehetséges betörésről számolt be a statleri Ford-lerakattól. Jeff Cutler vandalizmussal találkozott a statleri középiskolában, de csak segédkezik, a helyi rendőrség intézi az ügyet.

- Ennyi?

- Paul Loving 10-98, hazament a járőrökocsival, mivel a fiának asztmarohama van.

- Ezt kifelejtheted a jelentésből.

Szemrehányó pillantást vetett rám, mintha azt mondaná, fölösleges ilyesmit mondanom. - Mi folyik a B garáznál?

- Semmi - feleltem. - Jó, hát nem sok. A helyzet normalizálódik. Ha bármi történik, csak... - döbbenet hallgattam el.

- Sandy! - nézett rám. - Valami baj van?

Ha bármi történik, csak hívd föl Tony Schoondistot, ezt akartam mondani, mintha a húsz év le sem folyt volna a híd alatt, és az öreg őrmester nem nyáladzna magatehetetlenül egy statleri szeretetothon tévéje előtt. - Semmi baj - feleltem. - Ha bármi adódik, hívd Frank Soderberget. Most az ő fordulója következik.

- Rendben van, uram. Szép jó éjszakát.

- Kösz, Steff, neked is.

Amikor kiléptem, a Bel Air lassan gurult az út felé, és Ned valamelyik kedvenc bandája - a Wilco vagy talán a Jayhawks - bömbölt a hangszóróból. Fölemeltem a kezem, ő pedig viszonzta az üdvözlést. Mosolygott. Kedvesen. Megint alig tudtam elhinni, hogy haragudtam rá.

Odaléptem a csúrhöz, fölvettem a szokott testtartást, a járdakoptató nagyokos terpeszt, amittől mindenki olyan köztársaságpárti kinézetű lesz, és bármikor hajlandó rázúdítani megvetését a munkanélküli segélyen élösködő naplopókra vagy a zászlót égető külföldiekre. Benéztem. Ott kuk-solt némán a mennyezetvilágításban, szakasztott olyan árnyékot vetett, mint egy teljesen normális, fehér betétes kerekű, nagy, fényűző kocsi. Túlméretezett volán. Az irhája minden piszkot kivét, és minden sebet meggyógyít bár ma már sokkal lassabban, de mégiscsak így volt. *Az olaj rendbe*, mondta az a férfi, mielőtt befordult a sarkon, ezek voltak az utolsó szavai az üggyel kapcsolatban, és most itt a Buick, akár egy hátrahagyott *objet d'art* egy lezárt galériában. Libabőrös lett a karom, a herém összehúzódott. A számnak olyan száraz vattaíze lett, mint amikor tudom, hogy nagy szarban vagyok. Fele balhé már bingó, szokta volt mondani Ennis Rafferty. Nem zümmögött és nem izzott, a hőmérséklet ismét tizenhat fok fölé ment, mégis éreztem, hogy húz, azt suttogja, hogy menjek be és nézzem meg. Mutathat nekem dolgokat, suttogta, különösen most, hogy magunk vagyunk. Ahogy ránéztem, egy dolog megvilágosodott előttem: azért haragudtam Nedre, mert féltettem... Hát persze. Ránézni, érezni az agyunk közepéről induló apályt, amely magával ránt, elsodorva a zsigereinket, a lágyékunkat - ez megkönnyíti a megértést. A Buick szörnyeket fajzott. Igen. Néha mégis szeretett volna odamenni az ember, éppen úgy, ahogy kilép a szakadék peremére, vagy szembenéz a fegyverével, amikor a csó vége szemmé változik. Szemmé, amely bámul rád, és csak rád bámul. Semmi értelme annak, ha megpróbáljuk megmagyarázni az ilyen pillanatokot, vagy megpróbáljuk megérteni az idegeknek ezt a vonzását; okosabb, ha arrébb lépünk a meredély széléről, visszateszszük a pisztolyt a tokjába, és elhúzzunk a csúrtól. Messzi a B garázstól. Amíg csak ki nem kerülünk a suttogó hang hatósugarából. Olykor a futás tökéletesen elfogadható válasz.

Mindazonáltal egy pillanatig még ott álltam, éreztem a távoli *bamm-bamm-bamm*-ot a fejemben meg a szívem körül, és bámultam az éjkék Buick Roadmastert. Azután hátraléptem, nagyot szippantottam az éjszakai levegőből, s addig néztem a holdra, amíg ismét önmagam lettem. Amikor ez megtörtént, odamentem az autómhoz, beszálltam és elhajtottam.

Az Országút nem volt tele. Mostanában sohasem túl népes, még pénteken és szombaton sincs tömve. Az éttermek odakint a Wal-Martnál és a statleri bevásárlóközpont éppen olyan biztonságosan megölték a belvárosi kajáldákat, mint ahogy a 32-es út mentén levő multiplex mozi intézte el a belvárosi Ékszer Filmszínházat.

Az emberek, mint mindig, felpillantottak, amikor beléptem. Természetesen csak az egyenruhát látták. Két hapsi - az egyik egy seriffhelyettes, a másik a megyei ügyész - üdvözöltek, és kezet ráztak velem. Az ügyész megkérdezte, nem csatlakoznék-e hozzá és a feleségéhez, én pedig köszönettel elutasítottam, azt mondtam, találkozóm van valakivel. A gondolattól, hogy másokkal töltssem az időt, és még többet beszélgessek ma este (ha csak csevegés formájában is), felkavarodott a gyomrom.

A nagyterem mögötti boksok egyikébe ültem be. Cynthia Garris máris jött, és fölvette a rendelést. Csinos, szőke jószág, szép, nagy szem. Észrevettem, hogy amikor beléptem, éppen gyümölcsös-tejszínes fagyit állított össze, és meghatódtam, amikor láttam, hogy a fagyis és a menü kihozatala között kigombolta egyenruhája legfelső gombját, így láthatóvá vált a nyakában viselt apró ezüstszív. Nem tudtam, nekem szól-e, vagy az egyenruhámnak. Remélhetőleg nekem.

- Hé, Sandy, hol jártál mostanában? Olajkert? Isten Háta Mögött? Makaróni Grill? Ezek közül valamelyik? - Mímelt lenézéssel szimatolt.

- Egyáltalán nem. Odabent ettem. Milyen finomságod van?

- Szószos csirke, töltött kagyló húsmártással - szerény véleményem szerint mindkettő kicsit nehéz egy ilyen éjszakára, mint ez - és sült tőkehal. Egy dollár pluszért mindegyikből kaphatsz. Ismered a szabályt.

- Azt hiszem, inkább egy sajtbургert kérek, meg egy Iron Cityt, hogy leöblíthessem.

Fölírta a rendelést, azután komolyan megnézett. - Jól vagy? Fáradtnak látszol.

- *Fáradt vagyok.* Máskülönb minden rendben. Láttál ma este valakit a D egységből?

- George Stankowski volt itt korábban. Ezenfelül csak te, drágám. Már úgy értem, ilyen zsarforma. Meg ezek a pofák odakint, de... - vállat vont, mintha azt mondaná, hogy azok odakint nem is valódi zsaruk. Amiben történetesen egyetérttem vele.

- Nos, ha bejönnek a rablók, pusztá kézzel megállítom őket.

- Ha adnak tizenöt százalék borraivalót, ó, hősöm, akkor hagyd őket rabolni - mondta a lány.

- Hozom a sörödet. - Elvonult, hetykén riszálva fehér nejlonnal takart kis hátsóját.

Pete Quinland, a zabálda eredeti tulajdonosa már rég eltávozott, de a kis wurlitzerek, amelyeket annak idején ő szereltetett föl, még mindig ott voltak a bokszyok falán. A válogatáshoz volt egy lemezjegyzék is, a tetején krómemeltyűkkel, ezekkel lehetett lapozni. Az ódon küttyük már nem üzemeltek, de nehéz volt ellenállni annak, hogy az ember el ne kezdje piszkálni a krómemeltyűket, forgatni a lapokat, és elolvasni a kis, rózsaszín cédulákra írt lemezcímeket. Legalább felerészt Pete kedvenceiből, afféle csettintgetős dzsessz-számokból állt, mint a „Boszorkányság” vagy a „Szerencse, légy ma este úrinő”. FRANK SINATRA, mondta a rózsaszín cédulácska, alatta kisebb betűkkel ez állt: A NELSON RIDDLE ORK.

A többi az a fajta régi rock and roll volt, amely eszedbe sem jut többé, ha egyszer kihullik a lemezlistákról; ezeket sose játsszák a slágermúzeumban, pedig lenne hely; végül is, hányszor hallgathatod meg a „Brandyt (Dögös csaj vagy)”, mielőtt ordítani kezdenél? Pörgettem a lapokat, néztem a dalokat, amelyeket nem lehetett többé egy negyeddollárossal előcsalni; az idő elmegy. Ha csöndben vagy, hallhatod is gyászos csoszogását.

Ha bárki kérdez a Buick 8-as felől, csak mondjátok azt, hogy tároljuk. Ezt mondta az öreg őrmester azon az estén, amikor itt, a hátsó teremben találkoztunk. Addigra a pincérnőket kiküldtük, magunk csapoltuk a söreinket, felszolgáltunk magunknak, és kiegyenlítettük a számlát az utolsó filéig. Becsületkassza, miért is ne? Becsületes emberek voltunk, tettük a kötelességünket, ahogy tudtuk. Még mindig azok vagyunk. Mert tudják, mi vagyunk a pennsylvaniai állami rendőrség. A valódi országúti harcosok. Ahogy Eddie mondogatta - amikor még fiatalabb és karcsúbb volt: ez nem csak munka, hanem egy elgyakott kaland.

Fordítottam egy lapot. Itt volt az „Üvegszív” BLONDIE-től.

Erről a témáról egy szó sem kerülhet a följegyzésekbe. Tony Schoondist újabb bölcs szavai, amelyeket a plafonig érő kék cigarettafüst-felhőben mondott. De akkortájt mindenki füstölt, talán Curtot kivéve, és lám, mi történt vele. A fönti hangszóróból Sinatra zengte az „Egyet a babámnak”-ot, a gőzasztalok felől a roston sült disznóhús édes illata szállt. Az öreg őrmester hitt ebben a mel-lőzzük-a-följegyzéseket dologban, legalábbis ami a Buickot illeti, amíg az elméje angolosan le nem lépett, először csak az agysejtek gyalogososztagai dezertáltak éjszaka, azután szakaszok, majd az egész hadsereg fényes nappal. *Amiről nincs följegyzés, attól nem fáj a fejed,* mondta nekem egyszer - ez akkortájt volt, amikor már világossá vált, hogy ki lép bele Tony cipőjébe, és ül be az irodájába, ó, nagypapa, micsoda nagy széked van. Csak most adtam egyet a följegyzéseknek, igaz? De meny nyire. Kinyitottam a számat, és előzúdult az egész mese. A barátaim kis segítségével, ahogy a nóta mondja. Rázúdítottuk egy fiúra, aki még mindig a gyász bolondokházában tévelyeg. Aki elég természetesen módon, fájdalma ellenére, kíváncsi. Elveszett fiú? Talán. A tévében az ilyen Ned-féle mesék boldogan végződnek, de annyit mondhatok, hogy az élet a pennsylvaniai Statlerben vajmi kevés hasonlóságot mutat a *Hírességek csarnoká*-val. Azt mondtam magamban, hogy ismerem a kockázatokot, most mégis azon töprengtem, hogy tényleg így van-e. Mert előre sohasem hisszük el, hogy tévedünk, igaz? Nem. Azért cselekszünk, mert azt hisszük, jót teszünk, és a végén tíz esetből hat-szor rálépünk a magas fűben bujkáló gereblyére, ami föl pattan, és a nyele pontosan a szemünk közé talál.

Meséld el nekem, mi történt, amikor felboncoltátok a denevért. Mesélj nekem a halról.

Az „Esküszöm a szerelmemre...” következett JOHNNY ACE-től.

Fölfrikkázta minden erőfeszítésemet - erőfeszítésünket -, amellyel azt próbáltuk sugalmazni, hogy ezt a leckét nem kell megtanulni, ezt csak meg kell hallgatni. Csak dumáltunk. Tiszta meglepetés, hogy nem mondta föl nekünk a Miranda-cikkelyt,¹ mivel ez sokkal inkább kihallgatás volt, mint hősi rege a régi napokból, amikor még élt az örege. Még fiatal volt és eleven.

Még mindig émelegtem. Megihatom a sört, amit Cynthia hozott, a buborékok akár segíhetnek is, de hogy megegyem a sajtburgert? Azt hiszem, az nem megy. Évek teltek el azóta, hogy Curtis fölívágta azt a denevérlényt, de még most is arra gondolok. Ahogy azt mondta, *Kutató elme ismeretekre vágyik*, azután belebökött a szikével az állat szemébe. Az meg pukkant egyet, azután összeesett, kibuggyant az üregéből, mint egy fekete könny. Tony és én felordítottunk, hát erre emlékezve hogyan is ehetném meg a sajtburgert? *Hagyd ezt abba, céltalan*, mondtam, de nem hagyta abba. Éppen olyan konok volt, mint a fia. *Lássuk a zsigereket is, azután végeztünk*, felelte, csak éppen sohasem végzett. Turkált, szurkált, nyomozgatott, és ezért a Buick megölte őt.

Kíváncsi voltam, vajon a fia tudja-e ezt. Tudni szerettem volna, megértette-e, hogy a Buick 8-as Roadmaster ölte meg az apját, éppen olyan biztosan, mint ahogy Huddie, George, Eddie, Shirley és Mister Dillon ölte meg azt a sikoltozó szörnyet, amely 1988-ban bukkant elő a csomagtartóból.

Itt volt a „Billy ne hősködj”, előadja BO DONALDSON ÉS A HEYWOODS. Távozott a listákról és a szívünkből.

Mesélj nekem a denevérről, mesélj nekem a halról, mesélj az E. T.-ről, amelyiknek rózsaszín rojtokból volt a sérója, a lényről, amely képes volt gondolkodni, a lényről, amely egy rádiószerű tárggyal együtt bukkant föl. Mesélj az apámról is, mert ki kell egyeznem vele. Hát persze hogy megteszem, látom az életét az arcomban, és a kísértetét a szememben, valahányszor ott állok a tükör előtt, hogy megborotválkozzam. Mesélj el mindent... de ne mondd, hogy nincs válasz. Ne merészelj ilyet mondani. Ezt visszautasítom. Ezt megtagadom.

- Az olaj rendbe - suttogtam, és kicsivel gyorsabban forgattam a miniwurlitzer tetején levő krómemelőket. A homlokom izzadt. A gyomrom rosszabb volt, mint bármikor. Azt kívántam, bár csak elhihetném, hogy influenzás vagyok, vagy legalább ételmérgezést kaptam, de egyik sem volt igaz, és ezt én tudtam is. - Az olaj egyszerűen kurva jó!

Itt volt az „Indiana engem kíván” és a „Zöld szemű hölgy”, meg a „Szerelem kék”. Dalok, amelyek valahogy kisiklottak a repedéseken át. „Szörfös Joe” a Surfaris együttestől.

Mesélj el mindent, beszélj a válaszokról, beszélj az egyetlen válaszról.

Azt el kell ismerni, a kölyök egyértelműen közölte, mit akar. Az eltévedtek, a gyászolók vegytiszta önzésével kérdezősködött.

Kivéve egyszer.

Elkezdett érdeklődni a múlt egy darabja iránt... azután megváltoztatta a véleményét. Melyik darab volt ez? Érte nyúltam, megtapogattam, és éreztem, hogy félénken visszahúzódik érintésem elől. Ha ez történik, semmi haszna erőltetni. Jobb, ha visszakozik az ember, és hagyja az emlékeknek, hogy saját akaratából jöjjen elő.

Tovább pergettem a használhatatlan wurlitzer lapjait. A kis rózsaszín cédulák olyanok voltak, mint a nyelvek.

„Polk Salad Annie” TONY JOE WHITE-től és a *Mesélj nekem a Hal évéről*.

„Amikor” a KALIN IKREK-től és *Mesélj nekem a találkozótokról, mesélj nekem mindenről; mesélj mindenről, egy dolgot kivéve, amitől tilos jelzésre kapcsol a gyanakvó rendőragyad...*

- Itt a söröd - kezdte Cynthia Garris, azután elakadt a lélegzete.

Az emelőket babrálva bámultam föl rá (az üveg alatt csapkodó lapok addigra félig-meddig hipnotizáltak). Megigézetten és rémülettel nézett rám. - Sandy! Lázas vagy, drágám? Mert ömlik rólad a verejték.

Ettől beugrott az emlék. Meséltem neki az 1979-es munka ünnepi piknikről. *Minél többet beszélgettünk, annál többet ittunk*, mondta Phil Candleton. *Utána két napig fájt a fejem.*

- Sandy! - Cynthia állt ott egy üveg sörrel és egy pohárral. Cynthia, aki kigombolta a ruhája legfelső gombját, hogy megmutassa nekem a szívét. Hogy úgy mondjam. Ott volt, és mégsem volt ott. Sokévnnyire volt onnan, ahol én tartózkodtam.

¹ Ennek értelmében sorolják el a letartóztatás pillanatában a gyanúsítottak jogait.

Annyi beszéd, és nem jött ki belőle semmi, mondtam, és a beszélgetés folytatódott - egyebek között az O'Day-tanyával -, azután hirtelen megkérdezte... *belekezdett* a kérdésbe...

Sandy, aznap a piknikén beszéltek arról...

Aztán másra terelődött a szó.

- Beszéltek-e arról, hogy megsemmisítitek - mondtam. - Ez volt az a kérdés, amit nem fejezett be. - Cynthia Garris rémült, aggodalmas arcába bámultam. - Ezt kérdezte volna, de elhallgatott.

Tényleg azt gondoltam, hogy vége a meseórának, és Curt fia hazaindul? Hogy ilyen könnyedén föladja? Egy-két mérföld az úton, a fényszóró elhalad mellettem. Azután vissza az őrshobá-hoz, szapora, de nem egészen szabálytalan tempóban. Vajon Curt Wilcox Bel Airje volt ama fények mögött, és Curt Wilcox fia ült a volánnál? Visszatért, amint megbizonyosodott róla, hogy elmentünk?

Azt gondoltam, hogy igen.

Levettem az Iron Cityt Cynthia tálcájáról, figyeltem, ahogy kinyújtom a karomat és markolom az üveg nyakát, úgy néztem, ahogy az ember az álmaiban szokta nézni az eseményeket. Éreztem, ahogy az üveg szájának hideg gyűrűje a fogaim közé siklik, és eszembe jutott George Morgan a saját garázsában, ahogy ül a padlón, érzi a fűnyíró alól a gyep illatát. Azt a jó, zöld aromát. Megittam a sört az utolsó cseppig. Azután fölálltam, és egy tízest tettem Cynthia tálcájára.

- Sandy!

- Nem maradhatok vacsorázni - mondtam. - Valamit otfelejtettem a központban.

EGY ELEMES Kojak-lámpát tartottam a kocsim kesztyűtartójában, azt fölraktam az autó te-tejére. Amint elhagytam a várost, nyolcvanra gyorsítottam, és reméltem, hogy a vörös villogás lát-tán mindenki tisztul az utamból. Nem voltak sokan. A nyugat-pennsylvaniai népek a hétköznapi este-ken korán leállnak a járda mellé. Mindössze négy mérföldnyi út volt a központig, de úgy éreztem, mintha egy óráig tartott volna. Folyton az járt az eszemben, hogy összeszorult a szívem, valahány-szor Ennis nővére - a Sárkány - közeledett az őrshobához, fején azzal a felháborító, hennázott szé-naboglyával. Folyton azt gondoltam: *Menj innen, túl közel vagy*. És őt még csak nem is kedveltem! Mennyivel rosszabb lenne Michelle Wilcox elé állnom, különösen, ha vele vannak az ikrek, a Kis J-k?

Túl gyorsan kanyarodtam rá a bekötőútra, éppúgy, ahogy George és Eddie tette tucatnyi év-vel korábban, mivel meg akartak szabadulni kellemetlen foglyuktól, így hát keresztülvágtak Poteenville-en, ahol füstbe borult a fél világ. A régi dalok címe - „Vasárnap találkoztam Vele”, „Ballroom Blitz”, „Sugar, sugar” értelmetlenül szökdécseltek a fejemben. Bolondság, de még min-dig jobb volt, mint azt kérdezgetni magamtól, hogy mit csináljak, ha megtalálom a Bel Airt, de üre-sen; mit csináljak, ha Ned Wilcox eltűnt a föld színéről?

A Bel Air ott volt, ahogy előre tudtam. Ott parkolt, ahol korábban Arky kisteherje. És üres volt. Ezt láthattam, mikor a reflektorom fénye rávetődött. A dalcímek kihullottak a fejemből. He-lyüket hideg készenlét foglalta el, az a fajta, amely önmagában jön, tervek nélkül, készen a rögtön-zésre.

A Buick megszállta Curt fiát. Miközben ott ücsörögtünk vele, együtt voltunk a papája külö-nös virrasztásán, igyekeztünk a barátjává lenni, a kocsit utánanyúlt és megragadta. Ha van még rá mód, hogy visszaszerezem, legjobban teszem, ha nem vacakolok túl sokat a gondolkodással.

Steff, akit valószínűleg aggasztott a látvány, hogy csak egy lámpa villog a megszokott sor helyett, kidugta a fejét a hátsó ajtón. - Ki az? Ki van ott?

- Én vagyok, Steff. - Kiszálltam a kocsiból, otthagytam, ahol volt, még a villogó lámpa is ott maradt a vezetőülés fölött, a tetőn. Ha valaki betolat mögém, legalább nem löki meg a kocsit hátul-ról. - Menj vissza.

- Mi a baj?

- Semmi.

- Ő is ezt mondta. - És a Bel Airre mutatott, azután bement.

A fény dadogó lüktetése közepette rohantam a B garázs felhúzó ajtajához - életem szá-mos idegtépő fordulatát világították meg ezek a lámpák. Ha egy átlagembert megállít vagy megelőz

egy ilyen villogó lámpa, az mindig megrémül. Fogalmuk sincs róla, hogy nekünk mit jelent ugyan-ez néha. És hogy miket látunk a fényében.

Mindig égve hagyunk egy lámpát a csűrben, de most világosabb volt, mint amikor egyetlen éjszakai lámpa ég, és az oldalajtó nyitva állt. Azt terveztem, hogy megkerülöm, azután mégis oda-mentem. Látni akartam a játékeret, mielőtt bármi történne.

Semmit sem láttam, amitől olyan nagyon tartottam, csupán a Buickot. Ahogy benéztem, valami sokkal ijesztőbb fogadott. A fiú ott ült a Roadmaster túlméretezett volánja mögött, a melle szét volt zúzva. Ahol a pólójának kellett volna lennie, ott nem volt más, csak véres ragyogás. A lábam elgyengült, azután rájöttem, hogy nem is vért látok. *Talán nem vért.* Az alakja túlságosan szabályos. Egyenes, vörös vonalban futott lefelé a kék póló kerek nyakától... és szögletes volt... majdnem derékszögű...

Nem, ez nem vér.

A benzineskanna, amelyből Arky a fűnyírót tölti fel. Ned megmozdult a volán mögött, előbukkant az egyik keze. Lassan, álmatagon mozgott. Egy Berettát tartott. A Bel Air csomagtartójában őrizte az apja oldalfegyverét? Vagy talán éppenséggel a kesztyűtartóban?

Úgy döntöttem, nem számít. Ott ült abban a halálos csapdában, a benzinnel és a fegyverrel. Öld meg, vagy gyógyítsd meg, gondoltam. Sohasem fordult meg a fejemben, hogy egyszerre próbálkozik mindkettővel.

Nem látott. Látnia kellett volna - sápadt, rémült arcom betöltötte az egyik sötét ablakot, és tökéletesen látható volt onnan, ahol ő ült -, és látnia kellett a lüktető, vörös fényt is, amely a kocsim tetejéről áradt szét. Mégsem láttam. Éppen úgy hipnózis alatt állt, mint Huddie Royer, amikor elhatározta, hogy bemászik a Roadmaster csomagtartójába, és magára húzza a tetejét. Még kintről is éreztem a vonzást. Azt a növekvő lüktetést. Azt az *elevenséget*. Még szavak is keveredtek bele. Talán meg is értettem volna őket, ha alkalmazkodom hozzájuk, de szinte nem is számítottak, mert a lüktetés volt az, ami előhívta őket, az a mozgás, amelyet elejétől fogva valamennyien éreztünk a Buick körül. Erre a lüktetésre némelyek - például ennek a fiúnak az apja - sokkal fogékonyabbak voltak, mint mások.

Gyere be, vagy maradj kívül, mondta egy hang a fejemben tökéletes, dermesztő közönnyel. *Elkapok egyet-kettőt, azután alszom. Még egy kis csíny, mielőtt végem lenne. Egy vagy kettő, nekem mindegy.*

Fölnéztem a gerendára szerelt hőmérőre. A vörös tű tizenhat fokon állt, amikor elhúztam az Országútba, de mostanra lement tizennégy fokra. Szinte láttam, ahogy a szemem előtt süllyed, és hirtelen rémítő elevenséggel villant belém egy élmény.

A dohányosok padjánál történt. Ott cigarettáztam, és Curt éppen leült. A füstölők padja akkor nyerte el különös fontosságát, amikor kijelentették, hogy a rendőrség területe dohányzásmentes övezet lett. Ide mentünk ki, hogy összehasonlítsuk a följegyzéseket, amelyek az éppen zajló ügyekről készültek, megoldást találjunk a keletkező nézeteltérésekre, fontolgassuk a nyugdíjazással és életbiztosítással kapcsolatos terveinket és a nyugdíj arany idejét. A dohányosok padjánál mesélte el Carl Brundage, hogy a felesége elhagyja, és viszi a gyerekeket is. A hangja nem remegett, de beszéd közben könnyek peregtek az arcán. Tony ott ült a padon, egyik oldalán én, a másikon Curt („Krisztus és a két lator”, mondta gunyoros mosollyal), amikor elmondta, hogy fölterjesztett a parancsnoki posztra, amely az ő visszavonulásával megüresedik. Már ha én is akarom. Az apró szikra a szemében jelezte, hogy piszkosul tudja, mennyire akarom. Curtis és én bólintottunk, nem sokat beszélünk. És a dohányosok padján zajlott le Curtisszel az utolsó beszélgetésünk a Buick 8-asról. Hogy ezt mennyi idővel követte a halála? Csúnya borzongással jöttem rá, hogy valószínűleg még aznap történt. Bizonyosan ez magyarázza, hogy az emlék élénksége miért tűnt olyan borzalmasnak.

Vajon gondolkodik?, kérdezte Curt. Erős reggeli napfény sütötte az arcát, és - azt hiszem - egy papírpohárban kávé tartott a kezében. *Vajon figyel és gondolkodik, várja a lehetőséget, a saját pillanatait?*

Majdnem biztos, hogy nem, feleltem, de gondban voltam. Mert a „majdnem” jókora területet fed le, igaz? Talán az egyetlen szó a nyelvben, amely még a *ha*-nál is tágabb értelmű.

De a leglátványosabb horrorműsort akkorra időzítette, amikor majdnem teljesen kihalt volt a környék, mondta Ned apja elgondolkodva. Letette a kávéját, hogy forgathassa Stetson kalapját, ami régi szokása volt. Ha igazam van a nappal kapcsolatban, akkor az a kalap öt órán belül lerepül a

fejéről, és véresen hullik a gazba, ahol később megtalálják a McDonald's csomagolópapírok és üres kólásdobozok között. *Mintha tudná. Mintha tudna gondolkodni. Figyel. Vár.*

Nevettem. Az a fajta nyers nevetés volt, amelyben nem sok vidámság van. Azt mondtam neki, hogy mit hülyéskedik itt. Azzal folytattam, *Legközelebb azt fogod mondani, hogy valami sugarat bocsát ki, vagy effélét, amitől azon a napon a Norco tartálykocsi nekiment az iskolabusznak.*

Szóban nem válaszolt, de a szeme kérdően nézett. *Honnan tudod, hogy nem így történt?*

És akkor fölvettem a fiú kérdését. Megkérdeztem... Figyelmeztetés szólalt meg a fejemben, nagyon halkán és mélyen. Visszaléptem az ablaktól, arcomhoz emeltem a kezem, mintha azt gondolnám, hogy meg tudom fékezni azt a beteg vonzást pusztán azzal, hogy eltakarom a Buick képét. És Nedét, aki olyan sápadtnak és elveszettnek tűnt a túlméretezett volán mögött. Megkaparintotta Nedet, mint ahogy, ha csak átmenetileg, megkaparintott engem is. Megpróbált félrevezetni egy csomó haszontalan emlékekkel. Hogy tudatosan várta-e ki a lehetőséget Ned elkapására, nem számít. Az számít, hogy a levegő gyorsan hűl, szinte zuhanásszerűen, és ha valamit tenni akarok, akkor annak most van itt az ideje.

Talán segítséget kellene hívnod, suttogta a hang. Úgy hangzott, mintha az enyém lenne, de nem az volt. *Lehet még valaki az épületben. Én ellenőrizném a helyedben. Nem mintha nekem számítana. Csak az a fontos, hogy még valami csínyet elkövessek, mielőtt aludni térnék. Nekem kizárólag ez számít. És miért? Mert megtehetem, cimbi - egyszerűen azért, mert megtehetem.*

A segítség jó ötletnek tűnt. Isten a tudója, mennyire megrémültem a gondolattól, hogy egyedül menjek be a B garázsba, és jelenlegi állapotában közelítsem meg a Buickot. Főleg az hajtott, hogy mindezt én okoztam. Én voltam az, aki kinyitotta Pandora szelencéjét.

Futva megkerültem a kunyhót, meg sem álltam az oldalajtónál, noha éreztem a benzin súlyos, erős illatát. Tudtam, hogy mit csinál a fiú. Az egyetlen kérdés az volt, hogy mennyi benzint öntött a kocsira alá, és mennyit tartalékol a kannában.

A kunyhó ajtaján lakat lógott. Évek óta nyitva állt, a görbe acélt csak azért böktük keresztül a fémkallantyú fülein, nehogy a szél kivágja az ajtót. Este még nyitva volt a lakat. Erre megesküszöm. A hold nem ragyogott odafönt, de elég világosság áradt ki a nyitott oldalajtóból, hogy tisztán lássam a zárat. Azután, ahogy érte nyúltam, az acél halk, de hallható kattanással belesiklott a lakat-testen levő lyukba. Láttam, ahogy megtörténik... és éreztem is. Egy pillanatra kiélesedett és összpontosult a fejemben a lüktetés. Mintha valaki az erőfeszítéstől visszafojtaná a lélegzetét.

Két kulcskarikát tartottam magamnál: a rendőrségi kulcsokét és a sajátjaimét. A „hivatalos” gyűrűn húsz volt, és még a régi időkben tanultam egy trükköt Tony Schoonidstól. Hagyom, hogy a kulcsok belepottyanjának a tenyerembe, mint a marokkó pálcikái, azután oda se nézve, egyszerűen végigsimítom őket. Ez nem mindig jön be, de ez alkalommal működött, valószínűleg azért, mert a kunyhó lakatjának kulcsa kisebb volt a többinél, nem számítva az öltözőszekrényemét, de annak meg szögletes a feje.

Most ismét meghallottam a halk zümmögést. Gyenge volt, mint egy motoré, amely a föld alatt van, de azért világosan ki lehetett venni.

Megfogtam a kulcsot, amelyet kitapogattam, és beledugtam a zárba. Az acélkar ismét kicsúszott a zárból. Kitéptem a lakatot, és a földre dobtam. Azután kinyitottam az ajtót, és beléptem a kunyhóba.

A kis raktér még mindig őrizte azt a borzalmas hőséget, amelyet csak padlásokon és kamrákban lehet érezni, mert hosszú ideig álltak bezárva a kánikulában. Senki sem járt ide ki többé, de az évek során összegyűlt tárgyak (nem számítva a festékeket és hígítókat, amelyeket óvatosságból eltávolítottunk) még itt voltak; láttam őket a halvány fényben. Magazinhalmozok, amelyeket leginkább férfiak olvasnak (az asszonyok azt hiszik, hogy a meztelen lányokat szeretjük, bár szerintem jobban érdekelnék a szerszámok). A konyhai asztal és a ragasztóval megjavított szék. A sarokban rendőrségi sávra beállított olcsó készülék. A videokamera, amelynek elemei kétségtelenül döglöttek, mindjárt az üres kazetták öreg doboza mellett. Az egyik falra öntapadós feliratot ragasztottak: **TÁMOGASD A SZELLEMLEG VISZSZAMARADOTTAKAT, HÍVJ MEG EGY FBI-ÜGYNÖKÖT EBÉDRE.** Éreztem a porszagot. A fejemben egyre erősebb lett a Buick által gerjesztett lüktetés.

Volt egy dróton lógó villanykörte, a falon meg egy kapcsoló, de még csak nem is próbálkoztam. Gyanítottam, hogy a körte rég kiégett, vagy a kapcsoló elég eleven ahhoz, hogy megkínáljon egy kiadós sokkal.

Az ajtó becsapódott, elvágott a holdfénytől. Ez lehetetlen, mert ha nem nyúltunk hozzá, ez az ajtó mindig az ellenkező irányba, kifelé nyílt. Mindnyájan tudtuk. Ezért fűztük át a két karikán a lakatot. Ma este azonban közhellyé vált a lehetetlen. A Buickot birtokló erők azt akarták, hogy sötétben legyek. Talán arra gondoltak, hogy a sötétség lelassít.

Ez nem vált be. Már megpillantottam, amire szükségem volt; a sárga kötéltekercs még mindig ott lógott a falon a vicces fölirat alatt, mellette pedig elfeledetten porosodott egy köteg kábel. Még valamit észrevettem. Valamit, amit Curt Wilcox tett föl a polcra a videokamera mellé, nem sokkal azután, hogy beállította a rózsaszínű tapogatóival csapkodó E. T.

Fogtam ezt a tárgyat, a farzsebembe csúsztattam, levettem a falról a kötéltekercset, azután kivágtam az ajtót. Sötét alak magasodott előttem, és kis híján felordítottam. Egy pillanatig biztos voltam benne, hogy a sötét kabátos az, akinek formátlan füle és furcsa kiejtése van. Amikor azonban a mumus megszólalt, egészen másképp hangzott.

- Az az átok kölg visszagyött! - suttozta Arky. - Félúton voltam hazafelé, de a köcsögid, csak úgy megfordultam! Valahogy tudtam. Én csak...

Félbeszakítottam, azt mondtam, maradjon itt, azzal karomon a kötélkarikával, futva megkerültem a B garázs sarkát.

- Ne menny be, őrmester! - szólt Arky. Azt hiszem, kiabálni szeretett volna, de túlságosan meg volt ijedve ahhoz, hogy kiengedje a hangját. - Benzint locsút szét, és pisztoly is van nála. Látam.

Megálltam az ajtó mellett, leeresztettem a kötelet a karomról, és nekiláttam, hogy az egyik végét felkössem az ajtóra szerelt erős horogra, azután mégis inkább Arkynak adtam.

- Érzed, Sandy? - kérdezte. - A rádióba megin minden összekeveredett, semmi más nincsen, csak a statikus sercegés. Az ablakon át hallottam, ahogy Steff szentségöl.

- Nem érdekes. Kösd csomóra a kötél végét. Használd a horgot.

- He?

- Hallottad.

Megfogtam a kötél másik végén levő hurkot, beleléptem, felrántottam derékig, és jól meghúztam. Hóhércsomó volt rajta, még maga Curt kötötte, simán csúszott a kötél.

- Őrmester, eztet nem teheted! - Arky utánam kapott, de nem volt igazi erő a szorításában.

- Kösd oda, azután tartsd - mondtam. - Ne gyere be, akármilyen történjék. Ha mi... - azért nem akartam azt mondani, hogy ha mi eltűnnénk - nem akartam hallani, hogy ezek a szavak hagyják el a számat. - Ha bármi történék, mondd meg Steffnek, hogy amint megtehető, adja ki a D kód hívást.

- Jézus! - Ez Arky szájából sokkal inkább úgy hangzott, hogy Jesszus. - Megbolondúltál? Hát nem érzed?

- De érzem - feleltem, és bementem. Folyamatosan lengettem a kötelet, nehogy beakadjon valahol. Úgy éreztem magam, mint egy bűvár, aki ismeretlen mélységbe merül le, aki a levegővezetékekkel törődik, nem azért, mintha tényleg azt hinné, hogy sokat segít rajta, csak csinálni akar valamit, távol tartja a gondolatait azoktól a dolgoktól, amelyek körülötte úszkálhatnak a sötétben, lámpájának kékjén túl.

A BUICK 8-AS ott állt kövéren, fényűzően, fehér betétes kerekein, és mélyen zümmögött önnön üregeiből. A lüktetés erősebb volt, mint a zümmögés, és most, hogy tényleg bent voltam, éreztem, ahogy felhagyott amúgy is csak félig komoly erőfeszítéseivel, hogy kint tartson. Inkább lökdösött láthatatlan kezeivel, maga felé húzott.

A fiú ott ült a volán mögött, a marmonkanna az ölében, az arca, a homloka fehér volt, bőre megfeszült és ragyogott. Ahogy közeledtem felé, a feje egy robot lassúságával fordult el a nyakán, és rám nézett. A szeme kitágult és elsötétült. Egy komolyan belőtt ember vagy egy végzetesen sebészt lény ostobán üres pillantásával nézett rám. Az egyetlen érzélem, ami megmaradt a szemében, egyfajta szörnyű, fáradt makacsság volt, a kamaszos kitarítás, amely választ követel, mindenáron. Igaza volt. A Buick természetesen ezt használta ki. Ezt használta föl a fiú ellen.

- Ned.

- Én kimennék a helyedben, őrmester. - Halkan, tökéletesen formált szótagokkal beszélt. - Nincs sok idő. Jön. Olyan, mintha lépéseket hallanék.

Igaza volt. Hirtelen fölágaskodott bennem a borzalom. A zümmögés talán valamiféle gépezet, a lüktetés csaknem bizonyosan telepátia. De ez valami más volt, egy harmadik dolog.

Valami jön.

- Ned, kérlek! Nem tudod megérteni, mi ez, és bizonyosan nem tudod megölni sem! Mindössze annyit érsz el, hogy felszippantanak, mint szemetet a porszívó. Magára hagyod az anyádat és a húgaidat. Tényleg ezt akarod, itt hagyni őket ezer kérdéssel, amelyre senki nem tud válaszolni? Nehéz elhinnem, hogy az a fiú, aki idejött, hogy az apja nyomdokaiba lépjen, ennyire önző lehet!

Erre már megvillant valami a szemében. Olyan volt, mint amikor egy ember erősen összpontosít, de közben zajt hall a szomszédból. Azután a pillantása ismét földerült. - Ez az átkozott kocsi megölte az apámat - mondta. Nyugodtan beszélt. Sőt türelmesen.

Ezzel csakugyan nem vitatkozhattam. - Jó, hát talán megtette. Talán valamilyen módon hibás lehet azért, ami a papáddal és Bradley Roachsal történt. Ez azt jelenti, hogy téged is megölhet. Hogy van ez, Ned? Egyet fizet, kettőt kap?

- Én fogom megölni őt - mondta, és végre valami megjelent a szemében, megzavarta a felszín nyugalalmát. Ez több volt haragnál. Egyfajta örület volt. Fölemelte a kezét. Az egyikben volt a pisztoly. A másikban gázöngyújtót tartott. - Mielőtt beszippanthatna, felgyújtom ezt az átkozott járgányt. Ez örökre be fogja zárni az ajtót az innenső oldalon. Ez lesz az egyik lépés. - Ijesztő volt, ahogy az ifjúság öntudatlan pimaszságával beszélt, abban a meggyőződésben, hogy ez az ötlet öléltte senkinek nem juthatott az eszébe. - És ha ezt a tapasztalatot élve megúszom, akkor megölöm azt a másik oldalon, akármi legyen is. Ez lesz a második lépés.

- Akármilyen vár? - Akkor döbbsentem rá feltételezéseinek iszonyúságára. Beletántorodtam. - Ó, Ned! Ó, Krisztusom!

A lüktetés erősödött. A zümmögés is. A bőrömmön éreztem a rátelepedő, természetellenes hideget, amely a Buick tevékeny időszakainak jellemzője. Észrevettem, hogy a túlméretezett volán fölött bíbor fény virágozik ki a levegőben, majd tovasiklik a kormány felszínén. Jön. Közeledik. Tíz évvel ezelőtt már itt lett volna. Talán még öt éve is. Most egy kicsit tovább tart.

- Gondolod, Ned, hogy köszöntő bulit tartanak, ha megérkezel? Arra számítás, hogy elküldik a Sárga Bőrű, Rózsaszín Hajú Nép Legfelsőbb Elnökét, esetleg a Másik Világegyetem Császárárt, hogy üdvözöljön, és átadja a város kulcsait? Gondolod, hogy bajlódnak veled? Minek? Egy gyerekkel, aki nem képes elfogadni a tényt, hogy az apja halott, és nem képes a saját életét élni?

- Pofa be!

- Tudod, hogy mit gondolok?

- Nem érdekel, hogy mit gondolsz!

- Azt gondolom, hogy egy nagy rakás semmi lesz, amit odaát látsz, mielőtt megfulladnál a túloldali légkörben.

Ismét bizonytalanság villant a szemében. Énjének egyik része George Morgant akarta követni, hogy mielőbb legyen vége. De volt egy másik része is, amely élni akart. És mindkettő fölött, alatt és körül, mindent egybefonva ott volt a lüktetés és a halk hívás. Még csak nem is volt zsongító. Inkább húzott.

- Őrmester, gyere mán ki! - rikkantott Arky.

Nem törődtem vele, le nem vettem a szemem Curt fiáról. - Ned, használd az agyad, ha már ilyen messzire jutottál. Kérlek. - Nem kiáltottam, csak fölemeltem a hangom, hogy hallani lehessen az erősödő zümmögés közepette. Ugyanakkor megérintettem a tárgyat, amit a farzsebembe dugtam.

- Ez a dolog, amiben ülsz, talán él, mégsem éri meg az időt, amit vele töltesz. Hát nem látod, hogy alig különbözik egy Vénusz légycsapójától, vagy egy kancsókatól? Nem állhatsz bosszút ezen a dolgon, nem érsz vele semmit. Ennek nincs agya.

Remegni kezdett a szája széle. Ez jó volt kezdetnek, csak azért imádkoztam Istenhez, hogy rakja már el azt a pisztolyt, vagy legalább engedje lejjebb. Azután ott volt a gázgyújtó is. Nem olyan veszedelmes, mint az automata, de azért elég rossz; ahogy ott álltam a Buick vezető felőli oldalán, lábam benzinben ázott, a gőze olyan erős volt, hogy könnyezett tőle a szemem. A bíbor izzás lomha vonalakban elkezdte befogni a hamis műszerfalat, megtöltötte a sebességmérő kijelzőjét, amely úgy festett, mint az ácsok szintezőjének buborékja.

- Megölte az apámat! - kiáltotta gyerekhangon, de nem nekem szólt a kiáltás. Nem tudott rájönni, hogy mire kiált, pedig pontosan az akarta megölni.

- Nem, Ned. Ide figyelj, ha ez a dolog tudna nevetni, akkor most jót nevetne. Nem kapta el úgy az apádat, ahogy szerette volna - nem úgy, ahogy Ennist és Brian Lippy -, de most piszkosul közel jár hozzá, hogy elkapja az apa fiát. Ha Curt tudná, ha látná, akkor jajveszékelné a sírjában. Ez az, amitől félt, aminek a megelőzéséért harcolt. Minden újra megtörténik. A saját fiával.

- Hagyd abba, hagyd abba! - Könnyek peregtek a szemhéja alól.

Lehajoltam, beledugtam arcomat az erősödő bíbor izzásba, be a feltoluló hidegbe. Odahajoltam Ned arcához, amelyen végre morzsolódni kezdett az ellenállás. Még egy csapást kellett elhelyeznem. Előhúztam a dobozt, amelyet a konyhából hoztam, kivettem a farzsebemből, és a lábamhoz szorítottam, miközben azt mondtam: - Hallania kell, ahogy ez itt nevet, tudnia kell, hogy késő...

- *Nem!*

- ...hogyan nincs mit tenni. Semmit nem lehet tenni. Kezét a füléhez emelte, a balban a pisztolyt fogta, a jobban a gázgyújtót, a benzinkannát a térdén egyensúlyozta, a lába sípcsontig eltűnt a levendulaszínű ködben, az izzás emelkedett, mint a víz a kútban. Nem volt jó - nem tudtam annyira megingatni, mint szerettem volna -, de azért megfelelt. A hüvelykujjammal lepattintottam a permetről a műanyag tetőt, egy töredék pillanatig azon tűnődtem, hogy maradt-e a nyavalyásban elég nyomás ennyi év után, amíg használatlanul állt a konyhá polcán, azután a fiú arcába spricceltem a könnygázt.

Ned felüvöltött meglepetésében és fájdalmában, mikor a permet eltalálta a szemét és az orrát. Ujjai megfeszültek a papája Berettáján. A lövés fülsiketítő volt a csűr belsejében.

- AFFENE! - hallottam Arky ordítását a fülem csengésén túl.

Megragadtam a kilincset, mire a zár kis kallantyúja magától lenyomódott, éppen úgy, ahogy a lakat füle tette a konyhá ajtaján. Behajoltam a nyitott ablakon, ökölbe zártam a kezem, és rávágtam a benzines kanna oldalára. Az kirepült a fiú rángatózó öléből, beleborult a párás, levendulaszínű fénybe, amely az autó padlójáról emelkedett föl, és eltűnt. Egy pillanatra az az érzésem támadt, hogy bucskázik egyet, ahogy akkor tesznek a tárgyak, amikor magasról hajtja le őket az ember. A pisztoly ismét elsült, éreztem a golyó szelét. Nem járt igazán közel hozzám - a fiú még mindig vakon tüzelt, valószínűleg nem is volt tudatában annak, hogy lövöldöz - de ha az ember úgy érzi, hogy a levegő megmozdul egy golyó útjában, akkor az mindig piszkosul közel van.

Belül kotorásztam a Buick ajtaján, végre megtaláltam a belső kilincset, és megrántottam. Ha nem sikerül felhúznom, nem tudom, mi lett volna a következő lépésem - a fiú túl nehéz volt ahhoz, hogy az ablakon cibáljam ki -, de sikerült, és kinyílt az ajtó. Ezzel egy időben ragyogó fény emelkedett föl a Roadmaster padlójáról, a csomagtartó döngve kinyílt, és megkezdődött az igazi húzás. *Felszippananak, mint szemetet a porszívó*, mondtam, de a felét sem tudtam annak, mi következik. Az apály hullámverése hirtelen felgyorsult, vad kavargássá vált, olyasmivé, mint a cunamit megelőző hullámok, még mielőtt a szökőár mindent megsemmisítene. Belülről kifelé fújó szelet éreztem, amely húzott, ahelyett, hogy tolt volna, szinte kihúzta a szememet az üregéből, a bőrt meg csaknem lenyúzta az arcomról, miközben hajam szála sem mozdult.

Ned sikoltott. A keze hirtelen lehullott, mintha láthatatlan kötelékek tekeredtek volna a csuklójára, és most valaki megrántotta volna. Süllyedni kezdett, bele az ülésbe, amely nem is ülés volt már. Eltűnt, beleolvadt az emelkedő, ibolyaszínű fény viharzó habjába. Megragadtam a karját, megrántottam, először egy, majd még egy lépést botladoztam hátrafelé. Harcoltam annak az erőnek a hihetetlen vonzásával, amely igyekezett behúzni az egyre mélyülő bíbor torokba - mert azzá vált a Buick belseje. Hanyatt estem, Ned meg rám zuhant. A benzin átítatta a nadrágom szárát.

- *Húzz!* - üvöltöttem Arkynak. A lábammal kapáltam, igyekeztem eltávolodni a Buicktól és a belőle ömlő fénytől. Nem találtam semmit, amiben megkapaszkodhattam volna. A benzintől csúszós volt minden.

Ned olyan keményet zökkent a vezetőülés ajtajának irányába, hogy csaknem kisiklott a szorításomból. Ugyanakkor éreztem, hogy a kötel megfeszül a derekamon. Erős rántás húzott hátrafelé, miközben újra átkaroltam Ned mellkasát. Még mindig a pisztolyt markolta, ám egyszer csak előre-csapódott a karja, és a pisztoly kirepült a kezéből. A fülkében lüktető bíbor fény lenyelte, és miközben eltűnt, kétszer mintha elsült volna, csak úgy magától. Ugyanakkor a minket visszatartó erő

gyengült kissé. Talán eléggé ahhoz, hogy elmenekülhessünk, ha most rögtön, habozás nélkül lelépünk a színről.

- *Húzz!* - kiáltottam Arkynak.

- Főnök, ollan keményen húzlak, ahogy...

- *Keményebben húzz!*

Ismét dühös rántást éreztem. Elakadt a lélegzetem, ahogy a Curtis által csomózott hurok megszorult a derekamon. Feltápászkodtam, botladozva hátráltam a magamhoz szorított fiúval. Ned zihált, szemhéja puffedten összezárult, mint a bokszolóé, aki a tizenkét menet közül a legrosszabbon van túl. Nem hinném, hogy látta, ami következett.

A Buick belseje eltűnt, felemészttette a bíbor fény. Valami kimondhatatlan, megismerhetetlen csatorna nyílt meg. Egy másik világba nyíló, fertőzött torokba néztem bele. Onnan, ahol álltam, talán beszippanthatót volna mindkettőnket a szívóerő, ha fokozódik - ám ekkor Arky elszipította magát fisztulás hangján: - Segiccsé, Stefi? Az isten szerelmire! Tépje ide, oszt segiccs! - A lány bizonyára engedelmeskedett, mert egy-két másodperccel később Neddel együtt úgy rántottak minket hátrafelé, mint a frissen fogott halat.

Megint elestem, és bevertem a fejem. A lüktetés és a zümmögés üvöltéssé olvadt össze, amely mintha lyukat fűrt volna az agyamba. A Buick villogni kezdett, akár egy neonreklám, és zöld hátú bogarak kezdtek potyogni az izzó csomagtartóból. A padlóra esve nekiiramodtak, azután elpusztultak. Ismét fölerősödött a szívás, és mi megindultunk vissza a kocsifelé. Mintha egy ocsmányul erős mélyáramlat kapott volna el. Előre-hátra, előre-hátra.

- *Segíts!* - ordítottam Ned fülébe. - *Muszáj segítened, különben beszippant!* - Abban a pillanatban arra gondoltam, hogy a kocsifélig is beszippant, akár segít a fiú, akár nem.

Ned nem látott, de süket nem volt, ezért úgy döntött, hogy élni akar. Lerakta tornacipős lábát a betonpadlóra, és olyan erősen lökte magát hátrafelé, ahogy csak bírta. Csúszkáló cipősarka benzint fröccsentett. Ugyanekkor Arky és Stephanie Colucci ismét vadul megrántották a kötelet. Legalább ötméternyit csúsztunk az ajtó felé, amikor ismét elkapott a mélyáramlat. Körül tudtam tekerni Nedet a kötéllel, többé-kevésbé magamhoz erősítettem. Azután újra kezdődött, a Buick visszaszívta azt a távot, amit addig megtettünk, sőt még többet. Lassan mozgatott, de borzalmas kérélelhetetlenséggel. Levegőt kiszorító, klausztofóbiás nyomás volt a mellemben. Ennek egyik oka a kötél volt, a másik az az érzés, hogy felcsipentett, végigtapogatott, megrángatott egy láthatatlan kéz. Nem akartam elmenni arra a helyre, amit láttam, de ha közelebb kerülünk a Buickhoz, akkor akarni fogom. Mindketten akarjuk majd. Minél közelebb kerülünk, annál nagyobb erő vonz minket. Hamarosan elpattan a sárga nejlönkötél. Mindketten elröppenünk, még mindig egymáshoz kötözve. Bele abba a beteges, bíbor torokba, azután pedig a mögötte elterülő helyre, akármi is az.

- *Utolsó esély!* - üvöltöttem. - *Rántsátok meg háromra! Egy... kettő... HÁROM!*

Arky és Stephanie az ajtó előtt egymásnak vetették a vállukat, és beleadták minden erejüket. Ned és én a lábunkkal toltuk magunkat. Hátrarepültünk, ez alkalommal egészen az ajtóig jutottunk, mielőtt ez az erő ismét megragadhatott volna, hogy éppen olyan megállíthatatlanul vonszoljon bennünket, ahogy a mágnes vonzza a vasreszeléket.

Az oldalra fordultam. - Ned, az ajtó tokja! *Ragadd meg a tokot!*

Vakon tapogatott, a bal karját teljesen kinyújtotta, ujjai markolásztak.

- A jobb kezeddél, kölyök! - sikoltotta Steff. - *A jobboldal!*

A fiú megtalálta az ajtótokot, és megragadta. Mögöttünk újabb hatalmas villanás született a Buickban, és éreztem, hogy az erő, amellyel ez a tárgy húz, megint egy árnyalattal nőtt. Mintha valami új, ocsmány tömegvonzás lenne. A kötél a mellem körül acélszalaggá vált, és egy korty levegő se jutott belém. A szemem kidülledt, a fogaim lüktettek az állkapcsomban. A zsigereim mintha a torkomban lettek volna. A lüktetés megtöltötte az agyamat, kiégette a tudatos gondolatokat. Ismét siklani kezdtem a Buick felé, a cipőm sarka csúszkált a betonon. Még egy pillanatot csúszok, azután pedig repülni fogok, mint a madár, amelyet beszippant egy sugárhajtású turbina motorja. És amikor megindulok, a fiú is velem jön, valószínűleg az ajtókeret szálkáival a körme alatt. Velem *kell* jönnie. A láncos hasonlatom szó szerinti valósággá vált.

- Sandy, fogd meg a kezem!

Elfordítottam a nyakam, hogy odanézzek, és nem is nagyon lepődtem meg, amikor Huddie Royert pillantottam meg - mögötte pedig Eddie-t. Visszajöttek. Kicsit később esett le nekik, mint

Arkynak, de visszajöttek. És még csak nem is azért, mintha Steff hívta volna őket rádión a D kóddal; a saját kocsijukon jöttek, ráadásul a rádiókapcsolat szünetelt a központ körül, legalábbis időlegesen. Nem, ők csak úgy... jöttek.

Huddie térdelt az ajtóban, egyik kezével tartotta magát, nehogy beröppenjen. A haja meg sem rezgett a fején, az inge sem lobogott, de ő imbolygott, mintha erős szél fújna. Eddie mögötte guggolt, és átnézett Huddie bal válla fölött. Valószínűleg Huddie övét fogta, ámbar ezt nem láttam. Huddie szabad keze felém nyúlt és én megragadtam, mint a fuldokló a szalmaszálat. Úgy is *éreztem* magam.

- Most *húzzátok*, a nyavalyába! - morgott Huddie Arkynak, Eddie-nek és Steffnek. A Buick fénye villogott a szemükben. - Húzzátok, ha beleszakadtok is!

Talán nem mentek el ilyen messzire, de keményen húztak, és mi kibucskáztunk az ajtón, ahogy a dugó jön ki a palackból, és kicsi a rakást játszottunk, és Huddie került legfelülre. Ned lihegett, az arcát a nyakamra hajtotta, arca és homloka izzott, mint a zsarátnok. Könnyei átnedvesítették az ingem.

- Aúú, őrmester, Krisztusom, *húzd már ki* a könyököd az orromból! - kiáltotta Huddie fojtott, dühös hangon.

- Csukjátok be az ajtót! - kiáltotta Steff. - Gyorsan, mielőtt kijön valami ocsmányság!

Semmi sem jött, csak néhány ártalmatlan, zöld hátú bogár, mégis igaza volt. Mert az a fény elég pocskék volt. Az a szagotatlan villogó, bíbor fény.

Még mindig egymáson hevertünk a kövezeten, könyökök döftek térdekbe, lábak szorultak testek alá, Eddie, aki valahogy belegabalyodott a kötélbe, legalább annyira, mint Ned, Arkyval kiabált, aki a nyakát szorította, majd' megfojtotta, mellette Steff térdelt, igyekezett kiszabadítani a kezét az egyik rikító sárga hurokból, miközben Ned levegőért kapkodott, és rúgkapált. Senki sem csukta be az ajtót, az azonban *bevágódott*, és én olyan szögben hajtottam félre a nyakamat, amelyet csak a vakrémület enged, mert hirtelen biztos voltam benne, hogy ott van az egyik, észrevétlenül átjött, és most kint van, és talán szeretne megfizetni azért, akit annyi évvel korábban lemészároltunk. És meg is láttam egy árnyékot a csűr meszelt oldalán. Azután megmozdult, a tulajdonosa előrelépett, és a halvány fényben kirajzolódott egy női kebel és egy csípő domborulata.

- Félúton voltam hazafelé, amikor elkapott ez az érzés - mondta Shirley remegő hangon. - Nagyon rossz érzés. Úgy döntöttem, hogy a macskák még várhatnak egy kicsit. Ne hánykolódj, Ned, úgy minden csak rosszabb lesz.

Ned azonnal elcsitult. A lány lehajolt, és egyetlen ügyes mozdulattal kiszabadította Eddie-t a hurokból, amibe a nyaka beleakadt. - Na tessék, ennyi volt - mondta, azután a lábai fölmondták a szolgálatot. Shirley Pasternak elvágódott az aszfalton, és sírva fakadt.

BEVITTÜK NEDET az épületbe, és a konyhában kimostuk a szemét. A bőr puffadt és vörös volt körülötte, a szeme vérben úszott, de azt mondta, a látása alapján rendben van. Amikor Huddie fölemelte két ujját, rögtön eltalálta az ujjak számát. Négyenél úgyszintén.

- Sajnálom - mondta kásás, fojtott hangon. - Nem tudom, miért csináltam. Illetve tudom, *meg akartam tenni*, de nem most... nem ma este...

- Sss - szólt rá Shirley. Ismét vizet merített, és lemosta a fiú szemét. - Ne beszélj.

De nem lehetett leállítani. - Haza akartam menni. Úgy gondoltam, ahogy mondtam. - Daggadt, borzalmasan kivörösödött szemével rám pillantott, azután ismét lehunyta, amikor Shirley egy újabb maroknyi meleg vizet hozott a csaptól. - Azután egyszer csak ismét itt voltam, és arra gondoltam: „Ma este megcsinálom, ma este végzek veled egyszer és mindenkorra.” Azután...

De nem tudta, mi történt azután; a többi teljesen összefolyt előtte. Ezt nem mondta ki nyíltan, de nem is volt rá szükség. Még csak véreres, zavarodott szemét sem kellett látnom. Láttam őt magát, ahogy ott ült a Roadmaster volánja mögött, ölében a benzineskannával, egyszerre volt sápadt, kábult és elveszett.

- Megfogott - mondtam. - Mindig is rendelkezett valamifajta húzóerővel, csak senkit sem tudott annyira befolyásolni, mint téged. De amikor téged hívott, azt mindnyájan meghallottuk. A magunk módján. Mindenesetre nem a te hibád, Ned. Ha valaki hibás, az én vagyok.

Főlegyenesedett a mosdónál, tapogatott, megfogta az alkaromat. Az arca csöpögött, a haja a homlokára tapadt. Tulajdonképpen egész viccesen festett. Mint egy baptista bohózat szereplője.

Steff, aki az ajtóból figyelte a csűr hátsó ajtaját, odajött hozzánk. - Megint lecsillapodott. Máris. Bólintottam. - Elszalasztotta ezt az alkalmat. Lehet, hogy ez volt az utolsó.

- Bajt keverni - mondta Ned. - Ezt akarta. Hallottam a fejemben. Vagy nem is tudom, lehet, hogy csak ennyit értettem.

- Ha te így vagy vele - mondtam -, én is. De több lehetett ez a mai este holmi bajkeverésnél.

Mielőtt többet mondhattam volna, Huddie jött ki a fürdőszobából az elsősegélydobozzal. Letette a pultra, kinyitotta, és elővett egy tégely balzsamot. - Ezzel kend be a szemed környékét, Ned. Ha valamennyi a szemedbe kerül, ne aggódj. Alig fogod észrevenni.

Ott álltunk, figyeltük, ahogy körben bekeni a szeme táját a neonban csillogó kenőccsel. Amikor végzett, Shirley megkérdezte tőle, jobb-e. Biccentett.

- Akkor menjünk ki megint - mondtam. - Van még egy dolog, amit el kell mondanom neked. Már korábban kellett volna, de az igazságra sohasem gondoltam volna, amíg a saját szememmel nem láttalak abban az átkozott kocsiában. A döbbenet segített.

Shirley összevont szemöldökkel nézett rám. Sohasem volt anya, de ekkor egy anya szigorát láttam az arcán. - Ne ma este - mondta. - Nem látod, hogy ennek a fiúnak mára elege van? Egyikötöknek haza kéne vinnie, és ki kellene találnunk egy történetet az anyjának - mindig hitt Curtisnek, nyilván nektek is hinni fog, ha képesek vagytok összehozni a részleteket - azután dugjátok ágyba.

- Sajnálom, de nem hinném, hogy ez várhat - feleltem.

Shirley szúrósan nézett rám, és látnia kellett, hogy legalábbis úgy gondolom, igazam van, így hát visszamentünk a dohányosok padjához, és miközben a csűr halódó tűzijátékát figyeltük - az este második műsorszámra volt, noha nem túl látványos, legalábbis most nem -, elmondtam Nednek még egy történetet a régi időkből. Úgy láttam, ahogy önök látnak egy jelenetet egy színjátékból, két szereplővel a nagyrészt csupas� színen, két szereplő egyetlen ragyogó rivalda alatt, két ember ült...

Akkor: Curtis

KÉT EMBER ÜL a dohányosok padján, a nyári nap fényében, és egyikük hamarosan meghal - amikor ez elkövetkezik emberi életünkben, minden lánc végére csomó kerül, és Curtis Wilcox már majdnem elérte ezt a pontot. Az ebéd lesz az utolsó étkezése, de ezt egyikük sem tudja. Az elítélt ember figyel, amint a másik rágyújt egy cigarettára, és azt kívánja, bár ő is megtehetné, de hát leszokott. Átkozottul sokba kerül, Michelle mindig piszkálta emiatt, de elsősorban szerette volna látni, ahogy felnőnek a gyerekei. Látni akarta, ahogy iskolába járnak, látni akarta a hajuk színét. Voltak terveik a nyugdíj utánra is, ő és Michelle sokat beszéltek erről, a Winnebago elviszi őket nyugatra, ahol végül letelepedhetnek, de ő sokkal hamarabb, és egyedül vonul vissza. Ami a dohányzást illeti, sohasem kellett volna lemondania erről az örömről, de hát az ember ezt előre nem tudhatja. Kellemesen süt a nyári nap. Később forróság lesz, kánikulai hőségben hal meg, de most még kellemes, és az a dolog az út másik oldalán nyugodt. Mostanában egyre hosszabb és hosszabb ideig csöndes. A bekövetkező fényrengések enyhébbek. Lejáróban van, gondolja az elítélt rendőr. De Curtis még érzi a szívverését, csöndes hívását, és tudja, hogy tovább figyel. Ez az ő dolga; visszautasított minden lehetőséget, ami előléptetéssel járt volna. Az ő társa volt az, akit a Buick 8-as elvitt, benne rejlik minden, amire Curtis Wilcoxnak szüksége van. Sohasem zárja be magát a csomagtartóba, ahogy azt egyszer, 1988-ban Huddie Royer majdnem megteszi, őt sohasem eszi meg elevenen, ahogy valószínűleg Brian Lippyvel történt, de azért őt is elkapta: Mindig nála járnak a gondolatai. Hallja a suttogását, ahogy a halász is meghallja a hullámverést még álmában is. És a suttogás, az már hang, és egy lény, amelynek hangja lehet...

Sandy Dearborn felé fordul, és megkérdezi: - Vajon gondolkodik? Figyel, gondolkodik, várja az alkalmat? Dearborn - az öregek még mindig új örmesternek nevezik a háta mögött - nem kérdezi meg, hogy a barátja miről beszél. Ha erről a dologról van szó a B garázsban, ismerik egymás gondolatait, és Curtis néha arra gondol, még azokat is hívja, akiket áthelyeztek a D egységtől, vagy otthagyták a pennsylvaniai rendőrséget, hogy valami más, biztonságosabb munkát keressenek; néha arra gondol, hogy mindnyájan meg vannak jelölve, mint az amishok a fekete ruhájukban és a fekete kocsijaikban, vagy ahogy a pap tesz jelet a hívó homlokára hamvazószerdán, vagy ahogy azok a rabok is meg vannak jelölve, akik összeláncolva ássák végtelen árkaikat az utak mentén.

- Majdnem bizonyos, hogy nem - mondja az új őrmester.

- Mégiscsak félretette a legnagyobb horrorelőadását olyan időre, amikor a hely szinte teljesen kihalt volt - mondja az ember, aki felhagyott a dohányzással, hogy lássa felnőni a gyerekeit, és karjában tarthassa majd az unokáit. - Mintha tudná. Mintha tudna gondolkodni. És figyelni. És várni.

Az új őrmester elneveti magát - a derű hangja, amelybe egészen kevés lenézés vegyül. - Teljesen belehülyültél ebbe a témába, Curt. Legközelebb azt fogod mondani nekem, hogy azon a napon sugarakat bocsátott ki, vagy ilyesmit, ezért karambolozott a Norco tartálykocsi és az iskolabusz.

Wilcox rendőr félrerakja a kávéját a padra, így leveheti nagy kalapját - a Stetsont. Forgatni kezdi a kezében, régi szokása ez. Onnan, ahol ülnek, látják Dicky-Duckot, amint leemeli a benzinszivattyút, és tölteni kezdi a D-12-őt, amit már nem sokáig tehet meg. Észreveszi őket a padon, és int. Visszaintenek, hogy minden rendben, de a kalapos férfi - a szürke rendőrkalap, amely a gaz között fejezi be szolgálati útját az üdítősdobozok és ételespapírok között - alig veszi le közben a szemét az új őrmesterről. Tekintete azt kérdezi, hogy ezt csakugyan kizárhatják-e, hogy bármit is kizárhatnak-e.

Az őrmester, aki dühös lett ettől a pillantástól, azt mondja: - Akkor miért nem csináljuk ki? Kinyírjuk, és vége. Toljuk az épület mögé, öntsük tele benzinnel, amíg csak ki nem csurog az ablakán, aztán gyújtuk meg.

Curtis egykedvűen nézi; de ez a nézés nem palástolja teljesen a megdöbbenését. - Az lenne a legveszélyesebb dolog, amit tehetnénk - mondja. - Lehet, hogy éppen ezt kívánja tőlünk. Ezért akar minket provokálni. Hány gyerek vesztette el az ujját, mert talált valamit a gazban, amiről nem tudta, hogy gyutacs, és egy kővel kalapálni kezdte?

- Ez nem ugyanaz.

- Honnan tudod, hogy nem?

És az új őrmester, aki később azt gondolja majd, hogy nekem kellett volna annak lennem, akinek a kalapja véresen hever a gazban, az út szélén, semmit sem szól. Már-már profán dolognak tűnt, hogy vitatkozzon vele, és mellesleg ki tudhatja? Lehet, hogy igaza van. Gyermekes vesztik el az ujjukat a gyutacsok miatt, vagy megölik öccsüket egy pisztollyal, amelyet a szüleik fiókos szekrényében találnak, vagy leégetik a házat valami ócska petárdával, ami a garázsban akad a kezükbe. Mert nem tudják, hogy mivel játszanak.

- Tegyük föl - mondja a férfi, miközben a kalapját forgatja a kezében -, hogy a 8-as egyfajta szelep. Mint a bűvárok légzőkészülékének szabályozója. Néha belélegeznek, néha kilélegeznek, kiad vagy befogad, a használó akarata szerint. De hogy mit, azt a szelep szabja meg.

- Igen, de...

- Vagy nézd másfelől. Tegyük föl, úgy lélegzik, mint egy ember, aki a mocsár fenekén fekszik, és egy üres nádszálon át lélegzik, így nem veszik észre.

- Jó, rendben van, de...

- Így vagy úgy, minden apró lélegzetvételekben jön be, vagy megy ki, nem is lehet másképpen, hiszen kicsiny a vezeték átmérője. Talán a dolog, amely a szelepet vagy a nádszálat használja, nyugalmi állapotban van, lelassítja az életfunkcióit, mintha hipnózisban vagy téli álomban lenne, így életben maradhat ilyen apró lélegzetvételekkel is. Na de tételezzük föl, hogy valami félrevezetett bolond fogja magát és dinamitot dob a mocsárba, emiatt a nád szükségtelemmé válik. Vagy a szelepnél maradva, a robbanás kitágítja az átmérőt. Megkockáztatnád ezt? Azt, hogy annyi levegőt adsz neki, amennyire szüksége van?

- Nem - mondja halkán az új őrmester.

Curtis folytatja: - Egyszer Buck Flanders és Andy Colucci elhatározták, hogy megteszik.

- Ne mondd?

- Dehogynem mondom - feleli Curtis egykedvűen. - Andy azt mondta, hogy ha néhány rendőr nem képes egy kis autógyújtogatásra, akkor jobb, ha leteszik a jelvényüket. Még tervük is volt. Ott a festék és a hígító, kinn a konyhóban. Öngyulladás, puff, minden leég. És mellesleg, mondta Buck, ki fog sietni a tűzoltókkal? Ez csak egy öreg csűr, aminek a belsejében egy vén Buick áll, az isten szerelmére.

Az új őrmester nem szól semmit. Túlságosan döbrent. - Azt hiszem, ez beszélt velük - mondja Curt.

- Beszél. - Az új őrmester megpróbál értelmet találni abban, amit hallott. - Beszél velük.

- Igen. - Curt föltette a kalapját - amelyet mindig nagykalapnak hívtak -, a szíjat a tarkójára igazította, mert meleg időben így kell viselni, a karimát pedig csak úgy érzésre állította be. Azután azt mondja öreg barátjának: - Ki mered-e jelenteni, hogy hozzád sohasem beszélt, Sandy?

Az új őrmester kinyitja a száját, hogy azt felelje, természetesen nem, de a másik le nem veszi a szemét róla, és súlyos a pillantása. Végül nem mond semmit.

- Nem mered. Mert megtette. Veled, velem, valamennyiünkkel. Leghangosabban Huddie-val beszélt azon a napon, amikor átjött a szörny, de akkor is meghalljuk, amikor suttog. Nem így van? És egész idő alatt beszél. Még akkor is, ha alszik. Ezért fontos, hogy az ember ne hallgasson rá.

Curt föláll.

- Figyelni kell. Ez a mi dolgunk, és most már ezt is tudom. Ha egy szelepen, vagy nádszálon, vagy akármicsodán át kell lélegeznie, előbb-utóbb megfullad. Kimegy belőle a szusz. Föladja. És talán nem is törődik vele. Talán álmában is többé-kevésbé halott. Ha nem ébresztik föl. Ez nagyjából azt jelenti, hogy semmit sem kell tenni, csupán a távolságot kell tartani, mert azon belül elkap-hat. De ez azt is jelenti, hogy békén kell hagyni.

Elindul, élete úgy fut ki a lába alól, mint a homok, de erről egyikük sem tud, azután megáll, és még egy pillantást vet régi barátjára. Nem egyszerre voltak újoncok, de együtt nőttek bele a munkába, és most már éppen olyan jól megy nekik, ahogy kell. Egyszer, amikor együtt iszogattak, az öreg őrmester így jellemezte a bűnüldözést: jó emberek végeznek pocsék robotot.

- Sandy.

Az őrmester kérdő pillantást vet rá.

- Mondtam neked, hogy a srácom játszik az idén a Legion Hallban?

- Még csak hússzor.

- Az edzőnek van egy kisleánya, úgy hároméves. A múlt héten egy nap, amikor átmentem a városra, hogy fölszedjem Nedet, észrevettem, hogy négykézlábra állva játszik azzal a kisleánával a bal oldali pályán. Ettől ismét beleszerettem a fiamba, Sandy. Olyan erősen, mint mikor takaróba burkoltan tartottam a karomban. Hát nem furcsa?

Sandy nem találja furcsának. Úgy gondolja, talán ez minden igazság, amit a világnak tudnia kell a férfiakról.

- Az edző adott nekik mezt, Neden rajta volt az övé, fél térdre ereszkedett, és a labdát dobálta a kisleánának, és esküszöm neked, ő volt a legtisztább, legfehérebb dolog, amire a nyári nap valaha is lenézett. - Azután azt mondja...

Most: Sandy

A CSÜRZEN halványan villant valami, olyan halvány volt, hogy orgonaszínűnek tűnt. Sötétség követte... újabb villanás... még sűrűbb sötétség... amely ez alkalommal töretlen maradt.

- Vége? - kérdezte Huddie, azután válaszolt a saját kérdésére. - Igen. Azt hiszem, vége van.

Ned nem törődött vele. - Mit? - kérdezte tőlem. - Mit mondott ekkor?

- Mit mondhat egy ember, akinél minden rendben van otthon? - feleltem. - Azt mondta, hogy szerencsés ember.

Steff elment, hogy a mikrofonnal és a számítógép képernyőjével foglalkozzék, de a többiek még maradtak. Ned észre sem vette őket. Dagadt, vörös karikás szeme egy pillanatra sem engedett el. - Mondott még valami mást?

- Azt mondta, hogy egy hete két hazafutást értél el a Rocksbury Railroad ellen, és a második után integetté, miközben a harmadikra készültél. Tetszett neki, nevetve mesélte. Azt mondta, hogy legrosszabb napjaidon is különbül kezeled a labdát, mint ő a legjobb formájában. Azt is mondta, hogy el kell kezdened komolyan venni a játékot, ha úgy megy, mint amikor a harmadik alapnál voltál.

A fiú lesütötte a szemét, küzdött magával. Mindnyájan félrenéztünk, hogy nyugodtan eshesen túl rajta. Végül megszólalt: - Azt mondta nekem, hogy sose hagyjak félbe semmit. De ő pontosan ezt tette azzal a kocsival. Azzal a kurva 8-assal. Felhagyott vele.

Megszólaltam: - De választhatott. Ez különbség.

Elgondolkodva ült, aztán bólintott. - Rendben van.

Arky azt mondta: - Ez alkalommal tényleg hazamék.

De mielőtt elment volna, olyasmit tett, amit sohasem felejték el: lehajolt, és megcsókolta Ned dagadt arcát. Megdöbbsentett a gyengédsége. - Jóccakát, fiacskám.

- Jó éjszakát, Arky.

Figyeltük, ahogy elhajt azzal a nyomoronc kisteherrel, azután Huddie azt mondta: - Hazaviszem Nedet a Chevyjével. Ki jön el, hogy visszahozzon a saját kocsimmal?

- Majd én - jelentkezett Eddie. - Csak én odakint várok, amíg beviszed. Ha Michelle Wilcox felrobban, mint egy atombomba, szeretnék hatótávolságon kívül lenni.

- Rendben lesz - mondta Ned. - Azt fogom mondani neki, hogy megláttam a dobozt a polcon, fölvettem, megnéztem, és amilyen ostoba vagyok, a szemembe spricceltem.

Ez tetszett. Megvolt benne az egyszerűség erénye. Pontosan olyasfajta történet volt ez, mint amilyent a fiú apja talált volna ki.

Ned felsóhajtott. - Holnap a ragyogó napvilágon ott fogok ülni Statler városában, a szemész székében. Ez a dolog árnyoldala.

- Nem fog fájni - szölt Shirley. Ő is megcsókolta a fiút, csak ő az ajka csücskénél találta el. - Jó éjszakát, fiúk. Ez alkalommal mindenki elmegy, és senki sem jön vissza.

- Ámen - mondta Huddie, és figyeltük, ahogy a lány elmegy. Negyvenöt felé járhatott, de még mindig magára vonta a tekintetet a hátsójának ringása. Még holdfényben is. *(Különösen holdfényben.)*

Elhajtott. Amikor mellénk ért, intettünk egymásnak, és már nem is látszott belőle más, mint a hátsó lámpák.

A B garázs sötétségbe borult. Onnan nem látszottak a hátsó lámpa fényei. Sem tűzijáték. Vége volt erre az éjszakára, és egy napon örökre véget ér. De nem most. Még mindig éreztem az elmémbe a távolból érkező, álmos lüktetést, az apály suttogását, amely szavakká is változhat, ha akarod.

Amit láttam.

Amit láttam, amikor a karomban tartottam a fiút, akit elvakított a könnygáz.

- Te is jössz, Sandy? - kérdezte Huddie.

- Nem, asszem, nem. Még üldögélek itt egy kicsit, azután hazaindulok. Ha problémáid akadnak Michelle-lel, csak hívj föl. Itt vagy a házban, mindegy.

- Nem lesz gond a mamával - szólalt meg Ned.

- Na, és veled mi a helyzet? - kérdeztem. - Veled lesz még gond?

Habozott, azután felelt: - Nem tudom.

Úgy gondoltam, hogy bizonyos értelemben ez volt a legjobb válasz, amit adhatott. Őszinteségért járt neki egy pont.

Elballagtak, Huddie és Ned a Bel Air felé tartott. Eddie elvált tőlük, elindult a saját kocsija felé, csak annyi időre állt meg az enyémnél, hogy levegye a Kojak-lámpát, és bedobja a hátsó ülésre.

Ned megállt a hátsó lökhárítónál, és felém fordult. - Sandy.

- Tessék?

- Fogalmad sincs róla, hogy honnan jött? Hogy mi ez? Hogy ki volt az a fekete kabátos ember? Semmit nem tudsz?

- Nem. Olykor-olykor morfondíroztunk ezen, de senkinek nem volt olyan ötlete, amelyet legalább megközelítőleg hitelesnek találtunk volna. Jackie O'Hara valószínűleg fején találta a szöveget, amikor azt mondta, hogy a Buick olyan, mint egy kirakójáték, amelyben a darabok nem illenek akárhova. Ide próbálsz, oda próbálsz, erre-arra forogtad, mindenhová megpróbálsz beilleszteni, egy napon aztán megfordítod és látod, hogy vörös a hátulja, a kirakós többi darabjának pedig zöld. Tudsz követni?

- Nem - mondta.

- Nos, gondolkodj el rajta - mondtam -, mert ezzel kell majd leélned az életedet.

- Miből gondolsz, hogy ezt fogom tenni? - kérdezte, és nem volt harag a hangjában. A harag kiégett belőle. Most mintha utasításra várt volna. Jól van.

- Ugye nem tudod, hogy te magad honnan jössz, vagy hová tartasz? - kérdeztem. - Mindazonáltal élsz. Ne átkozódj miatta túlságosan. Egy óránál ne tölts el többet azzal, hogy az öklödet rázod az ég felé, és Istent káromolod.

- De hát...

- Mindenütt vannak Buickok - fejeztem be.

STEFF AKKOR jött elő, amikor a többiek már elmentek, és megkínált egy csésze kávéval. Megköszöntem, de elutasítottam. Megkérdeztem tőle, nem kér-e egy cigarettát. Prúd - már-már megbotránkozott - pillantást vetett rám, és emlékeztetett, hogy nem dohányzik. Mintha ez lenne a fizetőkapuja, amelyen ott olvasható a felirat: EZEN A PONTON MINDEN BUICK ROADMASTERNEK VISSZA KELL FORDULNIA. Öregem, bárcsak ilyen világban élnénk. Bár így lenne. - Hazamész? - kérdezte.

- Hamarosan.

Bement. Magamban ültem a dohányosok padján. Volt cigaretta a kocsimban, a kesztyűtartóban, legalább fél doboz. De túl nagy munkába került volna fölállni, legalábbis pillanatnyilag. Ha egyszer fölállok, legjobb lesz, ha nem is állok meg többé. Hazafelé is rágyújthatok, és benyomhatok egy tévévacsorát - mivel az Országút mostanra bezárt, és egyébként is kétlem, hogy Cynthia Garris roppantul felvillanyozódna, ha egyhamar meglátná a képemet azon a helyen. Korábban ugyancsak megijesztettem, bár az ő rémülete bakfitty volt az enyémhez képest, amikor végre leesett a tantusz és rájöttem, hogy mi az, amit Ned szinte biztosan meg fog tenni. És az a félelem csupán árnyéka volt annak a rettegésnek, amit akkor éreztem, amikor benéztem abba az emelkedő bíborszínű izzásba, miközben a fiú vakon lógott a karomban, és kitaróan lüktetett az a ritmus a fülemben, és közeledő léptekre emlékeztetett. Úgy néztem le, mintha egy kútba bámulnék, és amott, fordított síkban... mintha a látásom valami prizmán hatolt volna keresztül. Mintha egy fények határolta periszkópon át néztem volna. Amit láttam, nagyon eleven - sohasem fogom elfelejteni - és mesésen idegen volt. Barnás hegyű sárga fű borította az előttem emelkedő sziklás lejtőt, amely a gerincnél hirtelen szakadékban folytatódott. Zöld hátú bogarak döcögtek a fűben, az egyik oldalon pedig a már ismert viaszos lilium nőtt bokorban. Nem láttam a szakadék alját, az eget viszont igen. Borzalmas, vértolulós bíbor volt, tele felhőkkel, amelyekből villámok csapkodtak. Történelem előtti ég. Rendetlen csapatokban lények köröztek az égen. Talán madarak. Vagy olyanfajta denevérek, amilyent Curt akart felboncolni. Túlságosan messze voltak, nem láttam jól. Ne felejtsek el, hogy nagyon gyorsan történt. Azt hiszem, hogy egy óceán terült el a szakadék mélyén, de nem tudom, miért gondoltam ezt - talán csak a hal miatt, amely valamikor kitocsant a Buick csomagtartójából. Vagy a só szaga lehetett az oka. A Roadmaster körül mindig érezni lehetett a só halvány, könnyes illatát.

A látóterem alján, a sárga fűben (amennyiben az volt) vékony láncra fűzött ezüstös dísz hevert: Brian Lippy horogkeresztje. Az időjárás az évek során megsötétítette. Kicsit arrébb egy magasított sarkú, kézzel varrott cowboysizma látszott. A bőr nagy részét benőtte valami szürkésfekete moha, olyasféle, mint a pókháló. A csizmaszár az egyik oldalon felszakadt, szaggatott szélű száj keletkezett rajta, sárgán villant elő belőle a csont. Hús nem volt rajta: húsz év alatt a hely maró levegője felbomlasztotta, noha kételkedem, hogy egyedül a bomlás az oka a hús teljes hiányának. Véleményem szerint Eddie J régi iskolatársát megették. Valószínűleg elevenen. Miközben sikoltzott, ha egyáltalán be tudta szívni azt a levegőt.

Még két tárgyat láttam az ideiglenes ablak felső sarkában. Az első egy kalap, ugyancsak mohos a szürkésfekete moszattól, amely foltokban benőtte a karimát és a kalap tetejének horpadását. Ez a kalap nem egészen olyan volt, mint amelyet mi viselünk, az egyenruha megváltozott a 70-es években, de azért a pennsylvaniai rendőrség kalapja volt. A nagy kalap. Nem fújta el a szél, mert valami vagy valaki egy töredezett farudat szúrta át rajta. Mintha Ennis Rafferty gyilkosa halála után is félt volna az idegen behatolótól, és ruhájának legfeltűnőbb darabját odaszögezte, hogy ne támadhasson föl, és ne kóborolhasson az éjszakában, mint egy éhes vámpír.

A kalap közelében rozsdásan és szinte elrejtve a magas fűben, ott volt az oldalfegyver. Nem a Beretta automata, amelyet most viselünk, hanem a Rüger. Mint George Morgané. Vajon Ennis is arra használta, hogy öngyilkosságot kövessen el vele? Vagy látta, hogy valami jön, és úgy halt meg, hogy beleeresztette a tárat? Egyáltalán elsütötte?

Ezt nem lehetett megállapítani, s mielőtt közelebről megnéztem volna, Arky odakiáltott Steffnek, hogy segítsen, és hátrarántottak, és Ned úgy lógott a karomon, mint valami nagy baba.

Nem láttam többet, de legalább egy kérdésre választ kaptam. Csakugyan egy helyre jutott Ennis Rafferty és Brian Lippy.

Akárhol legyen is az a hely.

Fölálltam a padról, és utoljára ballagtam oda a csűrhez. Ott volt, éjkéken, nem teljesen helyes arányaival, és olyan árnyat vetett, mintha normális lenne. *Az olaj rendben van*, mondta a feketébe öltözött férfi Bradley Roachnak, azután eltűnt, nem hagyva hátra mást, mint ezt a különös, acél névjegyet.

Egy bizonyos ponton, a legutóbbi fényvihar során a csomagtartó teteje ismét becsukódott. Vagy tucatnyi döglött bogár hevert szétszóródva a padlón. Holnap föltakarítjuk. Nincs értelme megőrizni vagy lefényképezni őket; már nem bajlódunk ilyesmivel. Két hapsi majd elégeti őket. Majd kijelölök valakiket a munkára. A munka kiosztása ugyancsak hozzátartozik a nagy székhez, ezért kezdem megszeretni. Emez foglalkozzon a szarral, amaz a kellemessel. Panaszkodhatnak? Nem. Csinálhatnak kívánságlistát, amit átadhatnak a káplánnak? Igen. Nagyjából ennyi az, amit megtehetnek.

- Kivárjuk - mondtam annak a dolognak ott a csűrben. - Megtehetjük.

Csak állt ott a fehér betétes kerekeken, és a koponyám mélyén a lüktetés azt válaszolta: Talán.

...vagy talán mégsem.

Később

A GYÁSZJELENTÉSEK mértéktartók, nem igaz? Dehogynem. Az ing mindig be van tűrve, a szoknya térd alá ér. *Tragikus hirtelenséggel elhunyt*. Akármi lehet az oka: szívroham a vécén, vagy ledöf egy betörő a hálósobában. Mindazonáltal a rendőrök rendszerint tudják az igazat. Nem mindig akarják tudni, különösen, ha az övéik közül érintett valaki, de akkor is tudják. Mert az idő nagy részében mi vagyunk azok, akik elsőnek bukkanunk föl, vörös lámpáinkkal, övünkön az adóvevővel, ami a polgár számára értelmetlen hablatyolást recseg. A legtöbb *tragikus hirtelenséggel elhunyt*nak a mi arcunk az első, amelyet tágra nyílt szeme nem lát.

Amikor Tony Schoondist közölte, hogy visszavonul, emlékszem, arra gondoltam, *Jól van, helyes, már túl régen csinálja. Azt nem is említve, hogy kezd lassulni a felfogása*. Most, 2006-ban, magam is készülök rá, hogy vegyem a kalapom, és valószínűleg valamelyik ifjabb kollégám ugyanerre gondol: túl régóta csinálja, már lelassult. De tudják, nagyjából még mindig úgy érzem magam, mint általában, tele energiával, készen rá, hogy a hét bármely napján két sihtát is lehúzzak egyszerre. Mindennap, amikor észreveszem, hogy a szürke mostanság már legyűrte a feketét, és mennyire megnőtt a homlokom, arra gondolok, hogy ez tévedés, hivatali hiba, amelyet végül majd helyesbítenek, amikor a megfelelő hatóságok figyelme ide irányul. Ez lehetetlen, gondolom, hogy egy ember, aki alig huszonötnek érzi magát, ötvenöt lenne. Azután következik egy sorozat rosszabb nap, és már tudom, hogy ez nem tévedés, az idő halad, csoszogó, gyászos léptekkel. De volt vajon annál a pillanatnál rosszabb, mint amikor megpillantottam Nedet a Buick Roadmaster 8-as volánja mögött?

Igen, volt. Egy.

SHIRLEY VOLT szolgálatban, amikor befutott a hívás: karambol a SR 32-esen, a Humboldt úti kereszteződés közelében. Más szóval ott, ahol a régi Jenny benzinkút állt. Shirley arca holtápadt volt, amikor bejött, és megállt az irodám nyitott ajtajában.

- Mi van? - kérdeztem. - Mi a nyavalya van veled?

- Sandy... az az ember, aki hívott, azt mondta, hogy a jármű egy öreg, vörös-fehér Chevrolet. Azt mondja, a vezető halott. - Nagyot nyelt. - Darabokban van. Ezt mondta.

Ez a részlet nem érdekelt, noha később annál inkább, amikor meg kellett néznom. Őt. - A Chevrolet... mondta a típusát?

- Nem kérdeztem. Sandy, nem bírtam megtenni. - A szeme tele volt könnyel. - Nem mertem. De mit gondolsz, hány vörös-fehér Chevrolet van Statler megyében?

En mentem ki a színhelyre Phil Candletonnal, és imádkoztam, hogy az összetört Chevrolet-ről kiderüljön, hogy Malibu, vagy Biscayne, bármi, csak ne Bel Air legyen, rendszám MY 57. De az volt.

- Bassza meg - mondta Phil halk, undorodó hangon.

Nekiment a Páfrány patakon átívelő betonhidnak, alig ötpercnyi gyalogútra attól a helytől, ahol a Buick 8-as először fölbukkant, és ahol Curtist megölték. A Bel Airben volt biztonsági öv, de nem használta. Nem látszott féknyom sem.

- Szentséges Krisztus! - mondta Phil. - Ez nem igazság.

Nem igazság, és nem baleset. Noha a gyászjelentésben, ahol az ingek rendszeresen be vannak tűrve, a szoknyák illedelmesen a térd alá érnek, csak annyit mondanak, hogy tragikus hirtelenséggel elhunyt. Ami csakugyan igaz. De mennyire, Uram.

Addigra kezdtek felbukkanni a báméskodók, lassítottak, hogy lássák, mi hever felfordulva a híd keskeny járdáján. Azt hiszem, egy seggfej még képeket is készített. Szerettem volna utánafutni és legyömöszölni a torkán a szaros kis hordozható kameráját.

- Tegyetek ki néhány forgalomelterelő kúpot - mondtam Philnek. - Te és Carl. Küldd el őket, kerüljenek a megyei út felé. Majd én letakarom. Jézusom, mennyi mocskok! Jézus! Ki fogja elmondani az anyjának?

Phil nem nézett rám. Mindketten tudtuk, hogy ki fogja elmondani az anyjának. Később a nap folyamán lenyeltem a keserű pirulát, és elvégeztem a legrohadtabb munkát, amely a nagy székkal jár. Azután elmentem az Országútba Shirleyvel, Huddie-val, Phillel és George Stankowskival. Nem tudom, a többiekkel mi volt, én magam nem léptem le, nem is gyűjtöttem össze kétszáz dollárt, az öreg Sandy berúgott, mint a szamár.

Arról az éjszakáról csak két világos emlékem van. Az első, hogy igyekeztem elmagyarázni Shirleynek, milyen különösek az Országút wurlitzerei, valamennyi dala olyan, hogy sohasem jutnának eszedbe, ha nem látnád ismét a címüket. Nem értett meg.

A másik emlékem, hogy kimegyek a mosdóba hányni egyet. Miután hideg vizet locsoltam az arcomra, az egyik hullámos acéltükörben megnéztem magam. És tudtam, hogy nem tévedés, az öregedő arc, amely visszanéz rám, az enyém. A tévedés az volt, hogy azt hittem, az a huszonöt éves fickó, aki az agyamban él, csakugyan létezik.

Emlékszem, ahogy Huddie kiabál: *Sandy, fogd meg a kezem!* Azután mindketten, Ned és én a kövezetre esünk, az ő biztonságos közelükben. Ahogy erre gondoltam, sírva fakadtam.

Tragikus hirtelenséggel elhunyt, ez a szarság tényleg megjelent a megyei *American*-ben, de a zsaruk tudják az igazat. Mi takarítjuk föl a mocskot, és mi mindig tudjuk az igazságot.

MINDENKI, aki nem volt szolgálatban, természetesen elment a temetésre. Amikor vége volt, George Stankowski hazavitte az anyát és a két nővért, én pedig Shirleyvel visszahajtottam a központba. Megkérdeztem, elmegy-e a torra - amit az írek, azt hiszem, virrasztásnak hívnak -, de megrázta a fejét. - Gyűlölöm az ilyesmit.

Így hát elszívtunk egy utolsó cigarettát a dohányosok padján, tétlenül figyelve a fiatal rendőrt, aki a Buickot leste. Megállt terpeszben, ugyanabban a le-ademokratákkal, hallottad-má-a-viccet-az-utazó-ügynökrő testtartásban, ahogy, azt hiszem, mindnyájan bámultuk a B garázs belsejét. A század változott, de minden más többé-kevésbé ugyanaz maradt.

- Olyan tisztességtelen - mondta Shirley. - Egy ilyen fiatal ember...

- Miről beszélsz? - kérdeztem. - Eddie J a negyvenes évei végén járt, az isten szerelmére... az is lehet, hogy már betöltötte az ötvenet. Azt hiszem, a nővérei mindketten hatvanasok. Az anyja csaknem nyolcvanéves!

- Tudod, hogy mire gondolok. Túl fiatal volt ahhoz, hogy ezt tegye.

- George Morgan is az volt - feleltem.

- Talán...? - A B garázs felé nézett.

- Nem hinném. Inkább az élete. Őszintén igyekezett kijózanodni, összeszedni magát. Ez azután történt, hogy megvásárolta Curt öreg Bel Airjét Nedtől. Tudod, Eddie-nek mindig is tetszett az a kocsi, Ned meg amúgy sem tarthatta volna meg, különösen a Pitten, mint elsőéves. Csak úgy álldógált ott a felhajtón...

- Nednek meg szüksége volt a pénzre.

- Ha az ember egy csonka családból megy egyetemre! Minden fillérre szüksége volt. Így azután, amikor Eddie megkérdezte, persze hogy beleegyezett. Eddie harmincötezer dollárt fizetett érte...

- Harminckettőt - mondta Shirley olyan hangsúllyal, mint aki biztosan tudja.

- Harminckettő, harmincöt, mindegy. A lényeg, hogy Eddie úgy tekintette, hogy ezzel most tiszta lap kezdődik. Nem járt többé a Söntésbe; azt hiszem, inkább az Anonim Alkoholistákat választotta. Ez volt a dolog pozitívuma. Ami Eddie-t illeti, a pozitívum két évig tartott.

A parkoló túlsó végében a rendőr, aki a B garázsba kukucskált, megfordult, észrevett minket, és elindult felénk. A karom libabőrös lett. A szürke egyenruhában a fiú - illetve már nem fiú, nem igazán - megdöbbenően hasonlított az apjához. Gondolom, ebben nincs semmi különös; egyszerű genetika, a közös vér az oka. Ami a dolgot kísértetiessé tette, az a nagy kalap volt. A kezében fogta, és forgatta.

- Eddie akkortájt bukott meg, amikor ez a srác elhatározta, nem folytatja az egyetemet - mondtam. - Ned Wilcox otthagya a Pittet, s hazajött Statlerbe.

Egy évig Arky munkáját végezte, aki addigra nyugdíjba ment, és elköltözött Michiganbe, ahol nyilván mindenki úgy beszél, ahogy ő (rémitő gondolat). Amikor huszonegy lett, Ned kitöltötte a kérdőívet, és letette a vizsgákat. Most huszonkét éves, és itt van. Helló, újonc.

A parkoló közepén Curt fia megállt, hogy visszanézzen a csúrré, miközben még mindig a kezében forgatta a Stetson kalapot.

- Csinos, mi? - dűnnyögte Shirley.

Fölvettem a régi, őrmesteri arckifejezésemet - kicsit fensőbbes, kicsit visszautasító. - Hát, megjárja. Shirley, van valami fogalmad arról, mekkora patáliát csaphatott a mamája, amikor végül rájött, hogy a fiú mit forgat a fejében?

Shirley elnevette magát, és elnyomta a cigarettáját. - Még nagyobb patáliát csapott, amikor azt tudta meg, hogy a fia el akarja adni a Bel Airt Eddie Jacubois-nak - legalábbis Ned ezt mesélte. Menj már, Sandy, annak az asszonnak tudnia kellett, hogy mi következik. *Biztosan* így van. Az isten szerelmére, hiszen egy zsarú felesége volt. Valószínűleg tudta, hogy a gyerek ide tartozik. Vajon Eddie hova tartozott? Miért nem tudta abbahagyni az ivást? Egyszer és mindenkorra?

- Ez már ösidők óta kérdés - feleltem. - Azt mondják, hogy ez betegség, mint a rák vagy a cukorbetegség. Talán igazuk van.

Eddie kezdett úgy szolgálatra jelentkezni, hogy piaszagú volt a lehelete, és senki se falazott neki sokáig, ahhoz túl komoly volt a helyzet. Amikor visszautasította, hogy kezelésre járjon, és a szabadsága terhére részt vegyen egy négyhetes centrifugázáson, amelyet a pennsylvaniai rendőrség fizet az érintetteknek, választás elé állították: vagy csöndesen nyugdíjba vonul, vagy zajosan kidobják. Eddie nyugdíjba vonult, feleannyi pénzzel, mint amennyit akkor kapott volna, ha kibír még három évet - a végére az előnyök ugyancsak felhalmozódnak. És én sem értettem jobban a végkimenetelt, mint Shirley - miért nem hagyta abba? Hogy az ilyenfajta ösztökével szemben miért nem mondott annyit: *Három évig szomjazom, azután kirántom a csapot, és fürödni fogok a piában?* Ezt nem tudom.

A Söntés csakugyan Eddie J második otthonává vált. Az öreg Bel Airrel együtt. Kívülről kilgancolta, belülről makulátlanul tiszta volt addig a napig, amikor nagyjából nyolcvanmértöldes sebességgel nekivezette a hídpillérek a Páfrány patak közvetlen közelében. Addigra ezernyi oka volt, hogy ezt tegye - nem volt boldog -, de el kellett gondolkodnom azon, hogy lehetett néhány kiemelt indoka is. Különösen azon kellett eltöprengennem, vajon a vég közelében nem hallotta-e azt a lüktetést, az árapály suttogását, amely olyan, mint egy hang, ami a fejed közepében szól.

Tedd meg, Eddie, miért is ne? Nem sok választásod maradt, igaz? Lassacskán elfogytak a lehetőségek. Csak kicsit erélyesebben taposs bele a gázba, azután tekerd a volánt jobbra. Tedd meg. Rajta. Csinálj egy kis mocskot, amit a haverjaidnak kell majd eltakarítaniuk.

Eszembe jutott az az éjszaka, amikor itt ültünk, ugyanezen a padon, a fiatalember, akit nézek, négy évvel ifjabb volt, és elbűvölve hallgatta Eddie-t, amint elmeséli, hogyan állította meg Brian Lippy dögös kocsiját. Hallgatta, amint Eddie beszámol róla, hogyan próbálta rávenni Brian csajját, hogy tegyen valamit, mielőtt a hapsija felismerhetetlenné veri, vagy akár meg is öli. A végén természetesen Eddie megszívta. Amennyire tudom, az a véres arcú lány az egyetlen az útszéli négyesből, aki még életben van. Igen, megvan. Én többé nem megyek országúti őrzőjáratba, de a neve és a képe időről időre felbukkan az íróasztalomon, minden egyes fényképen közelebb áll ahhoz a sörszagú, törött orrú egy-koriért-kefélek-veled nőstényhez, amivé válik majd, ha kizárjuk a csodák lehetőségét. Van egy csomó ittas vezetése, jó néhány gondatlan vezetés, egy éjszakát kórházban töl-

tött törött karral és csípővel, miután leesett a lépcsőn. Azt hiszem, valami Brian Lippy-féle alak segített neki leesni. Mert újra és újra ugyanazt a fazont szedi föl.

Két vagy talán három gyereke van, állami gondozásban. Úgyhogy igen, megvan, de hogy ez élet? Ha azt állítják, hogy igen, akkor azt kell mondanom, talán George Morgannek és Eddie J-nek volt igaza.

- Elmegyek, hunyok egyet - mondta Shirley, és fölállt. - Egy napon nem tudok elviselni enél több vidámságot. Megleszel magadban?

- Ja - feleltem.

- Hé, aznap éjjel visszajött, nem igaz? Ott volt.

Nem kellett részletesebben kifejténie. Mosolyogva bólintottam.

- Eddie rendes srác volt - mondta Shirley. - Talán nem lehetett egyedül hagyni piával, de gyengéd szíve volt.

Szó sincs róla, gondoltam, miközben figyeltem, amint elhalad Ned mellett, láttam, váltanak pár szót. *Azt hiszem, te vagy az, akinek a leggyengédebb szíve van, Shirl.*

Megpuszilta Ned arcát; egyik kezét a vállára tette, és lábujjhegyre állt, hogy ezt megtehesse, azután elindult a kocsija felé. Ned odajött hozzám. - Jól vagy? - kérdezte.

- Igen, jól.

- Na és a temetés...?

- A francba, a temetés megvolt. Voltam már jobban is, rosszabbul is. Boldog vagyok, hogy a koporsó zárva volt.

- Sandy, mutathatok neked valamit? Amott. - A B garázs felé biccentett.

- Persze. - Fölálltam. - Lejjebb ment a hőmérséklet? - Ha igen, akkor az újdonság. Két éve nem fordult elő, hogy a belső hőmérséklet öt fokkal alacsonyabb legyen a külsőnél. Tizenhat hónap telt el a legutolsó tűzijáték óta, és az is alig nyolc-kilenc sápadt villanásból állt.

- Nem - felelte.

- Kinyílt a csomagtartó?

- Zárva van.

- Akkor mi van?

- Inkább megnézem.

Élesen ránéztem, most először tisztult ki eléggé a fejem ahhoz, hogy észrevegyem, mennyire izgatott. Azután határozottan vegyes érzelmekkel - azt hiszem, a kíváncsiság és a rosszallás voltak a vezérmotívumok - keresztülmentem egykori barátom fiával a parkolón. Ned az egyik ablaknál fölvette a járdakoptató testtartást, én pedig követtem a példáját a másikonál.

Elsőre semmi szokatlant nem láttam; a Buick ott állt a betonon, ahogy azt nagyjából negyedszázada teszi. Nem villantak fények, nem volt egzotikus kiállítás. A hőmérő vörös tűje a jellegtelen huszonhárom fokon állt.

- Na? - kérdeztem.

Ned vidáman nevetett. - Pontosan oda nézel, mégsem látod! Tökéletes! Először magam se vettem észre. Tudtam, hogy valami megváltozott, de nem jöttem rá, hogy mi.

- Miről beszélsz?

Még mindig mosolyogva megrázta a fejét. - Nem, uram, őrmester úr, nem ám. Asszem, mégse. Ön a főnök; továbbá egyike a három rendőrnek, akik akkor is itt voltak, meg most is itt vannak. Itt van az orra előtt, nosza, fejtse meg.

Ismét odanéztam, először hunyorítva, azután az arcom mellé szorítottam a két tenyerem, hogy ezzel a régi mozdulattal kizárjam a külső fényt. Így jobban láttam, de mit? Valamit igen, ebben igaza volt, de mi az? Mi változott?

Emlékszem, azon az estén az Országútban, amikor pergettem az elnémult wurlitzer étlapját, igyekeztem elkülöníteni a legfontosabb kérdést, hogy melyik az a pont, amivel kapcsolatban Ned úgy döntött, nem kérdez többet. Már csaknem beugrott, ám félénken ismét elosont. Amikor ilyesmi történik, nincs értelme üldözőbe venni. Így gondoltam akkor, és most is így vélem.

Ehelyett végignéztam a 8-ason a rendőrszemmel. Nem fókuszáltam a pillantásom, hagytam, hadd csapongjon az elmém. Természetesen a dalcímek felé sodródott, a címek felé, amelyeket kurta népszerűségük múltán senki sem hallgat többé, még a nosztalgiaadók sem veszik elő őket. „A társadalom gyermeke”, a „Gyufaszál emberek”, a „Fürge Joey Small” és...

...és bingó, megvolt. Ahogy Ned mondta, ott volt előttem. Egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Egy repedés futott végig a szélvédőn. Vékony, ezüst villámcsapás húzódott cikcakkban a vezető előtti rész alján.

Ned a vállamra csapott. - Hát megvan, Sherlock, tudtam, hogy megtalálod. Végére is ott volt az orrod előtt.

Ránéztem, meg akartam szólalni, azután inkább visszafordultam, hogy megbizonyosodjam felőle, tényleg azt látom, amit látok.

- Azt tudod, hogy mikor történt? - kérdeztem.

- Minden negyvennyolc órában készítek egy polaroid felvételt - mondta. - Meg fogom nézni, hogy biztos legyen benne, de lefogadom egy döglött macskába, meg a spárgába, amin forgatható, hogy a legutóbbi képen még nem látható. Ezért szerda és péntek délután... - megnézte az óráját, és szélesen elvigyorodott. - Tizennégy-tizenöt óra történhetett.

- Lehet, hogy éppen Eddie temetése alatt - véltem.

- Ja, lehetséges.

Kis ideig még a repedést néztük, egyikünk sem beszélt. Azután Ned azt mondta: - Elolvastam a verset, amelyet említettél... A csodálatos egylovas csézáról.

- Tényleg?

- Aha. Igazán jó. Nagyon furi.

Visszaléptem az ablaktól, ránéztem.

- Most már gyorsan lezajlik majd, mint a versben - mondta. - Legközelebb egy kerék durran ki... vagy a kipufogócső esik le... esetleg a krómozás egy darabja. Tudod, milyen az, amikor az ember egy befagyott tó mellett áll márciusban vagy április elején, és hallgatja a rianásokat?

Bólintottam.

- Hát ez is ilyen lehet. - A szeme lángolt, és különös dolog jutott az eszembe: a valódi Ned Wilcoxot látom, aki az apja halála óta először őszintén boldog.

- Gondolod?

- Igen. Csak nem a jég recseg, a hang az elpattanó csavarok, a repedő üveg hangja lesz. A rendőrök itt fognak sorakozni az ablakoknál, mint akkoriban... csak éppen azt figyelik majd, ahogy a dolgok meghajlanak, eltörnek, kilazulnak és leesnek. Amíg végül az egész cucc széthullik. Majd azon fognak gondolkodni, nem lesz-e a végén mégis egy fényvillanás, mint a július negyedikei parádén a záró kínai virág.

- Gondolod, hogy lesz még?

- Azt hiszem, a tűzijátékoknak vége. Azt hiszem, hallani fogjuk az utolsó nagy kondulást, azután elvitetheted a darabokat a zúzóba.

- Biztos vagy benne?

- Dehogy - felelte, és elmosolyodott. - *Te sem lehetsz biztos benne.* Ezt tanultam tőled, Shirleytól, Philtől, Arktytól és Huddie-től. - Elhallgatott. - És Eddie J-től. De figyelni fogom. És előbb-utóbb... - Főlemelte az egyik kezét, ránézett, azután ökölbe zárta, és visszafordult az ablakhoz. - Előbb-utóbb.

Visszafordultam a saját ablakomhoz, tenyeremet az arcom mellé homorítottam, hogy kizárjam a fényt. Rábámultam a tárgyra, amely úgy festett, mint egy Buick 8-as Roadmaster. A srácnak tökéletesen igaza van.

Előbb-utóbb.

Bangor, Maine

Boston, Massachusetts

Naples, Florida

Lovell, Maine

Osprey, Florida

1999. április 3. - 2002. március 20.

A szerző jegyzete

IDŐRŐL IDŐRE ötletek hullanak az ölembe - feltételezem, ez minden íróra igaz -, de ami a *Rémautó*-t illeti, szinte komikus, hogy pont az ellenkezője történt. Azt hiszem, ez megéri, hogy leírom.

1999 telét a floridai Longboat Keyben töltöttem a feleségemmel, itt végeztem el az utolsó simításokat egy kisregényemen (*Tom Gordon, segíts!*), és ezenkívül szinte semmit sem írtam. Nem is terveztem tavaszra semmi mást.

Március végén Tabby Floridából hazarepült Maine-be. Én kocsival mentem. Gyűlölök repülni, szeretek vezetni, mellesleg én vittem egy rakás bútort, könyvet, gitárt, számítógépelemet, ruhát és újságot. A háromnapos út második napja Nyugat-Pennsylvaniában talált. Benzinre volt szükségem, és az elágazásnál lekanyarodtam az egyik helyi mellékútra. A levezető út mellett találtam egy Conocobenzinkutat. Igazi kutassal, aki igazából teletöltötte a benzintankot. Tűrhetően kellemes társalgás keretében még néhány szót is váltottunk, semmi más nem történt.

Hagytam, hogy tegye a dolgát, és a mellékhelyiségbe igyekeztem, hogy én is elvégezzem a magamét. Amikor kész voltam, a benzinkút háta mögé kerültem. Itt egy meglehetősen meredek lejtőt találtam, teleszórva autóalkatrészekkel, a tövében pedig egy patak futott. Piszkos csíkokban és foltokban még megmaradt a hó. Kicsit lejjebb ereszkedtem a lejtőn, hogy jobban lássam a vizet, amikor kiment alólam a lábam. Három métert csúsztam, mielőtt meg tudtam ragadni egy rozsdás autóalkatrészt, hogy megállítsam magam. Ha nem sikerül, meg sem állok a vízig. És azután? Minden fogadás ellenem szólt, ahogy mondani szokták.

Kifizettem a kutast (amennyire tudom, fogalma se volt a balesetemről), és visszakanyarodtam az országútra. Vezetés közben a megcsúszásomon morfondíroztam, azon töprengve, mi történt volna, ha eltűnök a patakban (amely a tavaszi olvadékvíztől valóságos kis folyóvá duzzadt). Vajon meddig állt volna a rakomány floridai bútor és tiritarka floridai ruhatáram a benzinkútnál, amíg a kutas nyugtalanokodni kezd? Kinek szólt volna? Meddig tartott volna, amíg vízbe fült testemet megtalálják?

Ez a kis baleset délelőtt tízkor történt. Délutánra New Yorkban voltam. És addigra mindaz, amit Önök most olvastak, nagyjából készen állt gondolatban. Az írásról szóló könyvemben beszéltem róla, hogy a történetnek először csak a vázlata van meg; ha érdemes, később visszatérek rá, és a mese magától kikerekedik. Ez a történet, azt hiszem, elmélkedés az élet eseményeinek alapvető megfejthetetlenségéről, és arról, hogyan lehet bennük összefüggő értelmet találni. Az első vázlatot két hónapon belül megírtam. Addigra rájöttem, hogy egy rakás problémát zúdítottam magamra azzal, hogy két olyan dologról írtam, amiről semmit sem tudtam: Nyugat-Pennsylvaniáról és a pennsylvanai állami rendőrségről. Még mielőtt bármelyik problémával foglalkozhattam volna, utolért a saját autóbalesetem, és az életem gyökeresen megváltozott. '99 nyarán kerültem ki a kórházból, és örülhettem, hogy egyáltalán élek. Több mint egy év telt el, mielőtt egyáltalán eszembe jutott ez a történet, a munkáról nem is beszélve!

Nem kerülte el a figyelmemet, hogy éppen egy félelmetes balesetekben bővelkedő témán dolgoztam, mielőtt magam is elszenvedtem egyet, de igyekeztem nem tulajdonítani neki túlzott jelentőséget. Bizonyosan nem gondoltam arra, hogy bármiféle előjel lenne a buickos Curtis Wilcox sorsa és a saját esetem hasonlóságában (egyébként is, én életben maradtam). Mindazonáltal első kézből tanúsíthatom, hogy a legtöbb részletben nem tévedett a képzeletem: Curtishez hasonlóan az aprópénz kihullott a zsebemből, az óra lerepült a csuklómról. Sapkámat az erdőben találták meg, legalább hatméternyire a baleset színhelyétől. De semmit sem változtattam a történeten azért, hogy beleírom, ami velem történt; ami nekem kellett, annak a zöme benne volt a kidolgozott első vázlatban. A képzelet nagy hatalmú eszköz.

Sohasem fordult meg a fejemben, hogy a *Rémautó*-t áthelyezzem Maine-be, holott ezt a helyet ismerem (és szeretem) a legjobban. Egy pennsylvanai benzinkútnál álltam meg, ott ültem seggre, onnan ered az ötlet. Úgy gondoltam, hogy a Pennsylvaniában született mesének Pennsylvaniában is kell játszódnia, okozzon ez bármilyen nehézségeket. Nem mintha nem jártam volna jól; először is kitalált, Statler nevű kisvárosomat szóról szóra lemásolhattam Rocksburgról. Rocksburgban játszódik K. C. Constantine remek regénysorozata, amelynek főhőse egy kisvárosi rendőrfőnök, Mario Balzic. Ha eddig nem olvastak egyet sem, sürgősen pótolják a hiányosságot.

Balzac főnöknek és családjának története olyan, mintha a *Gengszterek* történetét mesélnék a fonákjáról, egy bűnüldöző szemszögéből. Továbbá Nyugat-Pennsylvania az amishok földje, akiknek az életét szerettem volna kicsit alaposabban megismerni.

Ezt a könyvet sohasem fejezhettem volna be Lucien Southardnak, a pennsylvaniai állami rendőrség tagjának a segítségével nélkül. Lou olvasta a kéziratot, sikerült megállnia, hogy ne hahotázzon a legnagyobb bakikon, írt nekem egy nyolcoldalas följegyzést, amelyet pirulás nélkül ki lehetne nyomtatni bármilyen írói kézikönyvben (részben azért, mert Southard rendőrt megtanították a nagy, könnyen olvasható, nyomtatott betűs írásra). Elvitt engem a pennsylvaniai rendőrség számos őrsére, összeismertetett három parancsnokkal, akik voltak olyan kedvesek, és tájékoztattak arról, mit és hogyan csinálnak (attól kezdve, hogy végigfuttatták Dodge kisteherem rendszámát a rendszeren megkönnyebbülten jelenthetem, hogy tisztán került elő, nem köröztek, nem volt büntetésem), és bemutattak nekem mindenféle fölszerelést, amely az állami rendőrség birtokában van. A legtürelmesebb Theresa M. Maker volt, tőle tanultam a legtöbbet - kösz, Theresa, a kedvességedet.

Ami még fontosabb, Lou és néhány haverja meghívtak villásreggelire egy étterembe az amishok országában, ahol hatalmas szendvicseket ettünk, és jeges teát ittunk hozzá. Egy órán át traktáltak rendőrségi anekdotákkal. Némelyik mulatságos volt, mások borzalmasak, némelyik egyszerűen mindkettő. Nem mindegyik került bele a *Rémautó*-ba, de sok igen, persze a megfelelően átalakított formában. Barátként kezeltek, senki sem mozgott túl gyorsan, szerencsémre. Abban az időben még mankón szökdécseltem.

Kösz, Lou - és köszönet minden rendőrnek, aki a butleri központban dolgozik -, mivel segítettek nekem, hogy pennsylvaniai könyvem tényleg ott is játszódjék. Még hálásabban köszönöm, hogy megértettétek velem, mi is a feladata az állami rendőröknek, és milyen árat kell fizetniük, hogy jól végezhesék a munkájukat.

Susan Moldow és Nan Graham, a scribneri Dinamikus Duó, nem engedte lezárni ezt a jegyzetet anélkül, hogy rá ne mutattak volna - öhm - bizonyos szabadságokra, amelyeket a Buick borítóján megengedtem. GM-hívók valószínűleg észreveszik, hogy a *Rémautó*-borító lánya jó néhány évvel idősebb, mint a történetben szereplő Buick. Megkérdeztek, zavar-e a kis tévedés, és azt válaszoltam, hogy a legkisebb mértékben sem. Ami nyugtalanít, különösen késő este, ha nem tudok aludni, az a vicsorgó hűtőrács. Úgy fest, mintha be akarna kapni valakit, hát nem? Talán engem. Vagy talán téged, kedves Állandó Olvasóm.

Talán téged.

STEPHEN KING

2002. május 29.